virtual-project.eu

M.J. ARLIDGE

Seria: *Helen Grace*

Volumul 9

GHICI CINE URMEAZĂ

Original: *All Fall Down* (2020)

Traducere din limba engleză și note de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

3
TREI

2021

Ziua întâi

Capitolul 1

Justin Lanning privea pe fereastră cu ochii ațintiți spre linia orizontului. Soarele, care îi scăldase toată ziua biroul, începea acum să coboare, strălucirea lui aurie reflectându-se pe apă. Avea ceva maiestuos, chiar triumfător, razele lungi de lumină părând să ia în stăpânire apa vălurită, bărcile care se legănau, ba chiar și cheiul. Era o priveliște pe care o văzuse de multe ori, dar care tot mai avea puterea să-l atingă. Uluitoare, minunată, era totodată și liniștitoare, un moment de eliberare după ceea ce fusese o zi istovitoare.

Întorcându-se de la fereastra înaltă, franțuzească, Justin aruncă o privire la ceasul de mână – 17:58 – și apoi se întoarse la birou. Era singurul ocupant al acestei încăperi spațioase, bine dotate, ceea ce-i făcea o plăcere imensă. Biroul era opulent, extravagant, inspira putere… dar era și un secret încântător. Din exterior Endeavour House nu părea cu nimic diferită de celelalte clădiri de birouri din Ocean Village. Holul de la intrare era cu totul banal și nu oferea niciun indiciu despre birourile personalizate de la ultimele două etaje, concepute să ia ochii. Mobila italienească scumpă, instalațiile de artă modernă și, da, priveliștea – totul fusese pus la punct cu grijă ca să proclame bunăstarea, profesionalismul și succesul. Puțini erau primiți înăuntru, dar cei care *aveau* acest privilegiu plecau liniștiți și inspirați, după imaginea excepțională de la Redstone Solutions.

Închizându-și computerul, Justin își luă telefonul și se duse spre lift. Oricât de solicitantă și imprevizibilă era ziua, se mândrea că pleacă la timp. Îl atrăgea eficiența stilului de lucru – venea la 6 dimineața, pleca la ora 18 –, plus că îi

echilibra starea de spirit. Orice ar fi avut de făcut peste zi, dacă putea pleca la timp, cu siguranță totul era sub control.

Ușile glisante ale liftului se deschiseră, iar Justin se urcă și apăsă butonul pentru subsol. Dacă pleca acum, putea ajunge acasă până la 18:30, ceea ce însemna că avea suficient timp pentru un antrenament înainte să se întoarcă Adam. Adam – numai gândul la el și-i răscolea o multitudine năucitoare de sentimente: furie, dezamăgire, dorință și multe altele pe lângă. În ultima vreme situația fusese atât de dificilă, atât de complicată, încât casa nu mai era refugiul care ar fi trebuit să fie. Relația lor trebuia gestionată cu atenție și cu calm, de aici și importanța unui antrenament relaxant înainte.

Ușile se închiseră și liftul începu să coboare. Etajele zburau pe lângă el – zece, nouă, opt, șapte. Justin se trezi că îngână un cântecel vesel, bucurându-se că în sfârșit se terminase ziua de lucru. Șase, cinci, patru. Justin se pierdea într-o reverie plăcută, iar grijile se risipeau încet-încet…

Apoi, brusc și fără niciun avertisment, liftul se zgâlțâi, se opri scârțâind și cutremurându-se și-l aruncă în spate. Se izbi de peretele cu oglindă, lovindu-se cu capul de sticlă și înjurând când rămase fără aer.

O tăcere bizară se lăsă în cutia metalică, zumzetul coborârii fiind înlocuit de inerție. Uluit, Justin se împletici în față și apăsă butonul pentru subsol – o dată, de două ori, de trei ori. Nu se întâmplă nimic și, în timp ce tot lovea în el, își mai dădu seama de ceva. Se stinseseră și luminile din lift. Parcă tot mecanismul ar fi… murit brusc.

Adunându-se, încercă și butoanele pentru celelalte etaje înainte să renunțe, apăsând în cele din urmă butonul de alarmă, cu o resemnare furioasă. Undeva, în depărtare, se auzi un țârâit înăbușit, care nu-l consola prea tare. Avea să dureze o veșnicie până când administratorul

clădirii o să-i cheme pe tehnicieni și încă și mai mult până ca aceștia să-l elibereze, pentru că părea să fi rămas blocat între etaje. O să fie ei în stare să pună din nou liftul în funcțiune? Sau va trebui să-l tragă pe Justin prin puțul liftului, ca pe un sac de cartofi? Blestemând, lovi cu piciorul în uși; planurile lui pentru seara asta se destrămau. Ce dracu' se întâmplase de rămăsese atârnat ca o marionetă stricată? Ce se petrecea?

Îl simți înainte să-l audă – Samsungul lui nou îi vibra în buzunar, după care porni tremoloul familiar.

— Slavă Domnului…

Cineva știa de supliciul lui – în mintea lui nu exista nicio îndoială că apelul avea legătură cu situația de criză în care se afla. Scoțând telefonul, fu surprins de identitatea apelantului – nu era nici Adam, nici administratorul; numărul era ascuns –, dar tot răspunse. Ce conta cine era, câtă vreme îl putea elibera din cutia asta de tablă?

— Alo?

Dar nu auzi nimic, doar tăcere.

— Sunt Justin Lanning. Mă auzi?

Vocea lui răsuna în lift, dar nu primi niciun răspuns. Era convins că nu era nicio problemă cu conexiunea – auzea un murmur la celălalt capăt –, așa că de ce nu răspundea cine-l sunase?

— Sunt blocat între etajele patru și trei, așa că, dacă poți…

Acum auzi ceva care-l făcu să tacă. Cineva inspira aer la celălalt capăt, ca și cum interlocutorul era pe punctul să spună ceva. Justin ar fi vrut să vorbească în continuare, să-i explice situația nefericită în care se afla, dar dintr-odată se simți lipsit de putere, de parcă i-ar fi poruncit ceva – sau cineva – să tacă.

Iar acum, în cele din urmă, apelantul vorbi, cu o voce bărbătească moale care-i șopti:

— Mai ai de trăit o oră.

Capitolul 2

Acul atingea aproape 130 de kilometri la oră, dar detectivul-inspector Helen Grace nu se lăsa. Era pe Fawley Road, gonind spre sud, către coastă, atrasă de drumul liber și de apa care sclipea în depărtare. Această fâșie singuratică de asfalt ar fi putut – sau chiar ar fi *trebuit* – s-o îngrijoreze, cum era flancată pe o parte de stația electrică scoasă din uz, și pe cealaltă parte de New Forest, ambele fiind locuri unde se produseseră crime care o costaseră mult în ultimii ani. Dar astăzi nu era tulburată de traumele din trecut.

O Honda Blackbird o ajunse din urmă, făcând manevre să o depășească. Helen îi aruncă o privire motociclistului, aproape așteptându-se să-l vadă pe detectivul-sergent Joseph Hudson cum îi aruncă un zâmbet triumfător, dar privirea lui rămase ațintită cu hotărâre la drum, de parcă ar fi văzut stegulețul de finiș în depărtare, de parcă această cursă după program chiar ar fi însemnat ceva. Helen era mulțumită că îl vedea decis să evite înfrângerea, că era gata să reacționeze la provocarea ei fără cuvinte, ca o tachinare.

Bineînțeles, de fapt urmărirea asta *însemna* ceva, deși niciunul dintre ei nu era dispus să recunoască. Joseph Hudson era o achiziție relativ recentă a Departamentului de Cazuri Majore de la secția de poliție Southampton Central, și chiar și mai recentă în patul lui Helen, însă devenea încet-încet parte din urzeala vieții ei. Își petreceau o bună parte din ziua de lucru orbitând unul în jurul celuilalt și cele mai multe dintre nopți implicați într-un dans agreabil. Helen nu avea pretenția că-l cunoaște bine pe Hudson, dar era un bărbat captivant, impulsiv și pasionat, care împărtășea voluptatea ei pentru viteză. Relația nu era lipsită de complicații – cu siguranță, n-ar fi fost bine

văzută de colegi –, dar Helen nu putea nega că se bucură de compania lui și nici de fiorul dintre ei.

Apăsând pe accelerație, Helen o luă înainte câștigând un metru sau doi față de concurentul ei. Drumul se termina curând – mai erau doar vreo sută de metri înainte să facă o curbă strânsă la dreapta –, dar tot nu fu surprinsă când Joseph o ajunse din nou din urmă, refuzând să fie trimis pe locul al doilea. Și trecură vuind mai departe, curba strânsă gonind spre ei și fiecare calculând următoarea mișcare. Șoseaua de coastă era scăldată în lumina amurgului, iar Helen vedea înainte drumul liber, care-i ațâța sentimentul de anticipare. Dacă ar fi zărit apropiindu-se vreo mașină, ar fi frânat imediat, asta era, dar așa acceleră până la 145, năpustindu-se înainte, după care încetini brusc și se trase pe interiorul curbei. Pe porțiunea asta de litoral drumul era vechi și deteriorat, cu suprafața acoperită de un strat subțire de pietriș, iar motocicleta lui Helen alunecă acum pe el. Se simțea confortabil, controla situația, dar derapajul tot o duse mai spre exterior decât avusese ea de gând, iar urmăritorul ei profită. Cu un vuiet de satisfacție Joseph trecu în trombă pe interior, strigându-i în urmă:

— Ne vedem la tine…

— Ai vrea tu…, răspunse Helen, iar motocicleta se repezi înainte, cu peste 160 de kilometri pe oră.

Joseph era un motociclist cu experiență, dar trebuia să se bazeze pe șiretlicuri ca să rămână în față, pentru că, atunci când era vorba de forță brută, nu putea exista decât un singur învingător. Cu o șarjă hotărâtă Helen trecu pe lângă el cu Kawasaki Ninja care huruia veselă răspunzându-i la îndemnuri. După câteva clipe Joseph Hudson ajunse în dreptul ei, împingându-și motorul la limita absolută doar ca să nu rămână în urmă.

De data asta Joseph îi aruncă o privire – afectuoasă, provocatoare –, ceea ce lui Helen îi făcu plăcere. Era o pasiune de care se bucura în

general singură, gonind pe drumuri de țară într-o solitudine încântătoare. Dar acum era fericită să împărtășească experiența cu cineva, arătându-i lui Joseph trasee și scurtături secrete pe care le explorase în mulții ei ani de motociclist singuratic. Nu doar pentru că găsise un concurent talentat, ci și pentru că părea firesc să facă așa. Relația lor era abia la început, însă Helen reușise să se relaxeze când era cu Joseph, într-un mod pe care nu și l-ar fi imaginat niciodată. După Jake nu mai lăsase pe nimeni să se apropie de ea, ținându-i intenționat pe toți la distanță, dar acum părea aiurea să refuze intimitatea și să nu ia în seamă potrivirea evidentă. De multe ori lui Helen i se păruse că nu o să se mai întâmple niciodată, însă acum nu mai putea să nege.

În sfârșit găsise pe cineva care putea să țină pasul cu ea.

Capitolul 3

— Pentru numele lui Dumnezeu, ia-o mai ușor! N-ai nicio logică…

— Ce anume *nu* înțelegi?

— Totul. Vorbești ca un nebun…

— Așa ai vorbi și tu dacă ai fi trecut prin ce-am trecut eu…

— Prin ce ai trecut? *Ia-o mai ușor* și spune-mi ce s-a întâmplat…

Tonul lui Adam era atât de arogant, atât de iritat, încât primul instinct al lui Justin era să-i spună să se ducă undeva. Dar ceva – o rămășiță de afecțiune? groază pură, curată? – îl făcu să se rețină, obligându-l să-și stăpânească furia.

— Coboram cu liftul…

— Da…

Dumnezeule, taci și lasă-mă să termin!

— Și mi-a sunat telefonul…

Vocea lui Justin începu din nou să tremure când încerca să-și descrie chinul.

— … și o voce… vocea de la celălalt capăt a început să mă amenințe… să-mi spună că mai am de trăit doar o oră.

Tăcere.

— Adam, mai ești acolo?

— Da, sunt aici, doar că…

Tonul arogant dispăruse, înlocuit de nedumerire și îngrijorare.

— Ai recunoscut vocea?

— Nu…

— Ai idee cine ar vrea să te amenințe?

— Nu.

— N-ar fi putut fi o glumă? Vreo farsă?

— Nu… în niciun caz…

Sigur că era posibil, dar Justin știa că nu era. Interlocutorul îi transmisese ultimatumul înspăimântător și apoi, după doar câteva secunde, se aprinseseră luminile și liftul își continuase coborârea lină, ca și cum adversarul său controla *totul*.

— Vrei să suni la poliție?

— Așa cred…

— Justin, dacă tu chiar crezi că există cineva care are de gând să-ți facă rău, atunci *trebuie* să suni la…

— Și să le spun ce? Nu știu cine e tipul ăsta sau ce vrea…

— OK, OK. Nu-mi lua capul! Doar că… vino acasă și o să hotărâm atunci ce-i de făcut. Dacă plec acum, ajung imediat după tine…

Justin se simți cuprins de un val neașteptat de afecțiune și recunoștință. În ciuda problemelor din ultima vreme, acum își dorea mai mult ca orice să fie cu cineva care îl cunoștea cu adevărat, care îl putea cuprinde cu brațul și-i putea spune că totul o să fie în regulă.

— Mersi, Adam. Am sunat din mașină. Ne… ne vedem acasă.

Punând capăt conversației Justin trecu de colț. Ca la un semn apăru Mercedesul negru torcând pe lângă șirul de mașini din parcarea subterană a clădirii de birouri și oprind în fața lui. La aceeași oră în fiecare zi, îi ducea acasă una dintre aceste mașini de lux, iar familiaritatea și soliditatea lor erau liniștitoare acum. Justin deschise ușa și urcă în mașină, închizând apoi hotărât ușa grea. Ca la un semn, se aprinse luminița roșie de pe geamul despărțitor, indicând că șoferul îl asculta.

— Grange House, te rog. Cât poți de repede.

Lumina se stinse, o confirmare tăcută a dorinței comune. După câteva clipe, treceau de bariera de securitate și ieșeau în stradă, ocupându-și locul în traficul orei de vârf. Rezemându-se de spătarul confortabil de piele și privind mașinile din jur, Justin simți în sfârșit cum începe să-i scadă pulsul. Când se oprise liftul, fusese îngrozit, convins că avea să stea ore în șir într-o cutie fără aer. Dar ceea ce urmase fusese și mai rău de-atât. Incapacitate de a înțelege, apoi spaimă pură, invocarea unor imagini îngrozitoare de tot felul – ușile liftului deschizându-se și dând la iveală un agresor, liftul căzând în gol –, înainte să fie eliberat pe neașteptate din chinuri și depus în parcarea subterană ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Derutat, dezorientat, fusese totuși cruțat, iar acum avea ocazia să lase tot acest coșmar cumplit în urmă. Telefonul era închis, el era cuibărit pe bancheta din spate a unui Mercedes luxos și se îndrepta spre *casă.*

Expirând încet, clătină din cap gândindu-se la toată povestea nebunească, după care aruncă o privire la ceas.

18:08.

Capitolul 4

— Asta-i prea grea. O să te rog *pe tine* s-o muți.

Charlie Brooks se prăbuși peste o ladă, răsuflând greu. Sperase să-i fie de oarece ajutor lui Steve în mansarda lor prăfuită, dar încercarea ei de a ridica piesele patului vechi al Jessicăi se încheiase cu un eșec răsunător. Cântăreau o tonă și, în starea ei, însărcinată în opt luni, cu o burtă uriașă, nu avea să riște.

— Nicio problemă, chicoti Steve. Știu că eu sunt calul de povară aici.

Începu să adune la un loc piesele, în timp ce Charlie aruncă un ochi peste abundența de produse pentru copii care înconjurau pătuțul de lemn.

— Habar n-aveam că sunt atâtea chestii aici.

Erau înconjurați de sterilizatoare, leagăne, un balansoar, coșulețul lor vechi și nenumărate pungi cu haine de bebeluș. Când mai crescuse Jessica, strânseseră toate lucrurile și le puseseră bine, ascunse, uitate. Însă când Charlie rămăsese din nou însărcinată, spre surprinderea și încântarea lor, fuseseră nevoiți să se aventureze din nou în acest spațiu neglijat. Privind o parte din trecutul lor, care avea să redevină prezent, Charlie simți un fior de neliniște. O să-și aducă aminte ce are de făcut când o să vină copilul? Mai pot face față lipsei de somn? Și cum o să reacționeze Jessica la apariția unui frățior? Până acum, nu spusese mare lucru, în pofida imboldurilor calculate pe care i le dăduseră părinții și a schimbării fizice vizibile a maică-sii.

— Dacă mă duc jos, vrei să-mi dai tu lucrurile?

Charlie își dori dintr-odată să iasă din spațiul ăsta claustrofobic. Era prea multă recuzită aici, erau prea multe simboluri ale trecutului ei. Cărțile ei de școală, rucsacul de la Interrail, prima uniformă de polițist, o rochie de domnișoară de onoare, și toate la un loc o făceau să se simtă bătrână, neatrăgătoare și extenuată.

— Bine, dar ai grijă!

Charlie nu avea nevoie de avertismentul lui Steve, pășind cu grijă pe fiecare treaptă și asigurându-se că piciorul e stabil înainte să

coboare. Sarcina mersese bine, în ciuda grețurilor cumplite de dimineața, și era hotărâtă să nu riște nici siguranța ei, nici a copilului, din vreo prostie.

După ce coborî, se îndreptă spre camera copilului. Fusese a Jessicăi și, mai târziu, când fetița se mutase într-un dormitor mai mare, devenise cameră de oaspeți. Sau cu alte cuvinte groapa de gunoi. Rareori venea cineva care să rămână și peste noapte, ceea ce însemna că mica încăpere ajunsese magazie pentru lucrurile pe care le era prea lene să le arunce. Venirea iminentă a celui de-al doilea copil îi pusese totuși în mișcare, iar acum își petreceau orice moment liber sortând și aruncând. Ca urmare era acum eliberată de mărunțișuri, deși încă nu era clar dacă era potrivită să devină camera copilului.

— Mai avem atât de multe lucruri de făcut! mormăi Charlie când Steve trecu pe lângă ea, ținând bine capătul pătuțului.

— Avem suficient timp, răspunse el vioi, după care ieși din nou.

Era entuziasmat, ceea ce-i făcea plăcere lui Charlie, căreia îi era greu să scape de îngrijorare. Cum o să-și facă timp pentru toate? Acum, când Jessica era la școală, viața ei în afara serviciului devenise un șir nesfârșit de provocări logistice. Trebuia să o ducă în diverse locuri, să o ia din diverse locuri, să o ducă la joacă sau la zile de naștere – la toate astea se mai adăugase acum o lungă listă de îndatoriri legate de bebeluș: controale, ecografii, decorațiuni, curățenie și cumpărături. Pentru că, oricât de atentă crezuse ea că a fost când pusese bine lucrurile Jessicăi, tot părea să mai lipsească măcar câte o piesă esențială a sterilizatorului sau a leagănului.

Uitându-se în jur la pereții nezugrăviți, la becul simplu care atârna din tavan sau la tăblia patului, Charlie se simți copleșită. Era sincer entuziasmată de copil, dar păreau, dintr-odată, complet nepregătiți pentru așa ceva. Mai trebuia să se ducă

la serviciu încă două săptămâni, așa că îi era greu să găsească suficient timp pentru pregătiri. Detesta ideea să nu fie totul la locul lui, convinsă acum că a uitat tot ce învățase despre cum să crești un nou-născut. Știa că nu e rațională, dar nu se putea abține. În orice alt domeniu, termenele-limită pot fi împinse și planificările pot fi refăcute, dar nu și în cazul ăsta. Când își puse mâna pe burtă și simți încă o dată cum o împunge piciorul bebelușului, îi deveni dureros de clar un lucru.

Se apropia momentul.

Capitolul 5

— Haide, haide…

Justin își șoptea în barbă, încurajând mașina să treacă de semafoarele provizorii care îi țineau prizonieri și nu-i lăsau să iasă din Southampton. Ca și cum șoferul i-ar fi auzit îndemnul, mașina accelera, trecând pe lângă semafoare chiar când galbenul se făcu roșu.

Justin își permise un zâmbet scurt. În sfârșit scăpaseră de aglomerație și intraseră pe ultima porțiune de drum spre sătucul Wickham, căminul lui și al lui Adam în ultimul an. Nu fusese de la început un loc primitor, unii dintre localnicii mai în vârstă fiind neliniștiți inițial de prezența unui cuplu gay care se afișa ca atare, alții fuseseră iritați de opulența casei pe care și-o construiseră și se temuseră că ar putea atrage o invazie bruscă de proaspăt îmbogățiți. Însă cu timpul Justin și Adam îi câștigaseră pe sceptici și acum făceau parte din viața sătucului ca și cum ar fi stat dintotdeauna acolo.

Încă o scurtă privire la ceas, 18:48. În mai puțin de 10 minute avea să fie acasă, cu Adam și cu Caspar, terierul de Yorkshire pe care și-l luaseră de curând. În siguranță, fericit, în largul lui. Cu

fiecare minut care trecea, chinul lui de la serviciu părea tot mai puțin real, până în punctul în care începea acum să se întrebe dacă se întâmplase în realitate. Se simțea caraghios că se lăsase terorizat în asemenea măsură – probabil că până la urmă chiar *era* vreun idiot care apelase numere la întâmplare.

Închise ochii și se cufundă mai adânc în bancheta tapițată luxoasă. Știa că era o extravaganță să folosească mașina de serviciu, că ar fi putut la fel de bine să cheme un taxi sau, Dumnezeu cu mila!, să învețe să conducă. Însă îi plăcea ideea să aibă cont la ei, îi plăcea ideea că poate să cheme un vehicul de lux, îi plăcea sentimentul de putere și prestigiu pe care i-l dădea. Mai mult, se desfăta în confortul pe care i-l oferea, ca și cum ar fi călătorit la clasa întâi spre și de la serviciu. În timp ce mergeau pe drumurile șerpuite de țară, își permise să se lase legănat de mișcarea blândă a mașinii, trupul și mintea relaxându-i-se, în sfârșit!

Oare ce o să facă întâi? O să discute cu Adam? Sau o să-l scoată împreună pe Caspar la plimbare? Era jumătatea lui octombrie și pădurile deveneau deja ruginii și aurii. Poate că ar fi mai bine să iasă și să analizeze mai târziu evenimentele bizare din după-masa asta? Da, asta era cea mai bună idee. Așa ar putea avea chiar o seară relaxantă petrecută împreună – Dumnezeu știe, n-au fost decât puține în ultima vreme.

Justin deschise ochii brusc, simțind cum îl străbate un fior de neliniște. Mersese de atâtea ori pe benzile astea, că știa fiecare curbă și cotitură, fiecare urcuș și coborâș, trupul lui mișcându-se în ritmul mașinii. De obicei îi plăcea baletul ăsta, i se părea calmant, însă acum își dădu seama instinctiv că era ceva în neregulă. Ridicându-se în fund, se uită în jur – ca să constate că se aflau pe o bandă nefamiliară și că deviaseră de la traseul lor obișnuit.

— Hei?

Dându-și seama că a uitat să apese butonul care-i permitea să comunice cu șoferul, îl lovi acum.

— Mă scuzați? Cred că am luat o curbă greșită.

Ca pentru a-i răspunde, trecură pe lângă un indicator care arăta că se îndreaptă spre vest, îndepărtându-se de sat.

— Drumul ăsta ne duce în Shedfield. Ieșirea spre Wickham e cam la un kilometru și jumătate în urmă…

Șoferul dădu din cap ca și cum ar fi înțeles, dar nu modifică nici viteza, nici direcția. Justin se uită țintă în ceafa lui, văzând umerii largi și părul tuns scurt și îngrijit și dându-și seama, pentru prima dată, că nu-l recunoaște. Era cineva nou? Cineva care nu știa zona?

— E o intersecție în față. Putem să întoarcem acolo…

Mașina acceleră, lipindu-l pe Justin de spătar.

— Nu-i nicio grabă. Mai bine să ajungem întregi…, glumi el, dar avea vocea încordată și plată.

Cât de repede mergeau? 90 pe oră? 110? Acum începu să-l cuprindă, încet, dar sigur, anxietatea. *De ce* mergeau așa de repede? Și de ce nu-i răspundea șoferul?

— Uite, trebuie să te rog să încetinești…

Nicio reacție; mașina gonea pe drumul îngust de țară.

— Hei, frate, ce-i cu graba asta?

Parcă răspunzându-i, mașina ieși violent de pe drum, răsturnându-l pe Justin în stânga. Disperat, se prinse de centura de siguranță și se ridică – și văzu că acum mergeau în viteză pe un drum de pământ, iar Mercedesul sălta pe suprafața neregulată. Furios și îngrijorat, Justin își desfăcu centura de siguranță și se aplecă înainte, bătând supărat în geamul care-l separa de șofer.

— Îți spun să *oprești*…

Mașina accelera mai departe și, spre surprinderea lui, Justin văzu în față niște porți din plasă metalică deschise, ca și cum i-ar fi așteptat. După câteva clipe, intrară într-o incintă care era în mod cert un fel de șantier de construcții.

Acum îl cuprinse panica și, scotocind în buzunar, își scoase mobilul. Apăsă cu putere pe butonul de pornire, dar, chiar în timp ce o făcea, mașina se opri brusc. Nepregătit, Justin fu aruncat înainte și intră cu fața în geamul despărțitor. Telefonul îi scăpă din mână, iar el se prăbuși în spate. Duse mâna instinctiv la cap, unde zăbovi pierdută, pentru că și trupul, și creierul erau prea șocate ca să funcționeze. Vedea stele, simțea gustul sângelui în gură, își simțea membrele tremurând și nu putea face nimic acum, când ușa se deschise și îl prinseră niște mâini aspre care-l traseră jos din mașină.

Capitolul 6

Deschizând ușa cu o smucitură, Adam intră în camera întunecată.

— Hei!

Salutul lui răsună în încăperea pustie, stingându-se în aer.

— Justin!

Nu primi niciun răspuns. De fapt nu se auzea absolut niciun sunet, cu excepția lăbuțelor lui Caspar, care fugea cât îl țineau picioarele pe podeaua de lemn lustruit. Adam tocmai îl luase de la vecinul lor, un bătrânel care iubea la nebunie cățelul, dar de obicei pe Caspar nu-l interesa Adam, singura lui grijă fiind să-l găsească pe Justin, unicul obiect al afecțiunii lui.

Pășind în jurul câinelui, Adam intră în bucătărie. Îl găsea de multe ori pe Justin aici, bând o bere în

timp ce încropea ceva creativ pentru cină, dar acum încăperea era pustie.

— Justin? Ești acasă?

Glasul lui gâtuit reverbera în pereți, dar tot nu primi niciun răspuns. Adam se duse grăbit în dormitorul principal. Și acesta era pustiu, așa că merse mai departe, făcând turul dormitoarelor și băilor, după care reveni în living. Își dăduse seama de cum intrase, după cât de misterioasă era liniștea din casă, dar acum nu mai avea nicio îndoială. Erau singuri.

Își scoase telefonul și formă numărul lui Justin. Apelul intră direct în căsuța vocală, iar Adam, cu vocea tremurând, lăsă un mesaj.

— Eu sunt… Sunt acasă. Mă întrebam pe unde ești. Sună-mă când asculți mesajul!

Câinele îl privea rugător de parcă ar fi trebuit să facă mai mult, dar ce altceva ar fi *putut* face? O să lase câteva minute să treacă – să-i dea lui Justin suficient timp să-l sune – și apoi, dacă tot nu avea nicio veste de la el, o să sune la compania auto ca să anunțe că situația îl îngrijora. De obicei, nu dura mult să ajungă acasă, dar *era* ora de vârf, așa că poate erau blocați în trafic?

Agitat, Adam aruncă o privire la telefon.

19:07.

Ziua a doua

Capitolul 7

Charlie trecu în viteză prin bucătărie aruncând o privire la ceas. Era dimineață devreme și ca de obicei ea era în întârziere. Dormise prost, nu reușise să-și găsească locul și era amețită când sunase alarma. Steve plecase devreme la serviciu, iar ea trebuia să-i dea de mâncare Jessicăi și să o îmbrace, și, cumva, să reușească și să se facă prezentabilă pentru serviciu.

— Mai vrei să mănânci ceva?

Jessica se uită meditativ la resturile de cereale.

— Repede, te rog, iubito, n-avem timp…

După ce se gândi o clipă, Jessica acceptă, băgând mâna în cutie ca să mai scoată un biscuit de grâu. Charlie își înăbuși un oftat – fata ei mânca bine, dar *încet* – și erau deja în întârziere. Jessica era îmbrăcată, ceea ce era o binecuvântare, dar mama ei trebuia să-i descurce cumva părul înainte să plece – un exercițiu pe care Jessica îl detesta din răsputeri, amenințând de multe ori că o să și-l taie de tot cu foarfeca. În unele dimineți Charlie era tentată să-i dea voie.

Pe lângă îndatoririle obișnuite ale dimineții Charlie trebuia să-și facă timp și să pregătească pachetul pentru prânz. Asta era o parte nouă a rutinei, după ce Mia, cea mai bună prietenă a Jessicăi, optase pentru pachețel de-acasă în locul mesei de la școală. Îndesă o pungă de Hula Hoops și o cutie cu suc de mere în cutia pentru mâncare a Jessicăi, apoi întinse mâna după pâine, ca să-și încununeze opera cu un sandvici cu Marmite. În momentul acela o săgetă un junghi ascuțit chiar în miezul ființei. Durerea îi străbătu tot corpul, dezechilibrând-o, și gâfâi când se sprijini cu mâna pe blatul de bucătărie. O clipă de spaimă, o clipă

de șoc, apoi o revărsare de ușurare – nu era nimic serios, deși era dureros: copilul o lovea în osul pelvian. Charlie se îndreptă și-și dădu seama că Jessica se uita țintă la ea, cu fața marcată de îngrijorare.

— E-n regulă, scumpo, îi zise repede. E frățiorul sau surioara ta, care se antrenează pentru trambulină.

Vorbise nonșalant, deși îi zvâcneau măruntaiele. Satisfăcută de răspuns și fără nicio urmă de interes, Jessica se întoarse la cereale și începu să se joace cu ele, parcă gândindu-se dacă să le și mănânce. Charlie nu se mișcă, uitându-se la fata ei și încercând să-i descifreze magic gândurile.

— Jessie?

Fetița dădu din cap și-și duse în cele din urmă cerealele la gură.

— Jessie, iubito, te bucuri că vine bebelușul?

Mai dispăru o lingură de cereale, dar Jessica nu răspunse.

— O să fie drăguț să ai pe cineva cu care să te joci, nu? întrebă Charlie pe un ton vioi. Poți să-i arăți păpușile, costumele tale și jucăriile. O să fie ca și cum ai avea o prietenă acasă *tot* timpul…

Jessica se plictisise deja de cereale și împinse castronul.

Tot nu reacționa, ceea ce o făcu pe Charlie să se întrebe dacă o auzise măcar.

— Jessica? *Te bucuri*?

Și acum Jessica ridică în sfârșit privirea, încuviințând scurt, după care spuse:

— Îmi faci pateuri cu cârnați de ziua mea?

Charlie fu luată o clipă prin surprindere. Petrecerea de ziua Jessicăi era a doua zi, iar ea era sigură că se ocupase de toate în timpul multelor lor discuții.

— Și biscuiți cu glazură?

Jessica se ridică îndepărtându-se de masă în căutarea păpușilor ei preferate, care erau așezate într-un șir ordonat pe canapeaua din living. Charlie

rămase în picioare, țintuită locului și întristată. Știa că era o prostie să se supere din cauza reacției pe care o avusese Jessica, însă sperase la ceva mai mult entuziasm. Văzuse și copii care practic se isterizau la perspectiva de a avea un frățior pe care să-l dădăcească, să-l îmbrace și să-l răsfețe. Dar până acum nu văzuse nimic de genul ăsta la Jessica. Întrebase puține și nu prea vorbise despre naștere; de fapt, părea cu totul și cu totul netulburată de sosirea iminentă pe lume a bebelușului.

Pierdută printre păpușile ei Jessica era interesată doar de petrecerea ei, de prietenii ei, de jucăriile ei… și de ea însăși. Așa arăta egocentrismul perfect al copilăriei.

Capitolul 8

Helen stătea întinsă, complet nemișcată, cu pleoapele strânse, ca să se ferească de soarele care-i bătea în ochi. Cu toate acestea își dădea seama că Joseph o privește. Se trezise de multe ori din somn și-l găsise stând sprijinit într-un cot și privindu-i trupul ferm, călit în lupte; își dădea seama, după ritmul mișcărilor lui, că asta făcea și acum. Înainte și-ar fi tras cearșaful până la bărbie, stânjenită de cicatrice, dar acum îi era bine să stea întinsă, goală, expusă. Nu o deranja că o privește, știa că nu dorința îl făcea să-i cerceteze fâșiile de piele inflamată care-i decorau trupul. Era intrigat de ea, așa cum era și ea de el.

— Nu trebuie să ajungi pe nicăieri…? șopti Helen, fără să deschidă ochii.

— Probabil. Vezi tu?, am un șef de coșmar. Nu pot să întârzii la serviciu.

— Atunci mai bine te pui în mișcare. Dar poți să-mi pregătești micul dejun înainte.

— Nu-i asta eterna dilemă? întrebă Joseph oftând. Ambiție versus…

— Versus ce? replică Helen, întorcându-se cu fața spre el.

— Versus…

Joseph se gândi o clipă, uitându-se la ea, apoi zise:

— … plăcere.

— Asta e?

— Tu să-mi spui!

Helen zâmbi vag, dar nu spuse nimic întorcându-se la loc pe spate. Îi plăcea jocul ăsta, însă știa că întrebarea ei nonșalantă trebuia să capete la un moment dat un răspuns. *Simțea* ceva pentru Joseph? Și el pentru ea? Și, dacă da, ce naiba aveau să facă? Relațiile de amor între membrii echipei nu erau privite cu ochi buni și, dacă Helen chiar voia să aibă o relație cu el, ar fi însemnat că unul dintre ei trebuia să plece de la Southampton Central, un gând care-i dădea fiori pe șira spinării. Dar poate că se gândea prea departe. Deocamdată erau doar doi iubiți care împărțeau patul.

În pofida acordului lui tacit de a pregăti micul dejun, Joseph nu dădu niciun semn că vrea să plece, trecându-și cu blândețe un deget peste ultima rană de război, o zonă cu cicatrice groase de pe coapsa ei.

— Nu.

Helen nu voia să i se aducă aminte de cea mai recentă întâlnire cu moartea, în adâncurile de la New Forest. Îndatoritor, Joseph își mută degetul pe abdomenul ei, dar și aici găsi vestigii ale bătăliilor trecute. Trecând peste talie, peste sâni, îi atinse gâtul, evitând la limită o altă rană.

— Cum faci?

Tonul lui suferise o schimbare subtilă, acum făcându-se simțită și îngrijorare, pe lângă afecțiune.

— Cum reușești să te ridici iar pe picioare?

— Cred că e doar noroc, răspunse Helen, ridicând vag din umeri.

— Vorbesc serios. Îți chinui corpul, și pe tine, extrem de mult. Nu ți-e teamă că într-o bună zi o să ți se termine norocul?

Helen se întoarse spre el surprinsă. Avusese cu câteva luni înainte o discuție asemănătoare cu șefa ei, inspectorul-șef Grace Simmons, care se arătase și ea îngrijorată pentru Helen. Asta era tot? Îngrijorare sinceră și plină de bune intenții? Sau ei văzuseră ceva ce ea nu vedea?

— Ca să fiu sinceră, nu mă prea gândesc la asta. Dacă e ceva de făcut, fac.

— Și nu te-a tentat niciodată să te retragi undeva, departe de linia frontului?

— Vrei să zici să fac loc cuiva mai bun?

— Nu, sigur că nu. Doar că… n-ai niciodată senzația că…

Joseph coborî privirea, uitându-se la cearșafuri ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite.

— … că ai făcut destule?

Întrebarea lui atingea un punct sensibil. Nu că nu s-ar fi gândit și ea, dar acum Helen se întreba dacă – mai degrabă când – o să fie în stare să se oprească.

— Nu prea. Ca să fiu sinceră, nu prea știu ce altceva aș putea să fac…

— Dar dacă, să zicem, cineva are niște sentimente pentru tine…

Helen îl privi atentă, curioasă să vadă ce urmează.

— … vrea să aibă grijă de tine, să zicem…

— Dacă ține cu adevărat la mine, ar ști că nu e cazul să încerce să mă schimbe, răspunse Helen precaută. Ăsta ar fi semnul adevăratei afecțiuni, singurul fel pe care l-aș accepta.

— Deci ești… te poți gândi la ideea de relație?

— Bineînțeles. Nu-s chiar complet ciudată, indiferent ce ai citit despre mine.

În mintea lui Helen apăru, nepoftit, chipul Emiliei Garanita, însă alungă spectrul. Ziarista nu-și avea locul aici.

— Mai spune-mi…

Tonul lui Joseph era neutru, totuși nu reușea să-și ascundă interesul.

— Probabil că știi deja multe, oricum, tot ce sunt dispusă să arăt.

Oare dezamăgire se citea pe chipul lui?

— Adevărul e că n-am știut niciodată prea bine cum să păstrez relațiile. Am… totdeauna am avut senzația că orice contact cu mine… face mai mult rău decât ajută. Ceea ce… de-asta am preferat mereu să fiu singură.

O altă umbră de neliniște pe chipul lui Joseph.

— Nu că aș zice „nu” să am companie de Crăciun, pe cineva cu care să merg în vacanță, poate…

Nu era sigură că asta crede cu adevărat – dacă va fi vreodată în stare să meargă *așa* de departe –, dar Joseph păru încântat de idee, pe chipul lui frumos ivindu-se din nou un zâmbet.

— Dar tu? urmă Helen pe un ton vesel. Ești pe piață? Sau o dată ți-a fost de-ajuns?

— Păi, nu pot spune că s-a încheiat cu bine data trecută, dar nu se știe niciodată…

Helen nu spuse nimic, privindu-l în continuare. Răspunsese la destule întrebări și era curioasă să afle mai multe. Joseph părea să-și dea seama, înțelegând că era rândul lui în acest joc al prezentărilor.

— M-am căsătorit cu Karen când eram foarte tineri.

Joseph tăcu și, o clipă, Helen crezu că asta era tot ce era dispus să ofere, dar el continuă:

— Ne putea spune oricine că e o greșeală – și unii chiar ne-au *spus* –, dar n-am ascultat, de ce să ascultăm? Adevărul e că nu ne cunoșteam cu adevărat unul pe celălalt. Știi cum e, cunoști pe cineva, îți place cum arată, e amuzant, sclipitor, blând… și pare destul. Dar nu e, sigur că nu e… Trec anii, viața devine serioasă și-ți dai seama

dintr-odată că aveți cu totul alte nevoi, cu totul altă atitudine față de familie, de copii, de politică…

— Ați avut *copii*? întrebă Helen surprinsă.

— Din fericire nu, răspunse Joseph zâmbind. Am fi dat-o în bară și cu asta. Ca să fiu sincer, cu cât ajungeam să ne cunoaștem mai bine, cu atât ne dădeam seama mai limpede că suntem cu totul incompatibili. Până la urmă, a trebuit s-o trecem la capitolul experiențe și să mergem mai departe.

— Un nou început.

Joseph încuviință din cap și rămase tăcut, uitându-se la ea. Și acum, pentru prima dată, Helen se simți stânjenită, ca și cum s-ar fi schimbat ceva. Se simțea cumva obligată moral să spună ceva, să reacționeze în fața onestității și deschiderii lui Joseph, dar, brusc, nu-i mai trecea prin cap nimic de spus. Ce-ar fi putut oferi ea, care să fie onest, sincer și adevărat, când de fapt sentimentele ei se schimbau tot timpul?

Dar el încă o privea, de parcă ar fi transmis o provocare tăcută. Helen simțea cum roșește și era cât pe ce să vină cu o scuză nefericită ca să scape, când începu să-i sune telefonul. Ușurată și poate un pic rușinată, se întoarse să răspundă.

— Scuze că vă deranjez așa devreme, doamnă…

Detectivul-agent Bentham era întotdeauna politicos, dar nu pierdea niciodată timpul cu politețuri când avea ceva serios de raportat.

— … dar am găsit un cadavru.

Capitolul 9

Roțile mușcară din pietriș, iar motocicleta se opri brusc. Helen coborâse deja de pe Kawasaki înainte să se stingă sunetul motorului, băgându-și cheile în buzunar și pornind în grabă spre locul crimei. Gândurile egoiste legate de propria-i plăcere erau deja o amintire care se ștergea – era

din nou detectiv-inspector, plină de energie și concentrată.

În fața ei un polițist în uniformă se învârtea pe lângă un pătrat perfect delimitat de banda care flutura în aer. Cordonul amplasat la locul crimei era procedura standard a poliției, însă lui Helen i se păru ușor ridicol. Erau într-un șantier de construcții, într-o zonă rurală izolată, pe lângă Curbridge, unde se putea ajunge doar pe un drum de pământ de peste un kilometru și jumătate – riscul să apară trecători la locul crimei erau de departe minuscule.

Joseph Hudson coborâse de pe motocicletă lângă cordonul întins de poliție, pe care îl ridică. Aplecându-se să treacă pe dedesubt, Helen se apropie de polițistul care-i aștepta și care părea stingherit.

— Neața, spuse Helen, pe un ton vesel. Ce ai pentru mine?

— Bărbat singur, decedat, spre 30 de ani sau un pic peste…

— Cine l-a găsit? întrebă Joseph.

— Maistrul de pe șantier.

Pentru prima dată Helen își dădu seama de prezența unui bărbat neîngrijit care ședea pe treptele unei barăci. Nebărbierit, cu părul încărunțit, chipul lui trăda o viață de muncă în aer liber. Trăgea adânc dintr-o țigară și, chiar și de la distanță, Helen vedea că-i tremură mâna.

— În momentul de față nu există nicio activitate aici, dar el tot vine, în cele mai multe dimineți, ca să verifice șantierul. A deschis pe la 8:30 și ne-a sunat după cinci minute. I-am luat toate datele și a fost de acord să dea o declarație…

În timp ce polițistul continua rezumatul, Helen privi în jur. Se vedeau clar fundațiile unei clădiri de mari dimensiuni – un depozit, poate o unitate industrială – și betoniere, roabe și grămezi de cărămizi de BCA împrăștiate ici și colo. Totul era acoperit cu un strat fin de praf alb, ceea ce,

combinat cu dozele de cola și pungile de chipsuri aruncate peste tot, probabil că dădea șantierului un aspect însuflețit, de activitate suspendată doar temporar. Însă în realitate locul era mort, de parcă muncitorii abandonaseră lucrul pe la jumătate lăsând proiectul de izbelițe.

— Avem vreo idee cine e victima?

Întrebarea lui Joseph o scoase brusc pe Helen din reverie.

— Maistrul nu-l cunoaște… și eu n-am atins nimic, zise polițistul, răspunzând în avans următoarei întrebări a lui Joseph.

— A fost dat dispărut cineva peste noapte? se interesă Helen.

— Sunt câțiva care s-ar potrivi, răspunse șovăitor polițistul. Dar până nu știm mai multe…

— Mergem?

Helen făcu un semn spre cadavru, la care ajunseră în doar câteva secunde. Era clar că victima nu era muncitor – chiar înainte să-i observe costumul albastru de mătase, Helen băgă de seamă pantofii de piele scumpi. Bărbatul zăcea în țărână cu fața la pământ, cu brațele întinse în față și capul ușor întors într-o parte. Ochii erau larg deschiși, privind șocați spre cer.

— A fost târât până aici, observă Helen, arătând spre urmele neclare din praf, care duceau spre cadavru.

— Și uite aici, adăugă Joseph. E un fel de urmă de picior.

Helen se lăsă pe vine, privind ceva ce părea o urmă de bocanc aflată lângă cadavru. Era mare – 42, 43? –, cu un model distinctiv cu creste pe talpă. Un bocanc militar? Poate o gheată de munte? Helen se întoarse cu spatele la cadavru și se luă după urmele bocancilor, tot mai puțin vizibile și la distanțe tot mai mari, ceea ce sugera că ucigașul aruncase cadavrul și apoi fugise.

— Avem vreo idee unde ajung? întrebă ea, arătând urmele.

— Sunt urme proaspete de cauciucuri și în șantier, și afară. Se pare că făptașul s-a urcat într-un vehicul și a plecat, răspunse polițistul, repezit. Nu știu ce fel de mașină e, dar am instalat un cordon în jurul urmelor, ca loc al crimei.

— Bun. Suntem departe de oraș, răspunse Helen, și nu există linii de transport în comun.

— Ceea ce *ar putea* sugera că șantierul a fost ales special. Izolat, pustiu, niciun risc să existe martori la crimă…

Gândindu-se la ce spusese Joseph, Helen își îndreptă din nou atenția către cadavru. Se aplecă, scoase un pix din buzunar și trase în jos gulerul cămășii victimei. Zărise niște semne în zona asta, iar chipul i se înnegură când cuprinse cu ochii priveliștea. De jur-împrejurul gâtului se vedea o fâșie lată de vânătăi. Exact pe mijlocul zonei întunecate și traumatizate se întindea, ca un colier simplu, stacojiu, o tăietură profundă, care străpunsese mușchiul. Cine comisese această crimă îngrozitoare aplicase o forță considerabilă, deoarece gâtul victimei era atât de zdrobit, încât se vedea traheea.

În spatele ei Joseph expiră încet, având aceleași sentimente. Era un mod brutal și înspăimântător de a muri. Helen aproape că simțea lipsa sufocantă de oxigen, durerea cumplită a pielii sfâșiate, în timp ce arma – o bucată de sârmă, poate o garotă? – apăsa tot mai tare. Alungându-și tulburarea, Helen își puse o pereche de mănuși și ridică ușor capul bărbatului, întorcându-i puțin fața spre ea. Victima era tânără, cu piele sănătoasă și trăsături bine definite și frumoase, chiar dacă acum avea ochii injectați și fața murdară, iar însuflețirea care-i luminase cândva trăsăturile se stinsese. Lăsându-i la loc capul în țărână, Helen începu să pipăie cadavrul, degetele oprindu-i-se pe buzunarul lateral al sacoului, unde se vedea o umflătură promițătoare.

Cu grijă, băgă mâna înăuntru, pipăind țesătura în căutarea unor obiecte de mai mici dimensiuni care ar fi putut să cadă, însă nu găsi nimic în afară de forma liniștitoare a unui portofel. Îl scoase și-l deschise. O întâmpină o grămadă de carduri de credit de platină și, în spatele lor, rozul familiar al permisului de conducere britanic. Îl trase afară și se uită la detalii. Iar acum avu a doua surpriză a zilei. Chipul din fotografie îi era vag cunoscut, deși oarecum neclar, dar identitatea victimei nu prezenta nicio ambiguitate. Era un nume pe care Helen îl recunoscu, un nume pe care l-ar fi recunoscut cei mai mulți din Southampton. Un bărbat a cărui viață mai fusese atinsă de întuneric și înainte.

— Unul dintre numele de pe lista ta era Justin Lanning? întrebă ea, întorcându-se către polițistul în uniformă.

— Da, doamnă, răspunse el repede.

— Și ce știm despre circumstanțele dispariției lui?

Acum ofițerul se opri, parcă nevrând să fie purtătorul unor vești proaste.

— A sunat aseară partenerul lui. Lanning plecase de la serviciu în jur de ora 18, dar n-a ajuns acasă. Se pare că l-a sunat pe partenerul lui cam pe la ora aceea, cam agitat…

— Pentru că?

— Pentru că tocmai primise un telefon de amenințare și i se spusese…

Polițistul șovăi din nou, descurajat, înainte să încheie:

— … i se spusese că mai are de trăit doar o oră.

Capitolul 10

Charlie stătea în picioare pe cimentul rece, privind spațiul pustiu din fața ei.

Helen și detectivul-sergent Hudson erau în șantier ca să predea locul crimei, dar Charlie se dusese direct la Endeavour House. Biroul lui Lanning era la ultimul etaj, un penthouse care oferea o priveliște uluitoare spre apă. Avea să urce curând, însă deocamdată voia să cerceteze subsolul – ultimul loc unde fusese văzut în viață Justin Lanning.

Fusese zărit când cobora din lift, imediat după ora 18, îndreptându-se către parcarea subterană, de unde lua de obicei limuzina care-l ducea acasă. După aceea nimic – până la descoperirea tulburătoare de azi-dimineață a maistrului. Telefonul mobil al lui Lanning nu fusese găsit; era închis cam din momentul în care plecase de la serviciu, așa că nu ajuta cu nimic la identificarea deplasărilor. Scenariul dispariției bogatului director trebuia reconstituit din bucățele.

— Când a ajuns mașina?

Se întoarse către Dave Prentice, șeful serviciului de pază al clădirii. Supraponderal și cu gușă, avea conformație și comportament de fost polițist. La vremea lui, fusese probabil o prezență impunătoare, dar acum părea intimidat.

— La 17:31.

— Cum știi atât de precis? Aveți camere aici?

— Din păcate, nu, răspunse Prentice, tot mai stânjenit. Dar mașinile de lux au telecomandă integrată, care deschide automat poarta și le permite accesul în parcare. Fiecare telecomandă are elemente unice de identificare, așa că putem fi siguri că era mașina lui Lanning. I-am dat numărul și detaliile colegului tău la telefon…

Detectivul-agent Bentham primise deja misiunea să afle toate detaliile despre mașina dispărută și șoferul acesteia – găsirea vehiculului era esențială –, dar nu asta o interesa acum pe Charlie. O interesa mai mult faptul că șoferul lui Lanning – cel care-l răpise? – intrase în clădire cu jumătate de oră *înainte* să cheme Lanning mașina.

Ar fi putut fi vorba despre servicii de calitate – șoferul care-l ducea de obicei acasă și știa că lui Lanning îi place să plece la ora 18 –, însă Charlie avea senzația că exista un motiv mai sumbru.

— Ce mai e aici? întrebă ea, aruncând o privire spre șirurile de mașini inteligente.

— Nu mare lucru. Camere de depozitare, vestiare pentru personal, camera pentru utilități și sistemul de lift…

— Aș vrea să le văd, te rog!

Tonul ei era politicos, dar imperios. Prentice nu zăbovi, ducând-o în partea din spate a parcării, unde se afla o ușă de metal către zona de utilități a clădirii. Era plină de avertismente cu „Nu intrați” și „Pericol de electrocutare”, însă cineva nu ținuse cont de ele. Lacătul solid care ar fi trebuit să asigure ușa atârna neputincios de ureche.

— Ce mama…

Prentice, năucit, întinse mâna spre lacăt, dar Charlie îl opri, prinzându-i brațul în aer. Făcu un pas înainte, își puse o pereche de mănuși de latex și scoase lacătul. Fusese tăiat curat, cu un clește pentru bolțuri sau ceva asemănător, înainte să fie scos și să-i permită intrusului accesul în spațiul cu acces restricționat.

Charlie deschise încet ușa și intră. Spațiul claustrofobic era învăluit într-o lumină slabă, fantomatică, și răsuna de zbârnâitul înăbușit și convingător al electricității. Nu se vedeau urme de picior sau de alt fel în praf, dar Charlie tot înaintă cu prudență, pe lângă pereții încăperii, îndreptându-se spre peretele din fund. Prentice venea în urma ei, gâfâind ușor.

— Ce-avem aici?

— Tablourile principale, contoarele, panoul principal de siguranțe și un sistem separat care alimentează lifturile.

Arătă spre o consolă masivă de pe peretele din spate, iar Charlie se mai apropie cu un pas.

Recunoscu marca – Schindler –, însă habar nu avea ce făceau butoanele și manetele.

— Știi cum funcționează?

— N-am idee. Nu-i domeniul meu, replică rapid Prentice, dornic să scape măcar de o parte dintre responsabilitățile legate de dispariția lui Lanning.

— Dar dacă ai vrea să întrerupi alimentarea liftului? Dacă, să zicem, e un incendiu și vrei să scoți din funcțiune sistemul…

— Păi, dacă se declanșează alarma de incendiu, lifturile se opresc automat. Dar dacă vrei să le oprești manual, cred că nu trebuie decât să tragi de maneta aia…

Făcu semn spre o manetă roșie mare din partea dreaptă a consolei. Charlie se apropie și, chiar și în lumina palidă a becului cu sodiu, văzu că maneta era mult mai puțin prăfuită decât restul panoului, ca și cum ar fi fost activată de curând. Era simplu, dar eficient. Odată ce intrusul pătrundea în substație, era o joacă de copii să întrerupă alimentarea lifturilor, iar Lanning ar fi fost la mila lui.

Charlie îi mulțumi lui Prentice pentru ajutor și-l scoase din încăperea întunecată.

— Nu pune nimeni piciorul aici până când echipa de prelevare a probelor nu-și termină treaba la locul faptei, OK?

Prentice încuviință energic, intrat pentru o clipă din nou în rolul lui de polițist de patrulare. Lăsându-l pe el de strajă, Charlie se îndreptă din nou spre parcare, iar privirile îi căzură iar pe ușile liftului principal. Imaginea celor petrecute era destul de limpede acum, părând să se potrivească în principiu cu ce îi spusese Adam Cannon operatorului când sunase să anunțe dispariția partenerului său. Atacatorul lui Lanning ajunsese la puțin timp după ora 17:30 și se postase în parcare, după care se dusese la substație. Scosese lifturile din funcțiune la ora 18, după care dăduse telefonul, probabil din acest subsol, și rămăsese să

aștepte, bănuind – știind? – că reacția instinctivă a lui Lanning va fi să se urce în mașină și să pornească spre casă, să se ascundă acolo până când o să-și facă o idee despre amenințarea bizară pe care tocmai o primise.

Cu timpul o să afle cine l-a dus pe Lanning spre moarte. Poate era implicat unul dintre șoferii cu care mergea în mod obișnuit – mituit, șantajat, chiar amenințat? Sau poate că atacatorul „împrumutase" mașina ca să-și ducă la îndeplinire planul criminal. Vor afla toate astea la un moment dat, dar deocamdată un lucru era clar. Atacul asupra lui Lanning presupunea documentare, planificare și execuție meticuloase. Nu fusese un telefon de hărțuire, nici farsă de dragul farsei.

Ucigașul își pusese în aplicare amenințarea.

Capitolul 11

Se înghesuiră în jurul ei, dornici să afle detalii. Chiar și cei mai experimentați polițiști din încăpere simțeau că va fi o anchetă importantă.

— Majoritatea veți recunoaște numele…

Helen puse o fotografie-portret pe tablă. Se întorsese la Southampton Central și se afla în sala de ședințe special amenajată, unde era deja înghesuială.

— Justin Lanning a făcut parte dintr-un grup de elevi răpiți de Daniel King acum opt ani. Erau toți de la liceul din Southampton și participau la Duke of Edinburgh Award în South Downs când au căzut în ghearele lui. Cinci adolescenți au fost ținuți captivi la ferma lui de lângă Chilgrove, unde au fost torturați fizic și psihic. Lanning și trei dintre prietenii lui au reușit până la urmă să scape, dar colega lor Rachel Wood nu a fost la fel de norocoasă – King a ucis-o în subsolul fermei, după care a dat foc casei și a fugit.

King nu fusese prins, însă nu era cazul să explice așa ceva. Toți polițiștii prezenți știau – King era un fugar celebru –, iar ea voia să le mențină atenția concentrată asupra prezentului.

— Lanning avea 17 ani la vremea aceea și evident că a suferit o traumă gravă în urma întâmplării. Dar și el, și ceilalți supraviețuitori s-au dovedit rezistenți. Lanning, în mod special, pare să fi reușit să aibă succes – la doar 25 de ani, viața lui părea mult mai ordonată și mai impresionantă decât a fost vreodată a mea…

Un chicotit din partea echipei, un moment de neseriozitate într-o dimineață care fusese tulburătoare.

— A urmat cursurile universității Southampton, a absolvit *magna cum laude* Explorări Marine, apoi a făcut un an la Brighton – studii de business –, după care s-a întors acasă. S-a născut în Southampton, dar a crescut în Fordham și, ca restul din grupul cu care a participat la concurs, a fost la o școală secundară locală, St Mary's. În cele din urmă, s-a stabilit în oraș, s-a angajat în 2016 la Redstone Solutions, o firmă care asigură protecție pentru companii din industria petrolului și gazelor. Locuia cu partenerul lui, Adam Cannon, într-o casă foarte mare din zona rurală Wickham și părea să fie pe cai mari. Însă aseară a fost strangulat, iar cadavrul a fost aruncat pe un șantier de construcții, la câțiva kilometri de casă.

Câteva priviri avizate din partea echipei – Daniel King amenințase că-i sugrumă pe copiii răpiți când erau legați în subsolul lui –, însă Helen nu avea să discute subiectul. O interesau dovezile, nu speculațiile.

— Credem că a fost răpit de la sediul firmei, din Ocean Village, ieri-seară, devreme. Știm cine ar fi trebuit să-l ia pe Lanning aseară?

— Am vorbit cu cei de la firma auto, spuse detectivul-agent Bentham. Prestige Travel, cu sediul lângă un complex industrial din Tornhill. E

o companie mică, șoferii sunt programați prin rotație pentru cursele de la Endeavour House. Ar fi trebuit să-l ia un băiat pe nume Leo Bagdadtis, însă se pare că i-a fost furată mașina ieri, în jurul orei 15.

— Se verifică informația?

— A sunat la secția locală de poliție pe la 15:30. Am vorbit cu echipa de-acolo – Bagdadtis era la secție la 18:00, ca să raporteze furtul. N-are antecedente și părea destul de supărat că și-a pierdut singura sursă de venit. Cred că spune adevărul.

— OK, atunci procedura obișnuită. Trimiteți polițiști la domiciliul lui – căutăm orice martor, înregistrare video, orice ne-ar putea da vreun indiciu despre autorul furtului. Avem vreo idee pe unde e mașina acum?

— N-are niciun fel de sistem de localizare, așa că o să trebuiască s-o localizăm noi, spuse Joseph. Până la Botley, avem imagini rezonabile de la camerele video din trafic. Nu se văd nici Lanning, nici șoferul, dar știm direcția de mers…

— Ceea ce sugerează că se îndreptau spre casa lui Lanning, îl întrerupse Helen.

— Exact! Asta până pe la 18:40. Nicio abatere de la traseu, înaintare rezonabilă prin traficul obișnuit, dar pierdem mașina când iese de pe drumul spre Botley.

— Și…?

— De-acolo ar fi putut să se ducă oriunde, dar n-avem imagini din trafic cu mașina întorcându-se în Southampton, nici pe vreunul dintre drumurile naționale sau autostrăzile din apropiere.

— Ceva în porturi sau la aeroporturi?

— Nu, așa că ipoteza noastră de lucru e că a fost ascunsă undeva, prin zonă – într-un garaj, parcare, în vreo clădire-anexă – sau a fost abandonată în apropiere de locul crimei. Bineînțeles că am alertat poliția rutieră și patrulele de poliție locale, dar o să trimitem și niște drone – sunt multe păduri și

parcele agricole pe-acolo, care ar putea fi locuri bune de abandonat o mașină.

— Să mă anunțați imediat ce aveți ceva, răspunse Helen, mutându-și privirea. Ce știm despre apelul telefonic, cel de amenințare?

— A fost făcut de pe un telefon cu cartelă, spuse Charlie, întorcându-se și adresându-se întregului grup. Semnalul s-a pierdut ieri, imediat după ora 18, și, de fapt, a fost localizat doar de două ori. Ieri, în apropiere de Endeavour House, și cu câteva zile înainte, în zona Northam.

— Avem idee de unde a fost cumpărat telefonul?

— Cartela SIM nu e înregistrată la niciunul dintre furnizorii naționali mari, așa că trebuie să fi fost cumpărată de pe piața neagră.

— Știm unde a fost localizat primul apel?

— Avem o zonă de aproape un kilometru în Northam, dar sunt o mulțime de apartamente, magazine, clădiri industriale – nu putem face o localizare mai precisă de-atât.

— Și despre apelul în sine ce știm?

— A fost făcut la 18 și a durat exact un minut.

— Fix atât? spuse Helen surprinsă.

— Fix.

Helen încuviință, dar nu spuse nimic. Observă din nou privirile schimbate între membrii echipei – precizia abordării ucigașului îi descuraja, în mod evident, pe unii dintre ei.

— Bine, sigur că istoricul convorbirilor și mesajelor lui Lanning este important. N-avem decât o relatare indirectă a convorbirii, de la partenerul lui Lanning. Așa că trebuie să aflăm cine-l contacta până aseară. Au mai fost și alte mesaje de amenințare, vreun tipar neobișnuit al convorbirilor, contacte noi?

— Ne ocupăm, confirmă Charlie.

— Și, dacă tot suntem la capitolul contacte, restul vreau să scotociți prin viața lui Lanning. Hai să-i luăm la bani mărunți pe actualul partener,

Adam Cannon. Vorbiți cu vecinii, vedeți dacă putem afla ce fel de cuplu erau, dar să ne uităm și la situația lui financiară, la e-mailuri, la mesaje. Și să căutăm și familia, prietenii, colegii, oameni cu care ar fi putut interacționa Lanning în străinătate. Protecția în domeniul petrolier e o chestie periculoasă – Lanning trebuie să fi intrat în contact cu tot felul de dictatori, oficialități corupte, mercenari și mafioți de rând. Contracte care s-au terminat, acuzații, oameni care au fost plătiți sau care *nu* au fost plătiți. Avea Lanning probleme financiare? S-a îndatorat prea mult când s-a mutat la Wickham? Era mulțumit de viața personală? Hai să scotocim pe sub toți bolovanii și să vedem ce iese de-acolo!

Urmă o scurtă tăcere – în timp ce unii dintre membrii echipei își luau notițe –, apoi se auzi detectivul-agent Malik:

— Și cercetăm și dacă moartea lui ar putea avea vreo legătură cu evenimentele anterioare?

Malik nu trebuia să explice la ce se referea și, în sinea ei, Helen o felicită că a avut curajul să pună întrebarea.

— Nu-i principala direcție a anchetei, răspunse cu voce tare. Deși ar trebui să rămânem deschiși la toate posibilitățile. King a fost „localizat” de trei ori în ultimul an și jumătate, cel mai recent acum vreo patru săptămâni, în Southampton…

Toți cei de față păreau interesați de informația asta, însă Helen îi opri repede.

— Dar nimic n-a fost confirmat serios, pentru că informațiile fie au venit din surse anonime, fie de la persoane care căutau publicitate. Una dintre supraviețuitoare – Maxine Pryce – tocmai a publicat o carte despre experiența lor îngrozitoare, ceea ce înseamnă că lumea se gândește la răpire și, brusc, King e văzut de toți, peste tot. Așa că haideți să tratăm cu prudență astfel de afirmații neconfirmate și să discutăm mai ales despre modul în care a avut loc atacul. Da, se pare că Lanning a

fost strangulat, dar ar putea exista mai multe motive pentru care a fost ucis așa. Ar *putea* avea legătură cu evenimentele din trecut. Ar putea fi o pură coincidență. Sau ar putea fi special gândită astfel toată treaba, ca să ne pună pe o pistă falsă, să ne ducă într-o fundătură.

Îi lăsă să digere ideea și apoi continuă:

— Daniel King era o persoană cu tulburări psihice grave, în mod clar capabilă să ucidă. Și s-ar putea să fie în viață sau nu. Însă trebuie să cercetăm natura atacurilor lui. Înainte de incidentele de la fermă, King a încercat să stranguleze două persoane – ambele fiind eleve – care se duceau acasă pe drumuri de țară izolate. Nu i-a reușit niciuna dintre tentative, ambele victime reușind să scape și să dea alarma. Cele două tentative de crimă n-au fost nici gândite, nici bine executate – au fost neglijente, neprofesioniste. Chiar și felul cum i-a tratat pe copiii de la Duke of Edinburgh Award a fost stângaci – îi avea pe toți la mâna lui, legați în beci, și totuși o simplă greșeală le-a dat ocazia să scape. Așa că da, King era violent și avea motivație să ucidă, dar nu era un criminal patologic. Uciderea lui Justin Lanning pare altceva – curată, precisă, chiar profesionistă.

— Deci vrei să spui că e un asasinat la comandă? întrebă Malik.

— Asta trebuie să aflăm, răspunse Helen, hotărâtă să nu lase echipa să se pripească. Hai să ne apucăm de treabă, bine?

Ședința se încheie, echipa grăbindu-se să îndeplinească ordinele lui Helen. Ea ar fi putut continua discuția, însă acum aveau nevoie de dovezi solide. Chiar și așa, în timp ce-și privea subordonații întorcându-se la birourile lor, se gândea tot la modul în care fusese ucis Lanning. La prima vedere avea toate semnele unui asasinat la comandă – bine planificat și executat fără milă, iar asasinul fugise fără probleme. Dar, dacă ar fi fost așa, tot rămânea o întrebare foarte interesantă.

Dacă *fusese* un asasinat la comandă, de ce primise Lanning un avertisment că va muri?

Capitolul 12

— Justin Lanning?

Emilia Garanita nu-și putea ascunde uluirea. Venise în grabă la șantierul izolat, sperând să găsească ceva spectaculos, dar ceea ce i se spusese depășea orice imaginație.

— Ești *sigur* că așa-l chema?

Polițistul Marvin Hayes păru brusc îngrijorat, de parcă ar fi depășit limita sau ar fi spus ce nu trebuie. Păruse dornic să scape de Emilia, sperând că, dacă-i divulgă *ceva,* poate o să fie mulțumită, însă acum își dădu seama că nu apreciase bine. Nu avea să plece.

— Cum l-au identificat?

— N-a fost greu, spuse polițistul în uniformă, aruncând o privire agitată peste umăr. Avea portofelul la el. Totuși, cine e?

Emiliei îi venea să râdă, dar își înăbuși pornirea. Copilul ăsta era evident abia ieșit din școala de poliție. Nu avea decât vreo 12 ani când fuseseră răpiți Justin și colegii lui, așa că poate că era de înțeles că nu mai auzise de Lanning, și totuși… se făcuse atâta publicitate în jurul cazului, încât sigur ar fi trebuit să-i rămână în cap *ceva.*

Cinci adolescenți, tineri, naivi și plini de speranțe, răpiți și torturați de un singuratic nebun, într-o fermă izolată. Era cel mai negru coșmar al oricărui părinte – și era încă proaspăt în amintirea oamenilor, dar, dacă s-ar mai fi șters din detalii, memoriile despre această nenorocire, scrise de Maxine Pryce, ar fi umplut golurile. Emilia citise *O noapte întunecată* ca să pregătească interviul prin telefon pe care i-l luase de curând și, în cele peste 500 de pagini, erau atâta suferință psihică,

atâta durere și tragedie cât să împlinească și așteptările celui mai sentimental cititor. Poate ar trebui să cumpere un exemplar și pentru acest tânăr necopt?

— Cineva cu care m-am intersectat, răspunse Emilia, aproape păstrându-și expresia serioasă.

Era o minciună. Emilia *încercase* atunci să ajungă la elevii traumatizați, însă familiile și poliția ridicaseră un scut de protecție impenetrabil în jurul lor. Emilia era un reporter novice care nu avea îndrăzneala sau șiretenia de care dispunea acum, și ajunsese să stea de vorbă cu unchi, mătuși și cunoștințe îndepărtate, care nu-i puteau dezvălui nimic rezonabil. Acum părea că s-a întors roata și că de data asta nu mai era nimeni care să-l protejeze pe Lanning.

— Cine l-a găsit?

— Administratorul șantierului. Dar nu știu cum îl cheamă.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton tăios, autoritar, ca pentru încheierea discuției. De data asta Emilia chiar râse. Odată ce mușcase momeala, odată ce îi dăduse informații care puteau fi folosite împotriva lui, un polițist era prins în capcană. *Ea* va fi cea care hotărăște când se termină discuția.

— Atunci, încă o întrebare, urmă ea. Cum a murit?

De fapt asta voia să știe. Avea deja *mult* mai mult decât se așteptase când ajunsese în locul ăsta izolat, dar impactul articolului ei – și al morții lui Justin Lanning – atârna în mare măsură de ceea ce urma să spună Hayes acum.

— Uite, nu pot să-ți spun prea multe…, zise polițistul, agitat. Eu sunt aici ca să supraveghez locul crimei…

— Dar…? insistă Emilia.

— Dar l-am auzit pe detectivul-sergent Hudson spunând că victima a fost strangulată.

Buuun! Dacă era să fie sinceră, Emilia sperase că acesta va fi răspunsul, dar nu crezuse că ar fi

nici pe departe posibil. Va trebui să verifice cu contactul ei de la morgă, bineînțeles, dar dacă Hayes spunea adevărul, atunci tocmai îi căzuse în brațe un articol senzațional. Justin Lanning scăpase o dată de moarte, dar nu și a doua oară. Era posibil să existe o legătură între cele două evenimente? Se întorsese, oare, bezna ca să-l ceară înapoi?

Era un gând ispititor. Daniel King nu era tocmai cel mai *eficient* ucigaș din lume – încercase de două ori și nu reușise să stranguleze niște eleve neînsoțite, înainte să-i cadă în brațe participanții la Duke of Edinburgh Award. Nici numărul victimelor – una singură – nu-l înscria în top. Nu, ceea ce le făcuse bieților copii fascina, ca și faptul că se făcuse nevăzut. La scurt timp după fuga copiilor și după incendiul de la fermă, fusese zărit în satul West Ashling și apoi în Chichester. Se bănuia că s-ar fi sinucis – pălăria, hainele, portofelul și telefonul lui fuseseră găsite în apropierea unei stânci izolate, la o zi după incendiul de la fermă. Dar cum puteai să fii sigur? Cadavrul nu fusese găsit, nici el nu fusese văzut căzând în apă. Era posibil să fie încă în libertate, mânat de gânduri criminale, pândind momentul să lovească din nou?

Pryce desființa ideea asta în carte, dar, de-a lungul anilor, existaseră câteva „localizări” și mai existau și o mulțime de conspirații pe internet, care ofereau detalii despre „crimele ulterioare” ale lui King. Iar acum, Justin Lanning fusese strangulat chiar aici, în Southampton. Dacă ceva putea să reînvie speculațiile despre locul unde se află Daniel King, atunci crima asta era răspunsul.

— Mulțumesc foarte mult, Hayes. Mi-ai fost de mare ajutor.

Polițistul păru descurajat, însă Emilia nu zăbovi să se bucure de stânjeneala lui. Avea de dat o știre-bombă. O să pună accentul pe crima de aseară subliniind tragedia crudă și ironică a morții lui

Lanning, dar o să fie suficient loc și pentru Daniel King. El era lozul câștigător, iar ea nu o să se zgârcească atunci când o să-l readucă la viață pentru cititori, asigurându-se că include și singura fotografie oficială cu el pe care o aveau, cea care încă îi dădea fiori. Arătos într-un mod pervers, cu ochi verzi fascinanți, păr blond ciufulit și o expresie șireată, era un monstru seducător de sinistru.

Un ucigaș-fantomă care continua să bântuie imaginația colectivă.

Capitolul 13

— Nu-mi vine să cred! Parcă nu-i adevărat…

Maxine Pryce își trecu agitată degetele peste colier, jucându-se cu medalionul în formă de inimă. Charlie observă cât de albă la față era și se întrebă dacă întotdeauna era așa de palidă.

— Adică, am vorbit cu Justin acum câteva zile…

Erau la Café Belmondo, un local scump cu cafea și cornuri, din centru. Interiorul stilat, de inspirație art deco, era luxos și impresionant – tot, numai feronerie și sticlă. Era genul de loc care te făcea să te simți la modă și plin de succes doar pentru că te aflai acolo. Se subînțelege că Pryce îl alesese.

— Și cum era când ați vorbit?

O pauză scurtă înainte de a răspunde, apoi:

— Același Justin dintotdeauna…

Era greu de spus dacă rostise cuvintele cu afecțiune sau nu.

— Erați apropiați?

— Sigur. Când treci prin ce-am trecut noi, n-ai cum să nu fii.

— Deci erați prieteni?

— Mda. Prieteni cu un trecut comun. Dar da, prieteni.

Răspunsul fusese cald, dar și cu o nuanță de iritare, de parcă Pryce se plictisea deja să răspundă la întrebări. Inițial nu fusese prea dornică să se întâlnească – susținând, pe bună dreptate, că are un program de promovare încărcat, ținând cont de lansarea de azi a cărții. Era o tânără rezistentă și dură, care era în mod clar obișnuită să facă lucrurile în felul ei, însă fusese repede de acord cu solicitarea lui Charlie după ce aceasta îi dăduse vestea șocantă despre moartea lui Lanning. Pryce promisese să ajute cât poate, dar avea un aer de șoc, durere, iritare și disconfort. Charlie abia aștepta să investigheze acest amalgam de sentimente, când lui Pryce începu să-i sune telefonul. Se uită repede pe ecran și îi căzu fața când văzu numărul, așa că îl puse la loc pe masă, lăsându-l să sune mai departe.

— Dacă trebuie să răspunzi…

— O ziaristă pe care-o cunosc. O ziaristă *exasperantă*…

Charlie putea ghici cine era și o blestemă în sinea ei pe Emilia Garanita. De câte ori avea loc o tragedie, hop și ea!

— Vă vedeați des? urmă ea, alungând din minte orice gând despre ziaristă.

— Nu prea. Justin avea viața lui, iar eu pe-a mea, dar aveam grijă să știm ce face celălalt.

— Vorbeați la telefon?

— Din când în când.

— Cât de des, așa, în medie?

Acum Pryce ezită, parcă simțind o capcană.

— Cât de des simțeam nevoia. De ce mă întrebi?

— Păi, după moartea lui, i-am verificat istoricul convorbirilor…

Charlie nu-i dezvăluise faptul că știau despre telefonul de amenințare – încă nu era nevoie.

— … și suntem intrigați de faptul că te-a sunat în fiecare zi în ultima săptămână. Înainte, abia dacă te suna – cel mult o dată la câteva luni…

Charlie lăsă suspendat acest fapt neobișnuit. Pryce își dădu din nou părul la o parte de pe față, apoi recunoscu:

— Voia să discutăm despre carte, atâta tot. Știa că apare azi, așa că…

— A fost foarte insistent.

— Ăsta-i Justin, replică Pryce cu tristețe, evitând întrebarea.

— Te-a sunat luni și ați vorbit…

Charlie își verifică teatral agenda.

— … 15 minute. A doua zi, ați vorbit din nou, opt minute. Apoi miercuri și joi te-a sunat de câteva ori, dar apelurile au intrat direct în mesageria vocală.

— Am fost foarte ocupată.

— Vă certați din vreun motiv? întrebă Charlie cu o urmă de duritate în ton, care înăbuși tentativa lui Pryce de a divaga. E clar că îl preocupa ceva, urmă ea, ca și cum ar fi subliniat un lucru evident. Niciun telefon câteva luni, apoi dintr-odată te bombardează cu apeluri, la care inițial răspunzi, după care nu le mai iei în seamă.

Pryce nu spuse nimic. Buna ei dispoziție forțată se evapora. Era clar că voia să evite să dezvăluie cum era relația ei cu Justin Lanning, dar acum nu mai avea de ales.

— Ne-am certat, OK? O ceartă pe care el era dornic s-o continue.

— Și tu, nu?

Pryce încuviință încet, apoi spuse:

— Voia bani.

Nu la asta se așteptase Charlie. Da, Pryce primise un avans generos pentru carte, dar era evident că Lanning avea mai mulți bani decât ea.

— Credea că i se cuvin, pentru că o parte din cartea mea era povestea *noastră,* deci era și el îndreptățit să primească o parte.

— Și tu nu erai de acord?

— I-am spus că, dacă așa crede, trebuie să scrie și el o carte.

— Și el ce-a răspuns?

— Dacă-mi aduc bine aminte, mi-a zis să mă duc naibii.

— Și după aia l-ai ignorat.

Maxine ridică din umeri.

— Nu mai era nimic de zis. Eu aveam punctul meu de vedere, el, pe-al lui. În ceea ce-l privește pe Justin, trebuie să înțelegi că-i plăcea să fie lider, îi plăcea ca totul să iasă cum vrea el. Pe deasupra, îi plăceau banii. Așa că, atunci când altcineva a luat inițiativa și a făcut niște bani scoțând ceva bun din ceea ce fusese o experiență nenorocită, ei bine, nu i-a plăcut.

— Deci, nu ce spuneai tu în carte îl îngrijora?

— Nu sunt sigură că o citise, ca să fiu sinceră. Pentru el era vorba de faptul că eu mă alegeam din carte cu toată atenția și, da, cu banii. Voia și el partea lui.

— Și cum a primit faptul că tu refuzai să cooperezi?

— Nu s-a bucurat, dar ce putea să facă?

Charlie sesiză din nou forța – oțelul – din spatele comportamentului atrăgător al lui Pryce. Ca Lanning, reușise să supraviețuiască încercării, devenind la maturitate o tânără coerentă și de succes. Oricât de prietenă era cu Lanning, era limpede că nu avea să se lase hărțuită de el, dar nici să se lase abătută din drum de protestele lui. Era hotărâtă să se bucure de succesul ei, orice ar fi fost.

Ceea ce o făcu pe Charlie să-și pună întrebări despre cauzele profunde ale uciderii brutale a lui Lanning. La prima vedere, părea puțin probabil ca Pryce să recurgă la măsuri extreme ca să-și apere premiul obținut cu muncă grea, dar era clar că miza era mare. Pryce semnase un contract generos pentru două cărți – se zvonea că lucrează chiar

acum la continuare – și deja se bucura de o atenție deosebită în presa națională. Pusese stăpânire pe nenorocirea întregului grup, excluzându-i pe ceilalți, probabil; nu se mai auzise în ultima vreme nimic despre ei. Oare asta trezise resentimente? Furie? Chiar înstrăinare? Era încă imposibil de spus, însă, când încheie discuția, Charlie rămase pe gânduri, întrebându-se dacă memoriile lui Pryce – și, la fel de important, și banii care veneau odată cu ele – jucaseră un rol important în moartea lui Lanning.

Tragedia era o marfă de valoare în ultima vreme.

Fragment din **O noapte întunecată**, *de Maxine Pryce*

Nu-mi pot aduce aminte când i-am pierdut din vedere. Până după-amiaza târziu, merseserăm în pas alert, hotărâți să nu dezamăgim – nici pe noi, nici școala. Niciunul dintre noi n-ar fi recunoscut, însă exista un sentiment clar de competiție cu celelalte grupuri, dintre care multe veneau de la școli cu taxă. Noi, de la școala secundară simplă din Southampton, aveam să le arătăm acestor indivizi cu nasul pe sus și fără caracter că putem să reușim, că suntem mai curajoși ca ei. În special Justin părea însuflețit de idee – fratele lui câștigase medalia de aur la Duke of Edinburgh Award cu doi ani în urmă, aducându-și echipa acasă în siguranță. Poate că voia să i-o ia înainte fratelui său, poate că voia doar să impresioneze fetele, cu calitățile lui de conducător. Pe-atunci, toate eram îndrăgostite de el și nu ne prea dădeam seama că ne pierdem vremea.

Merseserăm toată ziua și aveam în fața noastră un singur grup – nu intenționat, pur și simplu, așa se întâmplase. Toți aveam trasee ușor diferite; totuși, cumva, de câte ori ajungeam în vârful unui deal, îi găseam acolo, cu pelerinele lor violet distinctive, păstrând cu încăpățânare un avans de vreo 800 de metri. Ne întrebam dacă violetul era culoarea școlii lor și ne distram inventând tot felul de mottouri obscene pentru concurenții noștri

bogătani. Ne distram și, în ciuda bășicilor, a oboselii și a temperaturii care tot scădea, eram fericiți – un mic grup de prieteni care se lupta cu stihiile pe South Downs.

Justin, liderul; eu, organizatoarea; Callum, mucalitul, Rachel, toată numai râsete și obscenități; și capabila Fran, care era practic bună la tot ce făcea. Ne și descurcam destul de bine, ținându-le piept „iluștrilor" noștri concurenți, dar când s-a lăsat întunericul, lucrurile au început s-o ia razna. Rachel, care venise în ultimul moment în grup, mersese bine, ținând pasul cu ritmul alert pe care-l impunea Justin, dar probabil că și-a pierdut concentrarea o clipă. Sau poate că era oboseala. Oricum, n-a văzut o vizuină de iepure și a călcat în ea, sucindu-și rău glezna.

— Iisuse Hristoase! La naiba, Iisuse Hristoase…

Rachel avea un mod de exprimare colorat și înjura cu sete, ținându-se de piciorul beteag. Îngrijorați, ne-am strâns în jurul ei, vrând să o ajutăm. A înfruntat curajoasă situația, așa cum făcea întotdeauna, dar se vedea că are dureri mari. Trebuia să ne regândim planurile.

— Îmi pare rău, oameni buni! Știu că voiați să nu încetinim ritmul…

Eram toți un pic dezamăgiți, dar nu avea niciun rost să ne plângem. Eram o echipă. Trebuia doar să ne adaptăm, să facem alt plan.

Dezastrul numărul doi a urmat destul de repede. Callum a scos harta – singura noastră hartă – ca să stabilească cel mai apropiat loc în care ne puteam face tabăra. Dar a ales prost momentul,

pentru că o pală puternică de vânt i-a smuls harta din mână și, înainte să apucăm să reacționăm, ajunsese deja prea departe, plutind deasupra zonei mlăștinoase și dispărând în depărtare.

E greu de descris cât de doborâți ne-am simțit în momentul acela. Nu eram în niciun pericol imediat – aveam corturi și provizii –, dar venea noaptea și, dintr-odată, nu mai aveam niciun mijloc să ne planificăm drumul. Urma, oare, să fim nevoiți să renunțăm la încercarea de a încheia concursul? Trebuia să cerem ajutor? Ne-am scos telefoanele din rucsacuri, dar degeaba – nu aveam nici semnal, nici 3G, nicio cale să afișăm o hartă sau să luăm legătura cu restul lumii.

A urmat o discuție lungă, după care Justin a luat hotărârea. Urma să mergem mai departe, să ne ținem de planul inițial și să încercăm să ajungem la punctul de escală planificat. Stânca din vârful dealului, unde avuseserăm de gând să facem tabără, avea o formă destul de distinctivă și se vedea ușor de la distanță și, deși avea să fie dificil pentru Rachel, puteam s-o sprijinim cu rândul să meargă. Dacă aveam noroc, dacă zeii erau de partea noastră, încă mai puteam să ajungem înainte să se întunece și apoi să vedem ce era de făcut.

Zeii n-au fost de partea noastră. Dacă aș putea să dau timpul înapoi, să schimb un singur lucru din viața mea – din viețile noastre –, acela ar fi momentul. Aș insista să rămânem pe loc, să ridicăm cortul și să ne petrecem noaptea acolo. Ar fi putut fi evitate atâta durere, atâta nenorocire, atâta tragedie dacă am fi stat

unde eram și am fi renunțat la ambiția de a încheia traseul!

Dar noi ne-am târât mai departe, înaintând șovăitor pe terenul accidentat. Discuțiile s-au stins, înlocuite de o tăcere apăsătoare și câte o grimasă sau un oftat când și când. Ironic, asta avea să fie pentru noi cea mai bună parte a acelei nopți care urma să ne schimbe pentru totdeauna viețile.

Aproape că puteai simți ceața înainte să o vezi. Aerul era apăsător, cenușiu și umed, părând să estompeze totul în jurul tău, înghețându-te până în măduva oaselor. Apoi am zărit primele fuioare, șuvițe de abur subțiri ca borangicul, dansând în aer ca o vrajă pornită dintr-o baghetă de la Hogwarts. N-am spus niciunul mare lucru în momentul acela, deși i-am văzut pe Fran și Callum schimbând priviri agitate. Erau amândoi obișnuiți cu drumețiile și știau la ce să se aștepte. Previzibil, am fost curând înconjurați de o pătură groasă de ceață. Moment în care s-a instalat cu adevărat panica.

Fetele – inclusiv eu – erau neliniștite, iar băieții erau palizi, ceea ce era un semn foarte rău. Am încercat noi câteva glume, dar nu ne-au reușit, gravitatea situației era limpede tuturor. Eram înconjurați de o ceață groasă, învăluiți strâns, ca un cadou de Crăciun, abia reușeam să ne vedem picioarele, neștiind pe unde – sau pe ce – călcam.

— Mă simt de parcă aș fi într-o mlaștină…, s-a plâns Fran, studiindu-și bocancii îmbibați de apă.

— Iar mie mi se pare că, în orice clipă, sunt gata să-mi scrântesc și celălalt

picior…, a avertizat Rachel, clătinându-se de durere.

Aveau dreptate. Ar fi trebuit să ne oprim în momentul acela, chiar acolo. Însă pământul era îmbibat de apă și nu se vedea niciun adăpost. Așa că am mers mai departe cum am putut. În realitate bănuiesc că amânam o decizie, pentru că nimeni nu știa cu adevărat ce să facă. Ne mândream că suntem elevi maturi în clasa a douăsprezecea, curajoși, dar în realitate eram doar niște copii.

Cine a început să plângă prima? Eu? Fran? Rachel? Nu țin minte, dar îmi amintesc că, foarte curând, dispoziția noastră s-a întunecat. Mergeam strict în direcția indicată de busolă, dar tot dădeam peste obstacole mari – viroage, pâraie, pante alunecoase. Și la fiecare obstacol, moralul ne scădea și mai tare; de niciunul dintre ele nu se pomenea când se stabilise traseul, ele fiind marcate doar pe harta pe care o pierduserăm. Discuțiile au încetat cu totul, toată lumea fiind deprimată și fiecare cufundat în gândurile lui negre, cele mai multe – dacă e să fiu cinstită – vizând prostia lui Callum, din cauza căruia rămăseserăm fără hartă, Justin fusese dornic să continuăm – și argumentele lui erau logice atunci –, dar acum simțeai ezitarea tuturor de a merge mai departe, iar ritmul încetinea cu fiecare minut.

— Haideți, oameni buni! Nu poate să fie prea departe…

— Mama mă-sii, Justin! Nu ne vedem nici măcar nasul, cum poți să știi tu unde suntem…?

Rachel fusese cea care vorbise. Directă, ca de obicei.

— Chiar și-așa, sunt sigur că, dacă…

— Ar trebui să ne oprim. Să așteptăm să se ridice ceața. Abia mai putem face un pas.

— E ceață cu depunere de chiciură, a replicat Justin. Nu suntem echipați pentru așa ceva. Trebuie să găsim un punct mai înalt, așa cum am stabilit…

— Și unde *e* punctul ăsta mai înalt? Mergem de-o veșnicie pe teren plat, l-a întrerupt Fran, preluând provocarea.

— Ar trebui să fie chiar în față. Sunt destul de sigur că e chiar în față.

— Și nu-i al naibii de minunat?

— Gura, oameni buni! Cred că văd ceva.

De data asta vorbise Callum. Ne-am întors în direcția în care se uita, presupunând că are halucinații – nu era nimic acolo, în afară de ceața deasă, care acoperea totul. Dar apoi am zărit… un punct luminos, care apărea și dispărea.

— E o lanternă?

— Da, cred că e o lanternă, se mișcă…

Tăcere, cât ne-am încordat cu toții privirea ca să vedem mai bine.

— Nu, nu se mișcă, a intervenit Rachel, cu glasul dintr-odată pițigăiat și entuziasmat. Se mișcă ceața, dar nu și lumina.

Avea dreptate. Și atunci ce era? Poate o mașină? *Existau* drumuri pe Downs? Sau vreo așezare? Ne-am înțeles din priviri și am pornit în grabă spre lumină, siguri că nu putea însemna decât ceva bun. În mai puțin de cinci minute am ajuns, uluiți de apariția din fața noastră.

Era o fermă, o fermă dărăpănată în mijlocul pustietății. Lumina pe care o văzuserăm venea dinăuntru – era un felinar care lumina fereastra de la bucătărie.

Iustin n-a șovăit – s-a dus glonț spre fermă și a bătut la ușa din față. Imediat a început un cor de lătrături înăuntru, ceea ce ne-a pus pe gânduri o clipă, dar eram deja acolo, iar Justin era decis să ne ducă într-un loc sigur. Ușa a rămas însă închisă cu hotărâre; auzeam câinii lătrând, dar nicio mișcare înăuntru, niciun semn de prezență omenească. Apoi, întâi încet, s-a auzit ceva. Pași înăbușiți care se apropiau.

Ușa s-a întredeschis și în prag a apărut un bărbat. Ne-a privit bănuitor, iar la picioarele lui au apărut doi dobermani.

— Da?

Era tânăr și frumos, într-un mod ciudat, ca un Joaquin Phoenix tânăr. Și-a plimbat privirea de la unul la altul, părând nervos, cu vocea șovăitoare când a vorbit, Justin i-a descris rapid situația noastră nefericită, întrebând dacă ne putem adăposti la el până se ridică ceața. Bărbatul părea nesigur, ca și cum ar fi bănuit o înșelătorie, ba chiar un pericol, așa că Justin s-a oferit să-i plătească – pentru mâncare, băutură, orice ne-ar fi putut oferi el –, și asta a părut să fie hotărâtor.

— Mai… mai bine ați intra, în cazul ăsta.

S-a retras deoparte ca să ne facă loc să intrăm; noul nostru prieten a așteptat până am trecut toți pragul înainte să închidă hotărât ușa în urma noastră. Eram toți așa de recunoscători că suntem

înăuntru – că am scăpat de întuneric, de ceață, de frig –, încât ne venea să plângem.

Habar n-aveam atunci că tocmai intraserăm în bârlogul leului.

Capitolul 14

Justin Lanning era întins pe o masă metalică, acoperit de la talie în jos cu un cearșaf alb. Helen știa exact la ce să se aștepte – bântuia prin morgă deja de mai mult de 10 ani –, dar priveliștea deprimantă din fața ei îi atinse un punct sensibil. Din ce știa, Lanning fusese un tânăr plin de viață, de succes, plin de energie antreprenorială și pasiune tinerească. Acum era un cadavru palid și cenușiu, cu excepția inelului gălbui al vânătăii din jurul gâtului.

— Asfixiere cauzată de strangularea de ligatură.

Glasul răgușit o făcu să se întoarcă. Patologul-șef Jim Grieves venea agale spre ea, dornic, ca de obicei, să treacă peste formalități.

— Dar bănuiesc că știai deja…, urmă el, cu un zâmbet strâmb care apăru și dispăru rapid.

Îi zâmbi și Helen; nu rezista niciodată la amestecul bizar de iritare persistentă și bună-dispoziție irascibilă al lui Grieves.

— În mare, da. Ai idee cum s-a întâmplat? Cu ce?

— Aș zice că a fost probabil un proces în două etape, răspunse Grieves grăbit, oprindu-se lângă cadavru. Întâi a fost scos din acțiune, apoi ucis.

Helen se întoarse surprinsă spre el.

— Adică a fost atacat? Lăsat inconștient?

Făcu un semn spre zgârieturile de pe obrajii și fruntea lui Lanning.

— Nu, astea sunt răni de impact, probabil suferite în mașină sau în altă parte. Nu e noroi sau praf în tăieturi.

— Și atunci, a fost drogat?

Grieves zâmbi, mulțumit că Helen e în dezavantaj. Apoi arătă spre partea dreaptă a gâtului lui Lanning, unde se vedea pe piele un semn albastru-gălbui.

— Vânătaia nu-i destul de închisă ca să indice că ar fi fost prins cu brațul din spate, zise Helen aplecându-se deasupra cadavrului.

— Uită-te mai bine…

Helen se conformă și acum zări semnele de înțepătură din mijlocul vânătăii.

— I s-a injectat ceva?

Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, își dădu seama că nu era așa. Erau *două* înțepături minuscule, una lângă alta.

— A fost un taser…, spuse, fără să-și poată ascunde surprinderea.

— Așa aș zice și eu, confirmă Grieves. E foarte probabil, după distanța dintre semne.

Helen revăzu în minte locul accidentului. Urmele de cauciucuri care sugerau că mașina se oprise brusc, semnele de târâre de lângă mașină, urmele de bocanci, faptul că hainele lui Lanning erau pline de praf.

— Deci poate că mașina a frânat brusc, apoi Lanning a fost târât din ea, curentat cu un taser…

— Foarte posibil. Dacă *a fost* electrocutat, atunci n-ar fi fost în stare să reziste la niciun atac ulterior.

Helen încuviință cu o expresie mohorâtă. Un taser lăsa victima neputincioasă mai mult de 10 minute, timp în care nu prea avea control asupra membrelor sau gândirii. Ideea că o persoană aflată într-o asemenea stare vulnerabilă era strangulată încet, fără grabă era îngrozitor de suportat.

— Ai vreo idee ce anume a fost folosit în etapa a doua a atacului?

— Greu de spus, răspunse Grieves cu regret. Ne dăm seama că a fost strangulare de ligatură după cât de curată și uniformă e vânătaia și după cât de întinsă e compresia – a fost afectată toată

circumferința gâtului, ca și cum ar fi fost înfășurat ceva în jurul gâtului și apoi strâns. Foarte diferit de o strangulare manuală…

— Dar orice a fost folosit trebuie să fi fost foarte subțire, replică Helen, arătând spre linia roșie îngustă care trecea prin centrul vânătăii.

— În mod normal, la o strangulare de ligatură se folosește ceva care e la îndemână: o eșarfă, o curea, un obiect din îmbrăcămintea victimei, cum ar fi un dres sau un sutien…

— Și asta ce e? O garotă sau ceva de genul ăsta?

— Probabil că nu, ar fi tăiat mai adânc, poate chiar ar fi secționat traheea, dar *este* un fel de cablu.

Helen digeră calmă informația, însă i se strânse stomacul.

— Pot să mai fac niște analize, să văd dacă reușesc să identific tipul de metal, dar asta-i tot deocamdată.

— Ceva răni de autoapărare? Celule epiteliale sub unghii? Fibre de îmbrăcăminte?

— Despre haine trebuie să vorbești cu Meredith, i le-am trimis ei pe toate. Dar n-am găsit nimic care să indice vreun semn de luptă. După cum arată lucrurile, a fost luat prin surprindere și a avut puține șanse să reacționeze înainte să fie ucis.

Asta se potrivea și cu concluziile lui Helen, dar nu prea era ceva de natură să o înveselească. Ucigașul fusese rapid și precis, iar Lanning nu avusese cum să scape de atacul nemilos. Poate că era o binecuvântare, pentru că nu suferise, dar moartea lui devenea astfel și mai macabră. Se pare că ucigașul dăduse telefonul de amenințare, după care îl dusese pe Lanning într-un loc izolat unde a putut să-l ucidă fără probleme. O asemenea stăpânire de sine, o asemenea siguranță de sine… la prima vedere păreau să indice un ucigaș hotărât și experimentat.

— Te anunț imediat ce mai aflu ceva.

Grieves se întorsese deja cu spatele la ea ca să-și continue examinarea. Mulțumindu-i, Helen ieși din morgă, cu o mulțime de gânduri contradictorii în minte. Modul sofisticat și metodic în care fusese pusă în practică execuția părea să contrazică posibilitatea vreunei implicări a lui Daniel King… și totuși, *era* posibil să mai fi dat și alte lovituri în anii care trecuseră de-atunci și să-și fi rafinat talentele. Și taserul era un element suplimentar ciudat. Polițiștii și paznicii îl foloseau frecvent, dar o făceau și tot soiul de infractori și interlopi – poliția de frontieră confiscase de curând trei lăzi de pe o navă de transport olandeză andocată la Southampton. Bineînțeles, se prea putea ca ucigașul să fi considerat necesară o astfel de precauție ca să-l controleze pe Lanning, care nu mai era un adolescent necopt, ci un tânăr sportiv care mergea la sală ca să se mențină în formă, însă exista un detaliu care ridica întrebări.

Adevărul era că nimic din toate astea n-ar fi declanșat neapărat un semnal de alarmă dacă nu ar fi fost utilizarea cablului. Fusese imposibil de spus ce chinuri suferise Rachel Wood înainte să moară, pentru că trupul ei fusese carbonizat în incendiul de la fermă, însă ce *era* limpede – atât la victimele pe care le atacase King pe drumuri de țară, *cât și* la grupul ghinionist de elevi – era că își atacase victimele cu un lanț de sârmă galvanizată, pe care li-l înfășura în jurul gâtului și îl strângea până nu mai respirau. Alegerea armei ar fi putut fi o coincidență, însă, ținând cont de trecutul lui Lanning, părea puțin probabil.

Helen aproape că ieșise din clădire când îi sună telefonul.

Răspunse repede și fu mulțumită să audă glasul lui Bentham. Acesta era un polițist sârguincios și hotărât, iar Helen sesiză o urmă de entuziasm în vocea lui.

— Sunt cu echipa la Wickham. Am obținut de la vecini niște dovezi neconfirmate și tocmai am

primit un apel de la banca lui Lanning, care ar putea fi important.

— Spune!

— Acum trei zile partenerul lui a retras 20 000 de lire *bani gheață* dintr-un cont de economii comun. Nu se înscrie în tiparele normale de cheltuieli; nici Lanning, nici Cannon n-au mai făcut *de luni de zile* nicio retragere din contul acela…

— Și? întrebă Helen, anticipând că mai urmează ceva.

— Am vorbit cu banca de unde a fost făcută retragerea. De curând, a fost impusă o restricție pe cont, astfel încât să fie necesară prezența *ambilor* titulari când se fac retrageri, însă de data asta Cannon a reușit să convingă o angajată fără experiență să-i dea banii, inventând o poveste despre iubitul lui care era blocat în spital și avea nevoie urgent de fonduri…

Helen simți brusc cum se relaxează. Nu era un pas înainte concludent, dar era o pistă importantă și venea la timp ca să-i aducă aminte să nu se pripească. Nu avea niciun rost să-și închipuie fantome, *dovezile* aveau să o ducă la descoperirea adevărului.

Îi mulțumi lui Bentham și închise telefonul, trecând de ușă și ieșind la soare.

Capitolul 15

— Nu știu de ce vă interesează atât de tare. A fost o simplă retragere…

— O sumă foarte mare.

— Sunt banii *noştri.* Ce facem cu ei nu-i treaba nimănui în afară de noi.

— Nu și în cazul ăsta. Deci puteți să-mi spuneți pentru ce vă trebuiau banii?

Helen îl privea pe Adam Cannon în timp ce acesta se plimba prin încăpere, pantofii de piele alunecându-i pe lemnul lustruit. Era distras și agitat, cântărind în mod evident cât de mult să spună și ce să țină pentru el.

— Uitați… acum câteva luni, am avut niște probleme din cauza… din cauza pariurilor. M-am băgat la mai mult decât puteam duce și a trebuit să folosesc o parte din economiile noastre, ca să-mi plătesc datoriile.

— De-asta e nevoie de ambii titulari pentru retrageri din cont?

Cannon ridică brusc privirea. Acceptase de bunăvoie să discute cu Helen, iar acum era îngrijorat de cât de mult își băga ea nasul în viața lui privată.

— Economiile erau pentru nuntă. Justin… Justin nu era mulțumit de ce făcusem, și de-asta m-am mutat de-acasă câteva săptămâni.

— Și certurile din ultima perioadă?

O altă privire aruncată lui Helen.

— Justin a fost auzit făcând un scandal de nedescris săptămâna trecută. Vecinii voiau să vină să vadă ce se întâmplă, să vadă dacă e toată lumea bine, dar după aceea cearta s-a oprit brusc, așa că…

Helen își dădea seama că lui Cannon îi venea să în jure în barbă. Dând încet aerul afară din piept, acesta răspunse:

— De curând… am avut o mică recidivă. Cu pariurile…

— Cât datorezi?

Cannon nu reuși să se uite la Helen când răspunse.

— Vreo 50 000 de lire.

Helen își înăbuși un fluierat scurt.

— N-am vrut să ajung așa departe, sigur că nu, dar… să stau aici, în Southampton, adică… Mă rog, nu mi-a priit niciodată foarte tare. Justin n-a văzut niciodată lucrurile așa – întotdeauna vorbea

despre *alegerile* pe care le avem la dispoziție –, dar nu sunt sigur că a înțeles cum mă simțeam eu. Cât de tare *mă plictiseam* în locul ăsta nenorocit.

Helen ar fi trebuit să fie surprinsă, însă casa asta complet tăcută, în izolarea ei rurală complet liniștită, chiar părea oarecum lipsită de viață, ba chiar o idee sufocantă.

— Am renunțat la un job bun la Londra ca să mă mut aici. Mi-am înființat o firmă, dar n-am reușit să aduc suficient de mulți clienți, așa că *asta* am ajuns… Soț casnic și îngrijitor de câine…

Apoi îi aruncă o privire întunecată lui Caspar, care nu-l luă în seamă.

— Mă plictiseam. Mă plictiseam de moarte, așa că am făcut orice mă ajuta să mă simt cât de cât viu.

— Dar cum de ai acumulat așa de repede datorii noi?

— Justin vorbise cu toți agenții de pariuri din zonă și cu mulți din Southampton. Asta, plus istoricul meu de credit mi-au tăiat accesul la majoritatea…

— Și atunci ai pariat la agenții de pe piața neagră?

Cannon încuviință.

— Și bănuiesc că Justin a descoperit că ai recidivat.

— Unul dintre cei cărora le datoram bani a venit aici. A deschis Justin ușa.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o săptămână.

— Deci relația voastră nu mergea când…

— Aveam niște probleme.

— A amenințat că renunță la căsătorie?

— Am discutat și despre așa ceva.

— Ți-a cerut să pleci?

— Nu!

— Dar probabil că ți-era teamă că o s-o facă?

Tăcerea lui Cannon era cât se poate de grăitoare.

— Câți bani sunt în contul de economii?

— Cam 500 000. Justin se descurca bine…

— Și casa asta valorează cât, aproape un milion?

— Așa cred…

— Și bănuiesc corect că tu ești cea mai apropiată rudă a lui Justin?

— Du-te naibii! îi aruncă el.

— Dar înțelegi raționamentul? urmă Helen. Relația voastră se clatină pentru că tu pariezi. Poți fi dat afară, lăsat să te descurci cu creditorii. Însă, dacă Justin moare, datoriile tale se șterg…

— E o insinuare scandaloasă. Nu i-aș fi făcut *niciodată* ceva rău lui Justin.

— Și totuși i-ai trădat *în repetate rânduri* încrederea. Și, cu câteva zile înainte să moară, ai retras 20 000 de lire fără consimțământul sau știința lui.

— Doar ca să-i țin la distanță pe creditori. Mă amenințau.

— Dar cu siguranță că ar fi fost mai rezonabil, din punct de vedere financiar, să plătești pe cineva să-l ucidă pe Justin, nu? Așa, ți s-ar fi rezolvat toate problemele. 20 de miare ar acoperi, fără îndoială, costul unui atac al uci…

— Nu, nu, nu, de o mie de ori nu!

— Și atunci, ce i s-a întâmplat?

— Nu știu…

Tonul era chinuit, dar se simțea și furie în el.

— Da, am fost un iubit de tot rahatul – un om de tot rahatul – uneori. Dar *nu* sunt un ucigaș. N-aș face niciodată așa ceva și fiecare clipă în care mă acuzați pe mine e timp pierdut, timp care ar putea fi petrecut urmărindu-i pe adevărații ucigași.

— Ucigași? întrebă Helen.

— Haide, inspectore, ripostă Cannon. Ăsta n-a fost un nebun… sau cineva care voia răzbunare. Are legătură cu serviciul. A fost la comandă, probabil că-ți dai seama, nu?

— Pentru că?

— Pentru că acțiunile lui îi costă pe oameni milioane de dolari, avea dușmani în multe țări…

— Dar le-ai spus colegilor mei că nu știai să fi existat amenințări concrete.

— Exact, *nu știu.* Dar asta nu înseamnă că nu existau – Justin îmi vorbea foarte rar despre ce făcea la serviciu, zicea că e mai sigur așa.

Acum vorbea pe nerăsuflate, dar Helen nu era sigură dacă din convingere sau din disperare.

— Lucra într-o lume plină de intermediari, escroci și mijlocitori. Dacă ajuta o afacere să prospere, atunci pierdeau alții, oameni care nu erau încântați să nu mai aibă acces la o avere care considerau că li se cuvine *de drept.*

— S-ar putea să fie adevărat, Adam. Dar nu avem nicio dovadă despre vreo amenințare concretă…

— Atunci, căutați mai bine! Și priviți în jur!

Cannon făcu un semn spre tavan și Helen observă acum camerele de supraveghere de mici dimensiuni, ascunse în colțuri și acoperind discret toată încăperea.

— Justin lua *foarte* în serios siguranța personală. Dintr-un singur motiv: lucra într-un domeniu periculos, un domeniu în care oamenii pot să *ucidă.* Au existat persoane care au încercat, de câteva ori, să intre aici. Nimeni altcineva din sat n-a mai avut probleme de felul ăsta, așa că de ce Justin? De ce noi?

Cannon se opri, spectacolul maniacal lăsându-l fără suflare. Helen ridică prudentă privirea spre el cântărindu-i cuvintele.

— Aveți camere video peste tot?

— În toate camerele și în câteva puncte la marginea proprietății.

Helen tăcu o clipă, apoi se uită direct la Adam Cannon.

— Atunci mai bine aruncăm o privire.

Capitolul 16

Se vedea în mijlocul ecranului atrăgându-i atenția. Mașina se mișca repede, hurducându-se pe terenul accidentat, și era dificil să fie atent la imaginea neclară, însă Joseph rămase concentrat, convins că descoperiseră prima pistă concretă în acest caz bizar.

Când plecase de la ședință, se dusese cu polițiștii din echipa tehnică să înceapă căutarea Mercedesului. Motivul pentru care fusese ucis Lanning era încă învăluit în mister, ceea ce însemna că mașina dispărută rămânea cea mai bună pistă. În interior s-ar fi putut afla ADN și amprente, iar sistemul de navigație ar fi putut oferi informații de preț despre mișcările ucigașului înainte să abandoneze mașina.

Luând ca punct de pornire șantierul, Joseph și echipa tehnică verificaseră cu atenție zona, identificând toate drumurile, drumeagurile și cărările, toate pădurile, lacurile, carierele sau gropile ilegale de gunoi unde ar fi putut fi abandonată mașina. Folosiseră toate dronele pe care le aveau, șase insecte atotvăzătoare care străbăteau cerul trimițând imagini la consolele lor de control. Aveau să folosească toate mijloacele necesare ca să găsească Mercedesul dispărut.

Căutarea durase mult și nu avusese niciun rezultat, dând la iveală cărucioare de cumpărături și câteva biciclete aruncate. Era posibil ca ucigașul să fi păstrat mașina, deși Joseph se îndoia ținând cont de cât de eficient îl ucisese pe Lanning. Până la urmă, după trei ore de căutare chinuitoare, găsiseră ceva. Într-o zonă cu pădure deasă aflată la nord de Shedfield, Joseph distinsese o siluetă – o siluetă masivă și întunecată. Menținând drona la o distanță sigură de vârful copacilor, mărise imaginea, cu inima bătându-i tot mai repede pe măsură ce forma inconfundabilă a unui sedan

Mercedes umplea ecranul. Majoritatea mașinilor abandonate erau modele Fiesta sau Corsa, furate de amatori de plimbare care apoi le lăsau în zone rurale. Mașina de pe monitorul lui nu era un break; totuși, era un model puternic, lucios și lung. Mai mult, era într-o zonă de pădure aflată la doar 8 kilometri de locul crimei.

Coloana de mașini încetini, oprind pe drumul nepavat de la marginea pădurii. La volan era detectivul-agent Roberts, în timp Joseph își plimba privirea de la ecran la pădurea din față. Chiar deasupra copacilor, vedea drona mișcându-se și chemându-l către premiul lor.

— Ține-o în poziția asta, spuse Joseph, întinzându-i consola lui Roberts. Te sun dacă am nevoie de îndrumări.

Roberts luă consola. Joseph nu făcea parte din echipa tehnică și se bucura că misiunea lui nu se limita la dădăceala dronei. Se îndepărtă de mașină și o luă prin iarba înaltă, cu ochii în căutarea oricărui semn că pe acolo trecuse cineva – iarbă călcată, obiecte aruncate, urme de picior –, dar nu văzu nimic interesant. Pământul era noroios și îmbibat de apă, însă el reuși să mențină pasul alert. Când ajunse la lizieră, trase aer în piept și pătrunse în pădure.

Adevărul e că pentru el nu era o anchetă obișnuită. Încercase să se prefacă, dar știa că se păcălește singur.

Trecuseră șase luni de la încheierea ultimului lor caz important și de atunci o lălăise, blestemând șirul plicticos de incidente domestice și înjunghieri pe stradă care-i ajunseseră pe birou. Doar un prost nu ar fi rezolvat dosarele alea – pe când, pentru un detectiv, astea nu erau ocazii să strălucească, să arate ce-i poate pielea.

Joseph se afundase deja în pădure aruncând priviri în stânga și-n dreapta, în căutarea siluetei întunecate. Auzea drona deasupra, așa că era probabil aproape, dar unde era mașina? Merse mai

departe urcând pe trunchiuri căzute și aplecându-se pe sub crengile lăsate. Își aduse aminte de aventurile lui cu Helen din New Forest, când urmăreau împreună un ucigaș violent și totul părea posibil. De-atunci mai fuseseră momente bune, nu în ultimul rând relația lui înfloritoare cu Helen, dar nimic care să-l scape de sentimentul de frustrare și rușine.

Ancheta aceea fusese un dezastru pentru el. Da, își jucase rolul de membru al echipei în rezolvarea cazului, dar suferise și o dezamăgire publică. Nu reușise să o ajute pe Helen în confruntarea aceea finală înspăimântătoare, și, mai rău – mult mai rău –, fusese păcălit de un suspect și probabil că ar fi murit de mâna lui dacă nu ar fi intervenit Helen. Ea era ofițerul lui superior, cu mai multă experiență în confruntarea cu ucigașii violenți, dar rușinea că a trebuit să-l salveze ea tot îi rămăsese întipărită în memorie. Era convins că era subiect de discuție între unii dintre ceilalți membri ai echipei, în principal pentru că toți păreau să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic niciodată.

Ancheta asta avea să fie altfel. Imediat ce dăduse cu ochii de cadavrul mutilat de pe șantier, simțise că acest caz va fi o ocazie să-și demonstreze adevărata valoare.

Oare așa era? Cercetând desișul care-l înconjura, se aștepta să zărească mașina dispărută, dar aceasta tot nu se lăsa văzută. Unde naiba era? Drona nu avea cum să greșească, mașina ar trebui să fie pe-aici…

Acum o zări. O mică sclipire metalică, în plan secund. Lungindu-și gâtul pe deasupra frunzișului des din față, distinse întâi conturul barei de protecție, apoi și mașina în sine. Acum nu mai zăbovi, ocolind marginea tufărișului și mergând rapid prin pădure. Se mișca repede, dar furișându-se – nu era imposibil ca ucigașul să se afle prin

apropiere – și își scoase bastonul de la centură, în caz că ar fi apărut surprize.

Era la mai puțin de 10 metri de mașină și se apropia rapid. Nu vedea nicio mișcare, dar tot rămase vigilent. Șase metri, acum trei, apoi, în sfârșit, Joseph dădu năvală în poiență. Mercedesul, care părea să fi ajuns până aici pe un drum cu tufăriș venind din cealaltă parte a pădurii, era categoric mașina pe care o căutau și avea plăcuța de înmatriculare avariată, dar încă parțial vizibilă. Însă asta era tot ce putu distinge, pentru că mașina fusese complet carbonizată. Șasiul era îndoit și sfărâmat, geamurile, sparte, ba chiar și portbagajul era deschis, înnegrit și ars pe dinăuntru. Fusese o treabă meticuloasă – mirosul de benzină încă se mai simțea puternic în aer.

Joseph se prăbuși, îngrețoșat de priveliștea din fața lui. Visase să se afirme – să se reabiliteze – prin munca la acest caz, dar în poiana incendiată speranțele lui atât de prețioase tocmai fuseseră făcute scrum.

Capitolul 17

Privea cu atenție monitorul, absorbind toate detaliile. Helen era înghesuită într-o debara pentru încălțări din casa lui Lanning, stând cu fața aproape lipită de Adam Cannon, în fața monitorului de supraveghere care pâlpâia. Se apucaseră de treabă de mai mult de o oră și nu găsiseră nimic interesant, nicio prezență nedorită înăuntrul sau în afara casei, cu excepția trecerii unei vulpi.

Încăperea era mică, iar atmosfera neplăcută. Helen încă mai avea suspiciuni serioase în privința lui Cannon, singura persoană care avea, în acest moment, de câștigat de pe urma morții lui Lanning, iar el își dădea seama. Nu spunea nimic,

stând tăcut și încordat lângă Helen, în timp ce ea mergea înapoi prin ore întregi de înregistrări. Când și când Cannon ofta sau își muta privirea când pe ecran apărea iubitul lui acum mort. Majoritatea imaginilor erau neutre – Lanning la micul dejun, vorbind la telefon sau lucrând în birou –, altele erau mai interesante. De câteva ori certurile dintre Lanning și Cannon fuseseră intense, uneori agresive, Lanning chiar apucându-l pe Cannon de revere la un moment dat și împingându-l spre ușa din față. Când această scenă de dramă domestică se încheie, în imagini alb-negru sacadate, Cannon lăsă capul în jos, fixând cu privirea podeaua. Helen nu era sigură dacă din dorința de a-și ascunde tulburarea sau din alt motiv.

Derulă mai departe, cu privirea plimbându-se între un ecran care afișa imagini din interior și un altul care primea imagini din exterior. Acesta din urmă putea fi mai util, dacă Adam Cannon spunea adevărul despre tentativele anterioare de pătrundere pe proprietate, dar era greu să se concentreze asupra lui, mai ales noaptea, când grădina întunecată oferea puține puncte pe care să se fixeze ochiul.

— Uite, nu vreau să te grăbesc, dar trebuie să mă duc la avocat azi. Sunt multe de lămurit…

— O să mă mai uit o vreme, răspunse Helen politicos. Dacă trebuie să pleci, du-te. Pot să încui casa când le…

— Rămân.

Helen se întoarse la imaginile de pe camerele de supraveghere. Detaliile vieții lor de zi cu zi se derulau în continuare – cum aduc cumpărături, cum mănâncă împreună, chiar și momente cu cei doi bărbați relaxați, cuibăriți unul într-altul și uitându-se la televizor. Helen întinse mâna și mări viteza de derulare. O luase încet la început, dornică să-și dea seama de ritmul vieții obișnuite a lui Lanning, însă înregistrările se întindeau pe câteva

săptămâni – putea pierde zile întregi închisă în cămăruța asta.

Acum siluetele se înviorară, intrând și ieșind în fugă caraghios din încăperi, văzându-și de treburile lor, la o viteză de patru ori mai mare. Contrastul era ciudat – fluxul exterior întunecat, lipsit de viață, și energia maniacală de pe camerele din interior –, dar Helen observă o schimbare a dinamicii. Acum *era* mișcare afară. Apăsând butonul, Helen dădu înapoi fluxul de imagini din exterior, după care îl reporni, de data asta în timp real.

Aruncă o privire la data și ora afișate jos pe ecran. Era 28 septembrie, cu mai mult de trei săptămâni în urmă, și era ora 23. O siluetă, întunecată și neclară, venea cu pas măsurat spre casă. Era un bărbat, subțire și înalt – Helen îi compară statura cu înălțimea statuii în mărime naturală pe lângă care trecu –, și părea hotărât.

Oprind înregistrarea, se întoarse către Adam. Arăta palid, ba chiar înspăimântat.

— Unde erai în seara de 28 septembrie?

Cannon aruncă o privire la informațiile de pe ecran, apoi își scoase telefonul din buzunar, trecând agitat prin calendar.

— Eram la Londra cu niște prieteni, la un restaurant din Covent Garden.

— Și Justin?

— Era… era la un spectacol. La Joiners.

Helen porni din nou înregistrarea. E drept că silueta nu semăna cu Lanning, era prea subțire ca să fie directorul, care se menținea în formă la sală. Apropiindu-se, Helen îl studie pe intrus. Era îmbrăcat în negru, cu un fes în vârful capului. Părea să fie european, prin întuneric zărindu-se din când în când o strălufgerare a pielii, dar era greu de spus mai mult. Era însă clar că era hotărât să pătrundă pe proprietate. Ajunsese acum în spatele casei și se mișca și mai precaut, târându-se până la geamul din spate și uitându-se înăuntru. Mulțumit

că nu se afla nimeni în casă, se apucă să bâjbâie la ușa din spate, încercând clanța înainte să scoată o rangă din haină.

Acum se petrecu dezastrul. Când ridică ranga ca s-o împingă în tocul ușii, declanșă unul dintre senzorii de securitate. Imediat, se aprinseră reflectoarele de pe zid, scăldându-l în lumină. Luat prin surprindere, ridică privirea și încremeni o clipă, cât se uită direct spre cameră. Un moment de nehotărâre, după care se întoarse și fugi, făcându-se nevăzut în beznă, în cele din urmă.

Helen derulă din nou, silueta fugind acum cu spatele prin grădină, înainte să se oprească încă o dată la ușa din spate.

Cu grijă, Helen dădu înregistrarea înainte, oprind-o când intrusul se uita direct la ei. Nu era o imagine perfectă – echipa tehnică va trebui să o curețe –, dar *era* prima lor pistă concretă, o imagine tulburătoare a unei tentative de pătrundere în locuință. Oare silueta asta osoasă era omul lor? Încercase deliberat să intre în seara aceea, știind că iubitul lui Lanning era plecat? Și, după ce încercase și nu reușise să pătrundă în casă – ca să pregătească o ambuscadă, o crimă? –, încercase, oare, să-l atace la birou?

Oare avea în față chipul unui ucigaș?

Capitolul 18

Stătea țintuit locului, abia putând să răsufle. Parcă întreaga lui lume se prăbușise brusc, parcă nu mai era în stare decât să asculte cuvintele care se revărsau în bucătăria mică, niște cuvinte care-l șocau până în măduva oaselor.

— Evident, vă vom ține la curent cu această știre când vom avea detalii. Acum este momentul să aflăm cum arată traficul…

Închise radioul, tulburat de schimbarea bruscă de ton. Cu câteva clipe înainte, prezentatoarea fusese sobră și vorbise cu glas măsurat, iar acum părea cu totul extaziată de perspectiva informațiilor din trafic. Callum nu suporta să asculte – ce drept avea să fie așa de fericită, când lumea devenise brusc întunecată? Cine dădea doi bani pe trafic, când Justin fusese ucis? Nu, nu ucis, *asasinat.*

Callum simți cum îl lasă picioarele și întinse mâna, prinzându-se de masa din bucătărie. Sprijinindu-se de ea, se prăbuși pe un scaun și suspină. Nu știa ce să facă, dacă să plângă, dacă să urle, dacă să se ghemuiască pe podea. Justin, prietenul lui, inspirația lui, care reușise în viață mult mai bine decât *el,* era mort. Detaliile fuseseră puține – un cadavru fusese găsit pe un șantier de la periferia Southamptonului –, iar Callum oricum nu ascultase cu atenție, până când reporterul confirmase identitatea victimei.

Justin Lanning. Cuvintele îl străbătuseră ca un șoc electric. Vorbise cu Justin acum mai puțin de două săptămâni și părea plin de viață, ca de obicei. Acum, viața îi fusese furată. Părea improbabil, nu chiar imposibil, și chiar mai ciudat din cauza locului unde ajunsese. Un șantier de construcții. Ce naiba? Dacă Justin ar fi dat vreodată de belele, Callum s-ar fi așteptat să fie domestice – nu-i plăcuse niciodată Adam și nici nu avea încredere în el –, deci ce căuta vechiul lui prieten tocmai acolo? Era lângă casă, dar chiar și așa…

Acum avea nevoie de informații. Se ridică de pe scaun și se îndreptă grăbit spre living. Își luă telefonul și se uită pe fluxurile de știri locale, dorindu-și să fi fost o greșeală a postului de radio. Însă era acolo, negru pe alb – titlul care anunța că în acea dimineață a fost descoperit cadavrul omului de afaceri local Justin Lanning, iar poliția consideră decesul suspect, acesta fiind codul jurnalistic pentru crimă. Callum derulă cele câteva

detalii, după care căută și pe alte site-uri locale și apoi la BBC. Dar nu aveau nimic în afară de numele victimei și locul unde fusese descoperită aceasta.

Ce se petrecea? Ce se întâmplase? Simțea cum zvâcnește în el dorința de a ști – era convins că nu se punea problema să lucreze ceva azi, să-și respecte programările de după-amiază. Va trebui doar să reziste, să aștepte să se întoarcă Hannah acasă și să spere că va apărea vreo informație – orice informație – despre moartea lui Justin.

Să-l sune pe Adam? Nu, era prea devreme și, în plus, cum ar putea să-l întrebe lucrurile pe care ardea de curiozitate să le afle? Telefonul nu ar avea drept scop principal exprimarea tristeții profunde. Ce voia Callum cu adevărat era o asigurare – o asigurare că fusese un jaf prost planificat sau o crimă pasională. Îi trebuiau *fapte,* fapte solide care să arate că moartea neașteptată a lui Justin nu avea nicio legătură cu experiența lor cumplită din trecut, că era doar o faptă crudă și ironică a lui Dumnezeu.

Callum știa că încă asimilează ce s-a întâmplat atunci – teroarea, convingerea fermă că avea să moară – și numai gândul îl făcu să se cutremure. Gestionase situația mai prost decât ceilalți, ceea ce pentru el era o sursă de rușine și neliniște, fiind cuprins cu regularitate de stări de proastă-dispoziție, pe care până și scumpa lui Hannah avea dificultăți să le schimbe. Dar acum nu-l copleșeau nici trauma din trecut, nici depresia.

Nu, azi îl omora lipsa informațiilor.

Capitolul 19

Cunoașterea înseamnă putere. După această maximă trăia Emilia. Dacă avea datele înaintea oricui altcuiva, atunci *ea* va fi cea care va da știrea.

Dar în ultima vreme, cunoașterea nu însemna nimic fără *viteză* – conta cât de repede poți să livrezi o știre în exclusivitate. Aceasta era esența jurnalismului modern, când orice copoi de presă care se respectă scrie pe Twitter și pe rețelele de socializare. Nu mai puteai aștepta până la buletinul de la ora 10 sau până la ediția următoare, știrea pe care o dezgropai trebuia publicată, să atragă atenția. Asta însemna că procesarea informației și livrarea ei trebuiau să fie rapide, iar Emilia chiar credea asta. Acum avea nevoie să-și pună la lucru acest talent – cartea lui Maxine Pryce urma să fie lansată într-o oră, iar Emilia o să aibă propriul ei exemplar, dacă ajungea la timp. Date fiind revelațiile zilei, nu concepea să rateze lansarea asta.

Chiar și așa urgența nu era o scuză pentru o editare neglijentă, mai ales când știrea era atât de suculentă. Așa că mai zăbovi o clipă ca să-și recitească articolul. În general tonul era respectuos și sincer. Lăudase forța și curajul lui Lanning, care-și reclădise viața după experiența traumatică din adolescentă, și se concentrase la toate lucrurile – casa nouă, căsătoria, poate chiar și perspectiva copiilor – de care se putea bucura. Apoi mutase accentul pe Daniel King, reamintindu-le cititorilor despre cruzimea și lipsa lui de umanitate, dar și despre misterul care plutea asupra sorții lui. Numai că după aceea mersese mai departe, punând întrebarea legată de motive și vinovăție.

Trebuise să se gândească atent la partea asta – nu-și dorea să atragă acuzații de iresponsabilitate sau senzaționalism asupra ziarului, dar nici nu se punea problema să *minimalizeze* știrea, mai ales acum, când anunțase că Lanning fusese strangulat. Putea să se joace făcând presupuneri, dar fără să ia de bune fapte sau teorii neverificate. Din fericire, după mulți ani de jurnalism, Emilia avea exercițiu la așa ceva.

Explorase posibilele explicații pentru uciderea lui Lanning, întrebând cine ar avea ceva de câștigat, cine avea o nemulțumire. Până acum, poliția nu dăduse nicio declarație despre vreo arestare și, după cum arătau postările lui de pe Twitter, iubitul lui Lanning era în libertate, ceea ce sugera că Helen Grace și echipa ei nu aveau suspecți. Emiliei îi convenea de minune. Reușise formulări de maestru, pentru ca cititorii ei să rămână cu un gând sâcâitor. Ținând cont de metoda folosită, ținând cont de faptul că Lanning și prietenii lui scăpaseră din ghearele lui King, ținând cont că fostul atacator era tot dat dispărut, nu era cumva posibil ca și cheia acestei crime îngrozitoare să se afle tot în trecut? Nu o spusese direct, dar nu aveai cum să nu prinzi sensul. Era, oare, posibil ca Daniel King să se fi întors să-și termine treaba?

Capitolul 20

După întuneric, e momentul să îmbrățișezi lumina.

Acesta era deja de câțiva ani mottoul lui Maxine Pryce. Întâmplător, era și „cârligul” pe care-l folosise când le prezentase editorilor a doua ei carte. *Următorul capitol* avea să continue povestea de după evenimentele îngrozitoare de la Manor Farm, permițându-le cititorilor să afle ce li se mai întâmplase ei și celorlalți după îndrăzneața evadare.

Era o carte despre atitudinea pozitivă. Volumul anterior se încheiase cu adolescenții traumatizați croindu-și cu greu drum înapoi spre civilizație, pe când volumul de față se ocupa de ramificațiile emoționale și psihologice ale experiențelor, dar nu la modul sumbru sau deprimant. Arăta cum era posibil să supraviețuiești, chiar dacă fuseseși și

bătut și supus abuzurilor și umilințelor. Sau, cum spusese ea la întâlnire, cum poți totuși să accepți viața, când ai fost înspăimântat de moarte.

Era o idee optimistă, iar lui Maxine îi făcuse plăcere să scrie despre asta, cel puțin până azi. Prima ei carte iscase un interes atât de mare, încât inițial îi fusese greu să se concentreze, distrasă de e-mailuri, telefoane, ba chiar de ziariști care-i băteau la ușă plini de speranțe. Dornică să profite de succesul aparent al primei cărți, i se plânsese agentei, care îi oferise pe loc o soluție. Una dintre prietenele ei tocmai plecase la New York pentru un contract de șase luni, lăsând liber un apartament discret și bine utilat în centru.

Maxine stătea deja acolo de câteva săptămâni, găsindu-și rapid un ritm de lucru productiv. Cu cafeaua făcută și mobilul închis, se așeza la lucru dimineața devreme și scria câteva zeci de pagini până la prânz. Revedea ce scrisese, cizelând și editând textul până când era mulțumită. Apoi se ducea la sală, lua cina cu prietenii sau mergea la cinema. Era o rutină în care se simțea bine și, în câte un moment liber, se întreba dacă n-ar merita să închirieze ea apartamentul și să-l folosească pe post de birou în următoarele șase luni.

Totuși, astăzi nu mergea bine. Se simțea neliniștită, incapabilă să gândească limpede. În parte, din cauza morții lui Justin – care se produsese într-un moment să zicem cel puțin neliniștitor –, dar și din cauza discuției ei cu poliția. Detectivul-sergent Brooks fusese destul de politicoasă, dar conversația o făcuse pe Maxine să se simtă vulnerabilă, expusă. Polițista fusese în mod clar interesată de dezacordurile ei cu Justin, căutând poate un motiv financiar pentru uciderea lui. Era absurd – de parcă ea ar fi fost așa de dură, ca să nu mai zică de proastă și nesăbuită –, dar insinuarea o descurajase. Oare chiar putea fi asta una dintre pistele din anchetă? Iar ea avea să fie

nevoită să se apere? Dacă așa era, momentul nici că ar fi putut să pice mai prost.

Maxine se ridică și se duse la bucătărie, unde dădu drumul cafetierei. Venise în grabă spre apartament după discuția cu Brooks, sperând că atmosfera calmă și efectele cathartice ale scrisului o să-i redea echilibrul. Dar nu putea să lucreze ca lumea – reușise să scrie doar 10-15 rânduri –, ceea ce o irita și mai tare. Poate ar trebui să iasă la o plimbare? Sau să se ducă la sală? Dar i-ar folosi la ceva? Probabil că nu s-ar gândi decât tot la asta. Adevărul era că îi mersese minunat în ultima vreme, era plină de speranță și de ambiții pentru viitor, și totuși evenimentele din ultimele 24 de ore o clătinaseră rău. Acum, când se așeza să-și scrie povestea optimistă, se simțea nesinceră, ba chiar absurdă, având senzația că undeva există niște dușmani aliați împotriva ei, așteptând să o doboare. Era ceva irațional, o reacție exagerată, știa, dar era o senzație de care nu putea scăpa.

— Hai, fetițo…, își spuse în șoaptă, așezându-se încă o dată în fața laptopului. Încă o pagină, și după aia poți să te duci…

Pusese degetele pe taste, dar tot șovăia. Gândurile la Justin, apoi la Brooks cădeau unul peste altul, începțoșându-i mintea. Peste puțin timp trebuia să fie prezentă la lansarea cărții – voia să ajungă acolo plină de optimism, capabilă să vorbească sigură pe ea despre ambițiile ei de viitor –, dar cu cât încerca mai mult, cu atât mai descurajată și mai tulburată se simțea. Poate că până la urmă era mai bine să uite ziua de azi, să o treacă la capitolul experiențe și să se concentreze pe ce avea de făcut: să vândă *O noapte întunecată* unui public nerăbdător.

Salvă ce lucrase și închise laptopul. Se ridică și se uită la ceas – 18:59 –, apoi își luă haina și geanta. Totuși, chiar atunci fu luată prin surprindere de un zgomot puternic venind din spatele ei – un țipăt ascuțit care crescu în

intensitate și apoi încetă brusc. După care reîncepu: urca, cobora, urca ritmic în intensitate. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Maxine își dădu seama ce era – soneria unui telefon. Nedumerită, aruncă o privire la mobil. Dar era închis ca de obicei, așa că probabil era un telefon fix. Dar cine mai are telefon fix în zilele noastre?

Punându-și haina, Maxine se pregăti să plece. Nu avea decât câțiva pași de făcut până la Waterstones și urma să ajungă la timp dacă pleca acum. Totuși, telefonul suna în continuare, însă Maxine nu mai zăbovi – sigur o să intre la un moment dat mesageria.

Pantofii cu toc, cumpărați special pentru seara asta, scoteau un țăcănit pe parchet în timp ce se îndrepta spre ușă, unde puse recunoscătoare mâna pe clanță, dintr-odată dornică să fugă, să ia o gură de aer curat înainte să trebuiască să facă față îndatoririlor din această seară. Dar, când deschise ușa, se opri.

Telefonul tot mai suna, distonant și insistent, încercând să-i atragă atenția. Probabil că ar trebui să-l lase să sune, nu prea avea cum să fie pentru ea. Și totuși interlocutorul părea foarte dornic să i se răspundă, și singura persoană care *avea* numărul de telefon era agenta ei. Barbara știa că Maxine avea întotdeauna telefonul închis când lucra, așa că era, oare, posibil să fie agenta, care încerca să ia legătura cu ea? Apăruse vreo schimbare de ultim moment în programul din seara asta? Poate că avea vești despre vreun nou contract, poate chiar ceva vânzări în străinătate?

Maxine străbătu camera, zări un telefon montat pe perete și ridică receptorul.

— Alo?

Fu întâmpinată de tăcere. Iritată, zise din nou:

— Alo?

— Bună, Maxine!

Era o voce de bărbat. Se așteptase să fie agenta ei, dar fu luată prin surprindere de o voce șoptită,

peltică, îndepărtată.

— Cine e?

Bărbatul nu răspunse, dar ea îi auzea respirația.

— De unde ai numărul ăsta?

Urmă încă o pauză lungă și Maxine era cât pe ce să închidă, dar când bărbatul vorbi în cele din urmă, cuvintele lui măsurate o lăsară fără suflare.

— Mai ai de trăit o oră!

Capitolul 21

— Îl recunoști?

Helen se aplecă, uitându-se la chipul fantomatic de pe monitor. Întrebarea lui Charlie plutea în aer, însă Helen nu se grăbi, cercetând îndeaproape trăsăturile. Alice Wright, o lumină călăuzitoare în echipa lor tehnică și expert în imagini digitale, își petrecuse ultima oră modificând contrastul, reducând luminozitatea, mărind și focalizând înregistrarea, cu rezultatul că acum aveau o imagine rezonabilă a intrusului. Zvelt și subțire, cu pomeți proeminenți și o expresie melancolică și tulburătoare, se uita direct la Helen – și totodată, avea un aer uimit, în timp ce privea spre cameră.

— Nu cred că e King…

Se întoarse către Charlie și Joseph, cerându-le din priviri opinia. Alice coborî ochii, dorindu-și să fie o prezență invizibilă printre detectivi.

— Are fața prea îngustă…, șopti Charlie.

— Ar fi putut să slăbească, bănuiesc. A trecut multă vreme…

— Chiar și așa forma feței nu pare să corespundă…

— Și uite aici, interveni Joseph.

Bătu în monitor, arătând de data asta nu spre fața bărbatului, ci spre mâna lui stângă, care se zărea în beznă, atârnând pe lângă corp.

— Eu număr cinci degete. Vedeți și voi cinci?

Helen cercetă din nou imaginea. Știa exact la ce se referă Joseph – una dintre particularitățile lui King era faptul că avea numai patru degete la mâna stângă, urmare a unui accident suferit în copilărie, la fermă. Era greu de văzut bine pe monitor, pentru că degetele erau strânse unul într-altul; totuși, dimensiunile și forma mâinii sugerau că nu lipsea nimic de-acolo, că lângă inelarul bărbatului mai *exista* ceva. Helen simți o ușurare bruscă – nu crezuse niciodată cu adevărat că Daniel King îl atacase pe Lanning –, se simțea bine să-l elimine din stadiu incipient. Adunându-se, întrebă:

— Și atunci cine e?

Se aplecară din nou toți trei spre monitor, căutând indicii în trăsăturile bărbatului.

— Nu l-am văzut niciodată, șopti Joseph puțin dezumflat.

— Nici eu, zise Charlie.

— Putem să-l verificăm în sistem? întrebă Helen, întorcându-se către Alice.

— N-avem destule detalii pentru o recunoaștere facială, am încercat deja. Și nici eu n-am văzut recent pe nimeni care să semene. Am făcut o verificare pe lista cu cei condamnați sau acuzați pentru genul ăsta de atacuri – strangulări cu cablu, garotă sau altele la fel…

— Și?

— Nimic, mă tem. Dacă vreți cuțite, bâte de baseball, cărămizi, atunci e altă poveste. Dar acesta e un *modus operandi* foarte specific…

— Care ce ne spune?

Întrebarea lui Helen le era adresată tuturor, însă Alice se retrase imediat. Treaba ei era să ajute la analiza probelor, nu să prezinte teorii.

— Ar putea fi o coincidență, spuse Joseph, dar nici chiar el nu părea convins. Sau ar putea fi regizat, deliberat, ca să ascundă identitatea adevăratului ucigaș?

— Sau ar putea fi o crimă la indigo?

Fusese rostită șovăielnic, însă sugestia lui Charlie nimeri în plin. Helen bănuise, ca 99 la sută dintre colegii ei, că Daniel King se sinucisese după evadarea copiilor, dând foc casei părintești înainte să se arunce de pe Butler's Point. Faptul că nu fusese găsit niciun cadavru nu însemna nimic – multe cadavre nu mai ajungeau la țărm și dispăreau pentru totdeauna în Canalul Mânecii –, iar Helen nu înclina să creadă în farse și teorii ale conspirației. Totuși, era pusă în încurcătură de felul cum murise Lanning – de la bun început, se întrebase dacă nu cumva era cineva care încerca să imite, chiar să recreeze crimele lui King, deși până acum nu o spusese niciodată cu voce tare. Charlie, de multe ori placa ei de rezonanță, o făcuse în locul ei.

— În ce scop?

— Notorietate, răspunse Charlie simplu. King e faimos, un ucigaș-fantomă. Poate că autorul vrea să ne facă să credem că s-a întors…

— Sau poate încearcă să-l depășească?

Sugestia lui Joseph nu era deloc liniștitoare și nici nu putea fi neglijată. În vremuri care se desfătau cu crime reale, unde podcasturile și documentarele despre ucigași și victimele lor erau ceva banal, teoria crimelor la indigo nu putea fi neglijată. Cu siguranță nu era exclus să existe cineva care să fi devenit atât de obsedat de King – de *ideea* de King –, încât granița dintre fantezie și realitate să devină neclară.

— Puteți verifica site-urile fanilor și forumurile despre crime, sugeră acum Alice, dar, ca să fiu sinceră, cea mai mare parte a chestiilor de groază sunt pe dark web și acolo o să dureze mult până pătrundeți.

— Mai avem și altceva? ripostă Helen, încercând din răsputeri să pară optimistă.

— Nu prea, răspunse Alice ridicând din umeri drept scuză. E cea mai clară imagine facială pe care-o avem. Probabil aveți cele mai multe șanse

dacă o dați publicității, să vedem dacă își amintește cineva ceva.

— Și nu mai e nimic pe restul înregistrării?

— Nimic care să sară în ochi…

Alice scrise ceva pe tastatură și imaginea de pe iMac-ul ei se schimbă, chipul bărbatului dispărând și fiind înlocuit cu o imagine mai largă a intrusului aflat în dreptul ușii. Când porni înregistrarea, acesta își reluă activitatea încercând să intre în casă, dar declanșând luminile de securitate.

— Încearcă, dă greș, o șterge, urmă Alice. După vreun minut, pleacă într-un vehicul.

La marginea cadrului, capătul îndepărtat al grădinii lui Lanning fu iluminat trecător de două raze de lumină, înainte ca acestea să se îndepărteze, lăsând din nou peluza în beznă.

— Vehiculul apare pe vreo altă cameră?

Alice clătină din cap, năruindu-le speranțele.

— Asta-i cea mai bună imagine pe care o avem.

Opri înregistrarea, apoi deschise alta. De data asta fișierul conținea imaginile de pe camera de securitate din fața casei. În primul moment se văzu că obiectivul era îndreptat în jos – spre treptele din față, alee, iazul din grădina din față –, și nu spre drum.

— Vedeți farurile când trece mașina, apoi…

Luminile dispărură din vedere – o urmă efemeră a intrusului –, apoi beznă, calmul nemișcat al unei seri de toamnă într-un sat adormit.

— Mai rulează o dată…, spuse Helen.

Alice se conformă. Se uitară toți patru la înregistrare, dorindu-și să poată întinde marginile câmpului camerei ca să poată vedea vehiculul care pleacă, dar nu era nicio speranță.

— Din nou…

Helen o văzu pe Charlie aruncându-i o privire și întrebându-se parcă dacă era înțelept să revadă înregistrările, însă Helen nu o luă în seamă. Și de data asta încăpățânarea el fu răsplătită.

— Acolo!

Alice opri înregistrarea.

— Un pic înapoi, încet acum…

Alice făcu ce i se cerea, mergând înapoi cadru cu cadru.

— Oprește!

Imediat ce opri înregistrarea, văzură și ceilalți. Ceva mic și neclar reflectat în iazul din grădina din față.

— Poți să apropii?

Alice se conformă, iar reflexia deveni mai mare și mai clară. Era spatele camionetei care se îndepărta, surprinsă în timp ce accelera. Din cauza unghiului, nu era o imagine perfectă, dar bara din spate era parțial vizibilă, ca și ultimele trei litere ale numărului de înmatriculare – VZL.

— Ce-i ăsta? Un Ford? întrebă Alice.

— Nu, replică Joseph. E un Vauxhall Vivaro. Se vede după cum iese în afară bara.

— Atunci trebuie să verificăm toate modelele Vivaro care sunt înmatriculate în zonă și au literele alea în număr.

Se ridicaseră cu toții, plini de entuziasm… de speranțe.

— Ei? Ce mai așteptați?

Joseph și Charlie ieșiră în grabă. Helen se opri să-i mulțumească lui Alice și să o roage să le printeze numărul parțial, după care se îndreptă spre sala de ședințe. Simțea din nou freamătul familiar, senzația care însoțea întotdeauna o pistă nouă. Nu era mare lucru, dar era ceva.

Ceva care îi putea duce direct la ucigașul lui Justin Lanning.

Capitolul 22

Își alesese cu grijă punctul de observație. Din locul de unde stătea, în fața secțiunii cu cărți de autoajutorare, Emilia avea vedere directă spre ușă,

dar ea nu se vedea de după raftul voluminos. Putea să zăbovească acolo invizibilă, ascunsă de personalul librăriei și, spera, și de Maxine.

Fanii, ziariștii și gură-cască se învârteau pe-acolo deja de jumătate de oră. Unii se opreau să discute cu vânzătorul sau să se uite la rafturi, dar majoritatea intrau în magazin îndreptându-se către scaunele pregătite pentru atracția principală a serii. Mulți veniseră mai devreme sperând să găsească locuri în primul rând, dornici să fie aproape de femeia momentului – chiar acum rândurile se umpleau de grupuri de cititori entuziasmați. Însă Emilia adoptase o altă strategie, preferând să rămână aproape de ușă.

După ce-și terminase articolul, venise în fugă la Waterstones hotărâtă să facă o recunoaștere a topografiei locului. Unii scriitori aveau după ei editori, agenți literari și de publicitate, o echipă de suport specială care devenea rapid falangă de protecție dacă se băga cineva nedorit în desfășurarea evenimentului. Emilia se găsea de mult în această categorie, iar seara asta nu era cu nimic diferită.

Nu venise să cumpere cartea – o citise deja – sau să ia autograful lui Pryce. Venise să-i pună întrebări despre moartea lui Justin Lanning.

Încercase deja de mai multe ori să o sune, însă apelurile ei fuseseră respinse. Pryce devenea celebră, curtând ziarele și televiziunile naționale, și avea puțin timp pentru presa locală. Emilia avea deci să o aștepte la ușă – ceea ce făcuse de multe ori în trecut –, dar nu într-o librărie. Agentul lui Pryce părea să fie deja aici, însă nu și alte persoane oficiale, ceea ce era o veste bună, dar tot trebuia să se miște repede. Imediat ce Pryce intra în corpul principal al librăriei, avea să fie îmbrățișată drăgăstos de acest eveniment organizat numai pentru ea și cartea ei. Avea să fie înconjurată de personalul librăriei, de fani și de binevoitori care nu ar fi privit cu ochi buni intervenția Emiliei. Nu,

cheia era să o prindă imediat ce intra în clădire. Avea să fie luată pe nepregătite, iar Emilia ar fi apucat probabil să pună două sau trei întrebări până să intervină agenta. Orice ar fi spus Pryce interesant avea să fie transmis imediat pe Twitter, apoi reciclat pentru ediția de a doua zi. Nimic nu se compara cu un citat direct de la sursă.

Publicul se aduna în continuare – mame și fiice, grupuri de tinere vorbărețe, băieți de toate felurile –, dar tot nu se vedea nici urmă de Pryce. Nu era stilul ei – Pryce era destul de profesionistă din punctul ăsta de vedere –, dar Emilia își zise că azi toată lumea voia câte ceva de la ea, mai ales după evenimentele tulburătoare de azi-dimineață, așa că putea să lase de la ea.

Fără să piardă din vedere intrarea, Emilia trecu cu privirea peste titlurile cărților de autoajutorare – *Învață să te iubești*, *Gândește FERICIREA* – înainte să se întoarcă dezgustată și uluită că existau oameni care se puteau lăsa duși de nas de asemenea șarlatanii. Se distră în schimb uitându-se pe prima pagină din *Evening News,* pe care-l ținuse la subraț.

Și, când privi chipul frumos și zâmbitor al lui Justin Lanning, simți un fior pe șira spinării. Omul ăsta avea tot, îl așteptau multe, dar își sfârșise zilele pe un șantier izolat unde fusese abandonat fără suflare. Era un mod înfiorător să mori. Emilia nu se zgârcise cu detaliile și efectul se vedea deja – contul de Twitter zumzăia de comentarii și întrebări. Se gândea cum aveau să reacționeze la mărturia directă a cuiva care-l cunoscuse îndeaproape, care scăpase din iad alături de el, numai ca să vadă cum îi este smuls acum prietenul de lângă ea? Emilia se simțea deja entuziasmată de întâlnirea care urma și avea speranțe mari – cititorii ei își doreau acum trăire pură, durere pură.

Afluxul de fani se domolea, iar Emilia aruncă o privire la ceas – 19:08. Maxine întârzia la lansarea propriei cărți. Emilia observă un grup de angajați

care discutau serioși, cu chipuri îngrijorate. Se întâmplase ceva? Era posibil să nu vină Maxine? Să fi anulat participarea? Sigur că așa ceva nu era posibil în ziua ei cea mare, nu…?

Angajații se despărțiră, ocupându-și din nou locurile lângă scaune. Emilia îi privi cu atenție încercând să le descifreze limbajul corpului. Păreau încordați, dar calmi. Oare asta însemna că aveau informații că Maxine e pe drum? Sau doar se prefăceau că sunt calmi?

Oricum nu avea rost să-și abandoneze postul acum. O să se piardă în fundal și o să se țină de plan… așteptând momentul să atace.

Capitolul 23

— Are legătură cu Justin?

Încercă să-și stăpânească glasul, să nu-i tremure, însă Charlie îi simțea anxietatea ascunsă sub mască.

— Da. Vorbesc cu toată lumea, cu prietenii și colegii, încerc să-mi fac o imagine mai clară despre viața lui…

Nu era întru totul adevărat, dar păru să-l mai calmeze pe Callum Harvey. Arăta ca un iepure speriat când deschisese ușa, uitându-se în jur de parcă s-ar fi așteptat la vreo surpriză neplăcută, însă acum păru să se relaxeze un pic.

— Atunci mai bine intri.

•

Curând erau înghesuiți în salonașul lui, cu cești de ceai în mână. Cu fiecare minut care trecea nivelul de anxietate al lui Harvey părea să scadă, pe măsură ce se deschidea treptat în fața ei. De fapt Charlie avea impresia că se *bucura* de compania ei, că voia să stea de vorbă cu cineva.

— Eram apropiați, spunea Callum, între două guri de ceai. Amândoi am venit în școală în clasa

zecea și ne-am împrietenit pe loc. Îi plăceau fotbalul, NFL, Xbox, toate chestiile care-mi plăceau și mie. Sigur, el era fan Portsmouth, dar asta puteam trece cu vederea…

Zâmbi când își aduse aminte, iar Charlie fu surprinsă de efect. Callum era palid și slab, cu o încruntătură permanentă, de parcă s-ar fi așteptat să i se prăbușească cerul în cap. Însă când zâmbea, chipul i se lumina, dând la iveală căldura și umorul care stătuseră ascunse.

— Eram foarte diferiți. El era mai gălăgios, poate mai sigur pe el, dar eram tovarăși buni…

— *Erați*?

Callum ridică privirea, dar nu păru iritat de întrebare.

— Ce s-a întâmplat… cu King… a schimbat situația. După aceea eram supravegheați de familii, duși pe sus la terapeuți și… și nu ne-am mai prea văzut. Părinții lui Justin au hotărât să-l retragă de la școală și l-au trimis la un colegiu din Dorset unde atrăgea mai puțin atenția, însă tot am ținut legătura, atât cât puteam.

— Cât de des vorbeați?

— O dată pe lună, un telefon sau un mesaj…

— Și cum ai caracteriza relația voastră?

Callum se gândi o vreme, apoi răspunse:

— De susținere. Justin se descurca bine, îmi dădeam seama, așa că de câte ori îl vedeam pomenit în presa locală îi dădeam un mesaj. Când și-a construit casa nouă, m-am dus s-o văd. Mă bucuram că e fericit și voiam să știe și el.

— Iar el?

— El era neschimbat. N-am… eu nu prea aveam cu ce să mă laud, dacă e să fiu sincer. Însă pentru mine a fost vorba întotdeauna să mă mențin pe linia de plutire, să… nu las experiența din trecut să mă definească.

Rostise cuvintele cu hotărâre, cu încăpățânare – era clar că fusese o luptă câștigată cu greu.

— Justin m-a încurajat la fiecare pas. Întotdeauna a zis că avem de făcut o alegere în viață, dacă să fim fericiți sau nu. Până la urmă de noi depinde. Avea dreptate și i-am fost recunoscător că m-a obligat să fac niște schimbări în viața mea. Așa că, deși nu ne vedeam cu regularitate, eram *apropiați.*

Charlie încuviință luându-și notițe.

— Aveți idee ce i s-a întâmplat?

Charlie ridică privirea, surprinsă de întrebare.

— Adică, dacă știți *de ce* a fost ucis sau cine…

— Anchetăm câteva piste.

Callum își mări ochii, parcă bănuitor că avea să fie expediat.

— Dar aș vrea să-ți arăt ceva.

Acesta era motivul real al vizitei. Băgă mâna în geantă și scoase un print A4.

— Aș vrea să te uiți la fotografia asta și să-mi spui dacă recunoști persoana.

Callum luă fotografia, privind atent imaginea alb-negru neclară a intrusului de la locuința lui Lanning.

— Asta-i casa lui Justin…, spuse el șocat.

— Așa este.

— Și tipul ăsta încerca să intre?

— Nu sunt autorizată să-ți spun, își ceru scuze Charlie, dar pot să te asigur că suntem foarte dornici să-l identificăm.

Asta era puțin spus. Silueta sinistră era cea mai bună pistă a lor și, ținând cont că această crimă putea fi o imitație, Helen își dorise să discute cu foștii colegi de școală ai lui Justin, în caz că ar fi fost și *ei* îngrijorați pentru siguranța lor sau ar fi putut oferi vreo informație pertinentă.

— Nu… nu știu, spuse Callum, dintr-odată încordat. Lumina e destul de proastă și are și o umbră pe față…

Charlie îl privi atentă, intrigată de reacția lui.

— Dar *s-ar putea* să-l fi văzut.

— Spune…

— Era un tip în stradă acum vreo săptămână. Nu l-am recunoscut și nu părea să aștepte pe cineva. Doar se învârtea pe-acolo…

— Ai vorbit cu el?

— Nu, m-am dus la magazin să iau lapte și, până m-am întors, dispăruse.

— Și cât de sigur ești că *era* tipul ăsta?

— Nu sunt…

Callum privi spre fotografie.

— *Ar putea* fi el. Are aceeași formă a feței și statura, dar l-am văzut la lumina zilei, iar aici e în toiul nopții… Îmi pare rău, nu pot fi sigur…

Îi dădu înapoi fotografia, dar aproape că părea că nu vrea s-o înapoieze, astfel încât Charlie fu nevoită să tragă ușor de ea ca să i-o smulgă.

— E vreo problemă?

În glasul lui Callum se simțea un ușor tremur.

— Sunt în pericol?

Dacă era posibil așa ceva, acum era chiar mai palid decât când venise ea, iar Charlie se grăbi să-l liniștească.

— Categoric, nu. Cum am zis, vorbim cu toată lumea. Bărbatul din fotografie ar putea fi relevant sau nu. Discutăm cu prietenii lui Justin, ca să vedem dacă a pomenit ceva despre vreo îngrijorare, vreo preocupare…

— În afară de cele evidente?

— Adică?

— Adică Maxine.

Tonul era neobișnuit de dur pentru el.

— Nu vă înțelegeți bine?

— Păi, pe vremuri eram amici – oricum, destul de buni prieteni –, dar în ultima vreme…

— Din cauza cărții?

Callum încuviință.

— Niciunul dintre noi n-a vrut să fie scrisă…

— Pentru că e și povestea voastră, pentru că v-a luat-o?

Dar Callum clătina deja din cap.

— Atunci are legătură cu banii? Faptul că ea profită de…

— Nu, n-are nicio legătură. Nu-mi pasă de bani, răspunse el, ca și cum ar fi fost un cuvânt murdar. Voiam… voiam doar să rămână totul în trecut. Voiam să rămână *îngropat*…

Vocea îi tremură când rosti cuvintele. Chiar și acum, după atâția ani, urmările traumei lui Callum nu erau ascunse prea adânc.

— Justin… avea și el problemele lui cu cartea, dar pentru mine… Pur și simplu, nu văd de ce trebuie să tot vorbim despre asta, de ce Maxine a considerat că trebuie să readucă totul în discuție, chiar când mă puneam din nou pe picioare…

Aruncă o privire spre poza înrămată de pe șemineu – o fotografie frumoasă cu o tânără care zâmbea.

— Mi-am făcut o viață nouă. O iubită drăguță, o casă nouă. Când se uitau la mine, când vorbeau cu mine, oamenii asta vedeau: un tip obișnuit care-și face un drum în viață. Dar după ce Maxine a dat toate interviurile alea și după ce a scris cartea, dintr-odată lumea n-a mai văzut decât celălalt eu al meu… Victima murdară, pe jumătate despuiată, băiatul care a făcut pe el în pat trei ani după aia, care nu putea vorbi din cauza bâlbâielii… Asta gândește lumea când se uită la mine. Se gândește la bă-băiețelul ăla, băiețelul ăla trist…

Tonul lui Callum era furios, dar arăta ca un om învins, de parcă toate progresele din ultima vreme erau doar o fațadă menită să ascundă o traumă care încă sângera. Poate că până la urmă în sufletul lui era tot un băiețel.

— Voiam să se termine odată, să dispară. Nu cer prea mult, nu-i așa?

Apelul era direct și pătimaș. În sufletul ei, Charlie era alături de el. Era evident că încercase din greu să-și croiască un nou drum, însă adevărul este că era definit tot de evenimentele care se

petrecuseră cu opt ani în urmă, încă sub influența stafiilor din trecut.

Capitolul 24

Mergea în viteză aruncând priviri acuzatoare spre chipurile care treceau pe lângă ea. Oare tipul brunet cu părul scurt se uita la ea? De ce se oprise brusc bătrânul ăla când trecuse pe lângă ea? Oare vreunul dintre străinii ăștia se uită acum cu binoclul la ea, alegând momentul în care să atace?

O vreme, după ce primise apelul, Maxine rămăsese țintuită locului, incapabilă să se miște, incapabilă să asimileze ceea ce tocmai i se întâmplase. Nu părea real… totuși, bărbatul care o sunase era atât de convins, sigur că își poate duce la îndeplinire amenințarea, încât nici ea nu avea nicio îndoială că se putea ține de cuvânt. O cuprinse spaima, iar mâna îi tremura așa de tare, că până la urmă scăpă receptorul, exact când i se umplură ochii de lacrimi. În mod normal, nu era o persoană care să se intimideze, dar ce îi *spusese* bărbatul…

În cele din urmă reuși să se adune. Inima tot îi mai bătea nebunește, însă mintea începea să i se limpezească. Știa că lansarea era pe punctul de a începe și că probabil ar trebui să o anuleze, chiar dacă în ultimul moment, și să rămână închisă în siguranță în apartament. Dar gândul ăsta o îngrozea și mai tare. Bărbatul știa unde se ascundea ea, știa apartamentul, știa numărul de telefon. Era incredibil, dar el *știa* lucrurile astea. Ceea ce însemna că ea era în pericol.

Dintr-odată își dădu seama că trebuia să plece. Trebuia să pună un picior în fața celuilalt și să ajungă undeva unde era lume, unde era lumină puternică, unde era siguranță. Ascunzătoarea ei cufundată în semiîntuneric, discretă părea acum

cel mai nepotrivit loc unde să se afle. Așa încât întredeschisese ușa și verificase de mai multe ori să nu fie nimeni în hol, după care o luase la fugă. Pe lângă lifturi, pe scara de incendiu și de-acolo în stradă.

Era devreme și afară erau mulți oameni, unii grăbindu-se de la serviciu spre casă, alții ieșind în oraș. La început Maxine simțise că prezența lor e liniștitoare, dar încet-încet, o copleși un sentiment de groază. Oare cel care o sunase o pândise de undeva de lângă apartament? O urmărea chiar în clipa asta? Se întoarse, dar nu părea să fie în niciun pericol imediat. De fapt lumea părea să-și vadă de treabă, cu totul lipsită de griji pentru situația ei nefericită.

Grăbind pasul, Maxine aruncă o privire la ceas – 19:22. Trecuseră 22 de minute de când primise apelul, dar deocamdată era în siguranță, era în viață. Îi făcea bine să se miște – fără îndoială că așa era o țintă mai greu de atins, nu? – și începu să alerge ușor. Nu era îmbrăcată potrivit pentru așa ceva, avea tocuri și o rochie strâmtă și cu siguranță arăta caraghios gonind pe strada aglomerată, dar nu-i păsa. Waterstones era la doar câteva minute de mers și faptul că întârziase la lansare putea fi ceva bun, de fapt – spera să o întâmpine o mulțime de oameni între care să se simtă în siguranță.

Gândul o învioră și începu să alerge de-a binelea. Traversă strada, văzu indicatorul spre Westquay Centre și se grăbi într-acolo, părăsind în viteză strada principală. Străduța era mai puțin aglomerată, mai pustie, dar nu avea cum altfel să ajungă la librărie, așa că merse mai departe. Era mai vulnerabilă la un atac, dar acum zbura, ceea ce-i oferea o șansă. Nu încetini pasul, gonind spre destinația ei, spre un mediu *sigur,* cercetând chipurile lipsite de expresie care treceau pe lângă ea în timp ce alerga pe străduța liniștită.

Capitolul 25

Mergeau în tăcere. Helen conducea prin traficul de seară, în timp ce Joseph stătea pe locul pasagerului uitându-se pe geam, dus pe gânduri. Helen habar nu avea ce-i trecea prin cap când era așa pierdut – oare se gândea la el? La ea? La misiunea pe care o aveau? Nu putea spune, mulțumindu-se să știe că, atunci când venea momentul ca el să se implice, când avea nevoie de el alături, Joseph o să fie acolo.

Trecuseră numărul de înmatriculare parțial prin sistemul informatic centralizat și în scurt timp aveau o listă cu doar trei numere – trei mașini Vauxhall Vivaro gri înmatriculate în zonă. Eficientul detectiv-agent Bentham localizase deja două dintre ele și vorbise cu proprietarii înainte să trimită polițiști pe teren ca să verifice deplasările recente ale mașinilor *și* șoferilor. Una dintre dube era a unui curier, cealaltă a unui florar și niciunul dintre ei nu declanșase niciun semnal de alarmă. Totuși, a treia mașină era mai interesantă.

Era înmatriculată pe numele unui oarecare Simon Collins, domiciliat în prezent în Freemantle. Adresa era reală, însă Collins părea să fie fictiv. Apăruse din senin în registrul electoral, iar permisul de conducere și certificatul de înmatriculare erau falsuri, deși convingătoare. Fără îndoială că era vorba despre cineva care avea nevoie de o dubă – cu taxele și înmatricularea în regulă – care să nu atragă atenția, dar care să ascundă identitatea șoferului. Fusese o zi lungă, dar chiar și așa Helen hotărâse să se ducă personal la adresa în cauză în loc să trimită vreunul dintre agenți. Joseph se oferise să vină cu ea.

— Știi că nu era nevoie să vii, spuse ea cu privirea la drum. Se face târziu și detectivul-agent Reid ar fi fost mai mult decât încântat să se ofere.

— Sunt intrigat.

— De mine?

— De proprietarul dubei, spuse Joseph, răspunzând cu un zâmbet la provocarea lui Helen. Habar n-am cine e, ce joc face sau cât de periculos s-ar putea dovedi.

— Probabil că nici n-o să fie acolo, ripostă Helen.

— Chiar și-așa!

Ajunseseră la o intersecție. Helen așteptă să treacă, abia târându-se, un camion, apoi coti pe Paynes Road. Mergeau în viteză, însă fără girofar. Nu exista nicio amenințare imediată pentru viața nimănui, așa că luminile și sirena nu erau în funcțiune. Helen voia să ajungă neanunțată.

— Evident, apreciez că am adjuncții în prima linie a anchetei, spuse ea fără să ia în seamă încercarea lui Joseph de a încheia discuția. Dar ne așteaptă un drum lung…

— Știu.

— Și, așa cum am mai vorbit, *pot* să-mi port și singură de grijă.

— Știu și asta.

O spusese simplu, chiar afectuos, ca și cum ar fi fost complet relaxat pe tema asta, deși rămânea faptul că *insistase* să vină cu ea.

— Și n-o să fie nici ore suplimentare plătite…

Joseph râse încet și se întoarse privind traficul. Helen îi aruncă o privire încercând să-și dea seama la ce se gândește. De la o vreme simțea în el o încordare, o frustrare care începea să se întrevadă. Joseph părea dornic să se afle în miezul lucrurilor, oricare ar fi fost ele, conducând ancheta, niciodată departe de ea. La început Helen crezuse că venea din dorința de a petrece mai mult timp cu ea, dar în ultimul timp nu mai era sigură. Se simțea în el o neliniște, o nerăbdare, ba chiar și o urmă de concurență între el și Charlie, de parcă ar fi vrut să devină la fel de important ca ea sau chiar să o înlocuiască. Oare avea senzația că tot mai trebuie să dovedească ceva? Îl sâcâia ceva, vreo stafie pe

care trebuia să o exorcizeze? Sau chiar exista o problemă reală între cei doi adjuncți ai ei?

De când Charlie anunțase că e însărcinată, îi redusese ușor-ușor activitățile din prima linie dându-i în schimb misiuni mai puțin periculoase. Era în continuare esențială în toate anchetele, dar acum avea un rol mai mult tactic, de culegere de informații, de verificare a teoriilor și de ajutor pentru operațiunile directe ale lui Helen. Alergatul, săritul și bătăile erau pentru alții. Oare Joseph era bănuitor, chiar invidios din cauza prieteniei dintre cele două femei? Sau era doar politica de modă veche a secțiilor de poliție, un detectiv-sergent care voia să profite de absența iminentă a unui coleg? Nu ar fi fost primul care să încerce să obțină avantaje de pe urma concediului de maternitate al unei colege. Helen nu era de acord cu așa ceva – și o să aibă grijă să nu se întâmple –, dar dacă *asta* era, măcar să știe cu ce avea de-a face. Acum habar n-avea ce se petrece, ceea ce o făcea să se consume. De multe ori fusese tentată să-l întrebe direct, dar de fiecare dată se codise, de teamă să nu fi interpretat greșit situația. Voia să pătrundă în miezul nesiguranței lui Joseph, să-i înțeleagă încordarea, dar cercetarea problemei trebuia să mai aștepte.

Ajunseseră.

Capitolul 26

— Cum vrei să facem?

Joseph coborâse vocea, deși era puțin probabil să-l audă cineva. Helen privi prin parbriz spre casa de vizavi, cu draperii zdrențuite trase bine la ferestre ca să o izoleze de restul lumii. Pe stradă nu se vedea nici urmă de camionetă, dar înăuntru se zărea o lumină palidă, abia vizibilă prin draperiile de la etaj.

— Mă gândeam să batem la ușă și să vedem dacă răspunde cineva.

O spusese cu un zâmbet, amuzată de ideea că Joseph s-ar fi așteptat să o vadă catapultându-se pe fereastră.

— Îmi place. E simplu, eficient…, răspunse el, tot zâmbind.

— Dar, dacă vrei să te duci în spate, aș aprecia. Nu e cazul să fii subtil, te plantezi lângă ușa din spate și vezi dacă iese cineva.

— Recepționat!

Joseph deschisese deja ușa mașinii și coborâse. Helen îi lăsă un avans de câteva minute, apoi îl urmă, coborând din mașină și traversând strada. Era aglomerată, o scurtătură locală, dar curios de lipsită de personalitate, cu case victoriene coșcovite care până acum evitaseră renovarea. Majoritatea fuseseră împărțite în garsoniere și apartamente și păreau să nu fie deloc iubite; în micile grădini din față erau împrăștiate jucării și gunoaie.

Helen bătu hotărât în ușă și ascultă atentă să prindă vreo reacție înăuntru. Așteptă 10 secunde, apoi încă 10, dar nimeni nu răspunse.

— Poliția. Deschide…

Bătu din nou – de trei, patru ori –, apoi își reluă postul de observație. Și de data asta *primi* un răspuns. O vagă fluturare a draperiilor de la etaj, umbra unei siluete în spatele lor. Helen se încordă să-l vadă pe voyeur, dar acesta se retrăsese, dispărând din vedere.

Trecură 10 secunde, apoi încă 10. Dinăuntru nu se auzea niciun zgomot, nici podeaua scârțâind, nici bocănit pe trepte – niciun semn că locatarul era dispus să o primească înăuntru. Helen dădu să bată din nou, însă de data asta observă ceva. Ușa de la intrare era veche și încovoiată, îndepărtându-se de toc sus și jos, ceea ce însemna că doar yala veche o ținea închisă. Avusese de gând să mai bată o dată, dar se sprijini de ușă apăsând constant, cu

forță. Ușa protestă timid, scoase un ușor scârțâit când cedă lemnul, apoi se sparse și după aceea cedă și încuietoarea. Ușa se deschise, dând la iveală un hol întunecat. Adunându-se, Helen trase aer în piept și intră.

Podeaua scârțâi zgomotos când închise ușa în urma ei. Helen încremeni, încordându-și auzul. Oare se auzise mișcare la etaj sau i se păruse? Aruncă o privire în livingul de la parter, dar nu era mare lucru acolo, în afară de niște ziare aruncate și un televizor care părea să aibă ștecărul smuls. Și bucătăria cu ieșire în grădina din spate era învăluită în întuneric, așa că nu mai amână, urcând încet treptele, cercetând palierul de deasupra, în caz că ar fi pândit cineva acolo.

Ajunse în capul scărilor pe un palier îngust. Chiar în fața ei se afla o baie murdară, ponosită și neplăcută în care țevile parcă își dăduseră duhul. Curios, șnurul care aprindea lumina încă se mișca, legănându-se încet înainte și înapoi, ceea ce o puse imediat pe Helen în gardă. Tocmai ieșise cineva din încăpere sau era curentul care șuiera prin gura de ventilație? Intră și verifică fereastra, dar aceasta refuză să se clintească, vopseaua sigilând-o, după cum părea.

Se întoarse pe palier și cercetă interiorul. În spate era un dormitor mic, iar cel mai mare dădea spre stradă. Era încordată, pregătită să sară cineva la ea… însă camera era goală. Un șifonier, un pat de o persoană, dar nu mare lucru în afară de asta. Se întoarse și se îndreptă în grabă spre dormitorul principal.

Ușa era întredeschisă, deci nu putea să vadă înăuntru. Ceea ce o făcu să ezite – suspectul nu avea unde să se ascundă în altă parte. Dacă avea dreptate, silueta fantomatică surprinsă de camera lui Lanning era la câțiva metri de ea. Cu vârful bocancului deschise încet ușa. Aceasta se supuse, mișcându-se ușor pe balama, înainte să se

oprească. Trăgând aer în piept, Helen păși înăuntru.

Se mișcă rapid, aruncând priviri în toată camera. Se aștepta la necazuri, probabil chiar la un atac direct, însă și încăperea asta era pustie. Înaintă și trase draperiile, gândindu-se că s-ar putea să se ascundă cineva după ele, dar și de data asta fu dezamăgită.

Se întoarse și privi camera goală. Era rece și sărăcăcioasă, cu o saltea pătată întinsă pe cadrul patului. Dulapul era deschis și gol și nu prea era nimic interesant… în afară de vreo 12 cutiuțe așezate pe saltea.

Se duse spre pat și luă una dintre ele. Înregistră numele mărcii – Samsung – și o deschise rapid, găsind un Galaxy S10 nou-nouț. Îl puse la loc, le verifică și pe celelalte și constată că erau toate același model.

Scoțând stația, apăsă pe butonul de apel.

— Niciun semn aici. Tu ai ceva?

— Nimic. Nicio mișcare, răspunse Joseph, iar glasul lui fără trup, pierdut printre pârâituri, se revărsă în toată camera. Ce-i înăuntru?

— Nimic. În afară de 12 Samsunguri de contrabandă. Toate noi, dar în cutii ușor deteriorate, probabil când au căzut din camion…

Joseph râse, iar Helen închise stația, ca să-și continue investigația. Însă acum auzi. Un scârțâit ușor, ca de ușiță care se deschide. Și își dădu brusc seama de greșeala pe care o făcuse. Dulapul din camera din spate. Nu verificase dulapul.

Dădu năvală spre ușă, la timp cât să vadă o străfulgerare neagră dispărând în josul scării. Nu ezită, străbătând în fugă palierul și ajungând în capul scărilor la timp ca să vadă ușa din față izbindu-se de perete. Helen coborî treptele câte trei și aterizează elegant în hol. Și porni după el sprintând pe ușă și ieșind în stradă.

Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, dar chiar și așa era vizibil în lumina slabă a

felinarelor. Avea un avans, dar era doar la 25 de metri în fața ei, așa că Helen porni în urmărire. Se menținuse întotdeauna în formă, forțându-și corpul la antrenamentele zilnice, iar acum alerga pe beton, musculatura picioarelor ajutând-o. Prada era rapidă, dar ea era și mai rapidă și distanța dintre ei se scurta. Întrebarea era dacă-l putea prinde înainte să ajungă în strada aglomerată spre care se îndreptau. Acolo ar fi putut să sară într-un autobuz, să se repeadă într-un magazin sau să se piardă în mulțime. Era esențial să pună mâna pe el înainte să ajungă acolo, așa că spori ritmul, neluând în seamă senzația de arsură din plămâni.

Distanța dintre ei era de vreo 12 metri, acum de 10. Fugarul simțea pericolul și reacționă mărind un pic pasul, însă Helen se aștepta și mări și ea puțin viteza. Aproape că putea întinde mâna să-l prindă de hanoracul negru, însă el o fentă, zbughind-o brusc în stânga, printre mașinile parcate, și ieșind pe carosabil. Helen se opri, dar chiar atunci auzi un scârțâit pătrunzător de frâne și apoi un bufnet metalic înfundat.

Suspectul lor nu-și calculase bine tentativa de fugă și acum se rostogolea pe capota mașinii care frânase. Se întâmplase într-o fracțiune de secundă; mașina se opri și-l aruncă pe nefericitul fugar pe cealaltă parte a străzii. Helen încremeni o clipă, șocată, dar nici acum prada ei nu se potolise, străduindu-se să se ridice în picioare. Helen realiză pericolul și dădu năvală, sărind și alunecând peste capota lucioasă a mașinii. Suspectul era pe picioare, dar era prea târziu. Helen ateriză pe asfalt chiar lângă el, prinzându-l de pieptul hanoracului și țintuindu-l de o mașină parcată.

Șoferul care frânase cobora deja din mașină, chiar când ajungea și Joseph, fără suflare. Însă Helen nu-l băgă în seamă pe niciunul dintre ei, trăgându-i gluga de pe cap captivului care se zbătea. Și privi cu răsuflarea tăiată și nedumerită chipul înspăimântat din fața ei.

Dezamăgirea fu bruscă și copleșitoare. Pentru că nu era suspectul lor, fantoma de-acasă de la Lanning; de fapt fugarul nici măcar nu era bărbat. Persoana care stătea în fața lui Helen era o adolescentă îngrozită.

Capitolul 27

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…

Cuvintele se revărsau ca un torent.

— E-n regulă, nu-i nevoie de scuze. Ne bucurăm că ești *aici*…

Directoarea librăriei afișa o gamă largă de expresii – ușurare că Maxine ajunsese, combinată cu îngrijorarea evidentă pentru starea ei de spirit. Maxine nici nu o prea putea acuza – nu numai că întârziase foarte mult, dar mai era și transpirată, agitată și cu hainele vraiște. Și cât mai planificase totul pentru seara asta – cumpărase ținuta cu mai mult de o lună în urmă –, iar acum totul se ducea de râpă.

— Avem o mulțime impresionantă, urmă directoarea încurajator. O să fie o seară minunată.

Maxine încuviință, dar nu spuse nimic.

— Să-ți aduc un pahar cu apă? insistă directoarea. Ceva mai tare, poate…?

— Nu, sunt în regulă, sincer…

Expiră prelung și zgomotos, încercând să scape de ghemul de încordare din ea.

— Am… am plecat târziu și a trebuit să mă grăbesc. O să fie totul în regulă, pe cuvânt…

Și poate că așa și avea să fie. Librăria era plină ochi. Cu siguranță nu i se putea întâmpla nimic aici.

— Atunci spune tu când ești gata, și începem. Dacă ești *sigură* că ești în regulă…

Maxine aruncă o privire la ceasul de mână – 19:32. Trecuse mai mult de jumătate de oră de la

apel.

— Da, sunt bine. Hai să-i dăm drumul!

Directoarea o conduse prin librărie spre sala pentru evenimente. Șiruri de capete se întoarseră să o salute. Maxine se simți dintr-odată intimidată, dar și mulțumită de numărul de oameni care veniseră. Câțiva stăteau în picioare, pentru că nu mai găsiseră scaune libere, iar ideea că ea umpluse sala îi dădu un fior de fericire, de optimism. Totul avea să fie bine. Apelul fusese fără îndoială o păcăleală, nu? O farsă îngrozitoare făcută de vreun nemernic invidios care voia să-i strice bucuria.

Ținând pasul cu directoarea, ocoli scaunele din față și urcă pe scena joasă. Peste cei prezenți trecu un val de încântare, de anticipare, care îi făcu plăcere și o îmboldi și mai tare. Din păcate nu dură mult, pentru că directoarea începuse evenimentul, mulțumind publicului și prezentând un rezumat al drumului lui Maxine până în acest punct, în această seară, la lansarea mult-așteptatei ei cărți. Acum publicul aplauda, iar Maxine înaintă ca să ajungă în față.

— Mulțumesc, Samantha, și vă mulțumesc tuturor pentru răbdare. Punctualitatea n-a fost niciodată punctul meu forte…

Se auziră râsete discrete. Lui Maxine tot îi mai bătea nebunește inima, dar simțea că se poate controla mai bine.

— Într-o clipă aș vrea să discutăm despre istoria acestei cărți, despre viața mea din ultimii opt ani…

Era răgușită, așa că-și drese glasul și încercă să pară cât mai calmă și netulburată.

— Despre toate prin care am trecut și despre ce încă sper să realizez…

O femeie mai în vârstă din primul rând o fixa cu privirea, fermecată de fiecare cuvânt al ei. Iar acum Maxine deveni conștientă de numărul ochilor ațintiți asupra ei. Rânduri întregi de oameni care o urmăreau cu gura căscată, de parcă ar fi cunoscut-o, de parcă ăsta era cel mai firesc lucru

din lume. Mai vorbise la televiziune și radio și înainte, dar acum era altceva. Aici publicul era aproape și era imposibil să se ascundă. Știa că ar trebui să vorbească mai departe, să-și pregătească lectura din carte, dar se trezi cercetând mulțimea cu privirea. Se uita la tânărul din rândul al doilea. La tipul de vârstă mijlocie din rândul cinci din spate, care părea să se uite într-un caiet. La silueta sfrijită din fundul sălii, care se uita la ea cu ochii căscați.

Dintr-odată, nu mai știa ce să spună sau să facă. Era copleșită de gândul că bărbatul care o sunase reușise să ajungă *aici,* că se afla chiar în clipa asta în sală.

— Maxine?

Samantha se afla din nou lângă ea, iar Maxine își dădu seama că se pierduse în gândurile ei negre.

— Scuze, dar parcă deodată mi s-a golit mintea. Probabil că sunt agitată…, minți ea, iar femeia în vârstă din fața ei îi zâmbi cu indulgență. Cum spuneam, o să povestesc imediat despre drumul meu, însă aș vrea să încep citind un scurt fragment din carte.

Luă cartea și o deschise la pagina cu pricina. Apoi, trăgând aer în piept și încercând din greu să-și înăbușe groaza tot mai intensă, începu să citească.

Fragment din **O noapte întunecată**, *de Maxine Pryce*

Adevărul adevărat este că ne-am bucurat să intrăm în ferma aia. Afară era ceață și urât, burnița măruntă se agăța de noi, reușind cumva să treacă prin toate straturile noastre de haine impermeabile. Ne era frig, eram uzi, descurajați și speriați. Și de-asta casa – cu felinarele ei care se legănau și soba de gătit plăcută – părea un refugiu.

Gazda noastră era ciudată – cred că toți am avut senzația asta –, dar nu era neprimitoare și ne-a spus să ne atârnăm hainele ude lângă cuptor și să ne așezăm la masa din bucătărie. Îmi aduc aminte că, la început, nu s-a uitat la noi – de parcă grupul nostru ar fi avut ceva care-l intimida sau am fi fost contagioși –, iar eu am bănuit că era doar timid. Ne-a pus întrebări banale, întreținând conversația, în timp ce ne încropea ceva de mâncare. De fapt, erau niște resturi anemice, pâine cu unt, câteva mere și niște biscuiți vechi, dar nouă ne-au plăcut. Eram obosiți, flămânzi și aproape de capătul puterilor.

Întreaga expediție fusese un dezastru. Probabil că am fi putut încheia traseul, dar am fi ajuns ultimii, clătinându-ne pe picioare, de râsul tuturor celorlalte școli pentru că n-am fost capabili să urmărim un traseu pe hartă. În momentul acela Justin se uita la glezna umflată a lui Rachel, iar ea tresărea și gemea când i-o apăsa, o imagine elocventă, poate, pentru prostia și ghinionul nostru. O să fim în

stare să găsim traseul după ce se ridică ceața? Sau ne îndepărtaserăm așa de mult, că va trebui să renunțăm cu totul?

— Dar unde suntem, mai exact?

Fran, întotdeauna politicoasă, se străduia din greu să-l atragă în discuție pe amfitrionul nostru care se codea.

— Manor Farm.

— Care unde e?

— Lângă Chilgrove, dacă știți locul.

Nu-l știa niciunul dintre noi, ceea ce i se păru amuzant.

— Dar voi de unde sunteți, de fapt?

Acum era rândul lui să pună întrebări.

— Southampton. Participăm la Duke of Edinburgh Award. Mă rog, *participam*…

Ăsta era Callum, care părea mai nemulțumit decât restul.

— Și încotro vă îndreptați?

— Spre cea mai apropiată cameră de gardă, probabil…, a răspuns Rachel cu regret.

— Dar destinația finală ar fi trebuit să fie Mindhurst, a precizat Justin.

Gazda noastră încuviință, dar nu spuse nimic. Speram cu toții că ne-ar putea îndruma, dar părea mai interesat să ne privească mâncând. Acum, că se așezase la masă, am putut să mă uit ca lumea la el. Fără îndoială, era ciudat. Subțire, suplu, cu păr deschis la culoare și ciufulit, ar fi putut fi chipeș, dar avea o anumită stângăcie. Trăsăturile sale delicate, feminine erau greu de citit, iar gura îi era strâmbă, având o expresie ce părea ironică și nemiloasă.

— Eu sunt Maxine, am spus eu în cele din urmă, dornică să alung tăcerea. Iar

aceștia sunt Fran, Callum, Justin, Rachel…

— Eu sunt cea care a făcut-o de oaie, a confirmat Rachel nefericită, lăsându-și piciorul pe podea.

Dacă se aștepta ca, prin umorul ei negru, să-l facă să se deschidă, greșise socoteala. Gazda noastră a rămas tăcută, dar Rachel, nelăsându-se cu una, cu două, a insistat:

— Și tu ești…?

— Daniel, a răspuns el, cedând. Cel puțin ăsta-i numele pe care mi l-a dat mama.

Am sesizat toți. Vorbea peltic, doar un pic, dar era clar peltic. Oare era băut? Și, dacă da, cât de beat era? În timp ce stătea stingher pe scaun, părea amuzat – deși nu eram sigură dacă de oaspeți sau de situația lui nefericită.

— Și acum ce-aveți de gând să faceți?

Era o întrebare bună. M-am întors către Justin, dar el a ridicat din umeri și s-a întors spre Rachel. Nu prea aveam ce să facem; doar să așteptăm să se ridice ceața.

— Ar trebui să su-sunați pe cineva? a întrebat șovăitor mai departe gazda noastră. N-am telefon fix și recepția e mizerabilă aici…

Mi-am scos pe furiș telefonul din buzunar. Nu trebuiau folosite decât în cazuri de urgență. Situația asta s-ar fi calificat foarte bine – în definitiv, eram în casa unui străin –, dar puține șanse. Nicio liniuță, nici 3G, nimic.

— Suntem în regulă, am răspuns. O să stăm pe loc până se mai îmbunătățește situația și apoi plecăm. Nu vrem să deranjăm.

Încercam din răsputeri să fiu politicoasă, sigură pe mine, asertivă, dar nu-mi puteam ascunde cu totul încordarea din glas. Din motive pe care nu mi le puteam explica, nu mă simțeam în largul meu. Poate că era purtarea vlăguită a gazdei noastre sau poate felul cum se uita la noi fără nicio ezitare. Nu-mi dădeam seama, dar știam că începeau și ceilalți să simtă, în special fetele.

— Nicio grabă, a răspuns Daniel. Absolut nicio grabă.

S-a ridicat, s-a dus la ușă și s-a aplecat să-și mângâie dobermanii, care au reacționat împungându-l cu trufele umede.

— De fapt vremea o să se strice curând și mai tare.

De data asta Rachel a fost cea care mi-a aruncat o privire, iar pe chipul *ei* se citeau clar stânjeneala și vinovăția.

— Deci sunteți bine-veniți să rămâneți peste noapte… Am o grămadă de dormitoare.

S-a lăsat o scurtă tăcere elocventă.

— Nu vrem să deranjăm, a răspuns Rachel, cât de nonșalant putea.

— Mda, ar trebui s-o luăm din loc, am încuviințat eu. Dacă nu vă deranjează, o să mă duc la baie și după aia scăpați de noi.

— Dar… nu vi s-au uscat hainele…

— Trebuie să mergem mai departe, am insistat.

— Păi… dacă sunteți siguri. Toaleta e a doua ușă pe stânga.

Am zbughit-o pe coridor, dintr-odată bucuroasă să ies din încăpere, de pe orbita lui. Am trecut de uși, pe ambele părți ale holului fiind camere învăluite în

beznă, și apoi am intrat în fugă la toaletă. Încăperea era înghețată, iar colacul de la veceu era chiar și mai rece; mi-am dat seama că în casă nu părea să existe vreun sistem de încălzire centrală și nici măcar curent. Lumina venea de la lămpile cu parafină, iar soba părea să fie singura sursă de căldură. Ce era locul ăsta? De ce era așa de… înapoiat?

După ce am terminat, m-am spălat pe mâini și am ieșit din baie. Am luat-o pe coridorul întunecat și m-am îndreptat către bucătărie… dar pe drum am observat ceva. Prima ușă pe dreapta, care fusese întredeschisă adineauri, era acum închisă. Lipsisem doar câteva minute, deci ce se petrecuse? Oare se aventurase gazda noastră până aici ca să o închidă? Și, dacă așa era, de ce?

M-am oprit în pragul camerei. M-am gândit o clipă că ar putea fi înăuntru, dar apoi i-am auzit vocea din bucătărie. Nu sunt foarte sigură de ce – probabil că aveam o senzație sâcâitoare că *era* ceva foarte în neregulă –, am răsucit mânerul și am deschis ușa. Interiorul era învăluit în beznă, așa că mi-am scos telefonul din buzunar și am aprins lanterna.

Nu era mare lucru de văzut, doar o cameră plină de fleacuri și machete. Ce soi de maniac era tipul ăsta? Însă când m-am uitat mai atent, curioasă să văd ce suvenire colecționa ciudatul ăsta, am observat ceva. Formele albe micuțe, despre care presupusesem că ar fi modele din lemn, erau de fapt… schelete. Șovăitoare, l-am luat în mână pe cel mai apropiat de mine – era scheletul unei păsărele, o vrabie sau poate un pănțăruș. L-am pus repede jos

și m-am uitat la celelalte. Erau multe alte păsări, dar și schelete mai mari. Habar nu aveam ce erau – hermine? nevăstuici? vulpi? –, dar combinația, plus mulțimea de cranii de animale care umpleau toate suprafețele îți dădeau fiori. Era o încăpere îmbibată de moarte.

De ce să strângi așa ceva? Erau, oare, rămășițe ale unor animale pe care le găsise prin jurul fermei? Animale pe care le prinsese în capcane? Nervii îmi fremătau de-acum și eram cât pe ce să mă întorc și s-o iau la fugă, temându-mă că o să fiu prinsă, când mi-au picat ochii pe altceva. Printre toate oasele de acolo, era și o bucată de pânză mototolită. Știam că n-ar trebui să mă bag – că, de fapt, nu *voiam* să știu –, dar tot nu m-am putut abține și m-am uitat mai atent. Era o bucată sfâșiată de țesătură, probabil dintr-o cămașă, și când am luat-o în mână, am fost surprinsă să simt ceva în ea. Am desfăcut-o și am găsit un medalion. În timp ce-mi treceam degetele peste bijuteria frumoasă de sidef, aveam o grămadă de întrebări în cap. Oare fusese a maică-sii? A unei iubite? Și, dacă da, de ce o păstra *aici*?

Am întors-o și am văzut niște inițiale gravate în metal – „LK”.

Ecoul unei amintiri. Inițialele îmi erau ciudat de familiare, deși în primul moment nu mi-am dat seama de ce. LK, LK, de ce însemnau ceva literele astea? Ce semnificație aveau?

Și imediat am avut o revelație. Și dintr-odată mi-a înghețat sângele în vine.

Mi-am adus aminte de ceva ce citisem despre medalion în ziarul local. O elevă – Laura Kietly? Lorraine Kielty? –

fusese atacată pe un drum de țară. Cineva apăruse din senin, o târâse în tufișuri și încercase s-o strângă de gât. Fata scăpase, slavă Domnului, dar în timpul atacului i se sfâșiaseră hainele și-și pierduse medalionul – un medalion pe care i-l dăduse bunică-sa la a 16-a aniversare, cu inițialele ei gravate pe el.

„LK”.

Inima îmi bătea nebunește, capul îmi bubuia, spaima îmi cuprinsese tot corpul. Nu știam ce să spun sau ce să fac, dar ceva era clar.

Câtă vreme rămâneam în casa asta, eram toți în mare pericol.

Capitolul 28

— Trebuie să-i publicăm poza cât mai repede. Să vedem dacă atrage atenția opiniei publice.

— *Asta* n-ar trebui să fie complicat, răspunse Joseph sec. Asasinarea lui Lanning i-a ținut ocupați toată ziua pe ziariști.

— Atunci hai să vedem dacă nu le putem canaliza entuziasmul. Altceva nu prea mai avem.

Joseph Hudson nu contrazise rezumatul deprimant al situației făcut de Helen. Plecaseră plini de optimism spre casa din Freemantle, sperând să progreseze cu cazul lor, dar nu descoperiseră decât un bișnițar de doi bani, o copilă care fusese dată afară din casă și supraviețuia vânzând Samsunguri furate. Se jurase că în casa aia nu stătea nimeni de câteva săptămâni – ceea ce confirmaseră și vecinii – și că nu făcea decât să stea ilegal acolo până găsea ceva mai bun. Era improbabil să fi fost ea șoferul camionetei lor dispărute. Era prea tânără ca să aibă permis și,

oricum, nu ar fi avut bani să-și cumpere o camionetă.

Ceea ce însemna că alunecosul lor Simon Collins rămânea tot alunecos. Camerele din trafic nu surprinseseră camioneta, iar imaginea neclară de pe camera de supraveghere nu trezise nicio amintire la niciunul dintre departamentele de la Southampton Central. Așa că erau dezorientați, nu aveau niciun indiciu privind identitatea bărbatului sau locul unde se afla acesta, și nu prea aveau multe opțiuni în afară de extinderea căutării. Asta însemna o căruță de identificări eronate, farse și piste false, dar ar fi putut să merite până la urmă dacă-i ajuta să-și identifice omul.

În fața lor apăru secția de poliție, iar Helen strecură mașina în singurul loc de parcare liber. Era târziu, dar, după cum arăta situația, echipa încă muncea din greu. Ceea ce o mulțumea pe Helen, însă știa că e momentul să-i trimită pe toți acasă. Cel mai probabil încă aveau cale lungă în ancheta asta. Coborâră din mașină și străbătură în pas alert holul clădirii din sticlă și calcar, după care urcară într-un lift care-i duse spre etajul al șaptelea.

— Ne vedem în parcarea de motociclete într-un sfert de oră?

Smulsă din gândurile ei Helen se întoarse surprinsă spre el.

— Care-i graba?

— Păi, e aproape ora 20, răspunse el vesel. Și știi ce se spune despre prea multă muncă și prea puțină relaxare…

— Chiar și așa, trebuie să-i trimit ofițerului de presă poza…

— Poate s-o trimită Osbourne sau Bentham…

— Aș vrea să mă ocup eu, să mă asigur că transmitem mesajul corect.

— Bine, răspunse Joseph uitându-se la ceas. În jumătate de oră? Am ce face până atunci.

— Nu sta după mine, s-ar putea să mai dureze…

Joseph încă zâmbea, dar nu mai era un zâmbet cald.

— E vreo problemă? întrebă Helen curioasă.

— Nu, nu… deși am făcut niște planuri.

— Serios? replică Helen surprinsă.

— Planuri pentru cină vreau să zic. Am făcut rezervare într-un loc care cred că o să-ți placă…

Se străduia din greu încercând să o ademenească. Și o parte din ea *era* tentată, dar… erau în toiul unei anchete majore. Un bărbat fusese ucis cu brutalitate, iar ei nu se apropiau deloc de descoperirea motivului sau a autorului – nu părea corect să pună pe primul loc nevoile ei. Helen știa că asta era cel mai probabil problema *ei,* nu a lui. Întotdeauna îi era greu să se relaxeze în timpul unei anchete, nu avea astâmpăr câtă vreme mai erau întrebări fără răspuns, însă nu putea face nimic în privința asta. Chiar dacă ar ieși cu Joseph în seara asta, știa că ar fi încordată și distrasă. Proastă companie pentru un bărbat care-i solicita toată atenția.

— Putem merge cu motoarele, ajungem în jumătate de oră. E o cârciumioară drăguță, ascunsă la țară, și niciun polițai pe-aproape…

Liftul încetini când ajunseră la etajul al șaptelea. Helen știa că e momentul să ia o decizie, așa că îi puse mâna pe braț și spuse:

— Aș vrea foarte tare, dar trebuie s-o lăsăm pe altă dată.

Îi zâmbi, dar el nu-i răspunse. Helen îl privi în ochi, sperând să vadă scânteierea familiară, poate chiar o resemnare îngăduitoare, dar văzu un fulger de furie, ca și cum refuzul ei politicos era o respingere tăioasă.

— S-ar putea să nu mai propun altă dată…

În glasul lui se simțea un ton caustic, dar Helen nu-l băgă în seamă.

— O să-mi asum riscul, răspunse sec. Tu du-te și ne vedem dimineață!

Se îndreptă spre sala de ședințe, iar ușile liftului se închiseră în urma ei. Habar nu avea ce simte Joseph, dacă acest conflict putea declanșa un scandal mai încolo, dar nu avea să lase problemele exterioare să-i tulbure judecata sau să o împiedice să facă ce avea de făcut.

Câtă vreme exista un ucigaș în libertate, nu avea să aibă odihnă.

Capitolul 29

Din punctul lui de observație aflat la înălțime părea minusculă. Ca o furnicuță pe care putea să o zdrobească.

Librăria se închidea, ultimii câțiva clienți fiind conduși afară după ieșirea lui Maxine Pryce. Atracția principală fiind, Maxine își făcuse datoria în grabă – abia răspunzând la întrebări și dând autografe fără să discute cu cititorii –, după care ieșise în fugă împreună cu agenta ei. Personalul de la Waterstones nu era deloc impresionat, însă lui Pryce nu păruse să-i pese. Plecase din centrul comercial și acum era în curtea de dedesubt, prinsă într-o discuție cu agenta.

Clienții ieșeau, strângând la piept exemplarele din noua carte și sporovăind animați. El mai rămase totuși pe-acolo, așteptând până dispăru din vedere și ultimul client, după care își aruncă exemplarul într-un coș de gunoi. Fusese o experiență extrem de plăcută – scriitoarea hărțuită dedicându-i și *lui* un exemplar –, dar nu avea nevoie să citească volumul cu pricina. Știa totul despre ea.

Vedea în fundal personalul librăriei strângând scaunele, un spectacol mut de eficiență. Dar acum era singur în mall și aruncă priviri nervoase în jur, uitându-se după camere de luat vederi sau paznici aflați în patrulare. Totuși, își alesese bine locul –

erau puțin șanse să fie depistat. Cu toate astea nu avea rost să piardă vremea și era mulțumit să vadă că femeile plecau împreună, dispărând în grabă în noapte.

— Unu, doi, trei, patru, cinci…

Numără pentru sine, bucurându-se de senzație pe măsură ce treceau secundele. Era metodic, grijuliu, dar *risca* să se entuziasmeze prea tare, să se pripească. Mai bine să o ia încet, să aibă răbdare, să se bucure de moment. Oricât de tare ar fi încercat, Pryce nu avea cum să-i scape din vedere acum.

Aruncând o privire în jur ca să se asigure că nu se vede niciun martor, își părăsi punctul de observație din spatele coloanei, luând-o grăbit spre lifturi. De-acolo mai era doar un drum scurt până la ușile rotative, apoi ajungea afară, la aer curat.

Seara era răcoroasă și senină, curentul rece pe care-l simțea în ceafă ascuțindu-i simțurile și dându-i energie. Cercetând din priviri strada întunecoasă, le zări în față pe micuța Pryce și pe însoțitoarea ei. Fără zgomot, o luă în urma lor, curios să vadă unde o să se ducă acum Pryce. O să se îndrepte spre casă? O să intre într-un bar? Sau are altceva în cap?

Mișcările lui copiau mișcările prăzii, pasul lui era egal cu al ei. Erau legați într-o comuniune tăcută, deși Pryce părea, din fericire, să nu-și dea seama, prinsă în discuția animată cu agenta. Tot părea agitată, nervoasă chiar, aruncând întruna priviri la telefon. Ce căuta? Ce spera să găsească? Îl amuza să o vadă anxioasă, dezorientată.

Plutea fericit, pierdut în senzațiile de moment, așa că nu se aștepta. Fără niciun avertisment Pryce încetini pasul. Corpul îi părea încordat, tensionat chiar, ca și cum ar fi simțit un pericol. Iar acum se opri, întorcându-se să arunce o privire în josul străzii, către el. Dacă ar fi întârziat o singură clipă, dacă reflexele i-ar fi fost mai puțin ascuțite, ea l-ar fi localizat imediat. Dar așa văzuse claia de păr

mișcându-se, îi văzu capul dând să se întoarcă, așa că se lipise de zid, rugându-se ca umbrele lungi să-l ascundă.

Abia dacă îndrăznea să respire. Pryce cercetă rapid strada, în căutarea pericolului. Oare îl auzise? Îi văzuse reflexia în vreo vitrină? Sau era doar prudentă? Dacă ar fi fost prins acum, s-ar fi dus totul de râpă, toate planurile lui făcute cu grijă…

Nu, Pryce se întorsese la loc, mulțumită că e singură. Acum mergea mai departe, clătinând din cap din cauza propriei prostii, deși el nu-și putea da seama dacă se prefăcea pentru însoțitoarea ei sau era un gest sincer. Mergea în viteză, apropiindu-se de colț. Era tentat să-i ofere un avans, dar nu putea risca să o piardă. Trebuia să riște, ca să rămână în joc.

Desprinzându-se de zid, porni în viteză, tălpile de cauciuc ale pantofilor înăbușind sunetul pașilor. Pryce și însoțitoarea ei ajunseseră în capătul străzii, dispărând după colț. Mări pasul și le urmă, încetinind doar când ajunse și el la colț, unde aruncă priviri prudente înainte să pornească din nou în urmărirea prăzii.

Strada era din nou tăcută, ca și cum toată minidrama trecuse neobservată. Însă acum apăru din beznă și o a patra siluetă. O tânără minionă, cu cicatrice vizibile pe unul dintre obraji, care urmărise totul din ascunzișul *ei* din spatele unor pubele. Blestemându-se că purta tocuri, porni în grabă în josul străzii, mergând pe vârfuri și grăbind pasul, hotărâtă să nu scape din vedere silueta înaltă și slăbănoagă.

Capitolul 30

— Și nu știm cine e, nu?

Helen stătea în fața panoului cu datele crimei, împreună cu inspectorul-șef Grace Simmons. Erau singure în sala de ședințe, privind dovezile din fața lor. Panoul se umplea – fotografii cu Justin Lanning, Adam Cannon și suspectul lor, flancate de o cronologie aproximativă și câteva piste de anchetă –, dar erau prea multe spații goale pentru gustul lui Helen.

Acum clătină din cap, ca răspuns la întrebarea lui Simmons.

— Și vizita voastră la Freemantle n-a adus nimic?

Helen clătină din nou din cap.

— Am senzația că individul trăiește fără să iasă în evidență. Nu există legături care să sară în ochi în viața reală și e evident că se străduiește foarte tare să-și ascundă identitatea. Pare cumva… invizibil, ceea ce sugerează că s-ar putea să opereze la periferie – economie neagră, dark web –, indiferent ce ocupație sau intenții are.

Simmons încuviința, dar nu părea înveselită de veste, În realitate, în seara asta, șefa lui Helen părea vlăguită, chiar un pic învinsă. Helen era dornică să o remonteze – să-i ofere ceva –, așa că se grăbi să continue.

— Totuși, e evident că e fiul cuiva, amicul cuiva, așa că acum cele mai multe șanse le avem cu un apel public. E chel, ceea ce reduce posibilitățile, și în plus are trăsături distinctive, așa că o să-l recunoască până la urmă *cineva.* Întrebarea e dacă o să fie dispus să ne anunțe și pe noi. Moartea lui Lanning a atras deja toată atenția presei, așa că o să fim foarte expuși. Trebuie doar să sperăm că există pe undeva cineva cu conștiință și dispus să dea un telefon.

— N-o să ducem lipsă de oameni dispuși să facă așa ceva, adăugă Simmons pe un vag ton de regret.

— Între timp evident că o să căutăm în continuare camioneta. N-avem niciun motiv să

credem că a scăpat de ea, așa că am trimis patrule și urmărim cu atenție camerele din trafic…

Simmons se uita tot la panou, arătând cam cum se simțea Helen. Adevărul era că, în pofida tuturor eforturilor lor, tot erau departe de a afla cine era silueta misterioasă.

— Păi, avem conferința de presă programată pentru mâine-dimineață, zise Simmons în cele din urmă. Să sperăm că o să ne alegem cu ceva de pe urma ei. Între timp ar trebui să ne odihnim cu toții, inclusiv *tu.*

— Cinci minute, și am plecat.

— Mă bucur. Știi mai bine decât majoritatea că e un maraton, nu un sprint.

Zâmbind ostenită, Simmons se întoarse să plece. Era târziu și cel mai bun lucru pe care-l putea face Helen era să o lase pe prietena ei să plece, apoi să-și strângă lucrurile și să se ducă și ea acasă. Dar se trezi vorbind din nou.

— Tu ești bine?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Simmons și se opri.

— Sunt bine… De ce?

Se întoarse în timp ce răspundea, cu o expresie de curiozitate amestecată cu nedumerire pe chip. În mod normal Helen nu i-ar fi vorbit așa de direct superiorului ei – și niciodată în sala de ședințe –, dar erau singure și adevărul e că *era* îngrijorată pentru prietena ei, care-i era și mentor.

— Nimic special, răspunse Helen veselă. Doar că ești foarte palidă și… poate un pic reținută. Mă întrebam dacă te necăjește ceva, dacă nu te simți bine sau…

— Nu, sunt în regulă, răspunse Simmons bărbătește. Doar obosită-moartă, atâta tot. E vârsta, Helen, n-aș zice că e ușor.

— Nu ești bătrână.

— Știm amândouă că nu-i adevărat. Ar fi trebuit să mă pensionez de-acum doi ani.

Gândul o îngrozi pe Helen – Simmons era singurul șef care i-ar fi păzit spatele –, dar nu se punea problema să meargă mai departe, cu prețul sănătății ei.

— Uite, dacă ai nevoie să te retragi un pic, sunt încântată să dau o mână de ajutor, să fac ce pot…

— Nici să n-aud, ripostă Simmons cu căldură. Ai destule pe cap și eu n-aș prea putea să-mi iau liber când avem de-a face cu *așa ceva.*

Arătă spre panou, făcând-o pe Helen să o privească din nou.

— O să fiu bine, trebuie doar să dorm ca lumea, atâta tot. Nu-ți face griji pentru mine!

Punându-și mâna pe brațul lui Helen, Simmons îi aruncă un ultim zâmbet și apoi plecă. Helen o privi ieșind și se simți ciudat de neliniștită. Era recunoscătoare pentru sprijinul prietenei ei, dar știa că nu o să fie în stare să se liniștească în seara asta. Erau prea multe întrebări fără răspuns în anchetă, și acum și preocuparea pentru Simmons. O ascundea bine, dar Helen era convinsă că șefa ei avusese probleme în ultima vreme – era anxioasă, distrasă –, ceea ce o îngrijora. Grace Simmons fusese dintotdeauna sinceră cu ea, însă acum Helen simțea ridicându-se o barieră între ele, o ambiguitate care nu-i stătea deloc în fire. Din motive pe care nu și le putea explica, Helen bănuia că, pentru prima dată în cursul prieteniei lor de lungă durată, Grace nu-i spunea toată povestea.

Capitolul 31

Trânti ușa și puse lanțul. Era fragil, așa că trase și zăvorul și se aplecă să-l asigure. Mulțumită, se duse grăbită la fereastră – Barbara aștepta afară un Uber și îi făcu un semn cu mâna –, după care se întoarse din nou. Se gândise să o invite înăuntru, dar știa că nu o să fie liniștită până nu verifica

fiecare centimetru al apartamentului. Și cum ar fi putut explica așa ceva? Barbara era și așa destul de bănuitoare, dându-și seama că Maxine mințea când punea purtarea ciudată din seara asta pe seama extenuării. Maxine știa că scăpase la limită și nu-și dorea să-i alimenteze și mai mult bănuielile. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau alte întrebări jenante.

Aruncă o privire la ceas – 20:38. Expiră încet și încercă să se calmeze, să se convingă că era *cu adevărat* în siguranță. Era transpirată după ce galopase tot drumul spre casă, dar nu pierdu vremea să-și scoată haina, grăbindu-se să meargă din living în dormitorul din spate.

Intră în camera mică, mulțumită să vadă că nu era nimic deranjat. Se duse la fereastră, verifică zăvorul și încuietorile de siguranță, apoi trase cu putere de geam. Din fericire, nu cedă, așa că trecu mai departe.

Și dormitorul ei era exact cum îl lăsase, dar nu se grăbi, verificând sub pat și în dulapuri înainte să se asigure că fereastra e bine închisă. Nu știa ce se aștepta să găsească, dar știa că nu o să fie mulțumită până când nu face un tur complet. Merse mai departe, în baie, apoi în living. Ferestrele nu erau în cea mai bună formă – de ce nu le înlocuise cu unele moderne până acum? –, dar păreau destul de sigure. O să reziste.

Întorcându-se la ușa din față, verifică încă o dată zăvorul și lanțul. Erau tot la locul lor, așa cum știa că o să fie. Ușurată, Maxine se sprijini de ușă, închise ochii și expiră. Reușise.

Abia acum începu să-i scadă și pulsul. Stătuse crispată, cu toți mușchii încordați în ultimele aproape două ore, temându-se de ce era mai rău, însă acum putea în sfârșit să se destindă. Seara asta fusese înspăimântătoare, cumplită, aruncând-o înapoi într-un coșmar de care crezuse că a scăpat, dar acum se terminase, reușise să-l depășească. Supraviețuise.

Părea o prostie, dar era adevărat – cel care o sunase se ținuse de cuvânt, respectând înțelegerea pe care o făcuseră. Nu prea crezuse că se poate – se temuse că nu face decât să se joace cu ea, prelungindu-i agonia înainte de moartea brutală – și totuși, iată, era vie și nevătămată. Adevărul este că nu ezitase când făcuse oferta, profitând de ocazia să-și salveze pielea. În alte condiții, ar fi avut mustrări de conștiință, poate chiar ar fi respins din prima sugestia josnică, însă în seara asta fusese un preț pe care era dispusă să-l plătească.

Dacă trebuia să moară altcineva ca să trăiască ea, așa să fie.

Capitolul 32

— Te rog, Callum, spune-mi ce vrei să fac.

Hannah îl privea atent. Era înțelegătoare, ca de obicei, dar nu reușea să-și ascundă cu totul iritarea pe care era evident că o simțea.

— Dacă vrei să rămân, rămân. Știu că erai apropiat de Justin… Dar dacă tu crezi că o să fii în regulă, atunci plec.

Știa că ar trebui să-i spună să plece, să pretindă că e suficient de puternic să-și petreacă seara de unul singur, dar tot ezita. Petrecerea burlăcițelor pentru Stella era planificată de luni de zile, iar Hannah era una dintre domnișoarele de onoare – sigur că nu putea să rateze petrecerea. Și totuși, Callum *chiar* se simțea foarte zdruncinat, nu numai de moartea îngrozitoare a lui Justin, ci și de vizita de după aceea a detectivului-sergent Brooks. Oare doar își imagina că-l recunoscuse pe suspectul pe care i-l arătase? Sau bărbatul chiar fusese în stradă, la nici 50 de metri de casa lor?

— Uite, e clar că nu ești în regulă, spuse Hannah precipitat, întrerupându-i gândurile. Pot s-

o sun pe Stella și să-i spun că aș putea ajunge mai încolo la club.

Se duse în cealaltă parte a camerei și începu să caute prin geantă. Vorbise pe un ton hotărât și fără nicio urmă de autocompătimire, însă limbajul corporal trăda minciuna aparentei ei stăpâniri de sine.

Avea umerii lăsați și tot corpul prăbușit, ca și cum ar fi capitulat în cele din urmă după o bătălie îndelungată. Dintr-odată Callum simți cum îl copleșește dragostea, dar avu și un sentiment pătrunzător de rușine. Era vina *lui.* De fiecare dată era vina lui. Femeia asta răbdătoare, iubitoare, plină de viață era întotdeauna alături de el. Orice altceva avea de făcut, oricât de obositoare ar fi fost tura la spitalul South Hans, își făcea întotdeauna timp pentru el, pentru problemele lui, oferindu-i exact cantitatea potrivită de mângâiere, dragoste și inspirație. Știa că era o persoană dificilă, știa că multe femei obișnuite l-ar fi părăsit deja și brusc simți o vinovăție îngrozitoare pentru efectul extenuant pe care-l avea asupra vieții ei.

— Stai…

Hannah se opri și ridică privirea. Și, în momentul acela, în pofida expresiei ei neutre studiate, Callum văzu. O strălfulgerare de speranță în ochii ei – că va fi eliberată, că va putea să iasă și să se îmbete cu prietenele ei, să danseze toată noaptea cu fetele pe care le cunoștea încă din școală. Era în puterea lui să-i ofere toate astea, acest mic simbol al iubirii lui, și dintr-odată se simți hotărât să o și facă. Da, Justin era mort, și era adevărat că asta îl afectase foarte tare, dar avea să se descurce cumva. De fapt ce drept avea el să fie alarmat, să fie înspăimântat? Nu, nu avea să vadă demoni unde nu erau. O să fie puternic.

— Trebuie să te duci. Sigur că trebuie să te duci, declară el, dând impresia că este mult mai sigur pe el decât se simțea în realitate.

Păru să fie de-ajuns. Hannah veni spre el din celălalt capăt al camerei, prinzându-l într-una dintre îmbrățișările ei tipice și trăgându-l lângă ea.

— Mulțumesc, iubire, îi șopti.

Callum își dădea seama că era emoționată, că poate avea lacrimi în ochi, ceea ce-l convingea că a făcut ce trebuie. Era limpede că Hannah avea nevoie de o pauză – de la serviciu, de la viață, de la *el* – și în seara asta avea să aibă parte de ea.

— Du-te și distrează-te! N-aș vrea să ratezi cocktailurile, spuse el vesel, în timp ce Hannah se dezlipea de el.

— Te iubesc, răspunse ea, sărutându-l cu afecțiune pe buze. Te sun dimineață.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

— Să nu faci nimic din ce n-aș face și eu, îi zise el vioi.

Hannah ridică mâna într-un salut ironic și, în două minute, plecă, închizând cu hotărâre ușa în urma ei. Ducându-se la geam, Callum trase draperiile și o privi îndepărtându-se pe stradă. În timp ce ea dispărea din vedere îndreptându-se către stația de taxi, Callum simți dintr-odată un gol profund în el. Parcă n-ar fi putut să funcționeze, să fie vesel și constructiv decât când era pe orbita ei. Toată frivolitatea falsă pe care o afișase când o trimisese la petrecere se evaporă brusc – acum se simțea singur, speriat și descurajat. Tăcerea din casă îl înconjura, îl îmboldea, îl amenința. În minte îi apărură imagini ale fantomaticei siluete slăbănoage. Și-l putea imagina pe bărbat sărind gardul grădinii, forțând ușa din față, venind după el…

Se întoarse brusc când auzi un pocnet zgomotos… dar era doar vecinul lui, care trântise ușa mașinii. Știa că trebuia să se apuce să facă ceva – să pregătească cina, să se uite la televizor, orice –, dar dintr-odată simți că nu era în stare să facă *nimic.* Așa că rămase pe loc agățându-se de pervaz și uitându-se descurajat pe geam. Încercase

din răsputeri să se simtă mai bine, să fie mai puternic, mai rezistent, dar în seara asta avea senzația că este din nou un adolescent traumatizat.

Pierdut, tulburat și speriat.

Capitolul 33

Mergând în viteză, Emilia se uită în stânga și în dreapta. Însă strada era pustie, așa că mări pasul și se grăbi spre bifurcație. Iar acum, când se apropia de intersecția aglomerată, zări salvarea.

— Taxi!

Mașina veni spre ea de pe cealaltă parte a străzii. Abia oprise când Emilia deschise ușa și sări înăuntru.

— Ai văzut camioneta aia?

Șoferul păru dezorientat, așa că Emilia insistă, gesticulând frenetic.

— Ai văzut duba gri?

— Da…, răspunse șovăitor șoferul, privind spre drum.

— Urmărește-o! Îți plătesc dublu dacă reușești să rămâi aproape de ea.

Șoferul dădu drumul aparatului și se conformă, pornind după camionetă. Transpirată, Emilia se lăsă pe banchetă și își puse centura, fără să-și ia privirea de la vehicul. Ar fi un dezastru să-l piardă acum din vedere.

— Ești detectiv particular?

Șoferul, care fusese îngrijorat la început, părea acum mai relaxat, ba chiar un pic entuziasmat, simțind că ar putea lua parte la vreo dramă în plină desfășurare.

— Nu, răspunse Emilia scurt.

— Atunci e soțul care-și face de cap?

— Vezi-ți de condus! Nu te plătesc pentru conversație.

Fără tragere de inimă, șoferul își îndreptă din nou atenția la drum. Emilia se bucură de răgaz – avea nevoie de o clipă ca să-și recapete suflul și să-și adune gândurile. Fusese o seară curioasă. Prestația slabă a lui Pryce de la Waterstones fusese bizară, dar și mai intrigant fusese ceea ce urmase. După lectură, cei mai mulți participanți se înghesuiseră în jurul vedetei, care avea un aer reținut, cerând *selfie*-uri și autografe. Însă câțiva rămăseseră mai în spate: Emilia și un bărbat palid și chel, care venise târziu și își găsise un loc în spate. Părea interesat de Maxine, dar nu făcuse nicio încercare să se apropie de ea. Dacă era să fie sinceră, bărbatul abia dacă părea interesat de carte sau de lansare, pentru că, deși cumpărase cartea semnată, o aruncase destul de repede la gunoi.

Sigur, era posibil să fi existat o explicație cu totul nevinovată – erau o mulțime de ciudați pe lume. Însă instinctul îi spunea Emiliei că tipul ăsta *era* cumva diferit. Așa că rămăsese retrasă, fără să-l scape din ochi când se golise librăria și, în cele din urmă, răbdarea îi fusese răsplătită. Tipul *era* interesat de Maxine, deși ea nu-și putea da seama din ce motiv. Așteptase până Maxine ieșise din librărie, apoi o luase pe urmele ei, rămânând cu încăpățânare în umbră.

La rândul lui, urmăritorul părea relaxat și nu era conștient că era *și el* urmărit. Cei trei avansaseră în ritm alert străbătând rapid drumul de 10 minute până acasă la Pryce. Acolo bărbatul se oprise, privind cum se aprind luminile în apartament. Nu făcuse nicio tentativă să o abordeze pe Maxine sau să sune la ușă; zăbovise în schimb pe lângă intrare, uitându-se la ușa din față și la casele învecinate, dar Emilia nu-și dădea seama ce ar fi putut să-l intereseze la ele.

Urmărise această dramă mută în desfășurare, gândindu-se ce ar fi mai bine să facă. Deși îi contrazicea instinctele, se pregătise să sune la poliție dacă bărbatul făcea fie și cea mai vagă

tentativă să intre în apartamentul lui Pryce. Însă până la urmă se dovedise că nu era nevoie, pentru că bărbatul plecase, îndepărtându-se în grabă. Emilia își reluase imediat urmărirea, mergând după el pe străzile întunecoase, până când bărbatul o zbughise pe o alee. După câteva clipe apăru o dubă gri, care mergea încet pe strada întunecată.

Emilia plecase în urmărirea ei, avusese noroc și găsise taxiul, și, datorită vitezei ei de gândire și de acțiune, duba încă se vedea. Ieșiseră din centru și se afundau în Portswood. Zona asta era frecventată de studenți și cupluri tinere – cu distracții, plină de viață, chiar dacă nu foarte elegantă. Emilia își ținea privirea fixată pe dubă și fu intrigată când aceasta ieși de pe strada principală, îndreptându-se către zonele mai puțin circulate ale cartierului. Aici se aflau multe clădiri industriale, toate cufundate într-o liniște de mormânt la ora asta.

— Vrei să mergem mai departe?

Șoferul îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Oare începea să se întrebe în ce s-a băgat?

— Da. Sunt convinsă că o să fiu în siguranță dacă ești aici să mă protejezi.

Șoferul se supuse ridicând din umeri, deși nu părea deloc bucuros. Fără să-i ia în seamă disconfortul, Emilia își ținu mai departe privirea lipită de dubă. Acum încetinea, ceea ce o intriga. După câteva clipe, se opri, trăgând în fața unui depozit dărăpănat de la marginea unei proprietăți industriale părăginite.

— Poți să oprești aici.

Taximetristul opri, iar Emilia se uită atentă când șoferul dubiței coborî și intră grăbit în depozit. Reținu adresa, apoi îi ceru șoferului să o ducă acasă. Făcuse destulă muncă de detectiv pentru o seară – reținuse și numărul de înmatriculare al dubei –, iar următoarea etapă a anchetei trebuia să se desfășoare dimineață, când era mai multă lume în zonă.

Lăsându-se din nou pe banchetă, Emilia își îngădui un zâmbet scurt. Fusese un sfârșit de zi curios. Era convinsă că asistase la ceva important, ceva ce ar putea arunca o lumină asupra uciderii brutale a lui Justin Lanning. Rămâneau fără răspuns întrebări importante – ce se petrecea cu Maxine? cine era cel care o urmărea? și, esențial, ce voia de la ea? –, dar astea erau pentru mâine.

Astă-seară putea să se gândească pur și simplu la o treabă făcută cum trebuie.

Ziua a treia

Capitolul 34

Erau zile când îi plăcea jobul ei. Erau și zile când și-ar fi dorit să-i poată întoarce spatele, prefăcându-se că nu are sarcini și responsabilități de care trebuie să se ocupe. Azi era fără îndoială una dintre acestea din urmă.

Diminețile trebuia să facă mai multe lucruri în același timp și ca de obicei Charlie jongla cu vreo 10 farfurii. Era îmbrăcată, ceea ce era un început bun, dar nu reușise să și mănânce, și probabil că de-asta nu se simțea bine. Între timp Jessica mai venise cu câteva solicitări de ultim moment pentru petrecere, ceea ce îi reamintea lui Charlie că încă trebuia să stabilească ora la care să fie livrat tortul, în timp ce Steve continua să-i pună întrebări la foc continuu.

— La cât crezi că te întorci?

— Nu știu precis. Dar *o să mă întorc* la timp, nu-ți face griji!

— Ești sigură în legătură cu castelul gonflabil?

— Da…, răspunse Charlie, un pic cam nesigur. Dar o să-i sun să verific.

— Și pungușele cu cadouri? Le-am făcut?

Charlie înjură în șoaptă. Cumpărase tot ce era nevoie, dar uitase cu totul să pregătească pungușele. Adevărul e că aseară fusese prea obosită ca să se mai ocupe de ceva.

— Lucrurile sunt în dormitorul nostru, pe dulap, dar trebuie alese și ambalate. Bănuiesc că tu n-ai timp…

Steve îi aruncă privirea *aceea,* așa încât Charlie se uită la ceas, sperând că, printr-o minune, mergea mai încet, că poate avea suficient timp să se ocupe și de pungușe. Dar, așa cum se aștepta, era deja în întârziere.

— Îmi pare rău, iubire, chiar trebuie să plec…

— Sâmbătă? În ziua cu petrecerea fetei tale?

— Știi cu ce avem de-a face aici, ripostă Charlie eufemistic, conștientă că Jessica îi ascultă. Dar cu cât mă duc mai repede, cu atât mă și întorc mai repede.

— Bine, atunci du-te!

Steve răsuflă adânc, umflându-și obrajii, în timp ce o conducea la ușă.

— Mersi, iubire, răspunse ea, pupându-l pe obraz înainte să se întoarcă spre Jessie. Și te iubesc și pe tine. Să te porți frumos cu tati…

Se aplecă și o sărută pe obraji pe fiica ei, ciufulindu-i părul. Apoi își luă geanta și ieși în grabă în hol, înainte să o mai intercepteze cineva. În timp ce deschidea ușa, îl auzi pe Steve făcând planul pentru ziua aceea, spunându-i limpede Jessicăi ce au de făcut cât lipsea ea de acasă. Era destul de sigură că nu era o aluzie pentru ea – Steve nu era genul –, dar, și dacă ar fi fost, tot nu ar fi avut efect. Oricât s-ar fi văitat Steve, se băga să facă treaba de bunăvoie și-i făcea plăcere să stea cu Jessica. Nu-și făcuse niciodată iluzii în legătură cu solicitările serviciului lui Charlie și, câtă vreme ea era în siguranță, el era fericit. Însemna că trebuie să-și asume un rol mai greu, să se ocupe de casă, să aibă grijă de Jessica, dar era un rol pe îl accepta cu bucurie. Și, oricât ar fi bombănit uneori, Charlie simțea instinctiv că el ieșea în câștig, că de fiecare dată, cumva, *ea* trăgea paiul mai scurt.

Poate că era senzația ei generală de extenuare, poate că era semnificația ultimei petreceri a Jessicăi înainte de venirea unui alt copil, poate că era doar ce se întâmplase ieri, dar, instinctiv, nu o prea trăgea ața să revină la anchetă, cu întunericul și pericolul ei iminente. Azi ar fi preferat să stea acasă, în sânul familiei, relaxată, fericită și în siguranță. Însă nu avea de ales, nu avea cum să-și

lase baltă colegii când aveau treabă, așa că-și adună curajul, închise ușa și ieși.

Capitolul 35

Helen stătea singură la masa din bucătărie, cufundată în tăcere. Avea laptopul în față, dar, în afara bâzâitului lui înfundat, totul era nemișcat. În mod normal apartamentul era refugiul ei, un răgaz bine-venit de la toate problemele, însă azi atmosfera era încărcată, lipsită de viață, departe de dimineața de dinainte, când se trezise în brațele iubitului ei.

Își petrecuse singură noaptea. Fusese alegerea ei, dar acum se întreba dacă fusese alegerea corectă. De multe ori tânjea după izolare, pentru că avea nevoie să se retragă din lume, dintre oameni, însă câteodată asta o distrugea, amplificându-i spaimele și subliniindu-i singurătatea. Nu prea știa ce însemna Joseph pentru ea și i se părea că face un joc periculos, permițându-și o relație cu cineva din echipa ei, însă nu se îndoia că era o distragere sănătoasă de la propriile anxietăți. Totuși, aseară nu-i oferise o astfel de mângâiere. Întrebările despre el – acțiunile lui, caracterul lui, înțelepciunea relației lor – i se tot învârtiseră prin cap, chiar în timp ce încercau să se impună unele mai presante, despre uciderea lui Lanning și despre anchetă.

Noaptea trecuse greu. Cu fiecare oră, cu fiecare minut coborâseră încet nori grei invocând din umbre demonii și izolând-o de lumină și speranță. În vremurile de demult poate că ar fi recurs la măsuri disperate ca să alunge bezna – ar fi căutat pedeapsa în cluburile sado-maso din oraș sau briciul pe piele –, dar încerca din greu să depășească faza asta, așa că rămăsese pe loc,

perpelindu-se și zvârcolindu-se în încercarea disperată de a adormi.

Oare ațipise măcar o secundă? Se simțea dezorientată și slăbită, însă nu-și dădea seama dacă era din cauză că dormise cu întreruperi sau pentru că nu dormise deloc. În cele din urmă se dăduse bătută, sperând că un duș o s-o învioreze. Dar după jumătate de oră, spălată, îmbrăcată și cu o cană de cafea tare în față, abia dacă se simțea un pic mai bine. Pentru că întrebările rămăseseră tot fără răspuns.

Era devreme și mai avea jumătate de oră până să plece. În mod normal, ar fi folosit timpul ca să mănânce ceva, însă azi nu reușea să găsească suficient entuziasm. Așa că-și deschisese computerul și, în ciuda îndoielilor și a vocii din cap care-i spunea să înceteze, se apucase să caute.

Începuse cu căutările evidente, „Joseph Hudson” și „detectiv-sergent Joseph Hudson”, dar nu găsise nimic ce să nu știe deja. Înainte de interviul de angajare, făcuse o documentare meticuloasă în legătură cu victoriile lui profesionale din trecut și criticile răzlețe, și erau toate preluate online, din diverse ziare locale. Dar nu asta căuta. Voia să-și facă o idee despre omul Joseph Hudson.

Își dădea seama acum cât de puține știa despre el. Știa câte ceva despre gusturile, dorințele și pasiunile lui, însă ciocnirea bizară de aseară îi dovedise că știa puține despre caracterul lui. Părea un om rezonabil, deschis la minte și implicat, dar expresia lui de aseară – furie în stare pură – avea în ea ceva care o alarmase. Ca și cum ar fi avut parte de o străfulgerare trecătoare a omului dinăuntru, înainte să coboare la loc vălul.

Schimbând tactica, scrise acum „Karen Hudson”. Zeci de nume, zeci de entuziaste de pe Facebook răsăriră pe loc pe ecran, iar primul instinct al lui Helen fusese să închidă laptopul și să renunțe la căutări. Însă i se trezise curiozitatea –

auzise despre fosta soție a lui Joseph, dar nu o văzuse niciodată în carne și oase. Așa că începu să deruleze lista cu rezultate, într-o defilare nesfârșită de chipuri începătoșate. Curând se plictisi și restrânse căutarea: „Karen Hudson, Birkenhead”.

Știa că acolo fusese ultimul post al lui Joseph înainte să se mute și să vină în sud. De data asta, pe ecran apărură mult mai puține rezultate și nu dură mult până să o identifice pe femeia cu pricina, singura femeie de pe ecran care se prezenta drept fosta soție a unui ofițer de poliție din Merseyside. Și iat-o – o tipă drăguță, minionă, cu părul tuns scurt. Nu semăna deloc cu Helen ca aspect, constituție sau atitudine, dar nu avea de ce să nu-ți placă; la prima vedere, părea genul plăcut și cald.

Helen fu din nou tentată să pună capăt căutării, însă dorința ei de a auzi și povestea lui Karen, ca să o coroboreze cu relatarea lui Joseph despre despărțire, o împinse să meargă mai departe. Așa că derulă printre diversele postări de pe Facebook, observând banalitatea vieții acestei străine. Karen părea fericită, avea acum un băiețel pe care era evident că-l adoră, ceea ce o înveseli pe Helen, sugerând că despărțirea nu fusese prea neplăcută. Însă, pe măsură ce se uita la pagina de Facebook a lui Karen, deveniră clare câteva lucruri. În primul rând, faptul că nu exista un nou partener. Și în al doilea rând, că femeia era încă profund afectată de comportamentul fostului ei soț.

Helen se simțea îngrozitor, ca și cum ar fi spionat angoasele cuiva, dar nu mai putea renunța acum. Citi mai departe tot mai neliniștită și-și dădu seama foarte repede că băiețelul – Kieran – era al lui Joseph și că actualul ei iubit îi părăsise pe amândoi.

Nu se punea problema să fi fost o despărțire amiabilă. Karen, frustrată, nu se reținuse pe Facebook, spunând oricui o asculta că Joseph își ignorase responsabilitățile și-i eliminase din viața lui, mergând până într-acolo încât nu trimisese nici

măcar o felicitare de ziua băieţelului. Unele dintre postările pe tema asta erau furioase, altele erau triste, însă toate aveau aceeași temă: o soție și un copil iubitori abandonați de bărbatul care spusese că-i iubea, care făcuse un jurământ să-i ocrotească și să-i apere.

Helen șovăi cu mâna pe cursor, vrând să citească mai departe, dar fu incapabilă să continue. Avea senzația că primise un pumn în plex. Sigur, era posibil ca nimic din toate astea să nu fie adevărat, iar Karen să exagereze deliberat defectele fostului ei soț, însă faptul că Joseph nu-i spusese despre fiul lui o făcea să se îndoiască. Simți dintr-odată că plutește în derivă, ca și cum ar fi pierdut controlul asupra situației și toate certitudinile și speranțele de care se agățase se dovediseră iluzorii. Când avea să simtă că are suficient curaj, când se ivea ocazia, avea să discute cu el, să vadă dacă o indusese în eroare intenționat. Însă nu era o confruntare pe care să și-o dorească.

Adevărul era că Helen nu mai știa ce să creadă – dacă Joseph era în fond un om rezonabil sau un lup în piele de oaie. Cel puțin căutarea neplăcută din dimineața asta îi adusese aminte de ceva ce ar fi trebuit să știe tot timpul.

Istoria reprezintă doar punctul de vedere al unei persoane despre o poveste.

Capitolul 36

Când intră, Joseph aruncă o privire spre biroul lui Helen. Trebuia să știe dacă a venit deja, dar nu voia să arate că e interesat de asta.

Spre ușurarea lui, biroul era gol. Ușa era întredeschisă, dar nu se vedea nici urmă de șefa lui – de fapt sala de ședințe era destul de goală în dimineața asta, cu excepția mult prea nerăbdătorului Osbourne și a câtorva analiști de

date. Simți imediat cum se relaxează, iar încordarea care se tot strânsese în cursul dimineții se risipește.

Își propusese să ajungă devreme, să-și dovedească implicarea și valoarea pentru echipă, însă știa că în felul ăsta era posibil să se trezească singur cu Helen. De la discuția lor stângace de aseară, se tot gândise ce să-i spună, ceea ce nu făcuse decât să-i sporească încurcătura. Știa că o dăduse în bară, că lăsase furia să preia controlul, când de fapt ar fi fost nevoie de calm. Se întrebase dacă să ignore problema, însă apoi hotărâse că singura reacție posibilă era să-i ceară scuze direct. Nu prea era stilul lui să facă asta, dar probabil că merita oboseala, dacă îi readucea pe direcția bună. Totuși, acum i se părea că nu ar mai fi necesar. Până să ajungă Helen, activitatea avea să fie în plină desfășurare și toți colegii prezenți – poate că situația neplăcută de aseară putea fi trecută cu vederea, uitată.

Înveselit de acest gând, Joseph era pe punctul să se ducă la biroul lui când auzi un telefon care suna. În mod normal, nu l-ar fi pus pe gânduri, însă telefonul sunase deja de opt, nouă, zece ori și nu răspunsese nimeni.

Experiența îl învățase că un telefon la care nu răspunde nimeni într-o sală de ședințe pentru situații de criză însemna de obicei ceva rău, așa că se uită după el ca să răspundă. Spre surprinderea lui, constată că venea din biroul lui Helen. Acum ezită, nesigur dacă să-i treacă pragul în absenta ei, dar telefonul suna în continuare, strident și insistent. Așa încât, depășindu-și reținerea, intră în birou.

— Sala de ședințe?

Urmă o pauză, apoi vocea de la celălalt capăt adăugă:

— O caut pe detectiv-inspector Grace… Credeam că e telefonul ei direct…

— Cine sunteți?

Joseph trecu peste amabilități, iritat de tonul interlocutorului.

— Emilia Garanita. Mă întrebam dacă ați putea s-o rugați să mă sune când ajunge…

— Dacă aveți întrebări, sunați la biroul de presă. Detectivul-inspector Grace n-are timp să…

— De fapt, am sunat să-i dau niște informații despre cazul Lanning.

— Ce fel de informații?

Urmă încă o pauză, apoi:

— Pot să vă întreb cine sunteți?

— Detectiv-sergent Joseph…

— Hudson, da, mă gândeam eu că dumneavoastră sunteți.

Însă tot nu făcu nimic să-l lămurească, ceea ce-l înfurie și mai tare.

— Deci?

— Deci, dacă-i puteți spune să mă sune…

— Încântat. Numai că ea nu e aici, iar eu sunt ofițerul superior care coordonează cazul, așa că, dacă aveți informații relevante…

— Detectivul-sergent Brooks n-a ajuns?

— Nu, nu e aici, ripostă Joseph enervat.

— Am înțeles…

Joseph avea senzația că ziarista, alunecoasă, nu făcea decât să se joace cu el. Instinctul era să-i spună să se ducă undeva, dar de data asta învinse bunul-simț.

— Nu cred că e nevoie să-ți aduc aminte că tăinuirea informațiilor este o infracțiune…

— Nu mă amenința, Joseph. Lucrez pe tarlaua asta de mult mai mult timp decât tine.

— Cu toate astea, eu sunt cel care poate să te aresteze pentru obstrucționarea anchetei, așa că…

— Ah, bărbații! De ce trebuie să dea întotdeauna cu parul?

— Pentru că e singurul limbaj pe care-l înțeleg unii. Iar acum trebuie să te aduc cu mandat sau îmi spui ce-ai aflat?

Urmă o tăcere lungă și apăsătoare, după care:

— Păi, presupun *că pot* să-ți spun și ție ce știu. Ar putea fi interesant să te cunosc un pic mai bine.

— Și, mă rog, asta ce vrea să-nsemne?

— Înseamnă că după faptă, și răsplată. Cred că știu unde se află în momentul ăsta bărbatul pe care-l căutați.

Joseph nu spuse nimic, uluit de bomba aruncată cu atâta nonșalanță. Știa că e manipulat, dar, fără îndoială, acum îi atrăsese atenția. Dacă *știa* unde se ascunde individul, atunci era cu un pas înaintea lor.

— Și sunt dispusă să vă dau informația, să ajut ancheta, dacă îmi oferi condiții corecte. Așa că întrebarea e…

Ziarista tăcu, iar cuvintele rămaseră plutind în aer. Joseph aproape că-i vedea zâmbetul pe față când încheie.

— … sunteți dispuși să încheiem o înțelegere?

Capitolul 37

Maxine privi contururile acoperișurilor ca și cum le vedea prima dată. Soarele se ridica pe cer, scăldând peisajul urban într-o lumină strălucitoare, în care totul părea sclipitor și nou. Southampton nu era nici Florența, nici Paris, dar în dimineața asta i se părea cel mai frumos oraș din lume. Privind olanele care luceau, simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Nu mai plânsese de ani buni, din adolescență, însă acum lacrimile i se prelingeau pe obraji, iar ea le lăsă să curgă nestingherite, pentru semnificația lor.

Ar fi trebuit să se ocupe de o grămadă de lucruri, obligații legate de carte, dar rămase unde era, în picioare în fața ferestrei. Voia să conserve momentul ăsta, să și-l întipărească în memorie, ca să-l poată readuce când o potopeau amintiri mai negre. Petrecuse deja o noapte agitată, chinuită de

coșmaruri, și se trezise înainte de răsăritul soarelui, transpirată și înspăimântată. Începuse ziua violent, cu capul bubuindu-i și cu gura uscată, copleșită de frică. Se dăduse jos din pat și făcuse un tur al apartamentului, verificând încă o dată dacă era singură, însă atunci când groaza și paranoia începuseră să se risipească, le luaseră locul alte sentimente tulburătoare. Acum era bântuită de viziuni despre ce mai urma, despre baia de sânge și agonia pentru care era complice. În lumina rece a zilei nu avea cum să evite consecințele acțiunilor ei, care ridicau întrebări insistente și inevitabile. O să poată să se împace cu ce făcuse? Și, chiar dacă putea, o să i se *permită*? Sau o să afle cineva ce făcuse?

Chiar și când o asalta anxietatea, Maxine se străduia din răsputeri să-i reziste, să facă un efort de voință să-și înăbușe îndoielile, disprețul pe care-l simțea față de ea însăși. Hotărârea fusese luată, zarurile fuseseră aruncate. Avea de gând să se tortureze singură pentru tot restul zilelor, când nu mai avea niciun control asupra situației? Probabil că așa erau menite să se așeze lucrurile, așa fusese *dintotdeauna* menit să fie. Probabil că destinul ei era să trăiască, să prospere, să se dezvolte?

Remontată de aceste gânduri, Maxine își înăbușise spaimele și se dusese la fereastra mare cât tot peretele. Și, bucurându-se de răsărit, începuse să vadă numai promisiuni și posibilități, înviorată de frumusețea îmbătătoare a lumii. Știa că urmează zile întunecate, că *va veni* o zi a judecății. Însă asta avea să se întâmple în viitor; deocamdată nu voia decât să se bucure de exaltare, de optimismul renăscut.

Azi era prima zi din restul vieții ei.

Capitolul 38

Nu închisese ochii toată noaptea. În ciuda extenuării paralizante, Callum simțea cum, deși dăduse pe gât două whisky-uri duble, odihna îl ocolea.

Dacă ar fi reușit să doarmă, oare coșmarurile ar fi fost mai puțin îngrozitoare decât gândurile pe care le avea treaz fiind? Se străduise din greu să-și alunge teama invocând tot felul de amintiri fericite – mama lui cântându-i în copilărie, jocurile de crichet cu taică-său, victoria la carting când împlinise 12 ani, ziua în care o cunoscuse pe Hannah –, o panoramă a fericirii, însă răgazul pe care-l obținuse fusese doar trecător. Destul de repede, îl copleșiseră anxietatea, paranoia și, în cele din urmă, panica, otrăvindu-i mintea și strecurându-i în cap viziuni ale pericolelor ce aveau să vină.

În toiul nopții, totul i se păruse de-a dreptul suprarealist. Tânjea după prezența lui Hannah, după căldura ei mângâietoare, dar ea era în oraș, la petrecere. Râzând, bând și glumind cu cele mai vechi prietene. Cum poate cineva să se distreze atât de bine, când altcineva trece prin asemenea angoase? Fusese tentat de mai multe ori să o cheme acasă, dar reușise cumva să se abțină. Era singurul lucru bun din toată noaptea asta de coșmar. Poate că era un pic mai puternic decât se credea.

Soarele se ridicase pe cer de-acum, îl vedea strecurându-se printre jaluzele și ar fi trebuit să se ridice și el din pat. Aruncă o privire la ceasul de mână și văzu că era aproape ora 10… dar tot nu se mișcă. Din motive pe care nu și le putea explica, se simțea în siguranță sub pătura lui, ca și cum țesătura subțire de bumbac ar fi fost un scut impenetrabil. Bineînțeles că era caraghios, dar, în lipsa oricărui sprijin, era o cârjă prețioasă care-l împiedica să înnebunească, să-și imagineze stafii care nu existau. Știa că avea o imaginație excesiv de bogată – fusese dintotdeauna și o

binecuvântare, și un blestem – și era hotărât să și-o țină în frâu. Dacă se lăsa copleșit de spaimă, știa că o să fie pierdut, iar anii de terapie aveau să fie făcuți praf într-o clipită.

Ce bine ar fi fost să fie Hannah aici! Draga, frumoasa Hannah. Se cunoscuseră cu trei ani în urmă, la o petrecere de casă nouă, iar de-atunci fuseseră practic nedespărțiți, în ciuda celor mai eficiente încercări pe care le făcuse el să o alunge. Era stânca lui… nu, era *viața* lui, cealaltă jumătate a inimii lui, și nu fusese niciodată fericit când erau despărțiți. Chiar și acum își dorea să nu o fi lăsat să plece, să fi convins-o să rămână cu el. Și, chiar în timp ce se gândea la asta, se întâmplă ceva uluitor. Începu să sune telefonul.

Callum învie brusc. Fără nicio precauție, fără nicio rezervă aruncă pătura și se năpusti la măsuța de toaletă, unde vibra telefonul. Uitându-se la numele de pe ecran, îi crescu inima. Îl suna să-l cheme să o ia, venea *acasă.*

— Bună, iubito, ce faci?

Încerca să vorbească pe un ton calm, dar știa că glasul îi suna disperat și cuvintele, distorsionate.

— Cum te-ai distrat?

Nu se auzi niciun răspuns și, brusc – zdrobitor –, se întrebă dacă nu cumva era un „apel din buzunar”. Însă apoi se auzi o voce, rostind cuvintele încet și măsurat.

— Mai ai de trăit o oră.

O clipă, Callum nu spuse nimic, nedumerit și îngrijorat.

La telefon era o voce de bărbat.

— Poftim…? Cine-i acolo?

Tăcere.

— Unde-i Hannah…? De ce e telefonul ei la tine?

— Mai ai de trăit o oră, Callum.

Glasul era atât de hotărât și de intim, încât îl lăsă fără grai. Callum simțea durerea de parcă vorbele îi săgetau direct sufletul.

— Doar dacă nu vrei să faci un târg, pentru moartea altcuiva.

— *Cum*? Ce dracu' vrei să spui? scuipă Callum, fără să-i vină să creadă.

— Maxine și F-Fran au fost dintotdeauna niște fete… tare *drăguțe,* urmă vocea, bâlbâindu-se ușor. N-ai vrea să faci un târ…

Telefonul piui zgomotos când se încheie convorbirea. Callum fu surprins să-și vadă degetul mare lipit de butonul roșu. Nu-și dăduse seama când o făcuse, fusese ceva instinctiv, așa de îngrozit era de apelul ăsta cumplit, straniu. Prăbușindu-se la loc pe pat, scăpă din mână receptorul, cu o duzină de întrebări înfiorătoare bubuindu-i în cap. De ce era telefonul lui Hannah la bărbatul ăsta? De ce îl amenința? Era posibil să fie vreo legătură cu uciderea lui Justin?

Și, dacă da, însemna că *el* avea să fie următorul?

Capitolul 39

— De unde a apărut?

Helen era în birou, cu Charlie și detectivul-agent Reid de-o parte și de alta a ei. Pe birou erau întinse mai multe foi de hârtie, analiza „localizărilor" și „pistelor" care se revărsaseră de când dăduse publicității imaginea cu suspectul, însă toată atenția celor trei era îndreptată către telefonul mobil pe care-l strângea în mână Helen.

— O vecină de-ale lui Callum Harvey, o anume doamnă Louise Marks…, spuse Reid. A văzut pe stradă pe cineva care se comporta ciudat, așa că a hotărât să-l filmeze.

— Ea a adus telefonul? întrebă Helen surprinsă.

— Conduce patrula de voluntari din cartier, așa că a sunat de la prima oră. Când i-am spus detectivului-sergent Brooks ce ne-a descris, ea a

hotărât s-o cheme pe doamna Marks, ca să vedem înregistrarea direct.

— Acum e în sala de interogatoriu, dacă vrei să vorbești cu ea, adăugă Charlie. Pare deschisă cu mine.

Întorcându-și privirea de la prietena ei, Helen se mai uită o dată la înregistrare. Clipul dura cam 20 de secunde și părea să înfățișeze un bărbat zvelt și chel, chiar lângă gardul viu din fața casei. După cinci secunde, bărbatul începu să se miște, traversă strada. Când camera telefonului se înclina ca să-l urmărească, se vedea un pic din casa lui Harvey. Bărbatul trecu de ea, aparent relaxat, însă Helen observă că privirea lui nu părăsea nicio clipă locuința. Apoi dispăru din imagine, însă reapăru după câteva clipe, mergând în sens opus și cu ochii tot lipiți de casă. Apoi păru să decidă că era momentul să plece, însă, înainte, aruncă o privire peste drum, spre casa doamnei Marks, parcă verificând să nu fi fost văzut. Nu încăpea nicio îndoială că era aceeași siluetă sinistră care încercase să forțeze intrarea la Justin Lanning – chiar și de la distanța aceea, pe ecranul acesta mic, forma capului, trăsăturile colțuroase și conformația zveltă erau inconfundabile.

— Când a fost făcută înregistrarea? întrebă Helen.

— Acum trei zile, răspunse Reid.

— Și Harvey a zis că i s-a părut că-l vede pe individ prin zonă?

— Da, confirmă Charlie. Însă asta ar fi cu trei sau patru zile înainte de înregistrare…

Nu era răspunsul pe care și-l dorea Helen. Părea că bărbatul era în recunoaștere, iar vizitele lui repetate indicau intenții serioase, poate chiar criminale.

— În regulă, trebuie să vorbim din nou cu Harvey, imediat, zise Helen ridicându-se. Plec acum spre el. Între timp, încercați să coroborați asta cu celelalte indicii pe care le avem…

Făcu semn spre lista de nume și numere de telefon de pe birou.

— Vedeți dacă a mai sunat cineva din aceeași zonă să anunțe că a văzut pe cineva care să semene cu individul ăsta. Unde s-a dus mai departe? Era pe jos? Avea vreo dubă? Verificați și înregistrările video de la magazine, poate ne dau vreun indiciu despre direcția în care a luat-o. De la camerele din trafic avem ceva?

— Duba *a fost* surprinsă pentru scurt timp în centru, aseară, pe Oxford Street.

Helen ridică intrigată privirea, însă Charlie se grăbi să-i domolească entuziasmul.

— Dar a dispărut undeva în zona Harefield. Am trimis efective suplimentare, dar până acum, niciun semn.

— Continuați!

Helen aproape că ieșise pe ușă, dar se opri în prag, adăugând:

— Trebuie să-l prindem pe individul ăsta.

Capitolul 40

— Ești sigur că e bine ce facem?

Joseph lăsă întrebarea ei să plutească în aer o clipă, în timp ce el luă atent curba și intră pe Lodge Road înainte să răspundă.

— Ce anume te îngrijorează, detectiv-agent Malik?

Era ceva obișnuit să te adresezi colegilor folosind gradul, însă, de data asta, Joseph pronunță apăsat titulatura tinerei, sugerându-i nemulțumirea că era interogat așa.

— Păi, n-ar trebui să vorbim cu detectivul-inspector Grace? Până acum a ajuns la birou, așa că…

— În ce scop?

Malik, o tânără plină de viață venită de curând în echipă, tăcu, descurajată de tonul răspicat al superiorului ei.

— Să… s-o anunțăm că am primit un indiciu despre locul unde se află suspectul.

— Avem un indiciu?

— Nu de-asta am venit aici?

Riposta sugera că nu avea să-i fie ușor cu Malik. Deși era deja iritat, Joseph tot fu mulțumit de răspunsul ei. O catalogase drept genul care respectă regulile, o mimoză timidă. Poate că, până la urmă, avea ceva tupeu.

— Avem *cuvântul* lui Garanita că știe unde se află individul. Și știi cât valorează asta…

— Și atunci de ce-am venit, dacă crezi că ne duce de nas?

— Pentru că, de data asta, cred că *s-ar putea* să spună adevărul. Însă aș vrea să mă asigur că e așa, înainte s-o deranjez pe detectivul-inspector Grace. Are deja destule pe cap.

Malik nu spuse nimic, dar era evident că nu era mulțumită. Bătu de mai multe ori cu degetele în brațul scaunului, în ritmul anxietății care o cuprinsese.

— N-ar trebui măcar să anunțăm echipa unde suntem? N-o să se întrebe…?

Îi era, oare, teamă să nu intre în bucluc? Sau era îngrijorată că-i scapă ceva? Era greu de spus.

— I-am spus detectivului-agent Reid că ieșim o oră ca să urmărim un indiciu. O să fie suficient pentru șefa.

Malik încuviință, aparent liniștită, deși Joseph își dădea seama că tot mai era tulburată. Majoritatea polițiștilor care veniseră în echipa de investigații a incidentelor majore de la Southampton Central o făcuseră doar pe baza reputației lui Helen și erau, în mod firesc, atenți să nu-i stârnească nemulțumirea. Joseph știuse că Malik ar putea crea probleme și fusese tentat să se ducă singur la întâlnirea cu Garanita, dar așa era

mai bine, în ciuda atitudinii lui Malik și a întrebărilor. Nu voia să existe nicio bănuială că lucra de capul lui sau că se punea bine cu Garanita, pentru că ar fi știut că putea fi dat afară pentru așa ceva. Nu, mai bine să aibă un partener, cineva care să poată confirma că totul se făcea cu cărțile pe față și deschis.

— Dar dacă vrei să anunți prin stație, s-o anunți pe detectivul-inspector Grace că te-am luat pe sus, n-ai decât…

Erau deja la marginea Portswoodului. Joseph voia să încheie discuția, voia să se gândească bine cum să o abordeze pe Garanita. Oferta lui era sinceră, dar avea și implicații, sugerând că Malik avea oarece îndoieli în privința lui, deși îi era superior în grad. În pofida neliniștii ei, nu exista niciun motiv copleșitor să i se împotrivească așa de direct, ceea ce însemna că, deocamdată, trebuia să coopereze.

— Sigur că nu. Știu că sunt pe mâini bune…

Vorbise pe un ton vioi, dar lipsit de sinceritate, iar Joseph se întrebă care era, de fapt, problema ei cu el. Nu conta, dezbaterea se încheiase, iar rezervele ei fuseseră amuțite. Și, ca la un semn, chiar când se apropiau de un grup de clădiri industriale ascunse pe străduțele dosnice din Portswood, o zăriră pe Garanita, sprijinită de Opelul ei Corsa roșu și uitându-se demonstrativ la ceas.

Asta era. Momentul adevărului. Oare ziarista asta șireată îl ducea de nas? Sau avea să i-l pună în brațe pe suspectul principal?

Capitolul 41

— Ce *anume* a spus?

Helen gonea pe The Avenue, îndreptându-se către nord pe strada aglomerată. Pe banda de

alături, mașinile treceau vâjâind, iar în apropiere se vedeau șantiere în plină activitate, ceea ce însemna că trebuia să se străduiască să audă răspunsul lui Osbourne în casca bluetooth.

— A zis că a primit un telefon de amenințare și are nevoie de asistență imediată.

Răspunsul se auzi suficient de clar, în ciuda zgomotului de fundal.

— Și ești sigur că la telefon *era* Callum Harvey?

— Era numărul lui de telefon și, în plus, a răspuns detectivul-sergent Brooks – e convinsă că el era.

Helen înjură în barbă. Era în drum spre Callum Harvey, dar, dintr-odată, misiunea ei în Lordswood devenise mult mai urgentă. Justin Lanning fusese ucis într-o oră de când primise un apel similar.

— Trimite polițiști în uniformă la adresă…

— Am trimis deja.

— Și spune-le să stea de vorbă cu el până ajung.

Helen închise telefonul și apăsă pe accelerație. Motocicleta opuse rezistență, apoi acceleră, înghițind kilometrii din fața ei. The Avenue, care mărginea izlazul, era una dintre principalele artere dinspre nord către Southampton și era fie complet liberă, fie cu totul blocată, în funcție de oră. Mersese bine până aici, însă acum Helen întâmpină o problemă. Un indicator cu lucrări de construcție și o coadă lungă la semafoarelor temporare.

— Rahat…

I-ar fi fost ușor să o ia pe lângă coloană, însă tocmai se făcuse roșu și Helen nu avea de gând să intre în dispută cu muncitorii despre motivele pentru care trebuia să treacă. Așa că luă instinctiv o decizie. Ca să ajungă în Lordswood, trebuia să urce pe The Avenue, apoi să o ia la stânga pe Burgess Road. Totuși, exista și un traseu mai rapid și mai puțin circulat, iar Helen se îndreptă spre el. Își urcă motocicleta pe trotuar, îl traversă, apoi

coborî terasamentul nu prea înalt și intră pe iarbă. Ce urma să facă era categoric ilegal și poate chiar periculos, însă Helen nu ezită, apăsând pe accelerație și pornind în trombă pe iarbă. În mod normal, nu ar fi fost niciodată nesăbuită și nu ar fi dat dovadă de atâta dispreț pentru siguranța publică, dar azi era o excepție.

Azi era o chestiune de viață și de moarte.

Capitolul 42

Se plimba în sus și-n jos, încercând cu disperare să-și controleze respirația. Spera că apelul la poliție l-ar putea calma un pic, însă nici trupul, nici mintea nu erau liniștite.

Callum era în toiul unui atac de panică.

— Haide, controlează-te…

Șuierase cuvintele, pierit și întretăiat. După experiența traumatizantă cu Daniel King, fusese asaltat de o întreagă armată de orori psihologice – coșmaruri, atacuri de panică, episoade plumburii de depresie – și niciuna nu-i făcuse bine la astm, de care suferea din copilărie. Cu timpul, reușise să controleze cât de cât aceste stări cumplite, dar nu și astmul, care-l făcea încă să sufere.

Își duse inhalatorul la buze și apăsă cu forță declanșatorul, absorbind medicamentul. Inhalația rece îi dădu o senzație trecătoare de ușurare, amintirea pufurilor anterioare înveselindu-l instinctiv, însă răgazul fu de scurtă durată. Nu știa de ce, dar Salbutamolul nu părea să-și facă treaba azi. Simțea o apăsare pe piept, iar plămânii se umpleau cu aer doar dacă făcea un efort – îl copleșea panica.

Se așeză la loc pe canapea și-și lăsă capul între genunchi, inspirând încet și încercând să-și regleze respirația. O să fie bine. Poliția o să ajungă dintr-o clipă într-alta și apoi situația o să înceapă să se

îndrepte. O să le explice ce s-a întâmplat, ei o s-o găsească pe Hannah și o s-o aducă acasă, după aceea polițiștii vor clarifica și farsa asta bolnavă. Pentru că asta trebuie să fie, doar un banc îngrozitor și nemilos…

Dar tot nu ajungeau. De ce dura atât de mult? Fiecare secundă părea să dureze o viață, sporind presiunea și groaza. Era, oare, posibil să i se blocheze plămânii? Să facă un atac de cord? Să-și piardă mințile înainte să ajungă poliția? Se putea întâmpla orice, ba chiar era deja probabil, și Callum se simți dintr-odată abandonat. De ce nu auzea încă sirenele? De ce nu dădeau buzna pe ușă? De ce nu-i scurta nimeni suferința?

Și atunci auzi. Ridică rapid capul și ascultă atent. Oare mintea îi juca feste? Nu, categoric auzea bine – pași pe alee. Pași măsurați, încrezători. Îl cuprinse ușurarea și râse în hohote. Gata, veniseră. Erau salvatorii.

După câteva clipe, se auzi soneria, prelung și zgomotos.

Capitolul 43

Roțile mușcau brazde din iarbă în timp ce Kawasaki-ul vuia pe pajiște. Înainta repede, gonind de-a curmezișul parcului, cu speranța că va ajunge acasă la Harvey în mai puțin de cinci minute. Atrăgea o mulțime de priviri curioase – fără îndoială că Southampton Central primea o grămadă de apeluri despre un motociclist țicnit scăpat în libertate –, dar lui Helen nu-i păsa. Acum nu conta decât viteza.

Gonea către lacul ornamental, dar văzu un obstacol – un șir de elevi cu veste reflectorizante, care se îndreptau spre locul de joacă. Nu putea risca să se apropie de ei, pentru că pajiștea era destul de moale azi și risca să derapeze, așa că

schimbă direcția și se duse din nou către drumul asfaltat, luând-o direct spre nord. În scurt timp, trecea în trombă pe lângă fântâna arteziană și fosta pistă de curse, înainte să vireze din nou pe iarbă, după ce trecuse de grupul de copii. Acum o luă spre stânga, ocolind poteca, și se îndreptă spre un pârâiaș, mergând în viteză spre ieșirea dinspre nord-vest a pajiștii.

Ajunse repede și reduse viteza, strecurându-se pe poarta îngustă și revenind pe drum. Din fericire, era liber și, după câteva viraje grăbite, se afla pe Lordswood Road. Accelerând ușor, se aplecă peste motocicletă, decisă să înainteze rapid.

Încă nu avea nicio noutate, ceea ce o neliniștea. Fuseseră trimiși la fața locului polițiști, așa că de ce nu primea nicio informație? Din cauza reducerilor de buget, patrulele de stradă aveau zone de intervenție întinse, așa că era posibil să fie nevoie și de un sfert de oră ca să ajungă, dar… Faptul că nu primise nicio veste sugera că încă mai erau pe drum sau că ajunseseră și aveau de rezolvat un incident. Niciuna dintre variante nu era de bine.

Înainta repede, apropiindu-se de intersecția cu Coxford Road. Traficul începea iar să se aglomereze, așa că urcă scurt pe trotuar, tăind curba. I se ivi pe neașteptate în față un cărucior și trebui să frâneze brusc ca să-l evite, ocolind apoi ezitant obstacolul, după care reveni pe stradă, unde acceleră, lăsând înjurăturile mamei surprinse să plutească în aer.

De-acum era aproape. Încetini pe Coxford Road, vină la dreapta pe Greywell Avenue și din nou la dreapta, pe Wonston Road. Harvey stătea la numărul 52, iar ea se îndreptă cu motorul vuind spre adresă, străbătând ultimii metri înainte să se oprească brusc, derapând.

În momentul în care sări de pe motocicletă, îi văzu – doi polițiști în uniformă care băteau la ușa lui Callum. Sprintă pe alee, se uită la casa modestă

din fața ei în căutarea unor indicii că ar fi ceva în neregulă, însă aparent totul era normal.

— Ce se întâmplă?

Polițiștii se întoarseră când îi auziră vocea.

— Nimic, doamnă. Abia am ajuns, dar nu ne-a răspuns nimeni.

Unde *era*? Harvey spusese că o să stea să-i aștepte. Deci ce se petrecea? Helen ieși de pe alee și aruncă o privire pe fereastra din față, căutând semne de viață.

Și chiar atunci îi îngheță sângele în vine.

— Plecați de lângă ușă!

Ofițerii, luați prin surprindere, ezitară, apoi se dădură înapoi. Adunându-se, Helen făcu doi pași în spate, apoi se repezi înainte, izbind cu bocancul în ușă. Aceasta se deschise imediat, zăvorul firav zburând înăuntru. Helen îl urmă, intrând în viteză în casă, până la silueta care zăcea pe burtă, pe jumătate ascunsă în spatele canapelei.

Helen îngenunche și răsuci trupul, rugându-se să nu fi ajuns prea târziu. Însă ceea ce văzu îi alungă orice speranță. În brațele ei zăcea Callum Harvey, fără viață și palid, cu o vânătaie urâtă în jurul gâtului.

— Chemați ajutor! se răsti Helen când veniră și polițiștii îngroziți lângă ea. Și verificați restul camerelor.

Era deja în picioare, îndreptându-se în grabă spre spatele casei. Cadavrul lui Callum încă nu se răcise, ceea ce însemna că atacul abia avusese loc. Înăuntru era frig, iar când se apropie de fundul casei, văzu și de ce – ușa din spate era larg deschisă.

Helen ieși în fugă, pornind pe iarbă către poartă. Și aceasta era deschisă, și trecu de ea. În fața ei se afla o alee scurtă, care ducea direct în drum, dar nici acolo nu era nimeni. Atacatorul scăpase.

Răsuflând greu, Helen se rezemă de gard blestemând. Fusese aproape, dar nu destul de aproape.

Capitolul 44

Se uita la ea, fără să-i vină să creadă.

— Nici vorbă! Nu s-a pus problema de așa ceva când am făcut înțelegerea.

Însă ziarista nu părea deloc tulburată.

— Am fost de acord asupra punctelor principale, astea-s detaliile.

— Am zis că te ajut când pot, ripostă Joseph înfuriat. Nu că poți să vii cu noi.

— Joseph, am grămezi de alte surse care-mi pot da frânturi de informație. Îmi trebuie cineva care să mă aducă și pe mine în *acțiune.*

— Ești nebună? Nu pot să te las să te ții după mine când aduc oamenii la interogatoriu. Ar fi periculos pentru tine și ne-ar și compromite ancheta.

Vorbea tare și, când ridică privirea, o zări pe Malik țintuindu-l cu privirea din mașină. Sperase că discuția cu Garanita o să fie scurtă și plăcută, dar tot își luase măsuri de precauție și nu o luase cu el. Acum se bucură. Era totuși evident că se auzea ce vorbesc, așa că o trase pe ziaristă în spatele unui container de gunoi și insistă în continuare.

— Dacă ți se întâmplă ceva? Eu aș fi responsabil.

— Pot să am grijă de mine.

— Cum ai făcut cu Daisy Anderson?

Acum obținu pe loc o reacție – Garanita nu se bucura să i se aducă aminte de experiența ei de ostatică.

— A fost o greșeală pe care n-am de gând s-o repet.

— Chiar și așa, nu pot să te las să te ții după mine. O să creeze prea multe probleme, o să ridice prea multe întrebări.

— Atunci nu mai avem ce discuta.

Emilia se întoarse să plece, dar Joseph o opri, punându-i mâna pe braț.

— O să te arestez pentru obstrucționarea justiției.

— Atunci o să spun că m-am înșelat. Că n-am înțeles bine. Și poate că, de fapt, nu-i așa…

Vorbea pe un ton batjocoritor. Joseph nu avea nicio dovadă și își dădea seama. Era pus în fața inevitabilei alegeri între a coopera cu Emilia sau a pierde indiciul. Îl scotea din sărite să fie pus în poziția asta, dar nu el avea avantajul aici.

— Dacă facem așa, facem cum spun eu, răspunse în cele din urmă.

— Tu ești șeful.

— Rămâi mult în urmă. Poți să faci poze când punem cuiva cătușele, dacă spun *eu* că e sigur.

— E cinstit.

— Și e o înțelegere excepțională.

— Mai vedem noi…

Îi zâmbi din nou, ca și cum ar fi știut dinainte fiecare mișcare. Înfuriat, Joseph era cât pe ce să riposteze, când îl întrerupse un zgomot puternic. Pe drum venea vuind o mașină, fără să-i pese de siguranță sau de zgomot. Joseph întinse instinctiv brațul, trăgând-o pe Emilia la adăpost. După câteva secunde, pe lângă ei trecu în viteză o dubă gri. Dispăru într-o clipă, dar Joseph era sigur că văzuse bine numărul de înmatriculare. Era dubița lor, cea pe care o căutau.

În sfârșit, îl aveau pe suspect în vizor.

Capitolul 45

Îl zări imediat ce intră în încăpere.

Callum Harvey zăcea unde îl lăsase, cu chipul schimonosit în agonie și cu corpul răsucit într-o poziție bizară, cu un braț sub el și celălalt întins fără vlagă pe covor. La început Helen crezu că

poate încercase să se târască într-un loc sigur, în cealaltă parte a camerei, dar acum își dădu seama că ținea strâns în pumn un telefon mobil.

Polițiștii asigurau zona, așa că își scoase bocancii și își puse mănușile de cauciuc, după care păși pe covor și se îndreptă către cadavru. Dacă avea noroc, fibrele groase și absorbante aveau să conțină dovezi criminalistice pentru Meredith, dar de asta o să se ocupe mai târziu – acum unica ei prioritate era să afle exact ce se petrecuse aici.

Îngenunche lângă Harvey și-și strecură degetele în mâna lui, deschizându-i puțin pumnul. Din palmă îi căzu un telefon – un Huawei. Era încă pornit. Mai mult, era cald, iar ecranul era plin de urme de degete. Probabil că erau ale lui, dar tot trebuia verificat, așa că, având grijă să nu le șteargă, Helen deschise meniul principal. Selectă istoricul convorbirilor și se uită la lista cu numere de telefon. Îl recunoscu pe ultimul – era apelul făcut la Southampton Central, la 10:05. Mergând înapoi, nu fu surprinsă să găsească un alt apel chiar înainte – *primit,* de data asta – la ora 10:02.

Identitatea interlocutorului era însă derutantă. Părea că Harvey fusese sunat de cineva din lista lui de contacte – „Hannah”. Numele îi atrase imediat atenția – era sigură că Harvey era logodit cu o oarecare Hannah Bradwell – și verifică jurnalul de apeluri și mesaje, văzând numeroasele telefoane și mesaje tandre, așa că îi deveni curând limpede că apelul chiar venise din partea logodnicei absente.

Verifică rapid istoricul convorbirilor din cursul dimineții, dar o nimerise din prima – Harvey nu mai primise și alte apeluri. Îngrijorată, căută prin încăpere un telefon fix sau alt mobil – vreun alt mod de a-l contacta pe Harvey –, dar nu găsi nimic. Iar acum îi trecu prin cap altă idee. Revenind la mobilul lui Harvey, se uită la durata convorbirii. Și încremeni. Apelul lui Hannah durase exact 59 de secunde – o durată izbitor de

asemănătoare cu apelul pe care-l primise Justin Lanning în ziua în care *el* fusese omorât.

Șansele să fie o coincidentă erau mici, ceea ce-i declanșă toate semnalele de alarmă. Lanning fusese sunat de pe un telefon cu cartelă, ucigașul ascunzându-și deliberat identitatea, în timp ce Harvey fusese amenințat printr-un apel venit din partea logodnicei lui. Asta însemna fie că *ea* era ucigașul – devenit dintr-odată nesăbuit și anunțându-și în gura mare identitatea –, fie că pățise și ea ceva, iar telefonul ei se afla la ucigaș. În oricare dintre situații, prioritatea lui Helen era clară.

Trebuia să o găsească pe Hannah Bradwell. Și încă repede.

Capitolul 46

— Cât de siguri suntem?

Tonul lui Simmons era neobișnuit de tăios, așa încât Charlie trecu direct la subiect.

— Meredith Walker o să trimită fotografii imediat ce le primește… dar descrierea făcută de detectivul-inspector Grace e destul de limpede. A fost o strangulare de ligatură.

Simmons nu răspunse, uitându-se fix undeva deasupra umărului lui Charlie, aproape ca și când nu ar fi auzit-o, iar subalterna ei nu știa cum să procedeze. O Helen fără suflare sunase să dea vestea, chiar în timp ce pleca în grabă de la locul crimei. Ca urmare restul echipei făcea încercări disperate s-o localizeze pe logodnica dispărută a lui Callum Harvey și îi revenise lui Charlie sarcina s-o informeze pe Simmons. În mod normal era calmă, hotărâtă și liniștită. Însă azi părea tulburată.

— Și victima…, începu inspectorul-șef. Avea vreo legătură profesională cu Justin Lanning?

— Nu, e meditator de matematică.

— Totuși, erau prieteni? Se vedeau des?

— E prea devreme să spunem, dar în agenda și în istoricul convorbirilor lui Lanning nu apare nimic care să sugereze că ținea legătura cu regularitate.

Charlie își dădea seama că nu era răspunsul la care spera Simmons.

— Și atunci ce putem spune…? întrebă șefa lor, în mod vădit agitată. Că e cineva care vizează în mod deliberat acest grup de supraviețuitori?

Părea o nebunie – micul grup de adolescenți scăpase de la o moarte sigură, doar ca să se trezească acum vânat –, dar nu puteai să negi că, la prima vedere, asta era concluzia evidentă. Viețile lui Justin Lanning și Callum Harvey avuseseră cursuri complet diferite de când terminaseră școala – din punctul de vedere al averii, succesului personal, vieții personale, din toate punctele de vedere. Singurele lucruri care păreau să-i lege unul de celălalt erau trauma din trecut și, acum, morțile lor.

— Asta trebuie să fie o direcție principală de anchetă, confirmă Charlie. Dar rămânem deschiși și la alte variante.

— Nu sunt sigură că presa o să fie așa de circumspectă, mormăi sumbru Simmons. E ca un nenorocit de cadou pentru ziariști. Și poți să pui pariu și pe ultimul bănuț că n-o să piardă timpul și o să scoată la lumină trecutul îndepărtat, să întețească isteria…

— N-au decât. Am avut de-a face și cu situații mai nefericite de-atât.

Charlie vorbea serios și forța ei tăcută păru să o învioreze pe Simmons.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Doar că e puțin șocant. Cred că presupuneam… *speram*… că moartea lui Lanning ar putea avea legătură cu munca lui, cu vreo înțelegere care n-a mers bine sau…

— Toți ne-am gândit așa, dar…

— Dar trebuie să vă îndreptați unde vă duc dovezile.

— Exact!

Simmons se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Bine, atunci o să discut cu ofițerul de presă, să hotărâm ce linie adoptăm. Între timp vă las să vă vedeți de treabă, dar *aș vrea* să-mi spuneți despre orice e nou imediat ce știți ceva. De-acum încolo avem de-a face cu un scandal în toată regula.

Charlie îi mulțumi și plecă, grăbindu-se spre sala de ședințe. În timp ce mergea cu pas vioi peste covoarele decolorate, evitându-i pe detectivii care se îndreptau în direcție opusă, avea în cap cuvintele lui Simmons. Presa *chiar* o să insiste pe coincidența morții celor doi… și cine ar fi putut să-i acuze pe ziariști? Crimele separate erau brutale și șocante, dar luate împreună prezentau un scenariu și mai înfiorător. Nu era cazul să se pripească, însă Charlie avea deja sentimentul că erau atrași într-un vârtej întunecat, care nu prevestea decât vărsare de sânge și pe mai departe.

Intră în sala de ședințe și fu mulțumită să vadă că toată echipa trăgea din greu, dând telefoane în căutarea logodnicei dispărute a lui Harvey. Dacă o găseau, ar fi putut limpezi multe despre misterul acesta, iar Charlie detesta că fusese nevoită să lase coordonarea căutării, ca să o pună la curent pe Simmons. Dar și asta trebuia făcută, și trebuia făcută de ea, pentru că Joseph Hudson se remarca prin absență. *Fusese* văzut la prima oră, dar dispăruse pe la 9 și nu-l mai văzuse nimeni de-atunci. Părea un moment curios și inexplicabil ca să dispară, reducând lanțul ierarhic într-un moment critic dintr-o anchetă cu schimbări rapide. La început, Charlie fusese iritată de absența lui; acum se înfuria tot mai tare, așa că-și scoase telefonul din buzunar și îl sună din nou.

— Sunt Joseph Hudson. Vă rog să lăsați un mes…

Charlie închise, furia ei fiind acum amestecată cu un fir de îngrijorare.

Unde dracu' *era*?

Capitolul 47

O zbughi pe podeaua murdară, rugându-se să nu fie auzit.

Imediat ce trecuse dubița, Joseph se pusese în mișcare, abandonând-o pe Garanita ca să se ducă la mașină. Plecase împreună cu Malik în urmărire, însă cursa fusese scurtă, pentru că suspectul parcase lângă un depozit din capătul îndepărtat al unui complex industrial.

Rămânând la mică distanță, polițiștii zăriră o siluetă care intră în grabă în clădirea întunecoasă, trăgând ferm ușa după ea. Instinctul natural al lui Malik interveni din nou, ea propunând să sune la secție, însă Joseph respinsese categoric ideea. N-aveau să facă *nimic* până nu erau sută la sută siguri că era vorba despre suspectul lor – amintirea eșecului dezamăgitor din seara de dinainte era încă prea proaspătă. Pentru liniștea lui sufletească – asta ca să nu se gândească la statutul lui în echipă –, nu-și dorea s-o repete.

O trimisese pe Malik în spate, ca să taie orice posibilă rută de scăpare, iar el se îndreptase prudent spre ușa principală. Spre ușurarea lui, era închisă, dar nu și încuiată, și cedă fără zgomot când apăsă pe clanță. Deschizând-o foarte puțin, se strecură înăuntru și o închise în urma lui.

Întunericul dinăuntru contrasta puternic cu soarele de-afară și, o clipă, Joseph rămase nemișcat, încercând să vadă ceva în bezna care-l înconjura. Încet-încet ochii i se obișnuiră cu obscuritatea; totuși, un mic luminator aflat sus oferea un minimum de lumină, iar el putu să evalueze împrejurimile. Nu se vedea nici urmă de suspect, nici nu se auzea nimic. Totul părea cufundat într-o tăcere de mormânt, ceea ce

probabil că nu era surprinzător, ținând cont că depozitul era plin de cutii de carton. Stive întregi care se ridicau până sus de tot, creând coridoare adânci care opreau lumina și înăbușeau zgomotul. Spațiul cavernos avea ceva lipsit de viață, care te intimida, iar coridoarele păreau să te sufoce, însă Joseph nu ajunsese până aici ca să se sperie acum. Adunându-și curajul, merse mai departe.

Podeaua de beton era murdară, dar solidă, iar pantofii lui cu talpă moale nu făceau niciun zgomot în timp ce el înainta pe coridorul întunecat. Habar nu avea unde era suspectul, însă instinctul îl împingea spre partea din spate a clădirii. Mișcându-se rapid, dar în tăcere, se uită în jur căutând semne de viață. Însă aici părea să nu mai fie nimic altceva în afară de cutii – toate având nume pe ele. La început etichetele nu-i spuseră nimic, dar ușor-ușor îi deveniră mai familiare – prin cap trecându-i umbre ale anchetelor trecute –, iar în cele din urmă, când ajunse în fundul depozitului, le recunoscu pe toate. Rose West. Jeffrey Dahmer. Peter Sutcliffe. Apoi, cel mai surprinzător, Charles Manson. Ce dracu' era aici?

Joseph avu brusc senzația că a dat peste ceva întunecat, ceva neașteptat. Acum, pentru prima dată, se întrebă dacă nu cumva Malik avusese dreptate, dacă n-ar fi *trebuit* să solicite întăriri. Însă, chiar când se opri, gândindu-se dacă să se retragă, auzi ceva. Un zgomot dinspre spatele depozitului.

Schimbând ritmul, porni încet înainte, ținându-și spatele lipit de peretele din cutii de carton și mergând spre capătul coridorului. Când ajunse la o bifurcație de culoare, se uită pe după zidul înalt și, brusc, îl văzu. Era cu spatele la el, dar fără îndoială era omul lor – silueta slăbănoagă și cu chelie care încercase să pătrundă în casa lui Lanning. Era aplecat peste o masă, cercetând ceva, dar Joseph nu putea să vadă ce anume.

Ce să facă? Protocolul îi impunea să se retragă și să cheme ajutoare înainte să meargă mai departe. Însă intrarea era mult mai departe decât suspectul – ar reuși să se retragă fără să-l alerteze? Nu, mai bine să meargă mai departe. Să profite de elementul de surpriză și să-i pună cătușele înainte să-și dea seama ce i se întâmplă.

Cu atenție, Joseph mai făcu un pas înainte. Apoi încă unul. Silueta rămânea preocupată de ce avea pe masă, fără să-și dea seama de pericol. Joseph mai făcu un pas. Apoi încă unul. Era la doar trei metri de bărbat, care începuse acum să scotocească într-o cutie aflată sub masă, distras și complet neștiutor. Scoțându-și cătușele de la centură, Joseph mai făcu un pas decisiv spre fugar.

Iar acum bărbatul se răsuci și ajunse cu fața spre intrus. Joseph nu se așteptase – fusese luat prin surprindere de mișcarea bruscă și nu avusese decât o secundă la dispoziție ca să reacționeze când suspectul întinse mâna spre el. Preț de o clipă îngrozitoare, Joseph crezu că atacatorul avea un cuțit sau poate chiar un pistol, dar acum își dădu seama că bărbatul strângea în mână un *taser* – cu o fracțiune de secundă înainte să pornească spre el arcul metalic. Dacă-l nimerea, Joseph ar fi fost paralizat, cu totul la mila atacatorului, însă se aruncă în dreapta și simți încărcătura trecând pe lângă el și ratându-l la doar câțiva centimetri. Se lovi cu forță de podea și rămase fără suflare, dar se ridică imediat în picioare, cu mâinile alunecând prin praf. Era complet lipsit de grație și se mișca greoi, însă reuși să se îndrepte și să se întoarcă spre suspect, pregătit de luptă. Dar atacul se încheiase deja, iar suspectul o luase la fugă pe coridor, sprintând spre ieșirea principală ca și cum de asta depindea supraviețuirea lui.

Fără nicio ezitare, Joseph, furios, porni în urma lui, hotărât să nu-l lase să scape. Era murdar, fără suflare și în dezavantaj clar, dar nu avea să se dea bătut.

Vânătoarea continua.

Capitolul 48

Sprintă pe podeaua lustruită, evitându-i turiștii care pierdeau vremea, și se opri, derapând la recepție. Scoase legitimația din haină și înfruntă o recepționeră luată prin surprindere.

— Hannah Bradwell. La ce cameră stă?

Tânăra o privi buimacă, incapabilă să scoată vreo vorbă.

— Sunt de la poliția din Hampshire, urmă Helen, pronunțând cuvintele foarte clar. Și trebuie să dau de Hannah Bradwell. La ce cameră stă?

Recepționeră pricepu că era vorba despre ceva urgent și bâjbâi la computer. Helen zăbovi o clipă ca să cerceteze împrejurimile – căutarea lui Bradwell o adusese la Travelodge de lângă Westquay, unde stăteau toate femeile de la petrecerea burlăcițelor. Helen venise în goană până aici, ajungând la hotel în mai puțin de 20 de minute, însă la prima vedere nu părea nimic în neregulă. Holul era plin de oameni fericiți și relaxați care se bucurau de weekend, fără să aibă habar de drama care se petrecea chiar sub nasul lor.

— Camera 612. E la etajul al șa…

Dar Helen se pusese deja în mișcare, gonind prin atriu și patinând până în lift, chiar când se închideau ușile. Fără să ia în seamă privirile surprinse ale turistei americane aflate deja în ascensor, Helen apăsă cu forță butonul pentru etajul șase.

— Haide, haide…

Liftul începu încet să urce, dar se opri la etajul al patrulea. Ușile se deschiseră, iar însoțitoarea lui Helen îi aruncă o privire prudentă când coborî. Helen se uită în urma ei, însă chiar când se ruga de

uși să se închidă, văzu o familie numeroasă care se pregătea să urce. Chiar în clipa asta tatăl întindea brațul ca să țină ușile, așa că Helen nu șovăi, trecu pe lângă prietena ei americană și porni în fugă spre scări.

Năvăli pe ușă și urcă treptele câte trei deodată, luând-o în sus, sus, sus. Ieși din casa scărilor la etajul al șaselea, se opri o secundă ca să se orienteze, apoi goni mai departe.

606, 607, 608…

Trecea pe lângă uși, sprintând pe coridorul lung și neaerisit.

609, 610, 611…

Încetinind, Helen se opri în fața camerei 612.

Bătu puternic în ușă și strigă:

— Hannah?

Tăcere.

— Hannah. Ești acolo?

Tot nimic.

— Ești bine?

Glasul lui Helen era strangulat și nefiresc, cuvintele înăbușindu-se pe coridorul tăcut. Regreta acum că nu se gândise să ia o cheie universală de la recepție, dar renunță la ideea să coboare. Timpul era un lux pe care nu-l avea la dispoziție.

Așa încât, pentru a doua oară azi, se dădu cu câțiva pași în spate, pregătindu-se să spargă ușa. Numără de la 3 înapoi și își luă avânt, dar ușa se deschise brusc. Helen se opri imediat, dar tot fu cât pe ce s-o doboare pe femeia surprinsă din fața ei. Se îndreptă și se clătină puțin ca să evite contactul, chiar în momentul în care Hannah Bradwell, profund ofensată, veni spre ea, strângându-și halatul în jurul ei și întrebând:

— Ce mama dracului se-ntâmplă?

Capitolul 49

— Ce dracu' urmărești?

O rataseră la câțiva centimetri pe ziaristă, care abia reușise să sară din calea lor când trecuseră în viteză pe lângă ea.

— Dacă-l prindem pe omul nostru *și* o pierdem pe Garanita pe parcurs, aș zice că avem rezultate excepționale…

Joseph aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Chiar acum o văzu pe ziarista ofensată grăbindu-se spre mașina ei, dar în momentul ăsta nu-l interesa. Nu-l interesa decât să-l rețină pe omul lor.

— Numai să nu ne omori pe noi pe drum…, mormăi Malik și scoase pe geam sirena cu lumini albastre, pe care o fixă pe plafonul mașinii.

Joseph nu o băgă în seamă, având privirea lipită de dubița care gonea în fața lor. Sirena urla deja pătrunzător, însă până acum nu păruse să fie de vreun ajutor. Mașinile din trafic se dădeau la o parte din calea lor, permițându-le să înainteze fără dificultate, dar nu păreau să se apropie de suspect, care se strecura expert printre mașini, schimbând întruna benzile. După ce fusese surprins de Joseph, fugise din depozit, sărind direct în dubiță și demarând în trombă. Joseph nu era mult în urma lui, iar Malik i se alăturase în fața clădirii, însă mașina lor era parcată la vreo 20 de metri distanță, ceea ce însemna că suspectul avusese un avans serios. Era clar că avea de gând să-l folosească eficient.

— Polițiști în urmărirea suspectului, care se îndreaptă spre est pe Thornhill Park Road. Suspectul conduce un Vauxhall Vivaro gri, număr de înregistrare oscar, echo, 15, victor, zulu, lima…

Joseph observă că Malik nu-l întrebase înainte să transmită informația. Simți un val de furie, deși știa că ea nu făcea decât să urmeze protocolul. Cu toate astea o făcuse într-un anume fel – o încordare în voce, felul cum se întorsese cu spatele la el – care-i arăta iritarea. Oare și-o făcea dușman pe tânăra agentă?

Alungând gândurile astea, redeveni atent la dubița gri, care dispărea și reapărea, schimbând benzile haotic și brusc. Se auzeau claxoane, mașinile frânau – câteva coliziuni fuseseră evitate în ultimul moment. Ținând strâns volanul și apăsând accelerația constant, Joseph mergea în urma dubiței, hotărât să nu-l piardă din ochi pe fugar. Dar nu era ușor – dubița gri părea să accelereze, fără să se lase descurajată de obstacolele care-i stăteau în cale sau de polițiștii care veneau din urmă.

Totuși, Joseph zări o ocazie bună. Thornhill Park Road ajungea în Bitterne Road East, cum te îndreptai spre centru. Întotdeauna era aglomerație în locul unde această arteră majoră ieșea în Maybray King Way și se dovedi că și acum era la fel – apăru o coloană de mașini care abia se târau. Simțind victoria, Joseph apăsă pe accelerație, gonind spre dubița fugară.

Însă și suspectul simțise pericolul. Fără niciun avertisment, suspectul trecu pe neașteptate pe sensul opus, tăind fața mașinilor care veneau din față și virând pe o străduță secundară. Joseph frână brusc și-l urmă, evitând în ultimul moment un autobuz care frânase. Malik îi aruncă o privire furioasă, ținându-se bine.

— Suspectul se îndreaptă acum spre nord-est, pe Somerset Avenue…

Operatorul îi răspunse, dându-i detalii despre mașinile de patrulare trimise să intercepteze dubița. Joseph spera că nu o să mai dureze mult. Suspectul fugar nu ținea cont de pericol, accelerând la aproape 130 de kilometri pe oră, deși mergeau printr-o zonă rezidențială aglomerată. Joseph simți cum i se încleștează instinctiv maxilarele. Cu cât se încheia mai repede urmărirea, cu atât mai bine.

— Ce facem mai departe?

Joseph nu o luă în seamă pe Malik, decis să nu se lase distras.

— Avem în față colegiul Woodlands și dincolo de el e un loc de joacă pentru copii…

Era genul ei să vorbească de parcă era o hartă cu sonor.

— Nu prea *putem* să facem multe, răspunse Joseph, cât de calm putea. Urmăm protocolul, îl arestăm pe individ.

— Dar la viteza cu care merge, dacă lovește pe cineva…

— Deci ar trebui să-l lăsăm să scape?

— Nu, sigur că nu. Dar dacă încetinim puțin și lăsăm celelalte mașini să-l blocheze…

— Suntem la mai mult de jumătate de kilometru în urma lui și, dacă-l scăpăm din ochi, n-avem de unde să știm când îl mai găsim. Dacă scapă de dubiță, n-o să mai avem niciun indiciu de identificare. Trebuie să nu-l pierdem din ochi…

Apăsă pe accelerație, reducând distanța dintre mașini. Fugarul reacționă și de data asta, accelerând și el. Joseph îi vedea cu coada ochiului pe pietonii surprinși, care întorceau capul de pe trotuar ca să vadă urmărirea disperată, însă își ținea privirea ațintită la drum.

Oare Malik avea dreptate? Ar trebui să o lase mai ușor? Nu, trebuiau să rămână pe urmele suspectului și să-l rețină. Joseph apăsă din nou pe accelerație, iar acum, spre surprinderea lui, văzu aprinzându-se stopurile dubiței. Pentru o clipă, crezu că fugarul lor avea de gând să oprească mașina și să fugă pe jos. Dar nu, încetinise ca să ia o curbă, pe care o tăie și porni mai departe în viteză pe Somerset Avenue, către următoarea intersecție.

Locul de joacă era chiar în fața lor. Ceea ce punea o problemă evidentă, pentru că părinții și însoțitorii traversau tot timpul strada, dar Joseph fu mulțumit să vadă că sirena își făcea treaba. Chiar și de la distanță, observă capete care se întorceau și părinți care se retrăgeau de lângă drum văzând cele două mașini venind în viteză spre ei.

Privind înainte, Joseph văzu că drumul era liber. Mai aveau vreo 60 de metri până la intersecția cu West End Road. De-acolo dubița ar fi putut să o ia la dreapta, spre terenul de crichet, sau la stânga, spre Bitterne, și, parcă sesizând ocazia, fugarul acceleră din nou. Gonea către intersecție, cu Joseph chiar în urma lui, fără să dea încă vreun semn că ar abandona lupta.

— Unde dracu' sunt ceilalți…? mormăi Joseph enervat și înfuriat că erau tot singurii care-l urmăreau pe suspect.

Mașinile de patrulă ar fi trebuit să-i susțină, să taie toate rutele de scăpare, deci unde erau? Chiar trebuia să-l aresteze de unul singur pe individul ăsta?

Intersecția se vedea în fața lor. Mai aveau vreo 15 metri până acolo, acum mai puțin de 10, acum doar 3 metri. Cu încă o zvâcnire, dubița intră vâjâind în intersecție, apoi se opri brusc, derapând necontrolat în timp ce încerca să evite un tir aflat în față. Fugarul vira larg, dar prea târziu și se iovi de partea laterală a tirului aflat în mișcare, după care se opri de tot.

Joseph luă imediat piciorul de pe accelerație, apăsând cu toată forța frâna, însă chiar și așa masa gri a dubiței tot păru să umple tot parbrizul. Era inevitabil un impact îngrozitor, așa încât, instinctiv, Joseph trase tare de volan spre stânga. Se trezi aruncat peste Malik, care se lovi de geam în timp ce mașina aluneca într-o parte. Joseph crezu că a reușit, că au evitat coliziunea, însă apoi mașina se zgâlțâi violent când se lovi de lateralul dubiței și apoi ricoșă.

Timpul părea să se fi oprit în loc acum, iar Joseph privi cum mașina iese de pe drum, se rostogolește pe partea stângă, după care se răstoarnă cu totul. I se scurse tot sângele spre cap, în urechi având zgomotul scrâșnetelor metalice făcute de plafonul mașinii care aluneca pe pământ. Apoi urmă încă un impact care zgâlțâi mașina, iar

aceasta se opri trepidând și peste tot în jurul lor începu să plouă cu cioburi. După aceea se lăsă tăcerea.

Joseph rămăsese agățat și uluit. Avea vederea înceţoșată, nu auzea bine, și Malik nu se mișca deloc.

— Malik?

Nimic.

— Malik. Ești bine?

Încercă să o întoarcă spre el, dar constată că nu se putea mișca. Și intră în panică. Oare Malik o să fie bine? Oare *el* o să fie bine? Și ce s-a întâmplat cu suspectul lor?

Nu avea de unde să știe, așa că rămase acolo, suspendat în mașina avariată și asaltat de spaimă. Începuse ziua cu speranțe mari, hotărât să facă lucruri importante, să-l rețină pe suspect, dar toate speranțele erau acum năruite. Lumea lui se întorsese dintr-odată cu susul în jos.

Capitolul 50

Se uita la ea fără să-i vină să creadă.

Hannah Bradwell, mahmură și încă ameţită, nu se reținuse, înjurând-o pe femeia ciudată cu haine de piele care-i tulburase somnul, după ceea ce era evident că fusese o noapte în care petrecuse din greu. Însă legitimația lui Helen o dezmeticise, la fel și vestea șocantă pe care tocmai i-o dăduse.

Bradwell stătea pe marginea patului și clipea la intervale regulate, ritmic, ca și cum ar fi încercat să priceapă. Logodnicul ei, iubirea ei, murise.

— Ce… ce s-a întâmplat?

Abia putea rosti cuvintele, părea să-i fie greață și era limpede că-i bubuia capul. Era greu de spus dacă din cauza șocului sau a nopții pierdute. Helen îi puse strategic în față coșul de gunoi, după care se așeză și ea pe pat.

— Încă încercăm să punem totul cap la cap, răspunse cu blândețe. Callum ne-a sunat azi-

dimineață, puțin după ora 10, îngrijorat pentru siguranța lui. Credem că a fost atacat imediat după aceea, înainte să ajungem…

Hannah clătină din cap, aparent uluită că toate astea s-ar fi putut petrece în timp ce ea dormea netulburată în camera asta de hotel liniștită.

— De ce era îngrijorat… ce s-a întâmplat? întrebă întorcându-se către Helen.

— Speram că o să poți să ne ajuți tu. A primit un apel telefonic chiar înainte să ne sune, de la cineva care l-a amenințat direct. Apelul a fost făcut de pe telefonul tău, Hannah.

Încă o lovitură de baros, iar femeia îndurerată se clătină.

— Nu, n-are cum. Nu e posibil…

Își luă geanta și începu să scotocească prin ea. Cu fiecare secundă, căutarea devenea tot mai insistentă – pe măsură ce scormonea mai adânc, din geantă căzură niște farduri, bijuterii și un roman.

— Nu-i aici. Mi-a dispărut telefonul…

Palidă, întinse geanta goală ca dovadă. Helen i-o luă din mână, uitându-se la ce mai rămăsese în ea și în buzunarele interioare. Dar, fără îndoială, spunea adevărul.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Când eram în club. L-am verificat cât eram acolo.

— Ce club?

— Moon Lounge… pe Dorchester Road. Am avut o zonă pentru VIP-uri. Geanta mea era pe podea, cu telefonul *sigur* în ea. Îmi aduc aminte că m-am uitat la el pe la ora 11. După aia am băut, apoi ne-am dus să dansăm și… și cred că nu m-am mai uitat la el…

I se frânse vocea, îngrozită de implicațiile neglijenței ei cauzate de băutură. Părea pe punctul de a se retrage în sine, copleșită de durere și șoc, așa că Helen interveni rapid ca să-i mențină atenția trează.

— Când ai vorbit ultima dată cu Callum?

— Aseară, când am plecat de-acasă.

— Cum ți s-a părut ieri? În ultimele câteva zile…?

— Era bine, în general…, răspunse rar, dar expresia i se înnegură. În stilul lui, dar bine. Apoi aseară…

— Da?

— … era încordat, necăjit. De ce i se întâmplase lui Justin…

Glasul i se frânse din nou, acum părând că Hannah începe să facă legături.

— Crezi că e posibil să fi *știut* că era în pericol? întrebă Helen.

— Nu sunt sigură, nu cred, dar *era* agitat că rămâne singur.

Vorbea rar, distrasă de o mulțime de posibilități de coșmar.

— … i-am propus să rămân cu el, de mai multe ori, dar a insistat să plec, a zis că nu vrea să pierd cocktailurile…

Glasul îi tremura, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu trebuie să te învinuiești, Hannah. N-ai fi putut face nimic și, dacă ai fi fost acolo, era posibil să pățești și tu ceva…

Tânăra nu spuse nimic și rămase privind în podea, fără să încerce să-și șteargă lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

— Cum…, începu ea înăbușit. Cum a murit?

Recursese la toate resursele ca să rostească întrebarea. Helen nu ar fi vrut să-i răspundă, însă nu avea de ales.

— A fost strangulat. Îmi pare foarte rău!

Inițial, Bradwell nu reacționa deloc, ca și cum n-ar fi auzit. Apoi păru să se prăbușească în sine. Își cuprinse capul în mâini, începu să tremure din toate încheieturile și să geamă – niște gemete profunde, prelungi și chinuitoare, de durere. Helen ar fi vrut să o aline, să încerce să o oprească să

alunece într-un vârtej de agonie, însă chiar acum începu să-i sune telefonul, tare și insistent. Ezită o clipă, apoi se ridică încet.

— Îmi pare foarte rău, trebuie să răspund…

Bradwell nu reacționă, cu privirea în podea. Simțindu-se vinovată, Helen se îndepărtă în grabă și intră în baie.

— Detectiv-inspector Grace…

— Sunt detectivul-agent Osbourne, doamnă.

Helen bănuise că era cineva din echipă și spera să afle vești bune. Însă tonul lui Osbourne îi alungă speranțele.

— Mă tem că a avut loc un incident…

Tăcu, sporindu-i și mai tare spaimele lui Helen.

— … în care au fost implicați detectivul-agent Malik și detectivul-sergent Hudson.

Capitolul 51

— Ce naiba a fost în capul tău?

În mod normal, Helen s-ar fi abținut, ținând cont că se aflau civili în apropiere și că Joseph era evident zdruncinat, dar era furioasă. Urmărirea lui nechibzuită pusese în pericol multe vieți – era un miracol că nu fusese omorât nimeni.

— Dădusem de el, am considerat că n-am de ales și trebuie să încerc să-l arestez.

Suspectul era în custodie, ceea ce era o mică ușurare. Ba chiar ar fi putut să-l salveze pe Joseph de o suspendare, însă prinderea fugarului avusese un preț considerabil. Suspectul avea probabil să fie în regulă, deși acum i se făcea o evaluare medicală la spitalul South Hants, ca și detectivului-agent Malik, care avea o contuzie urâtă. Joseph părea să fi scăpat aproape nevătămat, ceea ce nu se putea spune și despre mașină. La fel ca dubița pe care o urmăriseră, suferise avarii grave, era făcută praf. Una peste alta, o treabă proastă, ținând cont de

riscurile pe care și le asumaseră în zona aceea rezidențială aglomerată.

— Și ai considerat că poți să te descurci singur, nu?

— Sigur că nu, ripostă Joseph. Am transmis informația când am început urmărirea, am urmat *litera* protocolului…

— Și detectivul-agent Malik o să confirme, nu?

Joseph nu răspunse, ceea ce-i spuse lui Helen tot ce avea nevoie să știe. Malik fusese zdruncinată rău, dar tot își găsise timp să le împărtășească și colegilor supărarea, după ce fusese eliberată din mașină de către pompieri.

— Știi regulile, urmă Helen, trăgându-l din calea privirilor iscoditoare aruncate de după mașina distrusă. Dacă ai pus ochii pe pradă, întâi anunți.

— N-am avut timp, protestă Joseph. Tipul a încercat să mă doboare cu un taser și apoi a fugit. Dacă nu plecam după el, îl pierdeam.

— Poate că așa e. Dar de ce erai în situația asta?

Acum Joseph ezită.

— Echipa n-a reușit să dea de tine dimineață, deși a încercat de câteva ori. Lanțul ierarhic a fost compromis, nimeni n-avea idee unde ești. Apoi, dintr-odată, îl urmărești pe suspectul principal într-un loc de joacă pentru copii…

— N-a fost așa…

— Și atunci cum *a fost*? Cum ai reușit să dai de individul ăsta, când restul echipei n-a fost în stare să-l găsească?

Joseph ezită din nou o clipă înainte să răspundă.

— Am primit un pont.

— De la cine?

— O sursă.

Helen îl țintui cu privirea, uluită că-i trecea prin cap să nu-i spună.

— Și sursa asta e…?

— Un contact, atâta tot.

— Când ai primit pontul?

— Azi-dimineață, devreme.

— Și ai decis să-l ții pentru tine fiindcă…?

— Am vrut să verific dacă *era* într-adevăr omul nostru.

— Și după aia ai hotărât să faci pe eroul, în ciuda pericolului grav în care te-ai pus pe tine *și* pe colega ta, ca să nu mai vorbim de civilii nevinovați…

— Ți-am spus că n-a fost așa! ripostă Joseph, ridicând tonul.

— Ba cred că exact așa a fost. Aveai telefon, radio, la dracu', aveai chiar și o colegă cu tine, care ar fi putut să sune când l-ai zărit prima dată. Dar tu ai dispărut *deliberat*…

— Ba nu…

— Chiar în timp ce echipa avea de-a face cu o a doua crimă, de care tu nu știai nimic, pentru că te jucai de-a copilul-minune. Negi toate astea?

Joseph o privi cu atenție, dar nu spuse nimic.

— Așa că te mai întreb o dată, detectiv-sergent Hudson. Ce naiba făceai? Și să nici nu-ți treacă prin cap să mă minți…

— Îmi făceam datoria, *doamnă.*

Nu ostilitatea care i se citea pe chip o șocă pe Helen, ci felul cum pronunțase ultimul cuvânt, încărcându-l cu venin, resentiment și un sarcasm foarte, foarte profund. Ca și cum și-ar fi bătut joc de dreptul ei de a-l critica, și chiar de *ea.*

— Și acum, dacă îmi permiți, aș vrea să văd ce face detectivul-agent Malik.

Fără să aștepte răspunsul, se îndepărtă, îndreptându-se spre un grup de colegi îngrijorați. Helen rămase nemișcată, furia ei începând să fie înlocuită de șoc. Când îl angajase, știa că Joseph Hudson este un diamant neșlefuit, știa că mai avusese probleme cu autoritatea și înainte. Dar chiar și așa tot nu se așteptase la o asemenea ostilitate deschisă, la un asemenea dispreț față de ierarhie și grad, nici la un asemenea atac împotriva

ei. Oare chiar detesta să aibă un șef? Sau îl enerva faptul că era o femeie?

Ținând cont de atitudinea lui și de descoperirile surprinzătoare din cursul dimineții, Helen își dădu brusc seama că nu-l cunoaște *deloc*. Un bărbat despre care crezuse că-i place, față de care s-ar putea chiar să fi început să aibă sentimente. Totul părea să fi ajuns brusc în aer, de parcă bazele echipei, ale relației ei cu Joseph fuseseră zguduite din temelii. Până la urmă ar fi trebuit, oare, să-și asculte primul instinct? Vocea aceea micuță care-i spunea că o relație cu Joseph era o idee nesăbuită și nebunească? În timp ce-și privea adjunctul agitat, încercând să obțină de la subordonați informații despre o colegă rănită, un lucru îi era din plin și dureros de clar. Îi așteptau belele.

Capitolul 52

Se uita la poze, cu un zâmbet larg pe față. Era mai bine decât ar fi putut spera.

Pentru că-i promisese lui Hudson să rămână la distanță sigură, Emilia așteptase cinci minute înainte să pornească spre depozitul izolat. Sperase să găsească un punct de observație mai bun, aproape de clădire, de unde să poată prinde un cadru rezonabil cu suspectul ieșind cu cătușe la mâini, însă nu făcuse nici 10 metri când dubita gri se îndreptă în trombă spre ea. Hotărând că e mai bine să fie prudentă decât să se arunce cu capul înainte, se dăduse la o parte, zărind în fugă silueta slăbănoagă de la volan când trecuse pe lângă ea. Ieșind din ascunzătoare, făcuse câteva instantanee bune cu dubița care se îndepărta, după care auzise un zgomot în spate. Când se întorsese, văzuse mașina lui Hudson gonind spre ea și abia avusese timp să se tragă într-o parte. Probabil că trecuse la

câțiva centimetri de ea și considerase că era un gest deliberat făcut de Hudson.

Un ziarist mai puțin hotărât s-ar fi declarat recunoscător și ar fi renunțat, însă Emilia știa că doar cine nu riscă nu câștigă, așa că porni după urmăritori. Pe Bitterne Road și pe Somerset Avenue, pe lângă colegiul Woodlands și apoi, cireașa de pe tort – coliziunea spectaculoasă de pe West End Road.

Violența celor două impacturi – primul, dubița gri care intrase într-un tir, apoi rostogolirea de proporții a lui Hudson – o lăsase fără suflare. Șovăise să se apropie de locul măcelului, gândindu-se la ce ar putea descoperi, dar apoi își urmă instinctul. Își luase Nikonul, se îndepărtase de Corsa și pornise în grabă spre locul accidentului, chemând din mers o ambulanță. Orice ar fi crezut Grace, nu era un monstru.

Când ajunsese ea, niște șoferi, șocați, îl ajutau pe Hudson să iasă din mașină, chiar în timp ce suspectul pe jumătate se împleticea, pe jumătate cădea din cabina dubiței. Încerca să fugă, dar era prea dezorientat ca să aibă vreo șansă și, curând, fu preluat în custodie. Hudson, sfâșiat între dorința de a-și ajuta colega rănită și cea de a ține un ochi pe suspect, păruse să nu o observe pe Emilia. Ceea ce însemna că era liberă să fotografieze mai departe – surprinzând detalii cu fugarul în cătușe, mașinile distruse, spectatorii șocați și Joseph Hudson plin de vânătăi și sânge.

În cele din urmă, ajunseră și polițiștii de la circulație, obligând-o să se retragă. Era mare păcat, pentru că, la scurt timp, apăru în trombă detectivul-inspector Grace, care arăta de parcă ar fi vrut să rupă capul cuiva. Tare i-ar mai fi plăcut să asiste nevăzută când aceasta îi freca ridichea lui Joseph Hudson, dar cei doi dispăruseră repede din vedere, așa că Emilia se întorsese la mașină ca să-și examineze prada.

— Poliția spune că West End Road ar putea rămâne închis până diseară, cât timp se desfășoară ancheta…

Postul de radio local nu vorbea decât despre accident, reciclând detaliile pe care reușise să le obțină, însă pe Emilia nu o interesa. Jurnaliștii locali nu aveau decât jumătate de știre, fiindcă habar nu aveau cine e Hudson și nici pe cine urmărea, așa că se concentră pe imaginile din fața ei: imagini cu polițiști plini de sânge, mașini zdrobite, arestatul buimac – un colaj interesant al unei operațiuni a poliției care mersese foarte prost. Probabil că fuseseră ucise sau rănite mai multe persoane, iar Emilia avea deja în cap o pagină dublă, jumătate din text referindu-se la suspectul reținut, iar cealaltă, la nesăbuința și incompetența poliției. Articolele păreau să se scrie de la sine, așa că, punând camera pe scaunul pasagerului, întinse mâna spre contact, cu intenția să meargă direct la birou. Însă chiar când răsucea cheia, se opri. Nu mai fusese atentă la radio, prea adâncită în propria viață, însă tonul relatării se schimbase, părând brusc insistent și entuziasmat. Emilia îl dădu mai tare.

— Până acum, poliția a refuzat să precizeze identitatea victimei, dar surse locale au afirmat că acesta este Callum Harvey, în vârstă de 25 de ani.

Emilia se îndreptă brusc, surprinsă de știre.

— Ca Justin Lanning, director în industria petrolieră, ucis recent, și Harvey era unul dintre cei cinci adolescenți răpiți de Daniel King…

Băgând mașina în viteză, Emilia făcu o întoarcere nebunească, abia uitându-se dacă vine cineva din față când porni în trombă. Orice gând că s-ar putea întoarce la serviciu fusese dat uitării. Datorită documentării ei despre Maxine Pryce și prietenii ei, știa exact unde stă Callum Harvey și într-acolo se îndrepta acum, nerăbdătoare să afle mai multe. Dacă era adevărat, dacă Harvey *fusese* ucis la doar o zi după Justin Lanning, atunci

însemna că tocmai apăruse o știre foarte importantă.

Și Emilia era decisă să fie în miezul ei.

Capitolul 53

— Poliția a delimitat un perimetru în jurul unei case de pe Wonston Road și am înțeles că la fața locului se află legiștii. Poliția nu a făcut încă nicio declarație oficială despre natura incidentului sau identitatea presupusei victime, însă casa îi aparține lui Callum Harvey…

Fran Ward închise radioul, incapabilă să mai asculte. Se pregătea să plece la sală, ascultând neatentă radioul în timp ce-și aduna echipamentul. Urma să predea un curs la ora 2, dar acum îi ieșise complet din cap. Trebuia să sune și să anunțe că nu vine, să mintă, ca să scape de obligație. Avea nevoie să stea singură, să se *gândească.*

Era tentată să dea iar drumul la radio – să se asigure că nu visase –, dar nu suporta să audă entuziasmul morbid al prezentatorului, așa că verifică fluxurile de știri locale. Spre disperarea ei, toate publicau aceeași știre; ba chiar aveau o fotografie cu casă, înconjurată de polițiști în uniformă și bandă care interzicea accesul. Era, fără îndoială, casa de la numărul 52 de pe Wonston Road, unde fusese de câteva ori în vizită.

Inițial, o îngrozeau vizitele, dar tot le îndura. La început, Callum, care fusese un adolescent plin de viață și obraznic, era de nerecunoscut – retras, temător, amărât. Însă cu timpul, cu ajutorul răbdător al lui Hannah și al celorlalți supraviețuitori, începuse să se schimbe, descoperindu-și o parte din sclipirea de demult. Vizitele ei acasă la Callum deveniseră tot mai amuzante, ba chiar Fran o luase cu ea și pe fosta ei iubită, pe vremea când se înțelegeau bine și părea

că s-ar putea să aibă o relație de durată. Laura plecase de mult – erau cu totul incompatibile –, dar prietenia ei cu Callum rezistase. Până acum.

Ce se întâmplase? Fran fusese dată peste cap de uciderea lui Justin. Nu era prea apropiată de el, dar se bucura că se descurcase bine în viață. Să moară așa, singur și înspăimântat, pe un șantier izolat, era ceva prea îngrozitor, însă, pe măsură ce înțelesese ce s-a întâmplat, disecând știrile și articolele locale, începuse să-și spună că poate era vorba despre ceva din viața lui personală care nu mersese bine, că moartea lui *nu* avea legătură cu trecutul lor. Însă acum era mort și Callum, și nu mai existau certitudini.

Fusese vizat și Callum? Sau poate își luase singur viața? Era, oare, posibil să fi avut vreun amestec în moartea lui Justin și să se fi sinucis când poliția se apropia de el? Cu greu ar fi putut să fie așa. Callum nu ar fi făcut rău nici unei muște. Nici nu părea genul care să arunce prosopul când era logodit și urma să se căsătorească. O iubea pe Hannah, nu, era *obsedat* de ea și abia aștepta ziua cea mare. Și atunci asta însemna că *fusese* omorât, că ambii bărbați fuseseră uciși, în ultimele 48 de ore?

O săgeta spaima. Fran nu era fricoasă de felul ei – taică-său zicea întotdeauna că avea un nucleu dur –, dar acum îi bubuia inima. În ultimii ani, stătuse singură și era obișnuită așa, dar în momentul ăsta îi lipsea prezența cuiva. Cineva cu care să stea de vorbă, care să o îmbrățișeze, să o apere. Mai fusese și înainte în pericol și supraviețuise, dar acum era altceva. Un sentiment sinistru de spaimă punea încet-încet stăpânire pe ea. Coborând privirea, își văzu mâinile tremurând, trupul reacționând la vestea șocantă.

— Ei, haide, Fran…

Trebuia să-și recapete controlul, să-și alunge frica. Și, mai mult decât asta, avea nevoie de limpezime, de informații sigure despre ce se

petrecuse, de confirmarea că prietenul ei murise. Avea să ia legătura cu poliția – să ceară informații. Dacă nu i le dădeau, o să ia legătura cu ziariștii locali; întotdeauna fuseseră interesați să discute cu ea și, în general, erau încântați să facă schimb de informații. Dar mai era cineva cu care trebuia să vorbească înainte.

Luându-și mobilul, formă numărul și așteptă. Abia dacă trecuse o secundă, și o voce prudentă de femeie o salută.

— Maxine…, spuse Fran, încercând să vorbească ferm. Cred că trebuie să ne vedem.

Fragment din **O noapte întunecată**, *de Maxine Pryce*

Zâmbetul mi se întipărise pe față, dar pe dinăuntru tremuram toată. Îmi reluasem locul la masa din bucătărie, încercând să fiu cât mai discretă și retrasă și să mă prefac că nu s-a întâmplat *nimic*. Însă lumea mea tocmai se răsucise în jurul axei.

Eram cu toții în pericol. Cât mersesem pe coridor către bucătărie, îmi storsesem creierii să-mi aduc aminte detalii despre atacul asupra lui Lorraine Kielty – da, așa o chema –, dar nu-mi aduceam aminte nimic despre atacator, în afara faptului că era un bărbat tânăr. Chiar și așa, când m-am întors în încăpere și mi-a căzut privirea pe gazda noastră, am fost sigură că el era. *Ăsta* era psihopatul violent care încercase să stranguleze o fetiță lipsită de apărare.

Când m-am așezat, mi-am lipit pe față o expresie veselă și l-am căutat din priviri pe Justin. Nu fusese niciodată prea coerent, dar noi doi eram liderii grupului, iar eu consideram că era de

datoria noastră să remediem această situație dezastruoasă. Însă el se ocupa de Rachel, care, de data asta, era tăcută și destul de dezumflată. Îmi doream să-l văd pe Justin ridicând privirea, să se implice, însă toată atenția lui era îndreptată asupra fetei rănite, așa că m-am întors spre Fran.

Stătea fată în față cu mine, ținând în mână o ceașcă de ceai. Lângă ea, Callum discuta cu gazda noastră, dar conversația era șovăitoare și cu întreruperi – clar, nu destul de tare ca să o pot aborda direct pe Fran. Așa că am împins-o cu piciorul pe sub masă. Fran a tresărit surprinsă, apoi și-a revenit și și-a întors privirea spre mine. Părea destul de relaxată și fericită, însă când m-a văzut s-a înnegurat. Mai târziu, mi-a spus că aveam o paloare cadaverică, de parcă tocmai aș fi văzut o stafie, ceea ce descria destul de bine cum mă simțeam. M-a privit întrebător, așa că i-am aruncat instinctiv o privire lui Daniel King. Părea distras și-și pigulea unghiile în timp ce vorbea cu Callum, așa că a riscat să spun pe mutește „trebuie să plecăm”. Mi-era teamă că Fran n-o să priceapă pantomima mea, dar a înțeles imediat, iar încruntarea i s-a adâncit. Însă n-a făcut nicio mișcare, n-a reacționat în niciun fel, așa că am continuat cu un „acum” foarte clar.

Fran a încuviințat cât se poate de scurt, ca și cum ar fi înțeles urgența. În sinea mea, am simțit cum mă relaxez, mulțumită să am un aliat. Expirând încet, m-am întors la discuția generală și am văzut-o pe gazda noastră uitându-se direct la mine. Mă văzuse? Înregistrase

discuția noastră tăcută? Eram cu sufletul la gură, dar el părea relaxat, ba chiar amuzat. Iar acum își mutase privirea, distras de Fran, care se ridicase de pe scaun.

— Vă deranjează dacă mă duc la baie? a întrebat ea pe ton vioi.

— Sigur că poți să mergi, e pe hol…

— Îi arăt eu.

N-aveam niciun plan, dar eram deja în picioare, hotărâtă să profit de ocazie. Gazda noastră a ridicat din umeri și ne-a lăsat să plecăm, Fran venind după mine pe coridorul întunecat.

— Ce mama naibii se întâmplă?

Șoapta vehementă a lui Fran a răsunat pe coridorul întunecat. Se ținea de brațul meu, strângând cu putere.

— Trebuie să plecăm. Trebuie să ne luăm lucrurile și să plecăm cât de departe se poate.

— Dar ce facem cu ceața?

— Dă-o naibii de ceață! Suntem mai în siguranță afară decât aici.

Nu încercam s-o înspăimânt, dar n-aveam timp de politețuri. L-am explicat rapid ce descoperisem, de ce credeam că gazda noastră ar putea fi periculoasă. Fran, adorabila, angelica Fran, s-a albit la față. Părea uluită, nu, părea *îngrozită.* Îmi dădeam seama că o parte din ea voia să creadă că născocisem totul, dar știa că nu sunt genul care să aibă imaginație bogată. Mai mult, când i-am spus să se uite și singură în cameră, a refuzat, simțind întunecimea care pândea în spatele ușii. Mărturia mea îi era de-ajuns – era și ea convinsă acum că trebuie să plecăm.

— Cum vrei să facem?

Din nou părea că trebuie să hotărăsc eu ce era de făcut. De ce trebuia să o fac eu întotdeauna?

— Ne luăm pur și simplu lucrurile și plecăm. Spunem că vrem să încercăm să încheiem cursa, să aibă școala cu ce se mândri, orice, n-are importanță. Trebuie doar să plecăm.

— Și dacă încearcă să ne oprească?

— Ce ne poate face? Suntem cinci la unul. Trebuie să plecăm, indiferent cum reușim s-o facem.

Fran a încuviințat, însă părea înțepenită de spaimă. Am luat-o de braț și am tras-o pe coridor după mine. N-avea niciun rost să mai amânăm, cu cât recurgeam mai mult timp la subterfugii, cu atât era mai probabil să ne piară curajul. Scândurile scârțâiau sub tălpile noastre, amplificând liniștea care venea dinspre bucătărie. Așa ne era nouă norocul, mi-am spus. Sperasem că discuția continuase în lipsa noastră, ca să fim sigure că, timp de câteva secunde, tipul va fi distras, înainte să anunțăm că plecăm.

Când am intrat înapoi în bucătărie, m-a șocat atmosfera. Apăsătoare, tăcută, aproape deprimantă; ceilalți copii tăceau. Toate discuțiile încetaseră, iar gazda noastră nu se mai afla la masă, ci venise lângă ușă. Nedumerită, dar decisă să nu mă las distrasă, mi-am luat canadiana udă și am spus:

— Haideți, băieți, trebuie să mergem!

Au ridicat privirile, dar n-au făcut nicio încercare să se miște. Și atunci am văzut – groază, nu, *disperare* în ochii lor. Și acela a fost momentul în care Daniel

King s-a întors, îndreptând o pușcă direct spre mine.

— Nu plecați nicăieri, javră!

Capitolul 54

Helen împinse peste masă un exemplar din *O noapte întunecată.* Era într-o pungă pentru dovezi, însă tot se vedea bine – cartea era tocită, cu coperta zdrențuită și o mulțime de post-it-uri care ieșeau dintre pagini.

— De unde ai asta?

Individul posac aflat de cealaltă parte a mesei ridică privirea spre Helen, după care o coborî spre carte. Era așezată pe masa melaminată ciobită suspendată lângă patul de spital în care era întins suspectul. Reușise cumva să scape fără răni grave – în afară de un traumatism cervical prin hiperflexie-hiperextensie –, dar pentru că medicii voiau să-i urmărească evoluția, Helen se hotărâse să nu-l târască la secție și îl interoga într-un salon privat de la spital. Poate că era o arenă mai prietenoasă și mai puțin amenințătoare, dar suspectul nu avea cum să aibă vreo îndoială în privința gravității situației – ușa era păzită de doi polițiști înarmați, iar în fața lui se afla Helen, concentrată și hotărâtă.

— E un exemplar din *O noapte întunecată,* tipărit cu peste două luni în urmă, la care publicul nu are acces. Deci cum se face că e așa de tocit? Bănuiesc că nu lucrezi în industria editorială, nu?

Părea puțin probabil. Individul slăbănog era nebărbierit și plin de tatuaje, cu o cicatrice lungă, distinctivă, la gât. Categoric, nu ți-ai fi dorit să te întâlnești cu el pe o alee întunecată și, chiar și acolo, în mediul luminos și strălucitor al spitalului, tot părea amenințător și ostil. Până acum rezistase tuturor încercărilor de a-l face să se deschidă, iar

acum clătina din cap, zâmbind trist, ca și cum totul ar fi fost o imensă pierdere de vreme.

— Pari foarte interesat de povestea lui Maxine. De fapt, pari interesat de *toți* captivii lui Daniel King.

Zâmbetul sarcastic al suspectului păli ușor când Helen împinse spre el o fotografie.

— Este imaginea surprinsă de o cameră de securitate, cu un bărbat care încearcă să pătrundă în casa lui Justin Lanning, cu trei săptămâni în urmă. Recunoști fața?

Bărbatul se uita fix la imaginea lui, însă nu i se mișcă niciun mușchi, hotărât să nu trădeze niciun indiciu despre ce simțea.

— Dar de asta ce zici?

Ea împinse o altă fotografie spre el.

— Este un portret făcut după relatarea unui martor, o vecină de-ale lui Callum Harvey. Ne-a dat o declarație, care confirmă că bărbatul care corespunde descrierii a fost văzut dând târcoale casei lui Harvey acum o săptămână. *Asta* îți spune ceva?

Bărbatul nu reacționă, uitându-se fără nicio expresie la imagine. Cu toate acestea, părea cumva încordat, cu trupul crispat.

— Acum aș vrea să pun și un nume pe chipul ăsta – al tău –, dar cred că o să fie puțin cam problematic…

Helen scoase ultima piesă de recuzită: o pungă pentru dovezi în care se aflau nu mai puțin de șase permise de conducere britanice.

— Acestea au fost găsite în portofelul tău, în momentul arestării. Acuma nu știu dacă ești… Mark Samuels… Peter Frith… sau Steven Abram…

Se uită pe rând la ele.

— … sau Simon Collins… și din discuțiile noastre preliminare e clar că n-ai de gând să mă luminezi, așa că hai să ne concentrăm mai bine pe motivele interesului tău pentru cazul Daniel King.

Helen lăsă cuvintele să plutească în aer, dar adversarul ei tot nu reacționă. Mai văzuse așa ceva și înainte – suspecți care se închideau cu totul, sperând că, dacă țin capul jos și nu spun nimic, toate problemele lor dispar ca prin minune. Dar nu era nicio șansă – nu cu două cadavre la morgă.

— Cartea are multe adnotări, tot felul de detalii subliniate. Poreclele pe care și le dădeau copiii unii altora, ce purtau când au fost răpiți, cum au supraviețuit pe Downs, ce au spus poliției, cu ce se ocupă acum… Să continui?

— Dacă așa vrei.

Replica era sarcastică, dar vocea lui părea slăbită.

— Cartea e doar vârful aisbergului, nu-i așa? Colegii mei se ocupă chiar acum de tot ce ai strâns în „peștera lui Aladin”…

O tresărire clară de data asta, ca și cum ideea că polițiștii ei se târau prin bârlogul lui îi provoca o durere fizică.

— … și au găsit deja niște lucruri foarte curioase. Un ghiozdan care a fost al lui Callum Harvey, un jurnal care a fost cândva al lui Rachel Wood, o zgardă de câine cu numele lui Daniel King scris pe ea, chiar și o cărămidă care ar fi provenit de la ferma distrusă…

— Și ce? Sunt colecționar.

Replica fusese concisă, lăsând să se întrevadă furia lui la intervenția ei nedorită.

— Îmi dau seama. Nu prea pricep de ce *ar vrea* cineva să păstreze cearșafuri care i-au aparținut lui Rose West sau niște schițe făcute de Charles Manson, dar asta nu te-a împiedicat, nu? Ce anume te interesează în mod deosebit la criminalii ăștia?

Acum suspectul tăcu, neștiind ce să răspundă.

— Întreb pentru că mă interesează sincer, continuă Helen. Nu există niciun ucigaș remarcabil din epoca modernă pe care să-l fi omis. Ai de toate: operele de artă, dosarele din penitenciar,

lenjeria, colecțiile porno. Ești ca o enciclopedie a crimei. De ce?

Încă un moment de ezitare. Întrebarea ei nu era o acuzație directă, iar el părea tentat să răspundă.

— Pentru că nu sunt ca oamenii obișnuiți.

— Aici n-o să te contrazic.

— Acționează fără limite.

— Fără conștiință, îl corectă Helen.

— Fără *limite.* Fac ceea ce majoritatea oamenilor n-ar putea suporta. Și o fac fără teamă.

— Și îi admiri din cauza asta?

— Mă intrigă.

— Și victimele lor? Pari foarte interesat de ele, dacă e să ne luăm după colecția ta. Unul dintre polițiștii mei mi-a zis că aveai o șuviță de păr de la Alice R…

— Au fost atinși de ceva, o întrerupse el. Ceva mai mare decât ei. Ceva care i-a *schimbat.*

— Definitiv, în unele cazuri, remarcă Helen, nereușind să-și ascundă dezgustul.

— Oricum, experiențele i-au transformat. După, fac parte din altă poveste, din povestea altcuiva. Au o moștenire.

— Și asta te entuziasmează? Intersectarea ucigașului cu victima?

— Sunt colecționar, atâta tot.

— Ești pe naiba!

Acum, în sfârșit, suspectul ridică privirea, rănit de agresivitatea din glasul lui Helen.

— Sunt sigură că ai vrea să credem că-ți petreci zilele izolat în mica ta ascunzătoare, admirându-ți colecția neplăcută de suvenire.

Pe chipul lui se citi furia. Nu-i plăcea să fie ridiculizat.

— … dar ai fost destul de activ, nu-i așa? Duba ta a fost văzută lângă casa lui Justin Lanning în noaptea când ai încercat să forțezi intrarea…

— Tâmpenii…

— Și nu mă îndoiesc că, în timp, o să reușim să confirmăm că ai fost și lângă clădirea în care se

afla biroul lui, în ziua în care a fost răpit și ucis.

Din nou, clătină furios din cap.

— Și ai fost văzut și lângă locuința lui Callum Harvey, cu trei zile înainte să fie ucis și el. Și dacă nu-i suficient…

Helen făcu o pauză de efect, bucurându-se de disconfortul evident al suspectului.

— … acum avem și mărturii ale personalului de la Waterstones, care afirmă că ai fost *aseară* la un eveniment al lui Maxine Pryce, că ai zăbovit mult după ce plecaseră ceilalți clienți. Era următoarea pe listă?

— Du-te naibii!

— Negi că ai urmărit-o?

— Da.

— Că intenționai să-i faci rău?

— Astea-s aiureli. N-am făcut rău nimănui.

— Și atunci de ce ai la tine un taser?

De data asta, nu mai veni nicio replică.

— Justin Lanning a fost lăsat fără cunoștință cu un taser înainte să fie strangulat. Și pun pariu că și Callum Harvey.

— Am nevoie de el pentru protecție! se răsti suspectul.

— Protecție împotriva cui?

O tăcere îndelungată, apoi, din nou, suspectul își mută privirea, fără să poată sau fără să vrea să răspundă.

— Știi, pentru un om nevinovat, pari să ai o grămadă de argumente împotriva ta. Un interes obsesiv pentru ucigași. Dovezi clare ale intenției de a pătrunde în viețile fostelor victime ale lui King. Posesia unui taser. Și, pe deasupra, ai opus rezistență la arestare, ai atacat un ofițer de poliție și ai condus ca un nebun încercând să scapi de urmărire.

Bărbatul rămase tăcut, uitându-se urât la ea.

— Deci, înțeleg de ce ai vrea să cred că ești doar un umil colecționar, care studiază cele mai întunecate impulsuri omenești, dar nu te cred. Cred

că ești obsedat de criminali. De ideea de a ucide. Obsedat de Daniel King, în mod special…

El se uita direct la Helen, dar nu încercă să nege torentul de acuzații făcute de ea.

— De ce te atrage așa de tare?

Niciun răspuns.

— Conform rapoartelor de la polițiștii mei, depozitul tău e plin de obiecte îngrozitoare. E ca un anuar al celor depravați și nebuni, dar colecția de obiecte ale lui King le pune în umbră pe toate celelalte. De ce?

Suspectul își privea mâinile, iar Helen observă că îi tremurau.

— Ai schițele pe care le-a făcut pentru maică-sa, foile lui matricole vechi, chiar și haine care i-au aparținut. Ai multe efecte personale ale victimelor lui, ca să nu mai vorbim despre o fotografie oficială de la școală a copiilor pe care i-a răpit, iar capetele lor sunt încercuite cu cerneală neagră. De ce? Ce admiri așa de tare la el?

Suspectul tot refuza să o privească în ochi.

— Te excită ce le-a făcut copiilor ăstora? Îți place ideea să-l readuci la viață? Sau *să termini* ce a început el?

— Ești nebună…

— Chiar de la început m-am întrebat dacă era o crimă la indigo, cineva care readuce la viață fantoma lui Daniel King în vreun scop personal pervers. Acum sunt sigură. Așa că spune-mi…

Helen îl țintui cu o privire oțelită.

— … ce te-a făcut să treci granița? Când ai încetat să mai visezi la crime… și să le faci *pe bune*?

Capitolul 55

— Ăsta-i bărbatul care ne interesează.

Charlie îi întinse managerului fotografia. Fusese făcută la spital, cu lumină bună și focalizare clară. Era mult superioară imaginii de pe camera de supraveghere pe care o avuseseră până atunci, iar Charlie avea mari speranțe că proprietarul de la Moon Lounge sau vreunul dintre angajații lui aveau să recunoască figura misterioasă.

— Când ai zis că a fost aici? spuse Chris Bridges, cu accentul lui puternic de Portsmouth.

— Aseară, pe la 22:00-22:30.

Hannah Bradwell era convinsă că avusese telefonul la ea când intrase în club. Își aducea aminte că se uitase cât era ceasul pe la 23, înainte să se ducă să danseze, lăsându-și geanta nesupravegheată. Dacă spunea adevărul, atunci cineva îi furase telefonul aseară, la club. Dacă reușeau să obțină o identificare a hoțului, ar fi avut o legătură clară cu ucigașul lor.

— Nu pot spune că-l recunosc, dar eu am stat mai mult în spate aseară. Mai bine vorbiți cu Lisa, care se ocupă de sală. Stați s-o chem…

Îi dădu înapoi fotografia și se îndreptă către o femeie subțire, cu părul buclat, bogat, ocupată să mustruluiască personalul care făcea curățenie. Charlie profită de ocazie să se uite în jur. În lumina rece a zilei, cluburile de noapte păreau întotdeauna lipsite de viață și ponosite – banchetele de piele păreau uzate, ringul de dans era devastat și, în lipsa valurilor de parfum, nu aveai cum să nu simți duhoarea de alcool stătut. Era un loc foarte diferit noaptea. Era un club imens, foarte popular în egală măsură printre localnici și turiști, iar în weekenduri atrăgea întotdeauna mulțimi impresionante. Cineva folosise acest scut uman ca să se strecoare în club și să fure telefonul lui Bradwell. Dar în ce scop? Bradwell promisese să-l sune pe Callum Harvey dimineață, așa că acesta aștepta un apel. Oare ucigașul lui Harvey știa? Se gândise că poate Harvey, fiind mai retras, nu ar răspunde dacă l-ar

suna *altcineva*? Cât de profunde erau cunoștințele lui despre viața lor?

Managerul de sală se apropia de ea, așa încât Charlie își alungă aceste gânduri.

— Lisa McGee, cu ce vă pot fi de folos?

Vorbise politicos, dar fără căldură. Charlie bănuia că managerul, o tipă încăpățânată, mai avusese de-a face cu poliția – cluburile astea erau o adevărată Mecca pentru dealeri – și nu vedea cu ochi buni amestecul ei.

— Credem că bărbatul acesta a fost în club aseară.

— Dați-mi să văd!

Luă fotografia și o cercetă, dar nu spuse nimic.

— Aveți camere cu circuit închis?

O clătinare scurtă din cap. Charlie putea ghici de ce, dar nu insistă.

— E posibil să-l fi văzut bodyguarzii? Vânzătorii de bilete?

— Sigur că putem să-i întrebăm, dar un individ slab și chel e greu de ținut minte, clubul e plin de de-ăștia în weekend, muncitori care vin să bea câteva beri, să le dea roată fetelor…

— Dar barmanii? Sau chelnerii? Credem că bărbatul a dat târcoale unui grup de femei din zona VIP.

Managerul de sală aruncă o privire spre o zonă delimitată din colțul îndepărtat al sălii. Încă o dată, nu arăta cine știe ce la lumina zilei. Orice farmec sau prestigiu ar fi avut aseară, dispăruse de mult.

— Păi, putem să întrebăm, poate aveți noroc. Dar, sincer, sala a fost plină ochi azi-noapte și, cu luminile care clipesc și îngrămădeala de trupuri, e greu să vezi clar pe cineva dacă nu te trage de mânecă în mod special. Personalul meu e alergat întruna – ca să fiu sinceră, am nevoie de mai mulți – și, dacă omul vostru a vrut să nu fie văzut, atunci aș zice că a avut șanse serioase.

Părea ciudat de înveselită de idee, ca și cum cineva care scapă de brațul lung al legii ar fi fost

cumva ceva pozitiv. Charlie era foarte tentată să-i spună vreo două din cauza acestei atitudini, însă știa că nu o să ajungă nicăieri fără cooperarea lui McGee, așa că se hotărî să se poarte frumos.

— Când se întoarce personalul… cei care au lucrat aseară? întrebă ea politicos.

— Lucrăm prin rotație, așa că unii o să vină diseară, alții mâine.

— Atunci aș vrea să las aici câțiva polițiști până reușim să vorbim cu toți.

Chipul managerului rămase nemișcat.

— Nu vă faceți griji, nu trebuie să fie în uniformă. Pot veni în civil, dacă preferați, dar este esențial să discutăm cu toți cei care au lucrat aseară.

McGee arăta de parcă ar fi preferat ca ofițerii să se afle *oriunde* în altă parte, dar tonul lui Charlie fusese suficient de ferm – dincolo de amenințarea tacită a polițiștilor în uniformă care să patruleze prin club – ca să o convingă să nu riposteze.

— Faceți ce aveți de făcut, răspunse într-un târziu, cu un nivel minim de eleganță. Dar, sincer… ținând cont de cum arată locul și de numărul de oameni care au fost aseară, mă rog… o să fie ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

Și cu asta, plecă.

Capitolul 56

Avea o senzație de claustrofobie, de parcă îl strângeau pereții. Își dorea mai mult ca orice să scape din locul ăsta… dar nu se punea problema acum.

„Discuția” lui Joseph cu Helen se terminase prost. Era în parte vina lui – era încă marcat de accident, plus că nu-i plăcea să fie criticat în fața celorlalți polițiști. Fusese neprofesionist din partea ei… dar chiar și-așa tot nu ar fi fost cazul să plece

cum o făcuse. Păruse nesubordonat, dar și nechibzuit și știa că avea să plătească. În realitate, plătise deja. Nu numai că era subiectul glumelor și bârfelor din secție, dar mai primise și misiunea asta de pălmaș, sub nivelul unui agent, când Helen hotărâse să-l interogheze singură pe suspect. I se urcase sângele la cap. *El* fusese cel care primise pontul de la Garanita, *el* fusese cel care scăpase la mustață de arma cu electroșocuri, *el* fusese cel care-și riscase viața urmărindu-l pe suspect pe străzile din Southampton. Și care era răsplata? Inventarierea efectelor suspectului – această extraordinară colecție de suvenire criminale – și supravegherea transferului lor la Southampton Central.

Avusese de gând să se ducă la Malik, să se asigure că e bine și să o îmbuneze. Dar și asta i se refuzase, fiind împiedicat de Helen, tot ca parte a pedepsei. Insista să aibă toate dovezile înregistrate și analizate pe loc, o solicitare cu totul rezonabilă ținând cont de importanța anchetei, însă nu era ceva care să necesite prezența unui ofițer. Nu, prezența lui aici era o declarație, o declarație cât se poate de publică.

Cum de o luaseră lucrurile razna așa de tare într-un timp atât de scurt? Acum câteva zile era întins în patul ei, mulțumit că și cariera, și relația mergeau în direcția cea bună. Știa că încă mai trebuie să-și dovedească valoarea în fața ei și a echipei, dar Helen nu l-ar fi lăsat să se apropie așa de mult de ea dacă ar fi crezut că e un fanfaron. Nu, era evident că-l evaluase și considerase că are potențial din mai multe puncte de vedere. Însă acum se simțea exclus, întemnițat în refugiul ăsta înăbușitor și sinistru.

Joseph își dădu abia acum seama că unul dintre ceilalți polițiști – care era chiar mai novice decât Malik – îl fixa cu privirea. Revenind la realitate, se apucă din nou de treabă – nu avea rost să atragă și mai mult atenția asupra lui, holbându-se în gol ca

un tâmpit. Avea o treabă de făcut și, cu cât o termina mai repede, cu atât putea pleca mai rapid din locul ăsta sumbru.

Nu era o misiune care să-i facă în vreun fel plăcere. Lucrurile bune – captura masivă de suvenire legate direct de King și de foștii lui captivi – fuseseră deja catalogate, puse în pungi de dovezi și trimise la secție. Erau puține obiecte personale, ceva ce i-ar fi putut ajuta să-l identifice pe dezgustătorul lor captiv, așa că nu mai rămăsese decât un tezaur de nefericire și suferință. Proteza dentară a lui Alan Carter, un ucigaș degenerat care-și mușca victimele în timp ce le omora, șișul cu care fusese înjunghiat Charles Bronson în timpul unui atac la Strangeways, o scrisoare semnată a lui Ted Kacyznski, cunoscutul Unabomber – părea să nu existe nicio ciudățenie revoltătoare care să nu-l intereseze pe suspectul lor. Cu astea Joseph se putea descurca – fiecare cu ciudățeniile lui –, dar obiectele furate de la victime chiar îi făceau greață. Suvenire, chiar și dovezi de iubire ale unor oameni nevinovați care fuseseră brutalizați, abuzați și uciși. Găsind ursulețul pe care-l ținea în brațe un copil când fusese ucisă mama lui, i se făcuse rău fizic. Ce fel de ciudat se bucură să aibă așa ceva?

Ce i-ar mai fi plăcut să fie în sala de interogatoriu, față în față cu el! Știa din experiență că ucigașii se și tem, îi și respectă pe polițiștii care i-au arestat și ar fi profitat de acest lucru, aplicând exact presiunea potrivită ca să-l convingă pe suspectul recalcitrant să coopereze. Sau cel puțin ar fi avut ocazia să-i transmită exact ce credea despre el, ceea ce i-ar fi oferit o satisfacție serioasă.

Dar i se refuzase această ocazie. Helen decisese să se ducă singură, lăsându-l să joace rolul hamalului care mută mobila. Nu asta fusese el învățat să facă, nu asta fusese *născut* să facă, dar nu se punea problema să-și părăsească postul, în niciun caz după catastrofa de azi-dimineață. Nu,

nu avea ce face, trebuia să pună osul la treabă și să termine ce avea de făcut, sperând – rugându-se – că escala în purgatoriu va fi de scurtă durată.

Capitolul 57

— N-am făcut nimic.

Suspectul își susținea în continuare nevinovăția. Însă Helen simțea instinctiv că i se clatină hotărârea – acum părea ostenit și o contrazicea mai puțin prompt. Întrebarea era dacă putea să obțină o mărturisire înainte să intervină personalul medical. Chiar și acum îi zărea pe doctori foindu-se pe-afară, discutând agitați dacă – mai precis, când – trebuie să ia măsuri.

— Așa spui tu, dar uite care-i povestea. Nu cred că Daniel King a fost autorul. El e o fantomă. Dar putea să-i continue treaba *altcineva.* Ce poveste ar mai fi, ce mai realizare pentru tine…

— King n-avea nimic special…

— Nu e cazul să-mi spui *mie,* ripostă Helen. Dar nu sunt sigură că ești convins și tu. Ai o colecție vastă de obiecte personale de-ale lui, ca să nu mai discutăm despre o grămadă de cărți despre el.

— Mă interesează o mulțime de ucigași.

— Dar ăsta era cineva din zonă, captivii încă mai sunt în Southampton, așa că ar fi poate simplu… chiar tentant. Habar n-am cine ești, dar accentul tău spune că ești de prin zonă. Și atunci ți-ar fi fost ușor să-i găsești, să-i ataci acasă, la birou…

— Nu.

— După care puteai să dispari în neant. Nu știm cine ești, unde stai, ce trecut ai. Poate că ai o înclinație spre violență, răpire, crimă. Nu sunt sigură, pentru că ești cu totul retras, trăiești în umbră. Ești *invizibil.* O fantomă care poate să pătrundă în viețile altora și apoi să dispară. Să

atace după bunul plac, să facă lumea să creadă că eroul tău, Daniel King, s-a întors din morți…

— Nu, nu, nu…

— Și atunci, unde erai joi seară? Între orele 18:00 și 19:00?

O clipă de ezitare, un moment în care expresia suspectului se întunecase.

— Eram la depozit.

— Poate confirma cineva?

— Nu, eram singur.

— Și azi-dimineață? Între 10:00 și 11:00?

O scurtă tăcere, apoi:

— Eram… eram cu cineva.

— Erai cu Callum Harvey.

— În niciun caz…

— Măcar încearcă să pari convingător. Unde erai?

Tăcere îndelungată, apăsătoare. Suspectul se uita tot la cearșafuri și-și pigulea nervos unghiile.

— Bine, deci n-ai alibi pentru niciuna dintre crime, urmă Helen tăios. Ceea ce nu e surprinzător, pentru că i-ai urmărit agresiv pe amândoi, făcând planuri *când* și *cum anume* o să-i ataci.

— N-am făcut niciodată rău cuiva…

— Ai încercat să ataci un ofițer de poliție cu o armă cu electroșocuri…

— Habar n-aveam cine era, se furișa pe lângă mine.

— Și, în primul rând, de ce ai o armă cu electroșocuri?

— Pentru apărare.

— Ca să te aperi de *cine*?

Suspectul, care se uitase pentru scurt timp la Helen, își coborî din nou privirea.

— Uite ce este, e ilegal să ai un taser. Pot să te acuz de posesie de armă, ca să nu mai vorbim despre rezistența la arestare și atac asupra unui ofițer de poliție. E mai mult decât suficient, ca să te ținem în custodie până îți scotocim viața, bunurile, îți aflăm mișcările, până ne lămurim *cum*

anume ai ajuns la Lanning și Harvey, cu ce i-ai omorât…

— N-am fost eu!

— Așa spui tu, dar fără nicio dovadă care să contrazică…

— N-am *fost* eu.

— Uită-te la mine…

Suspectul nu făcu nicio tentativă să se conformeze.

— UITĂ-TE LA MINE!

Helen țipase, făcându-l pe suspect să tresară și provocând o reacție din partea personalului îngrijorat din fața ușii. În pofida ostilității lui evidente, suspectul ridică încet privirea, uitându-se reticent în ochii lui Helen.

— Anchetez o crimă dublă. Sentința pentru dublu asasinat este închisoarea pe viață, fără posibilitate de eliberare condiționată. S-a terminat…

Ochii bărbatului nu șovăiră, însă Helen vedea acum spaima din privirea lui.

— Acuma e limpede că ai o obsesie nesănătoasă pentru King și victimele lui, ai fost văzut încercând să pătrunzi în locuințele lor, deții tipul de armă cu care au fost atacați, ai forța fizică să-i fi strangulat… Îți dai seama încotro se îndreaptă lucrurile, nu?

Nu era nicio îndoială că-și dădea seama.

— Vreau să închei ancheta asta. E un dosar vizibil și tu ești singurul care apare în cadru…

Helen făcu o scurtă pauză, după care continuă:

— Așa că, dacă n-ai ceva de spus, ceva care *dovedește* că nu tu ești vinovat, atunci n-am de ales și trebuie să te acuz de…

— Eram împreună cu alt colecționar…

Mormăise cuvintele, aproape că nu se auziseră.

— Ce-ai spus?

— Azi-dimineață. Eram împreună cu alt colecționar…

— Unde?

— Într-un complex industrial de pe Duke Street.

— Cine?

— Nu pot să spun, nu așa merge treaba.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Și n-o să găsiți nicio cameră video, cel puțin nu pe-acolo. Dar am luat dubița. Puteți s-o urmăriți pe camerele din trafic. Am condus prin centru.

Echipa se ocupa deja de identificarea deplasărilor vehiculului, prin sistemul de identificare a numerelor de înmatriculare în trafic. Dacă o mințea, Helen avea să afle repede.

— Iar adresa la care am fost e introdusă în GPS.

— Și ce fel de „întâlnire" a fost? întrebă Helen, fără să-și ascundă scepticismul.

— Un tip pe care-l interesau unele dintre suvenirele mele de la King; i-am arătat o mostră de marfă.

— *Marfă*?

— Prețurile au crescut enorm în ultima vreme, ținând cont de interesul presei pentru caz…

— I-ai vândut ceva din colecția ta?

— Cu asta mă ocup. Există o piață largă – lucruri care au aparținut ucigașilor celebri sau victimelor lor. O grămadă de oameni sunt interesați și plătesc bani buni…

— Din asta trăiești?

— Sigur.

— Și când o să căutăm în computerul tău, în mesaje, o să găsim dovezi?

— Evident că nu. Totul e pe dark web. Oamenii ăștia nu vor să atragă atenția asupra lor, așa cum nici eu nu vreau. Totul se întâmplă discret, cu oameni care sunt sau nu sunt cine spun. Câtă vreme plătesc, pentru mine e în regulă. Mă întâlnesc cu ei în complexe industriale, parcări publice, parcuri, oriunde. Dar întotdeauna iau taserul cu mine…

— De ce e totul secret, dacă n-ai *nimic* de ascuns?

Suspectul ezită – se vedea cum îi zumzăie creierul – înainte să răspundă, în cele din urmă:

— Uite ce e, cea mai mare parte a chestiilor ăstora e greu de obținut. Poliția ia toate dovezile sau familia ucigașului se asigură că toate lucrurile lui sunt distruse sau încuiate, dar întotdeauna există câte o cale, dacă ești inventiv…

— Adică le furi.

— Adică profiți de ocazii când apar. La Daniel King, locul fusese asigurat, dar era încă prea periculos să intre criminaliștii, așa că am riscat și am luat ce-am putut…

— Pentru că puteai să scoți profit?

— King se vinde bine, pentru că n-a fost găsit, pentru că e un caz cunoscut, pentru că lumea își aduce aminte imaginile cu copiii ăia în Downs…

Helen nu-l putea contrazice.

— De-asta… de-asta mă interesau Lanning, Harvey și Pryce. Au lucruri de valoare…

— Și le voiai pentru tine?

Suspectul tăcu din nou, știind că mărturisirile îl duceau direct la închisoare.

— Da.

— De-asta ai urmărit-o pe Maxine Pryce azi-noapte?

— Are un colier, o chestie în formă de inimă, pe care îl purta când a fost găsită în Downs. Încă îl poartă și… mă rog, știu că pot să scot bani frumoși cu el. M-a contactat direct cineva și mi-a cerut să-l obțin, dar ea nu era acasă, lucra din altă parte. Trebuia să știu de unde și de-asta am urmărit-o.

Dezgustul lui Helen pentru activitățile parazitului i se citea pe față, pentru că suspectul continuă:

— N-ai decât să crezi ce vrei despre mine. Poți să mă consideri hoț, dealer, scursură, cum vrei tu. Dar *nu* sunt ucigaș. Interesul meu pentru oamenii ăștia nu e personal, iar pentru mine nu e o ocupație neplăcută.

O țintui cu privirea:

— E doar profesional.

Capitolul 58

Erau înconjurate de oameni, dar Fran tot se simțea expusă și arunca priviri agitate în jur în timp ce vorbea. Alesese Café Nero, pentru că era întotdeauna aglomerată, dar acum își regreta decizia. Toate chipurile i se păreau suspecte de parcă toți ar fi știut ceva, de parcă ar fi putut fi periculoși.

— L-ai mai văzut în ultima vreme? Pe Callum, vreau să zic…

Maxine clătină din cap. Fran observă că fosta ei colegă părea mai slabă, chiar și mai îmbătrânită decât când se văzuseră ultima dată.

— Nu în ultimele luni. Tu?

— Acum câteva săptămâni. Îi era bine, era fericit, pentru numele lui Dumnezeu!

— Am auzit că urma să se căsătorească, răspunse Maxine, palidă. Și eram *bucuroasă* pentru el. După tot ce avusese de îndurat, merita un pic de fericire…

Cuvintele ei părură să plutească în aer, goale și fără nicio valoare acum.

— Iisuse, ce încurcătura naibii!

Lui Fran îi tremura glasul; în vocea ei se făceau auzite spaima și suferința. Maxine o prinse de mână, dar nu simți nicio alinare; avea nervii prea întinși.

— Întâi, Justin. Acum, Callum…

— O să găsim o explicație, *trebuie* să existe o explicație, insistă Maxine. Cineva pe care l-au scos din sărite, cineva care a ajuns să-i dușmă…

— Au fost *strangulați,* Maxine.

Fran rostise cuvintele prea tare, iar clienții din jur se întoarseră spre ele.

— N-au fost călcați cu mașina, urmă ea repede, coborând tonul. N-au căzut pe scări, au fost *strangulați.*

— Uite, știu că e înspăimântător, spuse Maxine, strângându-i mâna lui Fran. Dar, indiferent despre ce e vorba, nu e *asta.* Cel puțin așa mi-a zis poliția când am stat de vorbă.

Fran ridică privirea, surprinsă că poliția luase deja legătura cu ea, însă Maxine continuă:

— Și sunt sigură că, indiferent ce țicnit a făcut toate astea, o să-l prindă. Până atunci trebuie să rămânem vigilente. Sunt sigură că nu suntem în vreun pericol imediat.

— Dar de ce se întâmplă așa ceva? insistă Fran. Ce au *făcut*?

— Habar n-am, dar poliția *o să* afle. Au un suspect, pe cineva care a fost văzut încercând să intre cu forța în casa lui Justin. *Cineva* o să știe cine e, o să-l identifice și, după aia, toată treaba…

— Deci Justin fusese *deja* vizat? Înainte să fie ucis, vreau să zic?

— Așa se pare, deși nu știu toate detaliile…

— Crezi că *știa* că e în pericol?

Fran simți cum spaima care o cuprinsese se întețește și mai tare.

— E posibil, deși cu siguranță nu mi-a spus nimic, răspunse Maxine prudentă. Am vorbit săptămâna trecută și era încordat, dar nu de-asta…

— Și Callum? Ți-a zis poliția ceva despre el?

— N-am vorbit despre Callum. Dar dacă individul îl urmărea pe Justin, atunci s-ar putea să fi făcut la fel și cu Callum. Poate observase și el ceva, poate că nu. Oricum, poliția o să discute cu Hannah, o să afle ce se întâmplă și după aia *o să se ocupe* de asta.

— Și tu?

— Eu?

— Tu ai observat ceva suspect?

Maxine păru surprinsă, ba chiar deconcertată de întrebare.

— Ar fi trebuit?

— Nu, sigur că nu, răspunse Fran repede. Doar că toată lumea știe cine ești – din cauza cărții, a articolelor… *Tu* ai observat ceva?

Fran era conștientă că glasul ei părea tulburat, disperat. Dar trebuia să afle.

— Nu, nimic.

Fran simți cum nodul din stomac se slăbește un pic.

— Am mai primit câte un comentariu pe ici, pe colo, pe Twitter sau pe Facebook, urmă Maxine, reușind să zâmbească trist. Dar nu-s decât trolii obișnuiți, nimic sinistru.

— Ești sigură?

— Categoric. Așa că încearcă să nu-ți faci griji. Nu sunt în pericol și nici tu nu ești. Ce li s-a întâmplat lui Justin și Callum e… mai mult decât oribil. Dar n-are nicio legătură cu noi. Așa că poți să fii tristă dacă vrei, să plângi cât vrei, Dumnezeu știe că ai dreptul ăsta. Însă încearcă să nu-ți faci griji. Daniel King este unde-i e locul, în trecut…

O strânse din nou de mână pe Fran.

— Și acolo o să rămână.

Capitolul 59

Avea o singură ocazie, așa că nu ezită. Joseph Hudson era în sfârșit singur și, dacă era să facă mutarea, trebuia să o facă acum.

Emilia parcase la intrarea din spate a secției de poliție. Ascunsă și neluată în seamă, ușa discretă fusese folosită adesea ca intrare pentru suspecți sau ieșire pentru polițiști. De multe ori, Emilia așteptase acolo, prinzând câte un comentariu neoficial sau o fotografie incriminatoare, și avea o bănuială că acum Hudson o să intre pe-aici. Adevărul e că nu prea avea altă cale, ținând cont de numărul de cutii pe care le aducea de la depozit.

Părea să fie îngropat în ele – o siluetă singuratică printre lăzile portocalii –, cum stătea în curtea deschisă.

Porțile tocmai se deschiseseră din nou ca să iasă o mașină de patrulare, oferindu-i Emiliei o vedere clară spre detectivul-sergent. Era sigură că avea polițiști care să-l ajute, dar nu era niciunul prin jur în momentul ăsta, așa încât, chiar când porțile începură să se închidă, Emilia se năpusti printre ele, îndreptându-se grăbită spre el.

— N-ai ce să cauți aici! se răsti Hudson la ea, chiar mai ofticat ca de obicei.

Emilia observă zgârieturile de pe fața lui și umbra vânătăilor din jurul ochilor – clar nu era în formă bună după accident. Cu atât mai bine pentru ea.

— Nu stau. Vreau să vorbim doar un minut…

— Ne-am spus tot ce era de spus. Ai obținut articolul, ai pozele. Publică-le și du-te naibii!

Îi vorbise răstit, iar în glas i se simțea frustrarea, însă nu era în stare să se uite la ea. În pofida tonului amenințător, părea mai degrabă stânjenit decât furios. Și cum ai fi putut să-l acuzi? Escapada catastrofală de azi-dimineață s-ar fi putut solda cu morți și încă îi mai putea distruge cariera.

— Așa o să și fac, dar înainte de asta am nevoie de ajutorul tău. Nu știu sigur cum să abordez articolul…

Hudson o săgetă cu o privire întunecată, displăcându-i în mod evident și tonul ei de tachinare, și presimțirea că mai urma ceva. Aruncă o privire spre ușa din spate a secției, temându-se parcă să nu fie văzut.

— Vezi tu, am atâtea chestii bune, urmă Emilia repede, că nu știu ce să scriu și ce să las deoparte. Evident, am detaliile de bază, scenariul urmăririi și niște poze *minunate,* dar, de exemplu, includ și numele nefericitului de polițist implicat? Poze cu el?

Hudson se uită urât la ea.

— Probabil că așa ar trebui. În definitiv, ar fi jurnalism de calitate, ca serviciu public. Să alertez publicul în legătură cu prezența unui polițist nesăbuit în rândul forțelor locale…

— Nu întinde coarda!

Era încordat, iar Emilia simți un fior plăcut de teamă. Oare o s-o atace? S-o prindă de gât? După dimineața asta, orice părea posibil.

— Da, așa ar trebui să fac, urmă ea. Așa ar fi de bun-simț. Dar, pe de altă parte, pot să abordez și altfel lucrurile.

Hudson nu spuse nimic, dar nici nu făcu vreo încercare să o oprească sau să o întrerupă. Oare trăgea de timp, ca să-și dea seama cum să reacționeze? Sau tot strângea în el până avea să izbucnească?

— Aș putea lăsa deoparte numele ofițerului. Să-l scutesc de o situație jenantă foarte publică, al cărei rezultat ar fi să sporească *și mai mult* presiunea asupra lui, din punct de vedere profesional… Da, acum, că stau să mă gândesc, aș putea prezenta tot episodul într-o lumină… pozitivă. Mă tem că nu pot să evit masacrul și riscurile pentru siguranța publică, dar m-aș putea concentra pe faptul că suspectul a fost arestat, au fost realizate progrese și așa mai departe. Și nu e nevoie să afle lumea cine a condus operațiunea, cine e răspunzător pentru toată nenorocirea…

Hudson era pe punctul să răspundă, roșu la față de furie, însă Emilia interveni înainte.

— În numele sincerității absolute, trebuie să spun că am fotografii cu tine imediat după accident. Pari un pic amețit și năucit, mă tem…

Era o exagerare, dar nu trebuia să afle și Hudson.

— Acuma eu m-aș bucura foarte tare să le includ în articol – ar da puțină culoare materialului –, dar aș putea și să le omit. Cum procedez e decizia ta, Joseph.

— Adică?

— Adică, dacă mă ții la curent cu ce se întâmplă mai departe în anchetă, atunci pot să „perii” incidentul de azi-dimineață și să te ajut să-ți salvezi cariera. Dacă refuzi această solicitare foarte rezonabilă, n-o să am nicio reținere.

Hudson se uita în continuare la ea, înroșindu-se tot mai tare la față. Emilia îl privi în ochi, refuzând să se lase intimidată. Ea era în poziție de forță, nu el.

— Am nevoie de timp să mă gândesc.

El încerca să-și păstreze calmul, dar nu-și putea ascunde furia.

— Să nu dureze prea mult! Termenul meu de predare e peste trei ore.

Se întoarse, aruncându-i peste umăr câteva cuvinte de rămas-bun.

— Ai numărul meu, Joseph. Nu te sfii!

Se îndepărtă, apăsând un buton și apoi privind cum se deschid porțile grele. Se întoarse cu spatele la ele și-l văzu pe Joseph uitându-se încă spre ea. Părea decis să nu-și trădeze sentimentele, să nu-i dea niciun indiciu despre ce urma să facă, însă Emilia nu-și făcea griji.

Hudson avea să se deteste pentru ce urma să facă. O s-o urască. Dar până la urmă va *trebui* să coopereze.

Capitolul 60

În încăpere se lăsase o tăcere apăsătoare, care secătuia energia și zdrobea speranța.

— Cât de sigură ești?

Charlie încercase să strecoare o oarecare relaxare în întrebare, dar sunase forțat.

— Cât se poate de sigură, răspunse Helen, abia ridicând privirea de la computerul din fața ei. Suspectul a fost destul de deschis în legătură cu activitatea lui pe dark web și se și verifică.

Făcu un semn spre monitor.

— Chiar *are* o corespondență activă cu diverși cumpărători de suvenire rare legate de crime și cred că spunea adevărul când povestea că din asta trăiește – există câteva tranzacții substanțiale în Bitcoin. De ce plătește lumea pentru așa ceva, numai Dumnezeu știe, dar chiar se întâmplă asta…

— Și se aplică și în cazurile lui Justin Lanning și Callum Harvey?

Helen încuviință.

— Avea o colecție amplă de obiecte – de la fotografii cu ei, așa cum arată acum, surprinse în fața serviciului, și până la exemplare semnate din versiunea de semnal a manuscrisului lui Pryce – pe care e evident că le-a furat de la tipografie –, sau chestii scumpe, cum ar fi obiecte personale de la momentul răpirii. Era cineva care voia să cumpere colierul lui Pryce – i se oferiseră 10 000 de lire, dar avea de gând să-l scoată la licitație când făcea rost de el.

— Și presupun că susține că de-asta încerca să intre în casa lui Lanning și dădea târcoale la Harvey.

— Exact! Majoritatea obiectelor pe care le strânsese erau luate fără consimțământul proprietarului. Iar el susține că de-asta a fugit când și-a dat seama că-l urmărește poliția.

— Furt, vânzare de obiecte furate, violare de domiciliu… ar primi o condamnare frumușică.

— Iar asta ar afecta ceea ce s-a dovedit a fi o carieră destul de profitabilă.

— Și atunci cum e cu alibiul? Sau mai degrabă alibiurile…

— E drept că n-are nimic concret pentru noaptea în care a fost ucis Lanning, dar din corespondența lui reiese că avea programată în dimineața aia o întâlnire cu un colecționar. A verificat Osbourne – sistemul de urmărire a traficului îl localizează într-un complex industrial de pe Barnfield Road la

momentul morții lui Callum Harvey. Să înțeleg că echipa n-a găsit nimic la Moon Lounge?

— Nu încă, răspunse Charlie prudentă. Deși n-am apucat să stăm de vorbă cu toată lumea. Am discutat abia cu jumătate din personalul de servire, plus bodyguarzii, bineînțeles – nimeni nu-și aduce aminte să fi văzut pe cineva care să corespundă descrierii.

— Dar în Wonston Road? A văzut vreunul dintre vecini pe cineva suspect în preajma casei lui Harvey azi-dimineață?

— Nici vorbă, mă tem. Încă mai mergem din ușă în ușă, însă până acum singurii care au fost văzuți lângă casă au fost polițiștii noștri, care au ajuns *după* apel.

— Și casa? Vreun semn care să ne arate cum a reușit să intre atacatorul?

Charlie își dorea cu disperare să raporteze ceva pozitiv, însă primele concluzii ale lui Meredith nu aduseseră nimic.

— Ușa din față era închisă, dar nu și încuiată. Nu se vedea niciun semn de intrare forțată pe nicăieri, cu toate că ușa din spate era deschisă când ai ajuns tu.

— Deci fie ucigașul s-a strecurat – poate că ușa din spate fusese lăsată descuiată… –, fie i-a deschis Harvey.

— Posibil, deși nu-l văd pe Harvey deschizându-i suspectului nostru. Harvey l-a recunoscut când am vorbit cu el și e evident că ar fi fost vigilent.

Urmă o scurtă tăcere, pe care Charlie era nerăbdătoare să o alunge.

— Poate ne ajută criminaliștii? Cu urma pe care am găsit-o unde era Lanning…?

— Nu corespunde. Urma aia e numărul 41, iar suspectul poartă cel puțin 43.

— Deci am interpretat greșit?

Nu era o întrebare pe care să vrea să o pună, dar nu avea de ales, ținând cont de dovezile pe care le

aveau în față.

— Suspectul *pare* să corespundă din niște puncte de vedere, urmă ea, dar, dacă nu-i putem confirma prezența la locul faptei sau nu reușim să-i demontăm motivația financiară…

— Și nu putem face niciuna din ele în momentul ăsta, ripostă Helen.

— … atunci trebuie să recunoaștem că suntem departe de momentul în care să putem formula acuzații.

Știau amândouă, dar tot era de ajutor să o spună cu voce tare.

— Posesia unui taser e interesantă, îndrăzni Charlie. Dar sunt disponibile dacă știi unde să cauți și sunt convinsă că o mulțime de oameni care trăiesc din economia subterană au așa ceva. Dacă nu găsim mai multe, dacă nu reușim să-l legăm decisiv de locul vreuneia dintre crime, o să trebuiască să ne mai gândim. O să mai fie sub pază la spital cel puțin 24 de ore, ceea ce ne lasă un pic de timp la dispoziție, însă n-aș fi foarte sigură că o să formulăm acuzații împotriva lui nici atunci.

Helen nu o putea contrazice. Nu era ce-și dorea, nimeni nu-și dorea așa ceva, după evenimentele dramatice din cursul dimineții, dar acum părea că nu o nimeriseră. Cu toate strădaniile lor, cu toate eforturile lor, reveneau în punctul de unde plecaseră.

— Vrei să adun echipa, să revedem tot ce avem…?

Helen clătina deja din cap.

— Trebuie să mă duc la morgă și, în plus, vreau să terminăm înainte cu ancheta martorilor și discuțiile cu vecinii. N-are rost să ne pripim, mai ales când miza e așa de mare.

— Vrei să vin cu tine la morgă? Sau preferi să rămân și să-l ajut pe detectivul-sergent Hudson?

— Niciuna, nici alta, trebuie să te duci acasă.

— Nu mă deranjează să mai rămân.

— Charlie, nu poți să nu te duci la petrecerea fetei tale. Îmi pare rău numai că nu pot să ajung și eu; mi-aș fi dorit.

— Nu pare corect, cu tot ce se întâmplă…

— E foarte corect, așa că du-te. Vorbim mai încolo dacă e nevoie.

Charlie se înduplecă și-i mulțumi lui Helen, după care plecă grăbită să-și strângă lucrurile. Helen o privi îndepărtându-se, iar gândul la Jessica distrându-se îi ridică trecător moralul. Fusese o prezență intermitentă în viața finei ei și i-ar fi făcut plăcere să fie de față la petrecere. Însă din păcate, ca de multe alte ori, avea îndatoriri mai presante. Înainte să plece către Jim Grieves, voia să ia personal legătura cu Maxine Pryce și Fran Ward. Fără să le alarmeze, voia să se asigure că iau măsuri de precauție de bun-simț. Nu avea nicio dovadă că există vreo amenințare reală la adresa lor, dar nu se punea problema să riște. Câtă vreme prin oraș hoinărea un ucigaș în serie, era mai bine pentru ele să fie vigilente.

Capitolul 61

Închise ușa în urma ei, trase zăvorul și puse lanțul. Se întoarse și ascultă cu atenție, să audă vreun semn de mișcare, vreun scârțâit de podea, o ușă care se deschide, dar nu auzi nimic. Era singură.

Maxine își aruncă geanta și dădu o tură rapidă prin apartament, intrând în ambele dormitoare, apoi în baie, după care trecu vijelios prin bucătărie și se duse în living. Mulțumită că era singură, azvârli cheile pe masă și se așeză pe canapea.

Niciodată nu i se păruse atât de confortabilă, atât de moale ca acum. Era uzată, trebuia să cumpere alta, însă azi îi plăcea cum o cuprindea, învăluind-o ca o îmbrățișare ocrotitoare. Ce și-ar

mai fi dorit o îmbrățișare adevărată, pe cineva care să o ia în brațe, dar cine naiba ar fi putut îndeplini rolul ăsta? Cui i-ar fi putut mărturisi?

Nu, era o povară pe care trebuia să o poarte de una singură. Înfruntase pericolul, făcuse o alegere, iar acum trebuia să accepte consecințele. La momentul acela, păruse foarte simplu. Era pur și simplu da sau nu. Fă-o sau mori! Și îi era jenă să accepte că alegerea i se păruse simplă. După aceea își spusese că era foarte firesc. Era o supraviețuitoare, era o persoană care reușea întotdeauna, indiferent ce obstacole întâlnea în cale. Dar nu era simplu, nu?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, capul îi zvâcnea. De fapt își dorea să ia câteva pastile de Nurofen cu o vodcă tonic, dar nu avea energie să se ridice de pe canapea, așa că-și îngropă fața în mâini, sperând că atingerea răcoroasă o să-i aducă alinare. Însă în cap i se învârteau aceleași gânduri, îi zvâcnea aceeași durere surdă a vinovăției.

Acțiunile au consecințe. Știuse dintotdeauna, dar niciodată nu conștientizase așa de acut ca azi. Sperase că era doar o amenințare goală, că ideea să schimbi moartea ta cu a altcuiva era doar o fantezie nebunească, nefondată și totuși știuse că nu era așa. Vocea păruse foarte sigură, foarte convinsă, ca și cum era un joc care avea ritmul lui și se juca după reguli proprii. Cu toate astea vestea despre uciderea brutală a lui Callum aproape că o distrusese. Se trezise azi-dimineață bucuroasă, nestăpânită, fără griji, ba chiar optimistă, copleșită de ideea că a păcălit moartea. Cât de goală și nejustificată părea acum acea speranță! Din cauza ei Callum fusese asasinat. Vechiul ei prieten, partenerul ei de suferință, fusese atacat și strangulat.

Era incredibil, dar adevărat. Maxine stătuse ascunsă în apartamentul ei, rugându-se să dispară toate, să se poată trezi din coșmarul ăsta cumplit, dar ceea ce urmase fusese și mai rău. Sunase Fran

și o rugase să se întâlnească și nu acceptase un refuz. Maxine nu voise să se ducă – Dumnezeule!, nu voise să se ducă –, dar nu avusese de ales. Stătuseră mai mult de o oră împreună și în tot timpul ăsta ea fusese nevoită să mintă de multe ori. Despre șocul pe care-l trăise când aflase despre nenorocirea lui Callum, despre cât de tragic și nedrept era, despre cât de ireal părea totul. Mai rău, trebuise să o privească în ochi pe Fran și să-i spună că nu știa nimic, că nu avea de ce să se teamă. Oare o condamnase și pe Fran? Nu suporta să se gândească – și totuși, acum doar la asta se gândea. Ce fel de om era?

Tresări puternic la auzul unui bâzâit. O clipă crezu că era interfonul – și simți în ea un val de spaimă –, însă apoi își dădu seama că era doar telefonul care vibra pe măsuța de sticlă. Îl luă prudentă și fu ușurată să vadă că e un număr cunoscut – numărul centralei de la Southampton Central. Poate că era detectivul-sergent Brooks, care suna după întâlnirea lor? Sau poate detectivul principal, femeia aia… cum o chema? Grace? Oricum, nu avea să răspundă, în niciun caz. Nu în starea în care era.

Luase o hotărâre, încheiase o înțelegere. Nu avea niciun rost să mărturisească acum și să se trădeze, după ce răul fusese deja făcut. În seara asta nu o să stea de vorbă cu nimeni, nu o să se vadă cu nimeni, pentru că abia avea încredere în ea că nu o să cedeze, că nu o să se reverse din ea toate lucrurile întunecate. Nu, în seara asta o să rămână unde era. În siguranță. Protejată. Și copleșită cu totul de vinovăție.

Capitolul 62

Erau înșirați în fața ei – agitați, entuziasmați, în așteptare. În pofida tuturor încercărilor ofițerului

de presă de a menține ordinea, conferința degenerase într-o ploaie de întrebări la liber care o încolțeau pe Simmons.

Azi nu exista niciun loc unde să se poată ascunde.

— Îl puteți identifica pe suspect?

— O să formulați acuzații?

— Ați redeschis dosarul Daniel King?

Era greu de spus pe care să o evite prima. În mod normal aceste evenimente aveau un ritm previzibil, o etichetă care le impunea ziariștilor să pună întrebările pe rând, însă nu și azi. Vorbeau unii peste alții, încercând să se facă auziți.

— Suspectul a fost rănit în urma coliziunii?

— I-ați sancționat pe polițiștii implicați?

— Suspectul *a mărturisit*?

Simmons se oferea întotdeauna să se ocupe de presă, lăsând-o pe Helen să se concentreze asupra anchetei, dar, pentru prima dată, regreta. Nu că ar fi vrut să o arunce pe Helen în groapa cu lei – era încântată să preia criticile la adresa echipei –, numai că azi conferința de presă părea scăpată de sub control. Haita de ziariști parcă voia sânge, iar Simmons nu avea niciun mijloc să se apere după ce Helen o informase că suspectul principal devenise doar „martor care deține informații importante”.

Simmons ridică mâna și le ceru ziariștilor să facă liniște.

— Uite ce e, înțeleg că aveți cu toții întrebări, dar nu pot răspunde decât pe rând. În mod evident există o preocupare legitimă pentru acest caz, așa că permiteți-mi să vă asigur că lucrăm non-stop ca să ducem ancheta la capăt. Avem un suspect în custodie, care ne ajută în investigație și, la momentul potrivit, o să…

— Puteți să ne dați un nume?

Simmons se întoarse în direcția de unde venise întrebarea, însă știa deja cine era. Emilia Garanita,

maestrul de ceremonii și capul răutăților la genul ăsta de evenimente.

— De data asta, nu. Ancheta este în desfășurare…

— *Știți* măcar cum îl cheamă?

În tonul Emiliei se simțea că știe ceva, afișând o bucurie răutăcioasă, care o luă prin surprindere pe Simmons.

— Nu sunt sigură că e relev…

— Am auzit zvonuri că individul n-a mărturisit crimele – n-a recunoscut *nicio* implicare în aceste crime – și că, de fapt, habar n-aveți cine e.

— Sunt pure speculații…

— Și atunci cine e?

Simmons șovăi o clipă prea mult înainte să recurgă la manevra evazivă standard, făcându-i și pe ceilalți să atace subiectul. Îi simțeau stingherеala și voiau să profite de avantaj.

— Ce progrese ați făcut până acum în anchetă?

— Au murit doi oameni. Ce aveți de gând să le spuneți familiilor?

— Populația ar trebui să fie înspăimântată?

Tonul devenea tot mai ridicat, însă vocea lui Garanita se făcu din nou auzită.

— Populația a fost pusă în pericol astăzi din cauza acțiunilor necorespunzătoare ale poliției?

— Categoric, nu, ripostă Simmons scurt.

— O urmărire în viteză printr-o zonă rezidențială? Pentru prinderea unui bărbat căruia nu-i puteți spune numele, care poate că nu are *nicio relevanță* pentru ancheta în curs?

Simmons se uită la Garanita, simțind cum o cuprinde furia. Ziarista înfumurată era foarte sigură pe ea, foarte bine informată.

— Echipa de investigații majore este o unitate cu oameni foarte bine instruiți și cu experiență, care își îndeplinesc îndatoririle cât de bine pot…

— Ar fi putut să omoare pe cineva. Să înțeleg că ați fost la fața locului? Ați văzut măcelul?

Probabil că ar fi trebuit să se ducă, probabil că ar fi fost bine din punctul de vedere al relațiilor publice, însă cu toate câte se întâmplau Simmons hotărâse că nu era o prioritate.

— Sunt conștientă de ceea ce s-a petrecut.

— Dar n-ați văzut cu ochii dumneavoastră?

Freamătul din sală devenea tot mai puternic, ziariștii preluând din zbor această omisiune.

— Încă nu. O să mă duc curând și, bineînțeles, Comisia independentă pentru soluționarea plângerilor va…

— Eu am fost și vreau să vă spun că era înspăimântător. O coliziune majoră pe o stradă aglomerată, mămici tinere și copii în jur…

— Înțeleg că nu a fost rănit nimeni…

— Mai degrabă noroc decât discernământ.

— Emilia, ripostă Simmons, încercând din răsputeri să-și păstreze calmul, tu chiar ai o întrebare de pus sau ai venit să-ți dai cu părerea despre…

— Am o întrebare, și e una simplă. Cine conduce ancheta? Detectivul-inspector Grace? Dumneavoastră? Pentru că, din ce văd eu, Echipa de investigații majore pare scăpată de sub control. Împiedicată, disperată, nesăbuită. Detectivul-inspector Grace e la comandă – și trebuie să-ți pui niște întrebări despre competența *ei* –, dar autoritatea ultimă e a dumneavoastră. Deci ne puteți asigura că mai controlați situația? Și, dacă nu, ce măsuri aveți de gând să luați?

— Sunt în măsură să vă asigur că dețin controlul…

Dar era prea puțin și prea târziu. Barajul se rupsese, și întrebări, insulte și acuzații se revărsau din toate părțile. Simmons își dorea din toate puterile să riposteze, să-i pună pe toți la locul lor, în special pe Garanita, dar nu avea *cu ce* să riposteze. Muriseră doi oameni și până acum nu aveau niciun indiciu despre ucigașul care părea în stare să se strecoare în viețile victimelor fără să i

se întâmple nimic. Era în dezavantaj, buimăcită și dezorientată, și deocamdată nu avea ce face decât să rămână în corzi și să accepte pedeapsa.

Capitolul 63

Încordarea era maximă și entuziasmul la cote înalte când fu înmânat pachetul. Castelul gonflabil fusese dezumflat, ceaiul fusese băut, iar Jessica și musafirii ei erau așezați acum într-un cerc perfect, trecând pachetul umflat de la unul la altul, pe fundalul unui cântec dat tare din *Frozen II.*

Steve se ocupa de muzică, oprind-o la intervale regulate ca să se asigure că îi vine fiecăruia rândul și intervenind când era nevoie, ca să nu lase pe nimeni de două ori. Jessica și prietenii ei erau cu totul captivați, rupând hârtia cu un entuziasm nebun și scotocind după jeleurile ascunse în fiecare dintre straturi. Era o priveliște emoționantă – concentrarea totală, agitația însuflețită –, iar Charlie făcea tot ce putea să se lase prinsă. Dar, în realitate, mintea ei era în altă parte în seara asta.

Pachetul tot trecea de la unul la altul și Charlie aplauda și ovaționa mecanic când era scos la iveală fiecare premiu. În mod normal, s-ar fi delectat cu imaginea Jessicăi distrându-se cu prietenii ei și bucurându-se de aniversare. Steve dusese cea mai mare parte a eforturilor, cu organizarea jocurilor și cumpărăturile, dar Charlie fusese cea care adăugase tușele personale – decorarea casei, lucrurile din pungile de cadou, ambalarea laborioasă a pachetului – și era încântată de cât de tare se bucura Jessica de petrecere, chiar dacă totul se termina într-o clipită. Și nu se punea problema să nu fie mulțumită – totul mersese fără niciun hop, Jessy era fericită –, însă mintea lui Charlie fusese distrasă. Fizic era aici, înmânând cești de

ceai și făcând conversație cu ceilalți părinți, însă mental era tot în sala de ședințe.

Deși protestase în fața lui Helen, nici prin cap nu-i trecea să piardă distracția – ar fi fost zdrobită de vinovăția de părinte – și, în drum spre casă, încercase să-și găsească starea de petrecere și să alunge întunecimile. Dar se trezise că-i era greu să scape de anxietate și să nu bage în seamă întrebările stăruitoare și sâcâitoare. Chiar și acum, când punea biscuiți cu ciocolată pe o farfurie, în conștientul ei tot apăreau imagini tulburătoare: vânătaia palidă de la gâtul lui Justin Lanning, șantierul părăsit, Callum Harvey zăcând fără viață pe podeaua livingului. Charlie nu era prea eficientă când era vorba să separe viața personală de cea profesională, care se întrepătrundeau inevitabil, însă în mod normal, după un pic de relaxare, era în regulă. Dar în seara asta, chiar și când Jessica începea să chirăie entuziasmată, chiar și când viitorul ei frățior o lovea în ritmul muzicii, mintea lui Charlie se tot întorcea la ziua grea pe care o avuseseră la serviciu.

Suspectul părea hotărât să-și păstreze anonimatul, decis să le pună piedici. La început Charlie considerase că e o dovadă a vinovăției lui, o încercare disperată să le obstrucționeze ancheta. Acum părea ceva mai puțin sinistru – speranța sinceră a cuiva care voia să se întoarcă în lumea întunecată, fără chip, din dark web, după ce i se dovedea nevinovăția. Era puțin probabil – poate că reușea să scape de acuzațiile grave, dar cu siguranță tot va fi condamnat pentru furt, intrare prin efracție și multe altele – și la un moment dat trebuia să-și dezvăluie identitatea, fie și numai ca să poată fi eliberat cândva. Acum se opunea poate din mândrie, poate din obișnuință, pentru că era învățat să ducă o viață anonimă și clandestină. Însă chiar dacă reușeau până la urmă să-i stabilească identitatea reală, avea vreo importanță? Când tot nu exista nicio dovadă concretă privind legătura

lui cu locurile crimelor, cu trupurile maltratate ale lui Justin Lanning și Callum Harvey?

Sigur că mai avuseseră parte și înainte de eșecuri în anchete. Decizii greșite, piste false, identificări eronate, dar de obicei păreau să mai existe și alte direcții vizibile de explorat, indicii importante care încă nu fuseseră exploatate. Însă de data asta nu era așa. Spre deosebire de copiii așezați pe podea în fața ei – care știau exact ce au de făcut cu pachetul care se învârtea fără încetare, ca un minutar, în cercul lor – Charlie, Helen și ceilalți nu aveau nicio idee clară despre ce ar fi trebuit să facă. Era posibil oare, ca tot ce făcuseră până acum să fi fost degeaba? O fundătură, clar, care-i oferise adevăratului ucigaș timp și spațiu să-și planifice următoarea mișcare? Părea imposibil, dar ce altă concluzie puteai trage după o zi foarte descurajantă?

Jocul ajunsese la final. Mia, cea mai bună prietenă a lui Jessie, chițăia încântată, scoțând o pungă cu monede de aur din miezul pachetului, însă Charlie și restul echipei nu aveau parte de o astfel de victorie.

Premiul lor încă părea foarte departe.

Capitolul 64

Privea fix cadavrul, cuprinsă de o senzație familiară de dezgust. Trupul lui Callum Harvey era întins pe masa pe care, cu doar 24 de ore înainte, se aflase Justin Lanning. Și, în pofida diferențelor fizice – Callum era scund și puțin durduliu, în timp ce fostul lui coleg de școală era în formă, sportiv –, asemănările erau izbitoare. Expresia lipsită de viață, îngrozită, ochii injectați, vânătăile masive și dunga subțire din jurul gâtului, care făcuse coajă.

— Presupun că rănile sunt la fel la amândoi, nu?

Cuvintele i se pierdură când apăru Grieves din spatele unuia dintre compartimentele de refrigerare.

— Foarte asemănătoare, confirmă el. Două înțepături – urma unui taser – pe partea stângă a gâtului…

Helen se aplecă, zărind semnele înțepăturilor.

— … apoi strangularea de ligatură care a dus la asfixiere și deces. A fost folosit un cablu cu același diametru și grosime. Am primit rezultatele de la mostrele lui Lanning – e din oțel galvanizat, care e componenta de bază…

— … a sârmei folosite în agricultură, îl întrerupse Helen, terminând fraza în locul lui.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi Helen arătă spre o vânătaie mov-închis de pe obraz.

— Asta ce este? Pe fața lui Lanning nu era nicio urmă.

— Da, asta e una dintre diferențe, spuse Grieves înveselindu-se. Care s-ar putea să vă dea un punct de plecare.

Fără să vrea Helen simți un fior de speranță.

— Presupun că taserul și-a făcut treaba, dar poate că nu la fel de bine ca în cazul lui Lanning.

— Deci a fost lovit în față ca să-și piardă cunoștința?

— Nu chiar. Vânătaia e destul de neobișnuită și e diferită.

Helen își dădu seama că Grieves avea dreptate. Vânătaia nu era uniformă și avea un fel de model.

— Bănuiesc că victima voastră era la pământ, dar încă mai mișca sau încerca să se miște.

— Și atunci asta e… urma unui pantof sau bocanc? Cu care l-a apăsat pe față ca să-l controleze?

— Mai degrabă un bocanc, răspunse Grieves, dând din cap. Un model militar sau bocanc de munte, ceva cu un tipar de plastic dur încastrat în talpă, putea lăsa urme pe pielea victimei.

— Bine, ar putea fi o legătură cu locul crimei din cazul Lanning, *dacă* bocancul are aceeași mărime și model pe talpă, dar tot probabil că există mii de bocanci de tipul ăsta, sute de mii…

— Nu bocancii în sine sunt interesanți, ci ce anume era *pe* ei.

— Adică?

— Adică erau urme de praf fin pe obrazul victimei. Cantități mici, dar în două locuri diferite. Presupunând că nu exista așa ceva în casă, care să fi fost vărsat în timpul atacului…

— Nu din câte am văzut eu.

— Atunci cred că e destul de probabil ca praful să fi ajuns pe talpa bocancului înainte de atac, iar ucigașul vostru l-a lăsat în urmă când și-a pus talpa pe victimă.

Era principiul lui Locard, ideea că ucigașul aducea întotdeauna ceva personal la locul crimei.

— Ai vreo idee ce e?

— Nu încă. Am prelevat mostre pentru test, dar aș zice că e un mineral. E un praf alb greu, inodor, dar destul de consistent.

Mintea lui Helen zbură la locul crimei din cazul Lanning și la stratul gros de praf de pe șantier. Era, oare, posibil ca ucigașul să fi purtat aceiași bocanci în ambele locuri, lăsând la al doilea loc al crimei o urmă de la primul?

— Cât durează până aflăm?

Nu era nevoie să detalieze. Grieves știa foarte bine cât de urgent era.

— Meredith ar trebui să aibă ceva până mâine la prânz.

— Perfect!

Se întoarse să plece, apoi își luă seama.

— Și… mersi, Jim!

Patologul mormăi un răspuns și se întoarse la treabă. Nu fusese niciodată genul care să se lungească atunci când își lua rămas-bun, așa că Helen nu mai zăbovi, pornind hotărâtă spre ieșire. Fusese o zi grea, plină de revelații bizare și

surprize neplăcute, dar acum, la final, poate că aveau un motiv de speranță. Poate că urma asta avea legătură cu șantierul, poate că nu. Oricum, dacă *fusese* lăsată la locul crimei de ucigașul lui Harvey, poate că era posibil să-i ducă la el. Helen știa că era o ipoteză cu bătaie lungă, dar era un punct de plecare, ceva de la care să pornească într-un caz care, până acum, îi făcuse să se agațe de tot felul de fire de păr.

Capitolul 65

Avusese din nou o zi de muncă minunată. Pe Emilia nu o caracteriza modestia, însă azi considera că sentimentul ei de admirație față de sine era întru totul justificat. Astăzi fusese cea mai tare.

Conferința de presă fusese o nenorocire, cel puțin în ceea ce o privea pe Simmons. Când preluase funcția, noua șefă a secției încercase să stabilească o relație cu ea și să o aducă în tabăra ei. Iar Emilia o plăcuse la început, pentru că i se păruse că este directă și sinceră. Însă devenise tot mai puțin vizibilă, iar prestația de azi fusese cu totul necaracteristică ei, lipsită de coerență și, mai grav, de autoritate.

Căzuse direct în plasa Emiliei, iar încercarea nesigură de a răspunde acuzațiilor alimentase scenariul incompetenței poliției. Era cireașa de pe tort, după urmărirea în viteză dezastruoasă de dimineață și lipsa progreselor în ancheta Lanning/Harvey, iar Emilia nu avusese nicio reținere când scrisese articolul, aruncând acuzații de incompetență și nesăbuință la adresa echipei de la Southampton Central. Fotografiile ei de la locul accidentului făcuseră și mai suculente acuzațiile și, de data asta, chiar și redactorul-șef trecuse de

partea ei, scriind un editorial minunat de răutăcios cu titlul *Keystone Cops*.

De fapt ar fi fost greu să iasă mai bine de-atât, însă – foarte plăcut – nu asta fusese partea cea mai bună. Adevărul era că azi nu câștigase doar un titlu și o ocazie singulară să umple coloanele ziarului. Datorită nesocotinței și slăbiciunii de caracter a lui Hudson, Emilia se trezise că avea o ocazie excepțională, care îi permisese să se infiltreze din nou în cadrul secției și profitase din plin de ea.

Așa cum prevăzuse, Hudson o sunase la două ore după vizita ei neplanificată la Southampton Central. Se dăduse mare, încercând să stabilească limite, dar era doar o chestiune de interpretare. Fusese de acord să o ajute dacă de data asta nu-l ataca, dacă îl scutea de rușinea publică și profesională.

Iar ea era încântată să se conformeze, cel puțin deocamdată. Bineînțeles, avea în continuare pozele cu el, dar, mai mult de-atât, înregistrase discuția de azi, în cursul căreia Hudson sugerase că e de acord să-i împărtășească informații din interior despre ancheta în desfășurare. Încercase să evite să se incrimineze de unul singur trimițând un mesaj sau un e-mail și căzuse direct în capcana ei. Hudson voia să revină totul la normal, iar azi să-și șteargă greșelile și să redevină polițistul dinainte, dar, de fapt, reușise exact opusul.

De-acum înainte avea să joace ca o marionetă.

Capitolul 66

Se uita pe deasupra acoperișurilor, privind cum coboară încet soarele dincolo de orizont. Proaspăt ieșită de la duș și înfășurată într-un prosop gros, Helen stătea în dreptul ferestrei cu o țigară ținută strâns între buze. Mulți din echipa ei trecuseră la țigări electronice și, deși înțelegea rațiunea, Helen

nu era chiar dispusă să renunțe la satisfacția sordidă pe care i-o dădea tutunul. Chiar în momentul ăsta, când se bucura de sfârâitul familiar al tutunului, simțea cum începe să i se relaxeze tot corpul.

Înainte, când era prinsă în câte un caz problematic, recurgea la întâlniri fără obligații, sado-maso, la toate genurile de inițiative nesăbuite ca să-și potolească anxietatea. Deși tot simțea atracția distracției ilicite și tot putea fi cucerită de durerea aducătoare de plăcere, în ultima vreme evitase s-o apuce pe căile astea, pentru că amintirile cu Jake și ceilalți erau încă proaspete. Acum viteza luase locul durerii, iar Helen se bucura de fiorul stârnit de torturarea trupului în timp ce călărea pe Kawasaki și, în alte condiții, ar fi fost deja pe drum acum, în căutarea adrenalinei, în căutarea eliberării.

Totuși, în seara asta trebuia să se mulțumească doar cu nicotina și cu un duș fierbinte. Era obișnuită să meargă pe motocicletă singură – așa făcuse aproape toată viața –, dar în ultima vreme se învățase tot mai mult să meargă împreună cu cineva, să aibă un competitor alături de ea. În seara asta o siluetă singuratică pe drumurile familiare nu ar fi făcut decât să-i exacerbeze problema, să adauge la nefericirile profesionale și nefericirea personală, junghiul ascuțit al singurătății și disfuncționalității.

I se părea că de azi-dimineață trecuse o veșnicie. Abia avusese timp să se gândească la locul lui Joseph în viața ei și la ce descoperise pe Facebook. Însă acum, când întrebările și îndoielile legate de cazul Lanning îi stăruiau în continuare în minte, începură să i se strecoare în cap și gânduri despre iubitul ei. Începuse ziua surprinsă de lucrurile pe care el nu i le spusese – de minciunile lui – despre viața lui personală. Descoperirea că avea un băiat aruncase o umbră întunecată asupra relației lor și, fără îndoială, și a sincerității lui. Incidentele din

cursul zilei îi puseseră în discuție și discernământul, dar și sentimentele – respectul pentru ea. Pe chipul lui se văzuse o furie profundă, chiar răutate, când îl înfruntase după accident. Și chiar dacă putea fi pusă pe seama șocului și supărării, tot o îngrijorase.

Cât stătuse sub duș, încercase să-și alunge îngrijorările. Era prea încordată ca să se ocupe de ele astă-seară, trebuia să se deconecteze; totuși, ele se tot întorceau. Avea un băiat? Sau mințea fosta, încercând să arunce o umbră asupra caracterului lui, poate chiar să stoarcă bani de la el? Văzuse și chestii mai ciudate, însă tonul postărilor ei era mai degrabă trist decât supărat. Ceea ce o neliniștea pe Helen.

Plecând din punctul de observație de la fereastră, se duse înapoi în bucătărie. Laptopul era unde îl lăsase, iar acum îl deschise și se trezi din nou în fața chipului lui Karen Hudson, lângă un Kieran zâmbitor. Ar fi trebuit să fie o privelițte emoționantă, dar lui Helen îi provoca de fapt greață. Primul instinct era să închidă laptopul și să plece, dar știa că ar fi fost o greșeală. Într-un fel sau altul, trebuia să afle adevărul. De dragul sănătății ei mentale, ca să nu mai zică de carieră, trebuia să o facă.

În cinci minute găsi ce-i trebuia. Karen Hudson era coafeză și lucra la domiciliu în Birkenhead, iar datele de contact nu erau greu de găsit. Helen își luă telefonul și ezită, conștientă că făcea ceva invaziv, chiar provocator, apoi formă numărul. Apelul se conectă, telefonul păru să sune la nesfârșit, după care răspunse o voce veselă.

— Ești Karen? întrebă Helen.

— Chiar ea. Cu ce te pot ajuta?

Folosea tonul profesional, la care recurgea în mod evident pentru convorbirile de serviciu. Motiv din care ceea ce urma deveni și mai jenant.

— Îmi pare rău că deranjez așa de târziu. Sun din Southampton.

Se auzi o inspirație scurtă, dar distinctă.

— E vorba despre Joseph?

În glasul lui Karen se simțea suspiciune, dar și o urmă de îngrijorare.

— Da, dar n-ai de ce să-ți faci griji, nu s-a întâmplat nimic. Sunt o colegă de-ale lui…

— Am înțeles…

Helen șovăi o clipă, apoi continuă repezit:

— În fine, sunt puțin mai mult de-atât…

Nicio reacție. Helen se simți brusc inexplicabil de încordată și bănui că și Karen se simțea la fel.

— Și mă întrebam dacă aș putea să-ți pun câteva întrebări.

— Ce întrebări?

Era directă, însă foarte prudentă. Ca și cum s-ar fi așteptat la vreo păcăleală.

— Uite ce e, mă simt stânjenită și să le pun. Știu că ai trecut prin multe și probabil că nu vrei să vorbești. Încerc doar să-mi dau seama… ce fel de om e.

Încă o pauză, apoi:

— Ce fel de om crezi *tu* că e?

— Secretos.

Cuvântul îi ieșise din gură lui Helen înainte să apuce măcar să se gândească.

— E unul dintre adjectivele care i se potrivesc, zise Karen. Ar mai merge și egoist, crud, fără suflet.

Helen primi lovitura în plină figură, apoi continuă.

— Pot să te întreb când l-ai văzut ultima dată?

— Acum un an și jumătate.

— E valabil și pentru Kieran?

— Sigur că da. Omul ăla nu există în viețile noastre.

Era, evident, furie, dar și un izvor de tristețe. Helen bănuia că încercase și nu reușise să-l implice pe Joseph în viața de familie.

— Îmi pare rău de ce-mi spui, Karen. Sincer. Pot… pot să întreb de ce a luat sfârșit relația?

— Din cauza băiatului, bineînțeles.

Rostise cuvintele ca și cum ar fi fost ceva evident, însă Helen era nedumerită.

— Nu mă înțelege greșit, urmă Karen. Kieran e al lui, fără îndoială. Nu asta a fost problema.

— Îmi pare rău, nu sunt sigură că…

— Uite ce e, nu știu cine ești sau cât de implicată ești, continuă Karen grăbit. Dar trebuie să înțelegi ceva: Joseph e vedeta în propriul film, iar restul lumii… să zicem că sunt doar personaje secundare.

— Bine…, șopti Helen, deloc încântată de ce auzea.

— Joseph și cu mine… am fost mai mult sau mai puțin OK când eram doar noi doi, dar imediat ce a apărut Kieran…

Helen nu răspunse; avea deja o idee despre ce se petrecea. Acum se auzeau zgomote în fundal – un băiețel care țipa și râdea –, iar Karen vorbi din nou, de data asta repezit.

— Se întâmplă cu o mulțime de cupluri. Venirea pe lume a unui copil schimbă situația, schimbă relația. Kieran a fost un copil bolnăvicios, avea nevoie de atenția mea zi și noapte. Joseph zicea că nu-l deranjează, că înțelege și mă susține, dar n-a făcut-o niciodată.

— Era… era gelos pe tine și pe Kieran?

— Gelos, furios, frustrat. Probabil că e vina mea.

— Sunt convinsă că nu-i așa.

— La început îl adoram pe Joe, îl făceam să se simtă centrul universului nostru, dar după ce a apărut Kieran, n-am mai putut. Devotamentul meu *trebuia* să fie în primul rând pentru copil.

— Bineînțeles.

— Și asta a fost problema. La început Joseph a fost furios, apoi a devenit distant. A început să lucreze mai mult, să vină târziu. Și apoi într-o bună zi… n-a mai venit deloc acasă.

— Am înțeles…

— Am aflat de la o prietenă – o colegă de-ale lui – că a făcut cerere pentru un post în Southampton. N-a luat niciodată legătura cu mine, de fapt după asta n-am mai auzit de el decât prin avocați.

— Te ajută în vreun fel? întrebă Helen șocată.

— A, plătește ce e obligat, nu-i tâmpit. Dar plătește ca să n-aibă de-a face cu noi, nu pentru că și-ar dori.

Helen rămăsese din nou fără cuvinte. O asemenea insensibilitate era de necrezut. Părea imposibil ca Joseph să fie atât de nepăsător și totuși în ceea ce spunea Karen erau și părți care păreau adevărate – dorința de dominație, frustrarea când era dat deoparte, când nu controla situația.

— Uite ce e, cred că e mai bine să închid, spuse Karen, readucând-o pe Helen la realitate. Aș prefera să nu mă mai suni.

— Bineînțeles, îmi pare rău că te-am deranjat. Și dacă te-am supărat…

— Nu-ți face griji pentru mine, o să ne descurcăm. Dar ai grijă. Fă ce ai de făcut, dar trebuie să fii conștientă că pe Joseph îl interesează o singură persoană: el.

Și cu asta închise telefonul.

Capitolul 67

Oamenii aceia vorbeau, dar ea nu îi asculta. Era o emisiune cu invitați de pe BBC2, unde niște cvasicelebrități și comedieni încercau să se amuze reciproc. Fran crezuse că o s-o distragă, că ar putea-o ajuta să se relaxeze un pic, însă avea senzația că viața reală – viața normală cu muncă, mâncat, cumpărături, uitat la televizor – era cumva îndepărtată, ca și cum s-ar fi separat de ea.

După discuția cu Maxine, Fran se gândise să se ducă acasă, apoi, dintr-un impuls, hotărâse să meargă la serviciu. Însă, când încă era pe drum, o

sunase detectivul-inspector Grace, explicându-i situația și cerându-i să-și ia măsuri de prevedere. Sfaturile erau de bun-simț și logice – evită zonele izolate, nu sta singură, rămâi peste noapte la prieteni sau rude – și ar fi trebuit să o liniștească. Însă, de fapt, avuseseră efectul opus și curând începuse să stea ca pe ace, convinsă că un bărbos din autobuz se uită prea insistent la ea, așa că, până la urmă, coborâse la jumătatea drumului și chemase un Uber să o ducă acasă la părinți, în Shirley. Previzibil, maică-sa mirosise ceva și o întrebase dacă avea vreo problemă femeiască sau o dăduseră afară de la serviciu, de parcă Fran ar fi fost predestinată cumva să facă boacăne, dar izbutise să-i alunge bănuielile. Apoi o întrebase despre Justin și Callum, curioasă să știe dacă Fran auzise ceva, dacă între moartea unuia și a altuia exista vreo legătură, însă ea reușise să încheie discuția, susținând că nu știa nimic. Bineînțeles că așa și era, însă tot nu putuse să o potolească pe maică-sa, căreia îi plăceau cei doi băieți și era vizibil întristată. Dar măcar schimbase subiectul discuției. O masă sățioasă, cu spaghete bolognese făcute în casă, reușise să o liniștească pe Fran – nici cele trei pahare de chianti nu-i stricaseră cu nimic –, iar acum se instalase să se uite la televizor într-o stare de spirit un pic mai bună.

Doar că începea din nou să o cuprindă anxietatea. După discuția cu Maxine, plecase îngrijorată și speriată. Maxine se străduise să o liniștească, făcând tot ce putea ca să fie caldă, calmă și mângâietoare, dar, din motive pe care nu reușea să le identifice, *nu se simțea* liniștită. Nu putea scăpa de bănuiala sâcâitoare că Maxine nu-i spusese totul, că îi ascundea ceva. Sigur că nu avea nicio noimă – nu se punea problema ca Maxine să le facă rău lui Justin și Callum –, dar senzația stăruia.

Și, câtă vreme nu scăpa de ea, Fran avea să rămână pe loc. Probabil că trebuia să inventeze o

problemă cu apartamentul, să susțină că e bolnavă sau, în cel mai rău caz, să-i mărturisească maică-sii temerile ei. Nu ar fi vrut – pentru că maică-sa ar fi avut o cădere nervoasă dacă ar fi crezut că există fie și cea mai vagă urmă de pericol –, însă era posibil să fie nevoită, dacă avea de gând să rămână la părinți. Aveau să fie o grămadă de complicații, dar ideea de a rămâne aici până trecea pericolul, până avea să fie identificat și prins ucigașul lui Justin și Callum, i se părea brusc irezistibilă.

Era casa unde se întorsese după ce scăpase din iad. Merseseră împleticindu-se toți patru prin Downs, rătăcindu-se și regăsind poteca prin ceața deasă. Abia dacă își trăseseră sufletul, așteptându-se ca, din clipă în clipă, să apară King, pornit în urmărirea lor cu câinii lui răi, însă erau așa de dezorientați, încât abia după câteva ore dăduseră peste un drum de țară izolat și îi făcuseră semn să oprească unui șofer de camion luat prin surprindere. De acolo fuseseră duși la o benzinărie, apoi la o secție de poliție și abia mult mai târziu – după o escală la urgențe și un interogatoriu prelungit la poliție –, Fran ajunsese înapoi în casa confortabilă din Shirley care fusese dintotdeauna căminul ei. Înainte era puțin stânjenită de ea – casa era mică și neobișnuită în comparație cu casele lui Justin sau Maxine –, dar plânsese când îi trecuse pragul în ziua aia. Și, deși se schimbase de-a lungul anilor – canapele noi, decorațiuni noi –, tot era refugiul ei. Tot era acasă.

Înveselită de acest gând, Fran luă telecomanda și dădu pe Netflix. Poate găsea vreun film siropos din anii 2000, ceva reconfortant și familiar care să o ajute să se destindă. Dar în timp ce căuta începu să-i vibreze telefonul.

Îi aruncă o privire furioasă; vorbise deja cu Helen Grace și fusese de acord să discute cu unul dintre polițiștii din echipa ei despre măsurile de securitate. Nu voia să discute cu vreun ziarist; îi lăsaseră mai mulți mesaje în căsuța vocală. Nu,

voia doar să se izoleze de toate și să se lase cuprinsă de nostalgie.

Din fericire telefonul se opri. Fran continuă să navigheze – *Un știrist legendar, Juno, Atacul* –, dar mobilul vibră iar. Îl luă în mână blestemând și aruncă o privire pe ecran. Număr necunoscut. Ezită, nesigură. Telefonul se opri și reîncepu aproape imediat să vibreze.

Iritată, răspunse repezit.

— Da?

Fu întâmpinată de tăcere. Auzea răsuflarea cuiva, care însă refuza să vorbească.

— Cine dracu' e la telefon?

Și acum interlocutorul vorbi, iar cuvintele rostite pe ton scăzut și șuierător îi trimiseră fiori de spaimă în tot trupul.

— Bună, Fran. Mă bucur să-ți aud din nou glasul…

Ziua a patra

Capitolul 68

Nu era treaba ei să vorbească. Venise să asculte.

Comisarul-șef Alan Peters o convocase pe Grace Simmons la el în birou dis-de-dimineață. Orice speranță că ar fi putut fi vorba despre câteva cuvinte de încurajare, care s-o liniștească după conferința de presă dificilă de ieri, fusese spulberată rapid. Peters era în mod clar deconcertat de acoperirea negativă din presă și hotărât să-i transmită nemulțumirea lui.

— Te mai întreb o dată. Detectivul-inspector Grace își controlează echipa?

— Da, domnule. Cred…

— Pentru că dovezile indică exact contrariul. E un ofițer bun, care a avut câteva arestări excepționale, dar nu există nicio scuză pentru ce s-a petrecut ieri. Dacă ar fi fost lovit vreun pieton în timpul urmăririi? Sau chiar omorât?

— Acțiunile detectivului-sergent Hudson au fost regretabile, recunosc, dar eram pe urma unui suspect…

— Care se dovedește că nu e vinovat de crimele pe care le anchetăm în momentul ăsta. Așa încât, ținând cont că urmăreau persoana greșită, într-un mod nesăbuit și neglijent, punând în pericol civilii, o să pun din nou întrebarea.

Simmons era sigură că Peters simțea și el presiunea, că avusese de-a face cu un apel la prima oră din partea comisarului pentru serviciile de poliție, de unde și atacul verbal din dimineața asta. Peters era alergic la orice îi amenința reputația și, la prima vedere, ea putea înțelege de ce era îngrijorat. Însă trebuia să o protejeze pe Helen de un om care avusese dintotdeauna îndoieli în legătură cu ea.

— A fost o decizie greșită, domnule. Și o să-i amintesc detectivului-inspector Grace care-i sunt responsabilitățile. O s-o întreb direct dacă există în interiorul echipei vreo problemă, din punctul de vedere al personalului sau al comunicării, care să fi putut duce la încălcarea de ieri a protocolului.

Chiar în timp ce vorbea, Simmons nu era sigură că avea s-o facă. Helen nu avea nevoie să-i aducă aminte ce responsabilități are, iar Simmons avea bănuieli serioase că greșeala îi aparținea detectivului-sergent Hudson.

— Dar vă rog să înțelegeți că este o anchetă care se desfășoară într-un ritm foarte rapid, iar ieri ne-a luat prin surprindere. Totuși, să nu aveți nicio îndoială că echipa *funcționează* bine și lucrăm zi și noapte să finalizăm rapid acest caz, într-o manieră satisfăcătoare.

Asta păru să-l mai domolească pe Peters; îi plăceau anchetele rapide și curate. Însă spre groaza lui Simmons încă nu terminase.

— Și tu?

— Eu, domnule?

— Ieri n-a fost nici pe departe cea mai bună prestație în fața presei.

— Am înțeles. Dar întrebările erau extrem de ostile.

— Ești ofițer superior, ești instruită să faci față unor situații de acest…

— A fost o ambuscadă.

— Chiar și așa, ai părut defensivă, distrasă și, sincer, cam bolnavă.

Ăsta să fi fost adevăratul motiv pentru care fusese convocată?

— Și nici acum nu arăți mult mai bine. E vreo problemă?

Deci asta era ocazia să mărturisească. Dar putea profita de ea?

Trecuse o săptămână de când spitalul îi confirmase că suferă de inimă. Nu o problemă minoră, care să se rezolve cu regim și mișcare, nu,

era din categoria „fă niște schimbări de stil de viață serioase sau pune-ți toate treburile în ordine”. Diagnosticul o copleșise în asemenea măsură încât nu le spusese băieților ei, prietenilor sau colegilor. Iar acum avea ocazia să spună tot, să ceară ajutor.

— Nu, sunt în regulă, domnule. Puțin obosită, poate, dată fiind natura anchetei, dar altfel sunt în formă.

Peters o privea viclean. Oare o credea? Sau se uita la o femeie de 62 de ani, știind că i s-a dus vremea?

— Acum, dacă mă scuzați, aș vrea să mă duc în sala de ședințe, să regrupez trupele.

Peters îi dădu drumul, însă încă îi mai simțea privirea când ieși în grabă din biroul lui. Nu era sigură că o crezuse, ceea ce o îngrijora. Nu pentru ea, ci pentru Helen. Într-o fracțiune de secundă, luase decizia să păstreze secretul. Calea corectă ar fi fost probabil să împartă povara cu alții – cu Helen, apoi cu Peters –, însă nu părea în regulă să arunce și mai mult stres și griji în spinarea vechii ei prietene, într-un moment atât de greu. Drept care mințise, hotărâtă să o apere pe Helen de superiorul ei nervos. Echipa avea nevoie acum de sprijin și încurajări necondiționate. Orice îndoieli despre capacitatea de conducător a lui Helen ar fi subminat și deturnat toată ancheta. Nu, era treaba ei să țină la distanță astfel de critici, să meargă mai departe, indiferent cât o costa pe plan personal.

O protejase dintotdeauna pe Helen, cel mai bun ofițer al ei și cea mai apropiată prietenă. Dar câtă vreme va mai putea să o facă?

Capitolul 69

Presiunea sporea din toate părțile.

O noapte fără somn fusese urmată de o dimineață descurajantă. Joseph era cât pe ce să

cadă de pe motocicletă în drum spre serviciu, după ce îi ieșise o dubă de curierat în față fără niciun avertisment, când mergea în viteză pe Exeter Street. Probabil că era în parte vina lui – era distras și obosit mort –, dar tot îl făcuse de doi bani pe șofer. Eliberarea tensiunii acumulate îi făcuse bine pe moment, însă era în continuare neliniștit, zguduit chiar, când ajunsese la Southampton Central.

Nici atitudinea polițistului de serviciu nu-l ajutase să se bine dispună.

— Bună dimineața, detectiv-sergent Hudson. Ce zi minunată…

Câteva cuvinte simple, care probabil că vor fi repetate de nenumărate ori azi. Și totuși, felul cum le spusese îl iritase. Urarea avea o voioșie excesivă, care era în mod evident nepotrivită, ținând cont de problemele lui Joseph. Și i se păruse lui, sau polițistul îi rostise apăsat gradul, insistând pe „detectiv-sergent”? Era un semn de respect? Se îndoia, dacă se gândea la veselia din tonul trepădușului. Voia să sugereze că un detectiv-sergent nu ar fi trebuit să se comporte așa de nechibzuit ieri? Sau chiar că s-ar putea să nu mai fie multă vreme detectiv-sergent?

Joseph încercase să-și alunge din minte aceste gânduri, în timp ce se îndrepta spre sala de ședințe de la etajul al șaptelea. În cursul nopții lungi și fără somn, își făcuse până la urmă un plan. Era destul de simplu, dar era singura cale înainte. O să facă tot ce i se cerea, cu sârguință și fără să se plângă, și o să treacă în revistă dovezile pe care le ridicaseră din depozitul misteriosului lor suspect. O să fie ascultător și respectuos, o să țină capul plecat și o să se comporte cât se poate de profesionist, în speranța să-i reintre în grațiile lui Helen, ca să-și refacă o parte din credibilitatea lui în fața echipei și să lase fără muniție bârfele din echipă. Și, deși fusese descurajat de volumul dovezilor adunate pe biroul lui, se apucă de treabă cu entuziasm,

oprindu-se doar ca să-și mai ia câte o cană de cafea tare.

Inițial, planul păruse să dea roade, pomelnicul de dovezi reușind să-l distragă de la nefericirile curente. Suspectul lor – aflat încă în custodie, dar pentru cât timp? – spusese că e colecționar, însă asta era evident un eufemism. Era un obsedat, care aduna fără nicio limită suvenire criminale, stocul lui conținând zeci de mii de obiecte. Majoritatea erau nerelevante – obiectele personale ale lui Ted Bundy și Jeffrey Dahmer nu aveau nicio legătură cu masacrul de acum –, dar trebuiau să scotocească prin ele ca să vadă dacă nu era ascuns pe undeva ceva care i-ar fi putut ajuta în anchetă. Totuși, unele obiecte *erau* în mod evident relevante, trei cutii cu „amintiri" Daniel King puse cu grijă în pungi pentru probe, care stăteau acum îngrămădite pe biroul lui.

Fuseseră deja etichetate și înregistrate. Lui Joseph îi revenea sarcina să stabilească dacă le aduce sau nu în atenția echipei. Probabil că se agățau de câte un fir de păr, probabil că misiunea asta nu avea niciun rost, dar nu putea fi evitată. Făcuse progrese rapide, evaluând și dând deoparte fără întârziere nenumărate obiecte: articole de ziar din epocă, fotocopia unei declarații date de Fran Ward detectivului-inspector Bob Stevenson, o fotografie școlară în care apăreau toți cei cinci copii, ba chiar și cărămida pe care suspectul lor susținea că a luat-o din clădirea distrusă a fermei.

Multe dintre obiecte erau în stare bună, altele, mai puțin. Lui Joseph îi devenise limpede că suspectul lor nu se grăbise când scormonise prin ruinele carbonizate – dezgropase zgarda arsă a unuia dintre câinii care arseseră de vii acolo –, dar și prin containerele de gunoi rămase la fața locului. Era uluitor cât efort depusese ca să caute suvenire personale ale acelui individ pervers și, deși unele dintre ele stârneau curiozitatea – o rețetă pentru Riluzole și un număr de telefon local mâzgălit fără

nicio explicație pe o bucățică de hârtie –, nu era clar dacă și conțineau vreo informație deosebită pentru echipă. Joseph lua deciziile fiind mai prudent decât era cazul, de teamă să nu-i scape ceva important, și se întreba tot timpul dacă misiunea lui avea vreun rost.

Știa că era o treabă care trebuia făcută, că dovezile trebuiau evaluate cu meticulozitate și era hotărât să o facă, mai ales că inspectorul-șef Simmons tocmai băgase capul în sala de ședințe să vadă dacă au mai avansat. Dar părea că acum corabia se mișcă, iar suspiciunile încep să se îndepărteze de suspectul lor și să se îndrepte către niște persoane necunoscute. Inițial, i se păruse că decizia lui Helen de a-i încredința această sarcină ar fi putut fi o pedeapsă – o fundătură care-l îndepărta de miezul anchetei, deși presupunea o muncă migăloasă – și, cu fiecare clipă, era tot mai convins că așa și era.

De câte ori era în desfășurare o anchetă majoră, se aduna multă lume, ceea ce însemna că Joseph avea un public larg care să asiste la corvezile lui. Era încă devreme, dar sala se umpluse deja, iar Joseph nu putu să nu observe privirile furișe, discuțiile în șoaptă, râsetele înăbușite.

Se străduise din greu să devină cât mai popular în rândul echipei, dar adevărul era că fusese un chin de la bun început. Era întotdeauna dificil să iei locul unui polițist care murise și probabil că el exagerase încercând prea tare să se impună, să câștige respectul celorlalți polițiști. Așa își sacrificase rapid popularitatea, ceea ce acum părea o greșeală – erau puțini cei care să-i fie cu adevărat loiali, care să o lase mai moale acum, când el era sub presiune. Nu-i era de ajutor nici faptul că detectivul-agent Malik era o polițistă plăcută și populară. Fusese externată și se întorsese la lucru, fără îndoială răspândind răutăți despre comportamentul lui.

Își spuse că trebuie să se adune, să-și păstreze calmul și concentrarea, însă era greu să nu ia în seamă atmosfera din încăpere. Era ofițerul cu cel mai înalt rang, dar se simțea de parcă ar fi fost cel mai neexperimentat agent, subiect de glume și bătaie de joc. În câteva rânduri, surprinse chiar pe câte cineva privindu-l insistent și bucurându-se să-l vadă pus la colț. Ce drept aveau să caște gura la el? Să-l bârfească? Ei ce merite aveau?

El îi făcuse pe mulți criminali să dea socoteală, dezmembrase bande care făceau trafic cu droguri, salvase copii nevinovați de la o viață de sclavie și degradare. În timp ce ei nu făceau decât să meargă în umbra lui Helen Grace, căutând orice urmă de glorie. Critica lor era nejustificată și nemeritată acum, și-l înfuria.

Cu fiecare clipă sentimentul de nedreptate era tot mai intens, antagonismul față de colegi se consolida și din străfundurile sufletului său se ridică și o furie orbitoare. Marea întrebare era acum dacă va fi în stare să o controleze.

Capitolul 70

Mergea în trombă, croindu-și drum cu îndemânare prin traficul care abia se târa. Centrul orașului era mai aglomerat decât de obicei azi, traficul de weekend blocând arterele principale, dar nu se punea problema să întârzie, așa că Helen menținea viteza constantă spre Briton Street.

Când îi sunase telefonul, traversa parcarea de la subsolul blocului, decisă să se îndrepte spre laboratorul criminalistic de la Woolston. Se așteptase să fie Charlie sau Simmons care voia să afle ce se mai întâmplase, dar era, de fapt, operatoarea de la secție, care-i spusese să se ducă la Moon Lounge cât de repede putea. Nu-i dezvăluise niciun detaliu, zicând doar că echipa

de-acolo voia să discute cu ea despre o noutate importantă.

Helen era un polițist cu experiență, anchetator de aproape 20 de ani, dar chiar și așa simțea un val de adrenalină când afla despre un indiciu nou. Nu avea idee ce descoperiseră polițiștii în uniformă – imagini surprinse de camera de la una dintre casele din apropiere? Mărturia unui membru al personalului? –, dar fără îndoială era ceva semnificativ. Un polițist de rând nu l-ar fi convocat pe principalul anchetator decât dacă avea ceva de spus.

Reducând pentru scurt timp viteza, Helen viră pe Orchard Lane. Văzând că drumul e liber înainte, acceleră și se îndepărtă de aglomerație cu motorul vuind. După cinci minute, intra pe Briton Street, oprind elegant motocicleta în fața clubului de noapte. Părea puțin singuratic la lumina soarelui de dimineață, obișnuita coadă de amatori de prostituate pe jumătate dezbrăcate lipsind cu totul, însă o aștepta polițista Polly Walton, care veni în grabă spre șefa ei.

— Bună dimineața, doamnă, spuse ea, scoțându-și chipiul și netezindu-și părul. Scuze că vă deranjez duminică dimineața.

— Nicio problemă. Ce-ai găsit?

Polițista nu răspunse imediat.

— Cred că mai bine vedeți cu ochii dumneavoastră.

În timp ce vorbea, făcu un pas în lateral, arătând ușa deschisă a clubului. Helen nu șovăi, își scoase casca și se îndreptă spre clădirea întunecată.

Capitolul 71

— Spune-i inspectorului exact ce mi-ai povestit mie!

Erau înghesuiți acum în club, Walker lângă tânăra agitată, iar Helen chiar în fața ei. Clubul nu prea era populat în dimineața asta, iar Helen o putea vedea pe șefă – Chris Bridges – învârtindu-se prin apropiere. Helen încercă să nu o bage în seamă, concentrându-se asupra martorei din fața ei.

— Nu știu…, bâigui femeia, aruncând o scurtă privire spre șefa ei.

— E-n regulă, Tatiana, n-ai niciun fel de probleme, o asigură Helen. Nu mă interesează cu ce te ocupi tu.

Femeia păru un pic mai liniștită, dar tot ezita.

— Dacă n-ai încă documentele eliberate sau ești aici ilegal, putem trece asta cu vederea, în cazul în care ai să ne spui ceva important.

Femeia se uită la Walker, care dădu din cap încurajator.

Tânăra albaneză trase adânc aer în piept și începu să vorbească.

— Eu lucrează vineri noapte. *Foarte* aglomerat, mult oameni…

— Cu ce te ocupi la club?

— Curățenie ziua. Noaptea, strâng pahare, curăț mese.

— Și asta făceai vineri?

Femeia încuviință.

— Sunt mulți care debarasează, dar zona de lucru a Tatianei e în salonul VIP, explică Walker.

Helen înțelese acum de ce se afla aici.

— Zi mai departe, o încurajă pe femeie.

— Strâng pahare toată noaptea acolo. Multe fete, multă băutură…

— Așa…

— Chiar înainte de miezul nopții, văd ceva ciudat. Un bărbat singur. Zona VIP e goală, fetele dansează, dar el e acolo. Cred poate că e prieten, dar arată ciudat…

— În ce sens ciudat?

— Nervos? Așa se spune? Se uită mult în jur… parcă speriat că se uită lumea. Dar mă uit, îl văd…

— Ce făcea?

— Se uită în genți.

— În gentile femeilor? întrebă Helen.

Tatiana încuviință.

— Și apoi?

— Apoi vede *pe mine.*

Se înfioară ușor când își aduce aminte.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— Atunci se mișcă repede. Ia pahar gol de pe masă, vine la mine, mi-l dă… apoi pleacă, dus…

— E de foarte mare ajutor, spuse Helen, încercând să-și ascundă entuziasmul. Poți să-l descrii?

— Da, el slab, înalt, păr deschis, pe obraji.

Helen digeră informația, de-acum intrigată.

— Culoarea ochilor?

Femeia clătină din cap.

— Ce fel de trăsături avea? Nasul lat, nasul îngust, bărbia ascuțită, bărbia pătrată?

— Subțire, ca la femei.

Helen încuviință, încercând să nu bage în seamă încordarea care o cuprindea.

— Și altceva?

Vedea că femeia șovăie. Își dădu dintr-odată seama că și ea era crispată.

— Un lucru, continuă în cele din urmă Tatiana. Am văzut când mi-a dat paharul.

— Da?

Tânăra ridică privirea spre Helen și adăugă:

— El… el are numai patru degete la mână.

Capitolul 72

— E *posibil* așa ceva?

Șocată, Grace Simmons se străduia să se controleze.

— Până acum o oră, aș fi zis nu, un nu categoric, răspunse Helen, și ea încă încercând să se împace cu revelația din cursul dimineții. După mintea mea, Daniel King era ceva depășit, eșuat pe vreo plajă izolată pe undeva sau pe fundul Canalului.

— Dar…?

— Dar acum trebuie să luăm în considerare și varianta asta. Descrierea martorei a fost precisă – înălțime, culoarea părului, statură și, evident, binecunoscuta lui infirmitate.

— E credibilă?

— Depinde din ce punct de vedere.

— Adică?

— Păi, e clar că e aici ilegal. A venit în vizită la niște prieteni din Bournemouth cu viză de turist, după care a dispărut brusc. E în Southampton de vreo șase luni și lucrează, fără acte, la Moon Lounge. Așa că n-ar fi martorul ideal dacă ajungem la tribunal, dar, pe de altă parte, nu sunt sigură că are vreun motiv să mintă. Ce-ar avea de câștigat?

Era un punct de vedere corect. Ultimul lucru pe care și-l doreau proprietarii de la Moon Lounge era să fie luați la ochi de poliție.

— Își riscă slujba cooperând și e clar că a făcut-o fără tragere de inimă. E îngrozită de poliție.

— E posibil să fi pus-o cineva să ne povestească?

— Posibil. Dar cine? Și de ce?

Simmons o cercetă cu privirea, în mod clar sperând la ceva – *orice* – care să explice declarația Tatianei. Helen și-ar fi dorit din toată inima să-i poată împlini speranța, dar, la prima vedere, nu exista nimic suspicios în legătură cu mărturia tinerei.

— Mai mult, sunt convinsă că nu știe ce semnificație are ce a văzut, continuă Helen. Era fetiță și era în Albania pe vremea răpirii, n-avea

cum să știe cine e sau să fie în stare să-l descrie corect…

— … decât dacă într-adevăr chiar l-a văzut, termină Simmons fraza.

Cele două femei rămaseră uitându-se una la alta, digerând semnificația informației.

— Evident, o să verificăm și la alte magazine, înregistrările camerelor de supraveghere *et caetera,* să ne lămurim dacă l-a mai văzut și altcineva. Am făcut-o deja o dată, când îl căutam pe fostul suspect, dar o s-o mai facem o dată. Și o să ne uităm și la istoricul localizărilor lui King.

— Istoricul localizărilor? întrebă Simmons.

— King a fost „localizat” în diverse momente în decursul anilor, dar niciuna dintre informații nu a fost verificată, iar ponturile au fost de multe ori anonime. Diverși indivizi care voiau să ne facă să ne pierdem timpul, farsori…

— Când a fost ultima localizare?

Helen nu răspunse chiar imediat.

— Acum patru săptămâni. Tot un pont anonim. O să-l pun pe agentul Osbourne să-l găsească pe tip, să vedem dacă avem numărul de telefon și, și mai bine, o înregistrare a convorbirii…

— Și asta a fost în Southampton.

— Da. Ținând cont de asta și de faptul că urma prelevată din șantier se potrivește cu măsura la pantofi a lui King, trebuie să ne gândim la posibilitatea că *este* în viață și activ.

Dacă așa ceva era posibil, Simmons era o idee mai palidă decât ieri, lipsită de energia și optimismul ei obișnuite. Încă o dată, Helen era tentată să o întrebe dacă se simte bine, însă Simmons nu-i lăsă timp.

— Și care-i primul pas? Bănuiesc că vrei să ții informația pentru noi, deocamdată?

— Pentru moment. Evident, echipa o să caute toate indiciile despre King – trecute și prezente –, dar întâi și întâi vreau să le duc pe Fran Ward și Maxine Pryce într-un loc sigur.

— Crezi că sunt în pericol?

— Trebuie să plecăm de la premisa asta. Poate King e în viață, poate e cineva care-l copiază. Oricum ar fi, e posibil ca toată publicitatea din jurul cărții lui Pryce, multele ei apariții în media, să fi determinat atacurile asupra lui Lanning și Harvey. Dacă e așa, atunci sunt și ele în pericol.

Nu era un gând care să o înveselească pe Simmons, dar tot încuviință și încercă să pară încurajatoare.

— E clar că trebuie să le facem dreptate lui Justin și lui Callum, să aflăm cine e vinovat de moartea lor, continuă Helen solemn, iar echipa va lucra zi și noapte în acest scop. Însă, ținând cont că ucigașul este încă în libertate, că acum avem o identificare concretă a unui suspect, prioritatea mea o constituie persoanele în viață.

Capitolul 73

— Arată-mi un act de identitate! Nu fac nimic până nu-mi arăți un act de identitate.

Fran încerca să vorbească pe un ton ferm, dar glasul îi tremura și părea tulburată.

— Bine, vi-l arăt acum.

Fanta pentru scrisori se deschise, iar Fran se trase într-o parte, pentru orice eventualitate, după care prin crăpătură apăru o legitimație subțire. Ar fi fost o scenă comică – legitimația strecurându-se prin fantă în timp ce Fran se făcuse mică în hol –, dacă ea nu ar fi fost atât de al naibii de înspăimântată. Avea nervii întinși după o noapte nedormită, iar când auzise soneria, îi sărise sufletul. Maică-sa se ridicase să răspundă și trebuise practic târâtă de-acolo, chiar când persoana de-afară începuse să bată la ușă. Fran trebuia, în mod clar, să-i dea acum o explicație maică-sii, dar asta mai putea aștepta. În clipa asta,

singura ei preocupare era identitatea celui care bătea la ușă.

Luă legitimația – o față rotundă, drăguță, lângă un nume, detectiv-sergent Charlotte Brooks, poliția din Hampshire. Adunându-și tot curajul, Fran făcu un pas în față și se uită pe vizor. Văzu același chip și, convinsă că femeia era singură, trase lanțul și deschise ușa.

•

După două minute, erau amândouă instalate în living. Mama lui Fran fusese exclusă de la discuție, dar fără îndoială asculta la ușă. Câte un scârțâit al podelei din hol o trăda, fără urmă de îndoială.

— Ce fel de cazare?

— Păi, sună mai dramatic decât e în realitate, răspunse Brooks calmă. Dar e vorba, de fapt, despre un adăpost sigur. E o proprietate pe care o deținem și pe care o putem păzi eficient și unde-ți putem oferi protecție permanentă.

Fran o țintuia cu o privire lipsită de orice expresie. Cum de ajunsese în punctul ăsta?

— N-o să dureze mult, urmă Brooks, vorbind de parcă se întâmpla în fiecare zi așa ceva. Doar până se clarifică situația.

— *Situația*? Adică uciderea prietenilor mei.

Fran nu-și putea ascunde nemulțumirea – cum îndrăznea femeia asta să sugereze că moartea lui Justin și a lui Callum erau doar niște cazuri oarecare?

— Au fost oameni reali, în carne și oase. Oameni care suferiseră deja ani de chin – depresie, anxietate…

— Știu, Fran, și crede-mă că-mi pare rău pentru ei, pentru familiile lor, dar și pentru tine. Trebuie să fie îngrozitor să pierzi doi oameni apropiați.

Sinceritatea ei era evidentă, ceea ce o îmbună un pic pe Fran. Dar tot simțea clocotind în ea furia și emoțiile.

— Și o să aducem în fața justiției pe oricine ar fi vinovat, dar până atunci trebuie să avem grijă să fii în siguranță. Știu că o să fie o schimbare mare, care o să-ți afecteze munca și familia…

— E-n regulă, așa facem.

Brooks se opri brusc, surprinsă de viteza reacției.

— Poți discuta cu părinții, dacă vrei. Pot să te aștept să…

— Ce e de spus? Dacă sunt în pericol, atunci trebuie să merg.

Brooks nu răspunse, privind-o ciudat. Fran își dădu seama pe loc că mersese prea departe și trezise bănuielile polițistei, dar adevărul era că, din momentul în care i se oferise un refugiu, voia să-l aibă. Să scape de familie, să se adune, să încerce să înțeleagă această succesiune nebunească de evenimente.

— Păi, dacă ești sigură…

Se ridicară amândouă, însă în timp ce Fran se întorcea spre ușă, Brooks interveni din nou.

— Fran…

Se uită spre polițista care o cântărea din ochi.

— S-a întâmplat ceva?

— Cum adică?

— Păi, în mod normal, oamenii au nevoie de puțin timp ca să înțeleagă așa ceva.

— Dar asta nu-i o situație normală, nu?

— Sigur că nu, însă pari foarte încordată, ca și cum s-a întâmplat ceva care te-a zdruncinat.

Fran nu răspunse.

— Adică, e-n regulă să fii prudentă când răspunzi la ușă, dar tu nu voiai deloc să deschizi, ca și cum ți-ar fi frică de ceva, de cineva…

— Doi dintre prietenii mei apropiați tocmai au fost uciși. *Tu* cum ai reacționa?

Brooks păru să accepte explicația, dar tot nu era pe deplin convinsă.

— Ești sigură că nu s-a întâmplat nimic?

Asta era ocazia de care avea nevoie. Era ocazia să permită cuiva să afle despre coșmarul ei îngrozitor. Dar știa că nu o va face, și nu fu surprinsă când se trezi răspunzând:

— Nu, absolut nimic.

Capitolul 74

— Nici vorbă!

Detectivul-agent Bentham părea uluit, ca și cum nu-i venea să creadă ce aude. Dar Maxine nu avea de gând să o ia pe ocolite.

— N-am cum să las totul baltă, ca să mă ascund în vreun apartament din fundul unei suburbii.

— Nu-i chiar așa de rău cum crezi și, sincer, n-o să dureze mult.

— Momentul e cât se poate de prost. Am o grămadă de evenimente media programate, ca să nu mai vorbesc și de programul de scris foarte încărcat.

— Poți să-ți iei computerul cu tine, insistă Bentham, deși ți-am sugera să nu intri pe internet. În ceea ce privește aparițiile publice, cred că ar fi mai bine să le amâni deocamdată, până când îți putem garanta siguranța.

— Deci aveți un suspect? Pe cineva pe care-l căutați?

Bentham nu răspunse imediat, încercând să afișeze cel mai liniștitor zâmbet.

— În momentul ăsta, urmărim mai multe direcții de anchetă. Evident, o să te anunțăm imediat ce aflăm ceva important.

Maxine era sigură că o mințea. Justin fusese ucis alaltăieri, Callum, cu doar 24 de ore în urmă. Și brusc, în dimineața asta, la prima oră, devenise imperativ să o ducă într-un loc sigur.

— Deci nu căutați pe cineva anume?

— Nu. Nu încă.

Tipul răspunsese prea repede pentru gustul lui Maxine.

— Oricum, pot să-ți explic cum ar merge treaba, reguli de contactare…

— Rămân aici.

Încă o dată, îl reduse la tăcere.

— Nu mă deranjează să am protecția poliției, în cazul în care chiar considerați necesar, dar n-o să mă las scoasă din apartamentul meu. Asta-i casa mea!

Bentham o privi curios, probabil încercând să-și dea seama dacă bravada ei era reală sau era doar de ochii lumii.

— Păi, evident că e o variantă la care putem să ne gândim. Însă, ținând cont de tot ce se petrece, chiar cred că…

— Am spus nu, nu mă face să repet!

În cele din urmă, Bentham renunță, dar cu reticență.

— OK, dacă așa consideri tu că e cel mai bine. Putem aduce polițiști în fața și în spatele casei, permanent, cât timp ești aici, și un echipaj separat când ieși. Dar trebuie să repet că e necesar să reduci la minimum aparițiile publice și, când ieși, vor exista protocoale stricte care trebuie respectate *întocmai*…

Continuă să vorbească, însă Maxine deja nu-l mai asculta, cuvintele lui trecând pe lângă ea. Nu părea real, nu părea *posibil.* Trecuse în copilărie printr-o încercare cumplită, dar îi supraviețuise, între timp *crescuse,* și acum era mai puternică și mai rezistentă decât și-ar fi imaginat vreodată. Și acum edificiul clădit cu grijă de Maxine 2.0 începea să se prăbușească.

Își spusese că exista un motiv pentru care se petrecuseră evenimentele îngrozitoare din trecut. Își analizase scenariul trecutului și-l modelase, astfel încât să aibă un final pozitiv. Maxine însemna multe lucruri, pentru mulți oameni, dar, mai presus de orice, era o *supraviețuitoare.* Cineva

care-și putea folosi experiențele și punctele forte ca să-i inspire pe alții. Avusese un rol, avusese un viitor, însă acum stătea de vorbă cu un polițist cu față de copil despre cum să se ascundă de un pericol sinistru și insidios. Nu așa ar fi trebuit să curgă povestea, nu așa o planificase ea, iar acum, când se uita la chipul nerăbdător al lui Bentham, își dădu seama că poate, până la urmă, povestea ei nu avea un final fericit. Umbra morții cobora din nou asupra ei.

Întrebarea era ce avea ea să facă. O să rămână pe loc? Sau o să fugă?

Capitolul 75

Ochii bărbatului o fixau cu duritate și cruzime. Helen cercetă chipul lui King – ochii umbriți, strâmbătura gurii, expresia rece și goală –, apoi se întoarse către restul echipei.

— Daniel James King. Este singura imagine oficială pe care o avem, făcută când a fost arestat în 2008 pentru tulburarea liniștii publice. E de acum 10 ani, dar e cea mai bună pe care o avem. Tatiana Lucaj e chiar acum cu portretiștii noștri, care s-ar putea să ne ofere ceva în plus, dar până atunci cu *asta* lucrăm.

Câțiva dintre membrii echipei se apropiară puțin vrând să-și fixeze în minte trăsăturile suspectului. Se adunaseră cu toții în sala de ședințe – Charlie, Joseph, Osbourne; era de față toată lumea, mai puțin Bentham, care era încă ocupat cu Maxine Pryce.

— Sunt sigură că știți cu toții cazul, dar hai să ne reîmprospătăm memoria! A fost singurul copil al Juliei King, iar tatăl e necunoscut. Au locuit într-o fermă izolată în South Downs, lângă Chilgrove. Nu era deosebit de profitabilă – Julia era un personaj imprevizibil și avea o problemă cu

alcoolul, calități pe care se pare că i le-a transmis și fiului. Daniel King ajungea rar la școală, preferând să se plimbe cu un ATV și să tragă cu pușca la fermă. Se certau des și uneori maică-sa îl dădea afară din casă. Când se întâmpla asta sau când avea bani în buzunar, se ducea în Southampton și frecventa cârciumile din Northam. Nu e neapărat zona obișnuită pentru petrecăreți, dar găsești cidru tare la o liră halba, ca să nu mai spun de tot soiul de droguri. În timpul uneia dintre aceste excursii ocazionale în oraș am aflat noi despre el – a primit în câteva rânduri avertismente pentru că umbla beat și drogat și a fost și arestat pentru tulburarea liniștii publice. Acum telefonul folosit pentru apelul către Justin Lanning a fost activat prima dată în zona Northam. S-a conectat la rețea pentru scurt timp, după care a dispărut, fiind folosit ulterior o singură dată, când a fost făcut apelul. Asta-i tot ce avem în momentul ăsta, dar e evident că Northam devine o prioritate în anchetă. I-am cerut agentului Reid să facă o listă cu cluburile și restaurantele care încă funcționează și să caute potriviri cu locurile pe care le frecventa King. Trebuie să-i căutăm și pe foștii asociați cunoscuți din zonă.

Mai mulți membri ai echipei încuviințară viguros. Toată lumea părea implicată, pusă pe treabă, toți cu excepția lui Joseph Hudson, care zăbovea în spate, părând bizar de distras. Fără să ia în seamă stinghereala lui, Helen continuă:

— Dacă are cineva nevoie să i se aducă aminte, King era… este o persoană periculoasă și trebuie abordată cu precauție extremă. Istoricul lui arată clar că, înainte de răpirea copiilor de la St Mary, a avut două tentative de crimă, când le-a atacat pe Lorraine Kielty și Amanda Barnes pe niște drumuri de țară izolate. Ambele fete au suferit răni minore – King le-a lovit înainte să încerce să le stranguleze –, dar au reușit să se lupte cu el și să fugă. King n-a fost identificat niciodată, pentru că

atacurile au avut loc destul de departe de fermă, iar el a avut în continuare libertatea să răpească și să ucidă.

Unul dintre membrii mai noi ai echipei se înfioră ușor știind foarte bine ce urma.

— După ce i-a răpit pe cei cinci copii, i-a ținut închiși în pivniță. Inițial, au fost supuși și ascultători, iar King n-a mai avut rețineri. Părea să-i facă o mare plăcere să-i tortureze, bătându-i cu lanțuri de bicicletă și chei de schimbat cauciucurile și amenințându-i că-i strangulează cu un cablu.

Până și Charlie părea puțin mai palidă acum, pentru că nici polițiștii cu experiență nu erau imuni la teroarea pe care o putea genera King.

— Copiii au avut de îndurat o noapte cumplită, dar apoi s-a ivit ocazia să fugă și au profitat de ea. King și-a dat seama de greșeală și i-a urmărit prin Downs. Rachel Wood avea o mobilitate redusă și i-a căzut în gheare, iar el a târât-o înapoi în casă și a ucis-o. Conștient că restul copiilor urmau să alerteze poliția, și-a părăsit câinii, casa, totul – a dat foc și a fugit la Chichester, unde pare să se fi sinucis.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Helen știa ce întrebări ardeau de nerăbdare să-i pună, așa că-i scuti de chin.

— Evident, acum trebuie să punem sub semnul întrebării concluzia acestui scenariu și să ne întrebăm dacă e posibil să mai fie în viață. Dacă ar putea fi el cel care i-a ucis pe Justin Lanning și Callum Harvey. În ce stadiu suntem cu cea mai recentă localizare?

— Apelul a fost făcut în centrală, de la un telefon cu cartelă, dintr-o cafenea de lângă domeniul Aldbury din Duckworth. Interlocutorul era o femeie, care a refuzat să se identifice. Am trimis polițiști în uniformă să se intereseze prin zonă. Știu că acolo stă Tally Greene – are mai multe avertismente pentru escrocherie, alerte false

cu bombă și așa mai departe, deci categoric o să stăm de vorbă și cu ea.

— Și apelul în sine?

— Niciun fel de detalii, doar că femeia credea că l-a văzut pe King intrând într-o casă din Portswood.

— Unde?

— N-a spus unde și, sincer, interlocutoarea a fost destul de vagă. Operatorul a pus totul pe seama publicității din jurul cărții lui Pryce, plecând de la premisa că lumea o să înceapă să-i vadă mutra lui King peste tot.

— Și celelalte localizări? Cele de dinainte.

— Încă le mai căutăm, răspunse vioi Malik.

— Cât mai repede, te rog!

Întorcându-se din nou spre grup, Helen continuă:

— Aveți dosarul complet pe birouri. Citiți-l repede, dar cu atenție. Dacă vă sare ceva în ochi, orice, anunțați imediat – pe mine sau pe detectivul-sergent Hudson. Detectiv-sergent Brooks, aș vrea să iei legătura cu detectivul-inspector Bob Stevenson, anchetatorul principal în investigația inițială. Cred că încă mai stă prin zonă. Dacă e cineva care să ne poată oferi o privire asupra psihologiei lui King, el e acela.

— Acum mă duc.

— Detectiv-agent Reid, urmă Helen. Aș vrea să tipărești o hartă detaliată cu zona Northam și să marchezi antenele care au transmis semnalul de la telefonul ucigașului. Vreau raza exactă de acțiune a fiecărei antene, plus toate clădirile în paragină, camerele de închiriat, pensiunile, casele ocupate ilegal, orice loc unde s-ar putea ascunde King și o listă cu toate birturile din zonă.

— Mă ocup, spuse el ridicându-se.

— Și imediat ce avem harta, mergem acolo. Aduceți și poliție în uniformă dacă trebuie, vreau o prezență activă, să vedem dacă putem să scoatem la lumină martori sau să facem localizări. Anulați

orice planuri personale și anunțați-vă familiile că o să întârziați pentru că stați la lucru. Acum avem un indiciu, un suspect principal, așa că trebuie să-i dedicăm toată atenția și toată energia noastră. Haideți să mergem și să-l găsim – adăugă Helen și-și ațintii privirea asupra echipei din fața ei – și să terminăm odată cu asta!

Capitolul 76

Ieșise în frig înfruntând vântul tăios care bătea în zona pentru fumători, când auzise bipul neașteptat al telefonului. Trăgând adânc din țigară, Emilia îl scosese din buzunar cu mâna liberă, curioasă să vadă cine îi dădea mesaj duminică dimineața. Era un număr pe care nu-l recunoștea, dar știa de la cine era și-l felicită în sinea ei pe Hudson că-și luase o cartelă nouă. Mai bine să-ți iei măsuri de precauție decât să-ți pară rău mai târziu ținând cont de palmaresul de vânător de turnători al lui Grace.

Mesajul era scurt, dar extrem de plăcut. „Echipa îl caută acum activ pe Daniel King, în urma unei posibile localizări”.

Emilia izbucni în râs, trezind curiozitatea celor doi reporteri sportivi de lângă ea, care-și luau doza de cafeină. Se întoarse și mai citi mesajul o dată, chicotind veselă și fără să-i vină să creadă. Crezuse tot timpul că era posibil ca Daniel King să fi supraviețuit și bănuise că dispăruse în vreo țară îndepărtată unde se ascundea până când se simțea în siguranță să comită din nou o fărădelege. Nici în cele mai nebunești visuri nu-și imaginase că s-ar fi putut întoarce pe coasta de sud, la locul crimelor.

Sigură că făcuse aluzie și la o astfel de posibilitate – era subtextul majorității articolelor pe care le scrisese despre el –, nu o spusese niciodată direct, temându-se să nu pară ridicolă.

Însă vestea asta schimba totul. Acum nu mai exista nimic care să o rețină.

Emilia se înfioră, de data asta nu de frig, ci de emoție. Era o știre mai mult decât suculentă – un fugar celebru care se întoarce să se răzbune pe victimele care-i scăpaseră cândva. Era înspăimântător, oribil și în același timp minunat, iar Emilia îi mulțumi lui Dumnezeu că avea să fie din nou înaintea celorlalți, anunțând știrea despre această evoluție uluitoare înainte să fi prins de veste restul presei din țară. Parcă ar fi venit dintr-odată toate Crăciunurile, oferindu-i drept cadou știrea care îi putea defini cariera.

Capitolul 77

Avea senzația că are Semnul Întunecat pe ea în dimineața asta. Oriunde se ducea, părea să suscite bănuieli, ba chiar și frică.

Discuția lui Charlie cu Fran Ward fusese ciudată, pe un ton țâfnos, iar cea cu detectivul-inspector Bob Stevenson începuse în aceeași notă. Masivul inspector, pensionat, răspunsese prudent la ușă, deranjat de venirea unui musafir neanunțat, și nu devenise cu mult mai primitor când aflase cine era. Putea să-și dea seama de ce venise și nu părea înclinat să coopereze, însă puterea de persuasiune a lui Charlie învinse în cele din urmă, acesta fiind motivul pentru care ședea acum la masa din bucătărie din bungalow-ul lui confortabil din Fordham.

Între ei era o cutie de carton în care se aflau dosarele cazului, ziare vechi, ba chiar și un poster zdrențuit, unul dintre cele care împânziseră cândva Southamptonul și coasta de sud, cu solicitarea de informații despre locul unde se află fugarul Daniel King. Și cutia, și majoritatea obiectelor din ea erau acoperite cu un strat subțire de praf, care sugera că nu mai fuseseră atinse de ceva vreme. Ochii care nu se văd se uită, își spusese Charlie.

— Poți să te uiți prin chestiile astea. S-ar putea să fie lucruri care nu apar în dosarele oficiale, dar nu știu cum te-ar putea ajuta. Toate indiciile importante sau nesemnificative au fost investigate minuțios.

— Nu mă îndoiesc.

Nu era doar măgulire pe față. Bob Stevenson fusese un polițist respectat în rândul forțelor de ordine din Hampshire. Plecase cu pensie întreagă, câteva distincții și cu capul sus, dar, chiar și așa, Charlie își dădea seama din limbajul corporal, din modul cum se tot foia pe scaun că încă îl mai sâcâia cazul King. Câtă vreme exista posibilitatea ca Daniel King să scape și să nu fie judecat, Stevenson nu avea să simtă că și-a îndeplinit datoria. Era singurul semn de întrebare într-o carieră altminteri impecabilă.

— Nu vrem decât să mai trecem o dată prin tot dosarul, spuse Charlie. În lumina noilor informații…

Stevenson fusese inițial neinteresant, refuzând să accepte ideea că Daniel King s-ar fi întors în Southampton. Însă acum părea mai îndoit, chiar un pic neliniștit.

— Cât de cușer e martora asta? întrebă el răstit.

— Încă mai anchetăm, dar n-avem niciun motiv evident să ne îndoim de ea.

Stevenson încuviință, dar nu părea deloc fericit.

— Și descrierea e fidelă?

— Foarte.

Încă o încuviințare discretă, fără tragere de inimă.

— Deci mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-ați putea spune mai multe despre King. N-a cercetat nimeni aceste aspecte mai mult decât dumneavoastră…

Stevenson se uită la ea, părând dintr-odată obosit.

— Dacă-ți vine să crezi, nu m-am prea gândit la el în ultimii ani. Știu că toată lumea de la secție

crede că sunt obsedat de el, dar de fapt am reușit să mi-l scot din minte. Duc o viață foarte liniștită aici, cu Erica, n-am nevoie să cuget la indivizi cum e King. Până a apărut povestea asta, abia dacă mi-a mai trecut prin minte.

Arătă spre un pachet de pe blatul din bucătărie. Uitându-se la el, Charlie își dădu seama că era un plic căptușit, deasupra căruia se afla un exemplar din cartea lui Maxine Pryce.

— M-a sunat când scria. I-am răspuns, din politețe, pentru că a pățit ce a pățit, dar i-am zis că n-am de gând să contribui la cartea ei. N-are rost să dezgropi trecutul…

„Decât dacă poți scoate bani din el”, își zise Charlie.

— Sigur, apar și eu în carte, adăugă Stevenson, întinzând mâna să ia volumul gros, și presupun că o s-o răsfoiesc la un moment dat, dar nu încă.

Vorbise detașat, întorcând cartea pe masă, însă Charlie își dădea seama că-l neliniștește. Era, oare, doar dorința, de înțeles, să nu se întoarcă într-un moment întunecat? Sau îi era teamă de critici și era îngrijorat că Maxine l-ar putea acuza că nu l-a adus pe călăul lor în fața justiției?

— Sunt convinsă că e o descriere corectă a unei anchete foarte meticuloase și eficiente.

— Mă bucur dacă asta crezi; nu toată lumea a fost la fel de binevoitoare.

Charlie era conștientă că existaseră critici în presa locală, însă adevărul este că fuseseră puține și apăruseră la intervale lungi.

— Absolut, zise ea curajoasă. Știu că i-ați disecat viața, că ați căutat orice indiciu și de aceea orice idee mi-ați putea da…

Stevenson se foi pe scaun, părând să se simtă puțin mai confortabil acum, când știa că nu venise să-l acuze.

— Păi, știi elementele de bază. Ce nu apare poate în rapoartele oficiale este cât de… ciudat era King. Nu avusese cea mai bună viață – fără tată, cu

o mamă care era mare amatoare de spirtoase –, dar când trăia maică-sa a stat cât de cât cuminte și n-a încălcat legea. Problemele obișnuite, băutură, droguri, furtișaguri și așa mai departe, dar ea l-a ținut pe linia de plutire. Cred că avea o oarecare influență asupra lui.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Avea scleroză laterală amiotrofică – o boală neurologică, afectează capacitatea motorie – și până la urmă de-asta a și murit. Starea i s-a tot deteriorat și și-a pierdut progresiv din mobilitate, bazându-se tot mai mult pe Daniel, până când, într-o bună zi, a murit. Dintr-odată, băiatul de 18 ani s-a trezit singur pe lume, proprietarul unei ferme mari și dărăpănate. În scurt timp, lucrurile au început s-o ia razna. Fie că era durerea, fie responsabilitatea apărută brusc, fie posibilitatea să-și satisfacă viciile, cine știe, dar a luat-o și el repede la vale. A început să bea mai mult, se și droga tot mai mult, există dovezi că descărca și multă pornografie ilegală, filmări cu crime și altele de genul ăsta. Destul de repede, a atacat-o pe Lorraine Kielty, dar noi nu știam la vremea aia că el a fost.

— Și n-avea chiar pe nimeni? Nimeni care să-l îndrume sau să-l controleze?

Stevenson clătină din cap.

— Evident că serviciile sociale au încercat să intervină, dar el nu era niciodată foarte binevoitor, nu voia să se implice. Au…

Stevenson făcu o pauză, încruntându-se.

— … au reușit să-l convingă să se ducă de câteva ori la un psiholog pentru copii. Am uitat cum îl chema, dar țin minte ce mi-a spus. N-a ajuns niciodată vreun document despre asta în dosar, nu părea să mai aibă rost după ce a făcut ce-a făcut, dar mi-a rămas în cap.

Tăcu, sincer tulburat de amintire.

— I-a spus psihiatrului că se plimba într-o zi la fermă și a găsit o pasăre rănită. Un pui de vrabie

care căzuse din cuib și se lovise. L-a luat de jos, l-a mângâiat, l-a amuzat cum i se tot deschidea și închidea ciocul, ca și cum ar fi căutat mâncare. Și apoi l-a strivit. A strâns pumnul până când a omorât puiul.

Charlie nu putu să nu reacționeze, însă Stevenson nu văzu, pierdut în gânduri.

— Psihiatrul zicea că nici măcar n-a spus că l-ar fi omorât de milă, ci că era chiar *entuziasmat* de ce făcuse, că îi plăcea puterea pe care o exercitase asupra păsării.

Charlie asimilă informația, surprinsă de cât de tulburată era de această imagine a cruzimii gratuite.

— Ăsta-i genul de om cu care aveți de-a face. Cineva care n-are niciun fel de respect pentru viață și are o… o fascinație perversă pentru moarte.

Împinse cartea spre Charlie. Oare hotărâse, până la urmă, că nu o s-o citească deloc? Că discuția lor îl convinsese să nu o facă?

— Deci, dacă s-a întors, dacă e într-adevăr în viață, atunci ar fi bine să-l găsiți repede. Pentru că o să omoare fără mustrări de conștiință. Și o să-i facă plăcere.

Charlie se înfioră în sinea ei, atât de multă gravitate și convingere se simțea în glasul lui. Și chiar în momentul acela, privirea îi căzu pe coperta cărții, de unde o privea King, amuzat, arogant și nemilos.

Fragment din **O noapte întunecată**, *de Maxine Pryce*

Acesta e un capitol pe care mi-aș fi dorit să nu trebuiască să-l scriu. Nu ajută pe niciunul dintre noi să zăbovim asupra înjosirilor, a durerii pe care am suferit-o cu toții când eram în mâinile lui Daniel King. Amintirile sunt vii și dureroase, la fel și sentimentele de teroare și de neajutorare pe care le inspiră, însă adevărul este că aceste răni sunt parte din noi, parte din periplul nostru și nu pot fi evitate. Dacă e să aflăm cu adevărat cine suntem, cine a fost Daniel King, atunci trebuie să spunem toată povestea.

La început am crezut că vrea doar să ne țină prizonieri. Sub amenințarea armei, ne-a dus în pivniță, câinii lătrând entuziasmați și sărind în jurul nostru. După ce am ajuns acolo, ne-a pus să ne legăm unul pe altul, ocupându-se el de ultimul dintre noi și lăsându-ne legați de doi stâlpi de oțel din mijlocul încăperii. Apoi, fără niciun avertisment, a plecat.

Uluiți, ne-am cufundat în tăcere, urmată de o izbucnire de discuții amestecate, dar capetele mai înțelepte „au hotărât” că era o răpire pentru răscumpărare. Unii dintre părinții noștri erau destul de bogați – era evident că individul avea să ne elibereze pentru bani, apoi să dispară. Ideea asta n-a înveselit pe toată lumea – familiile lui Rachel și Callum n-aveau niciun ban –, dar pe restul ne-a făcut să ne simțim mai bine. Eram convinși că tot chinul se va

sfârși curând – părinții noștri n-ar fi ezitat să scoată banii.

Greșeam. Cât de rău, nu știam la vremea aceea, dar aveam să aflăm repede. Chiar înainte de miezul nopții, King a năvălit din nou în pivniță, de data asta singur și beat mort, bâiguind insulte și amenințări cu tortura, violul și multe altele. Apoi a început bătaia.

La lumina lămpii cu parafină, vedeam podeaua plină de unelte vechi, piese de mașinării și cadre de bicicletă ruginite. A luat un lanț de bicicletă aruncat pe-acolo și, legănându-l deasupra capului, l-a lăsat cu putere pe gâtul lui Rachel. Eram lângă ea și am auzit lovitura metalului pe piele. Rachel a gemut, rămânând fără aer. Au mai urmat câteva lovituri. De-acum, bolborosea incoerent, poate cerând îndurare, dar n-a avut nicio importanță. King era furios și nu se reținea.

Nu știu cât a durat. King se învârtea în jurul nostru, alegându-și victima la întâmplare, lovind peste fețe, gâturi, piepturi sau brațe. Fran a leșinat la un moment dat și s-a dat cu capul de stâlpul metalic, Rachel a rămas fără câțiva dinți, dar nimic nu părea să-i satisfacă lui King setea de violență. Parcă toată viața s-ar fi pregătit pentru momentul ăsta și acum, când venise, era hotărât să profite de el cât de mult putea.

Bătaia pe care am încasat-o eu a fost susținută, dar poate mai ușoară decât a celorlalți. Eram ultima din șir și King ajunsese să obosească în cele din urmă. Am fost bătută, umplută de sânge, învinețită, dar, când mă uitam la cel care ne răpise, am sperat – m-am rugat – să fi

trecut ce era mai rău. Am încercat să-l atrag într-o discuție, milogindu-mă pentru viețile tuturor, pentru libertate.

— Nu e nevoie să faci așa ceva. Dacă ne lași să plecăm, n-o să spunem nimănui…

— Nu plecați nicăieri!

— Părinții mei au bani, mulți bani. Dacă ne dai drumul, poți să primești orice vrei.

Lanțul m-a lovit peste obraz. M-a luat prin surprindere și m-a trântit pe spate. Am văzut stele verzi și n-am mai știut unde mă aflu sau ce se petrece. Însă apoi am simțit pe cineva aplecându-se deasupra mea și am văzut fața asudată a lui King.

— Nu pricepi, nu? a scrâșnit el, stropindu-mă cu picături de salivă. Nu mai pleci *niciodată* de-aici!

A râs, s-a îndreptat de spate și a aruncat lanțul de bicicletă, după care s-a dus grăbit spre o masă șubredă, unde a început să scotocească după altceva. Am întors capul să mă uit la ceilalți, disperată să văd ceva, vreun semn de sfidare, dar Rachel părea amețită și Fran suspina. N-am reușit să-i văd fața lui Callum, iar Justin era întors cu spatele, așa că privirea mi-a fost atrasă din nou de King, care venea spre mine cu un cablu în mâini.

— Te rog, nu-mi face rău, te rog nu…

— A, n-o să-ți *fac rău,* scumpo, a zis el râzând și îndreptând sârma. O să te omor. *Toți* o să muriți în seara asta.

Rachel a început să plângă și mai tare, iar eu m-am milogit în continuare, însă n-a avut nicio importanță. King a venit spre mine, pășind în grabă, și mi-a

încolăcit cablul în jurul gâtului. Am tras de legături, m-am smucit din toate puterile, dar n-aveam nicio putere să-l opresc când a strâns. De-acum eram copleșită de groază – eram legată, nu puteam respira. Atunci am știut – am crezut că știu – că asta era. Că puteam muri acolo, în pivnița împuțită, cu sadicul ăsta îngrozitor deasupra mea.

— Așa că împacă-te cu Dumnezeu, iubito, pentru că…

Îmi savura frica. Dacă închid ochii, încă îl pot vedea, aplecat deasupra mea, așa de aproape încât mai că ni se atingeau nasurile, șoptind cuvintele acelea cumplite care încă mai au puterea să-mi înghețe sufletul.

— … fața mea e ultimul lucru pe care-l mai vezi.

Capitolul 78

Stăteau foarte aproape, fața lui Joseph fiind la doar câțiva centimetri de țintă. Chipul osos și nebărbierit era al unei scursori, un dealer interlop până în măduva oaselor. Joseph mai avusese de-a face cu genul ăsta, chiar de multe ori, și de obicei ar fi păstrat o distanță sănătoasă de arătarea asta cu ochi sticloși, cu urme de înțepături de-a lungul venelor și tatuaje inflamate.

Dar azi era altceva. Azi aveau de prins un ucigaș.

— Te-am întrebat ceva.

— Și ți-am răspuns. Nu vorbesc cu…

Joseph mai făcu un pas, iar bocancul i se așeză „accidental” pe piciorul dealerului. Îl ținu acolo în timp ce victima se zbătea să scape.

— Te-am auzit, dar nu mi-a plăcut răspunsul. Așa că o să te întreb din nou. L-ai văzut pe bărbatul ăsta?

Ridică poza cu Daniel King, băgându-i-o sub nas. Era încă devreme, iar la Pumnalul și Șarpele – un bar dosnic, jegos, care se dădea drept loc de întâlnire pentru metaliști, dar, de fapt, era un rai al dealerilor – nu se aflau decât Joseph și nefericitul de barman. Vizitele poliției nu erau încurajate, iar paznicul refuzase până acum să coopereze, însă Joseph nu era în dispoziția potrivită ca să fie refuzat.

— Nu, nu l-am văzut, ripostă barmanul, fără să arunce măcar o privire la fotografie.

— Uită-te la ea, îi ceru Joseph, ridicând poza în dreptul ochilor bărbatului.

— Ascultă, polițaiule, ești surd sau ce?

Fără niciun avertisment, mâna lui Joseph se duse spre vintrele bărbatului. Prinzându-și victima de testicule, strânse cu putere. Bărbatul urlă de durere, dar Joseph nu-l băgă în seamă și vorbi mai departe printre răcnete.

— Acuma, ascultă la mine, amice. Dacă vrei să pleci de-aici întreg, atunci o să te uiți la poza asta și o să răspunzi la întrebări, complet și politicos.

Bărbatul încercă să scape din strânsoare, ceea ce nu făcu decât să întețească durerea.

— Iisuse, dă-mi drumul…

— Uită-te la poză!

În ochii bărbatului se iviseră lacrimi, era evident că suferea cumplit, dar tot își îndreptă atenția spre fotografia lui Daniel King.

— Uită-te bine!

Bărbatul, chinuit, se conformă și cercetă trăsăturile lui King.

— Venea des pe-aici acum câțiva ani, aici îi plăcea să joace. Deci spune-mi, a fost aici?

Bărbatul se gândi, apoi spuse:

— Nu, nu l-am văzut.

— Gândește-te bine, zise Joseph apăsat și mai strânse puțin.

— Jur că nu l-am văzut! țipă bărbatul. Sincer!

— Stai aici mult?

— Tot timpul. Nu mai e nimeni *în afară* de mine.

Bărbatul plângea de-a binelea, sfâșiat de durere. Joseph îi dădu drumul pe neașteptate, iar victima se prăbuși pe podea.

— Păi, dacă vine, sună-mă, urmă Joseph detașat, aruncând o carte de vizită spre silueta făcută grămadă. O să aflu dacă nu mă suni.

Se întoarse și plecă în grabă spre ieșire. Mai avea o mulțime de spelunci de verificat în cartier și nu putea să zăbovească. Nu putea nega că îi făcuse plăcere întâlnirea, dar adevărul era că nu se alesese cu nimic și mai avea treabă. Revelația că Daniel King era încă în viață dăduse forțe noi anchetei – și lui. Fusese în dezavantaj până acum – pe plan profesional și personal –, dar, dacă putea dezgropa un indiciu care să ducă la prinderea lui King, toate astea puteau fi uitate.

Capitolul 79

Helen se uita la Meredith, cuprinsă de un val de adrenalină.

— Cât de sigură ești?

Meredith își înăbuși un zâmbet, amuzată de întrebarea lui Helen, dar nu voia să o irite.

— Sută la sută. E sigur praf de cuarț.

— Deci, dacă obținem o mostră de praf de pe șantier, ca să faci comparația…

— Nu mai e cazul. Era din belșug pe costumul lui Justin Lanning, așa că am prelevat o mostră și am făcut comparația – e aceeași substanță. Sigur că asta nu înseamnă că n-ar putea proveni din altă parte, în orice șantier găsești praf de cuarț, dar ar fi o coincidență uriașă.

Helen digeră informația, din ce în ce mai entuziasmată.

— Deci ucigașul nostru îl omoară pe Lanning pe șantier. După două zile, îl omoară pe Harvey și-i apasă și bocancul pe față, cu ocazia asta. Poate că a încercat să-și curețe bocancii între atacuri, poate că nu; oricum, lasă urme de praf de cuarț pe fața lui Harvey…

— Aș zice că e o supoziție corectă. Și vestea bună e că praful de cuarț e inodor pentru oameni, însă are un miros foarte puternic, pe care un câine antrenat îl poate identifica fără probleme. În locul tău m-aș duce la Unitatea Canină…

Era exact ce avea de gând să facă Helen.

Pentru prima dată de o veșnicie încoace, zâmbi. De-a lungul anilor Meredith îi oferise câteva indicii esențiale și s-ar putea să fie la fel și de data asta. Mulțumindu-i vechii ei prietene, Helen ieși în grabă din secția de criminalistică, scoțându-și telefonul din buzunar. Acum, că aveau o pistă, nu trebuia să piardă nicio secundă. Venise momentul să treacă la contraatac împreună cu echipa ei.

Capitolul 80

— Lăsați deoparte ce aveți de făcut și ascultați!

Se întoarseră mai multe capete, cu ochii spre Charlie, care stătea în ușa biroului lui Helen. Sala de ședințe era plină de polițiști care încercau să găsească diverse piste, însă acum se lăsă brusc tăcerea.

— Tocmai am vorbit cu șefa și plecăm de-aici.

Polițiștii începeau deja să se ridice, luându-și hainele și gențile, înviorați de tonul presant al lui Charlie.

— Avem o pistă criminalistică pe care trebuie s-o urmăm. Ne întâlnim cu instructorii canini pe Hutchinson Street. O să ne împărțim în echipe și o

să mergem cu câte un câine pe trasee prestabilite – detectivul-inspector Grace vrea să acoperim toată zona Northam.

— Și casa lui Harvey?

— Și șantierul?

— O să le cercetăm la vremea lor, ca să vedem dacă putem identifica mișcările ucigașului după atacuri. Casa lui Harvey e mai promițătoare – *dacă* făptașul n-a plecat cu mașina de-acolo –, dar deocamdată ne concentrăm pe zona Northam. E destul de bine delimitată, iar datele de la antenele de telefonie sugerează că ucigașul nostru s-a aflat acolo în ultimele trei zile.

Printre polițiști trecu un murmur de nerăbdare. După ce se străduiseră să găsească orice urmă concretă a ucigașului, acesta părea dintr-odată aproape.

— Dacă mai e acolo, și câinii reușesc să prindă vreo urmă, atunci poate că o să ne ducă direct la el.

Chipurile entuziasmate îi zâmbiră, înveselite de perspectiva asta.

— Păi, ce mai așteptați? Hai odată!

Ca la comandă echipa se îndreptă către ieșire. Charlie îi privi plecând, cu moralul ridicat de energia, hotărârea și optimismul lor. Le simțea și ea și, deși ideea de a se confrunta cu această stafie îi dădea o senzație neplăcută, nu putea nega că era entuziasmată de perspectiva arestării.

Dacă reușeau câinii să-și facă treaba, dacă zeii erau de partea lor, atunci în scurt timp aveau să se afle față în față cu un ucigaș.

Capitolul 81

Ușa se deschise, iar el sări afară, aterizând elegant. Labradorul negru, vioi trăgea de lesă disperat să o ia din loc, iar polițistul care-l ținea făcea eforturi să-l controleze.

— Cum îl cheamă? întrebă Helen apropiindu-se grăbit.

— Wilbur. E bun, dar e tânăr și prea entuziast…

— Toți suntem așa la un moment dat.

— O să trebuiască să te cred pe cuvânt, răspunse detectivul-sergent Francis, pufnind. Acuma, ce ai pentru mine?

— Praf de cuarț, răspunse Helen, întinzându-i punga de plastic transparentă. Nu pare mare lucru, dar…

Francis cercetă stratul fin de praf din pungă, apoi se aplecă și o deschise în fața câinelui. Wilbur nu șovăi, băgându-și nasul în deschizătură.

— Câți câini avem?

— Șase, cu totul, răspunse repede Francis. Wilbur, Jonty, Alice, Rose, Max și Oliver. Eu i-am dresat pe toți.

— Și crezi că o să ne poată ajuta? Urmele despre care vorbim sunt probabil infime…

— Nu-ți face griji, inspectore! Câinii au un simț olfactiv de o mie de ori mai puternic decât noi. Dacă omul vostru a lăsat vreo urmă, echipa noastră o să-l găsească.

Wilbur trăgea de lesă, așa că Francis îi dădu punga înapoi lui Helen.

— Hai, băiete!

Nu era nevoie să-i spună de două ori – Wilbur își apropie nasul de suprafața drumului, căutând urma. Înainta încet și cu ocoluri, mergând în zigzag, îndrumat cu atenție de polițist. Helen privea spectacolul, încântată, dar și ciudat de încordată. Oare o să găsească până la urmă ceva? Sau se va dovedi că iar aleargă după cai verzi pe pereți?

Merseră mai departe, îndreptându-se către intersecția din capul străzii. Helen știa că trebuie să aibă răbdare, că așa ceva durează, dar tot își dorea să vadă câinele intrând în acțiune, luând o urmă reală. Progresele în cazul acesta fuseseră extrem de limitate până acum – indiciul

criminalistic era singura pistă concretă pe care reușiseră să o dezgroape –, iar Helen era disperată să obțină ceva de pe urma lui. Știa totuși că urma avea să fie slabă, iar cantitățile de praf căzute de pe bocancii suspectului, infime – și asta doar dacă mersese pe jos pe străzile astea și nu plecase cu mașina spre cine știe ce cotlon sau ascunzătoare izolată.

Fusese în Northam – asta era speranța vagă de care se agăța Helen. Fuseseră marcate șase trasee, care acopereau drumurile principale și pe cele secundare, șase trasee pe care le cercetau acum Wilbur și prietenii lui. Helen nu avea nicio îndoială că, dacă exista vreo urmă, o s-o găsească, însă aceasta putea fi acoperită într-un milion de moduri: de gunoaie, de trecerea mașinilor, a oamenilor sau a timpului. Nu puteau decât să aștepte și să spere.

Ajunseră în capătul străzii Graham – încă o secțiune de drum terminată – și ieșiră în York Road. Era o stradă secundară, care ducea spre Millbank Street, ultima stradă principală din partea asta de oraș. Odată ajunși acolo, își vor fi încheiat cea mai mare parte a traseului, pentru că nu mai rămâneau de verificat decât câteva străduțe de trecere. Cu fiecare minut care trecea, lui Helen i se strângea tot mai tare stomacul. Ce o să facă dacă nu găseau nimic? Cum o să-și mai țină echipa entuziastă și optimistă cu atât de puține piste de urmărit?

Auzi un sunet care o făcu să ridice privirea. Wilbur lătra, dând târcoale unui punct de pe pavaj. Helen se îndreptă în grabă spre el, iar Francis se întoarse către ea.

— Clar a prins ceva…

Câinele trăgea de lesă, nerăbdător să meargă mai departe. Helen se uită în jur – era o străduță de trecere, prost luminată și banală, plină de mașini și camioane parcate. Poate că suspectul oprise mașina chiar în locul unde adulmeca Wilbur acum.

Îi făcu semn cu capul lui Francis, îndemnându-l să meargă mai departe.

— Haide…

Wilbur porni în viteză în lungul străzii, cu Helen pe urmele lui. Merseră repede, îndreptându-se grăbit spre următoarea intersecție. Însă, chiar când se apropiau de capătul străzii, Wilbur se opri, învârtindu-se încă o dată în cerc. Preț de o clipă înspăimântătoare, păru că pierduse urma, însă apoi porni ca din pușcă spre stânga, făcându-se nevăzut pe o stradă secundară. Helen îl urmă, uitându-se cu atenție la Francis în căutarea vreunui semn de frustrare sau dezamăgire, însă polițistul părea la fel de concentrat și vioi ca labradorul. Merseră mai departe, înaintând rapid pe drumul întunecos și plin de gunoaie, până când ajunseră într-o fundătură care dădea într-o curte spațioasă. Intrarea în această oază ciudată fusese asigurată cândva de porți din plasă metalică, însă acum acestea erau larg deschise, iar Wilbur trecu în fugă printre ele, după care se opri, așezându-se din nou și lătrând încet de două ori.

— Până aici deocamdată, spuse Francis, coborând vocea. Putem să căutăm prin clădiri, dar trebuie să lăsăm câinii să se odihnească și avem nevoie și de o prezență corespunzătoare a poliției.

— E-n regulă, putem prelua noi de-aici.

În timp ce Francis se apleca spre câine ca să-i dea o recompensă, Helen cercetă priveliștea care i se deschidea în față. Curtea, care era plină de cutii de carton îmbibate de apă și lăzi putrezite, era intrarea principală și parcarea unei clădiri industriale haotice. Erau câteva clădiri împrăștiate – structuri masive, de câte două etaje, și depozite. Complexul fusese cândva un centru industrial fremătător; acum însă era un loc uitat și învechit, cu clădiri abandonate, uși închise cu lanțuri și ferestre murdare sau sparte. Helen se înfioră – ar fi locul perfect unde să se ascundă o stafie – și ezită să se apropie de primele clădiri. Însă nu avea de ce

să-și facă griji – nu avea să înfrunte singură strigoiul ăsta.

Era momentul să convoace cavaleria.

Capitolul 82

Veneau din tot orașul, umplând curtea și străzile din jur cu mașini de patrulă sau fără însemne. Polițiști în uniformă, detectivi, ba chiar și câțiva agenți de la brigada locală de circulație, toți îndreptându-se spre aceeași zonă, chemați la arme de Helen.

Unul dintre câini venise pe o urmă până la acest complex industrial izolat, iar acum era în desfășurare o căutare minuțioasă. Poate că pierduseră elementul-surpriză, însă mobilizarea fusese atât de promptă, încât Joseph Hudson era convins că nimeni aflat înăuntru nu ar fi avut timp să fugă. Sorții erau iar împotriva lui, ținând cont de numărul de polițiști prezenți, însă nu-și permiteau să riște nimic.

— Răspândiți-vă la 20 de metri unul de altul, dar aveți grijă să vă vedeți tot timpul unii pe alții! le ordonă polițiștilor care-l însoțeau. O facem sistematic și mergem *împreună*…

Joseph se afla în apropiere când primise apelul. Urmând instrucțiunile lui Helen, venise în viteză către Northam Road, care era și limita din spate a complexului Gerrards Industrial Estate. Nu existase niciodată o poartă pentru mașini – intrarea îngustă era folosită de muncitori și pietoni ca scurtătură –, dar acum *ar fi putut să fie* o cale de evadare discretă. Preluând conducerea, Joseph îi îndrumase pe polițiști pe poartă, după care îi plasase într-o linie defensivă amplă, în fața primei clădiri care le ieșise în cale.

Era o structură părăginită, cu un panou pe care scria „vulcanizare” încă atârnat pe zid, o dovadă a

industriei și scopului din trecut. Acum clădirea părea interesantă doar pentru copiii plictisiți, având ferestrele sparte și graffiti pe orice cărămidă disponibilă. Mucurile de țigară și cutiile metalice de cidru aruncate completau peisajul, iar Joseph se distră călcând una cu piciorul.

Ajunseseră la ușile clădirii. Poate că fuseseră cândva asigurate cu un lanț precum celelalte structuri vizibile, însă acum nu se mai vedea nici urmă de așa ceva, iar lacătul fusese smuls cu totul de pe ușă. Joseph încercă apoi clanța și ușa se deschise fără nicio problemă. Oprindu-se în prag, se întoarse și văzu un cârd de polițiști nerăbdători care veneau în urma lui. Asta era șansa lui! O șansă să-l prindă pe suspectul lor principal. Să realizeze un moment istoric. O ocazie pentru Joseph să-și spele păcatele.

Trase adânc aer în piept, deschise ușa și intră.

Capitolul 83

Primul lucru care o izbi fu mirosul. Mucegai, umezeală, duhoare; era mirosul dulceag al descompunerii.

Helen era convinsă că acolo murise o vietate și, chiar și pe semiîntuneric, zări vinovatul, o grămadă cleioasă de pene, care fusese cândva un porumbel. Deși de mult mort, părea cumva că se mișcă, din cauza furnicilor care se târau pe el; când îl ocoli, pasărea reveni brusc la viață, țâșnind pe lângă ea. Helen încremeni, năucită, până văzu o coadă lungă și groasă dispărând după o ladă.

Trecând pe lângă cadavru, Helen cercetă interiorul trist al clădirii. Părea să fie un fel de depozit, cu tot felul de cutii strivite, bobițe de polistiren, ba chiar și niște foi de inventar aruncate pe jos. Probabil că nu fusese niciodată cel mai încântător loc de muncă, însă acum arăta de-a

dreptul deprimant, cu geamurile complet acoperite de mizerie și podeaua plină de apă alunecoasă și murdară, din cauza multelor spărturi din acoperiș. Alegându-și cu grijă traseul, Helen înaintă, căutând semne că ar fi trecut cineva de curând prin clădire – ambalaje de mâncare, sticle de apă, saci de dormit –, dar nu se vedea niciun semn de viață. Ocolind gunoaiele, Helen mergea însoțită de trei polițiști în uniformă. Făptașul lor era violent și dezlănțuit – nu se punea problema să-i facă față singură, indiferent cât de bine arăta palmaresul ei de supraviețuire de până acum.

Ajunseseră deja la peretele din fund, unde se afla o scară care ducea la etaj. Helen urcă rapid treptele, cu ceilalți polițiști în urma ei. Când ajunse sus, încercă să distingă ceva printr-un gemuleț, dar era crăpat și deforma imaginea. Neputând să vadă ce-i aștepta, Helen își scoase bastonul de la curea și-l deschise la lungimea maximă. Apoi le făcu semn celorlalți să o urmeze și trecu pragul.

Reacția veni imediat – o pereche de porumbei luați prin surprindere își luară zborul. Helen tresări când îi văzu, însă, în timp ce-i urmărea din priviri prin încăpere și-i vedea lovindu-se panicați ba de tavan, ba de pereți, își dădu seama că erau singuri. Nici aici nu se vedeau mai multe semne de viață decât jos – era doar un spațiu pustiu, uitat.

Frustrată, traversă podeaua de ciment, dând cu piciorul într-o cutie de carton care-i stătea în cale. Străbătu toată suprafața în fix 10 secunde, îndreptându-se acum către o ușă care ducea la un fel de ieșire de incendiu. Când ajunse în dreptul ei, încercă ușor clanța. Era înțepenită și nu se mișca – ruginită complet –, așa că se propti cu umărul în ușă, care se deschise cu un sunet ca un oftat. Helen simți un val de aer rece, pe care-l întâmpină cu bucurie, și ieși pe terasa metalică.

În momentul acesta, deveni vizibilă întinderea complexului industrial. Stând la o înălțime de vreo șase metri, vedea șapte, opt, nouă clădiri. Acum

erau în diverse stadii de degradare, însă zona era neobișnuit de plină de activitate, cu zeci de polițiști răspândiți să cerceteze carcasele uitate. De ce fusese abandonat un complex așa de mare? Părea o crimă într-un moment în care firmele și organizațiile caritabile aveau nevoie disperată de spațiu, când existau atâția oameni care nu aveau niciun adăpost. Nu ar fi putut fi găsită nicio întrebuințare pentru el?

Se îndepărtă de balustrada balconului și era pe punctul să li se adreseze însoțitorilor ei, când stația radio reveni pe neașteptate la viață.

— Detectiv-sergent Hudson pentru detectiv-inspector Grace, terminat.

— Aici Grace, răspunse Helen. Ce ai găsit? Terminat!

— Fum, răspunse el fără suflare. Iese fum de la tipografia veche din spatele complexului. Terminat!

Helen se răsuci, îndreptându-și privirea în direcția indicată.

— Sunt sigur că nu se vedea când am ajuns noi. Cineva a dat foc acolo.

Existau o mulțime de posibilități – oare suspectul lor era aici? distrugea dovezi? se distrugea pe sine? –, dar Helen nu stătu să se gândească la ele. Zărise fuiorul de fum care ieșea dintr-o clădire aflată la aproape 200 de metri, așa că nu șovăi, coborî pe scara de incendiu și o luă la goană într-acolo.

Capitolul 84

Nu mai era timp pentru subtilități, acum era vorba doar despre viteză. Ocolind câteva anexe, Helen goni spre intrarea principală în clădire, ajungând chiar când apărea și Joseph, împreună cu echipa lui. Polițiștii în uniformă se răspândeau deja

ca să înconjoare clădirea, însă atenția lui Helen era îndreptată doar asupra ușii din fața ei, care era încuiată și aparent decisă să nu o lase să treacă de ea. Înjurând pentru sine, făcu un pas în spate, apoi lovi cu piciorul. Bocancul cu vârf metalic izbi în încuietoare, iar ușa se deschise larg chiar când apăru și Joseph Hudson în spatele ei. Făcându-i semn să o urmeze, Helen țâșni înăuntru.

Interiorul era întunecos, dar în stare mai bună decât erau celelalte clădiri pe care le cercetaseră. În spatele tejghelei se aflau câteva fotocopiatoare și scannere, dar era clar că nu de aici venea fumul, așa că Helen sări peste ea și se îndreptă în mare grabă spre scări, cu Joseph imediat după ea. Ajunseră la baza scării și urcară în fugă treptele. Helen își forța toate tendoanele, hotărâtă să-l prindă pe suspect, hotărâtă să se bată pe viață și pe moarte.

Năvălind pe ușa de la etaj, cercetă încăperea din fața ei. Aici se aflau utilaje mai mari, mașini de tipărit care trebuie să fi fost destul de valoroase și în spatele cărora s-ar fi putut ascunde un suspect pe fugă, însă nu asta îi atrase privirea, ci un butoi de combustibil aflat în fundul încăperii, din care ieșea un fum gros.

Fără să-i pese de siguranța ei, Helen țâșni înainte, parcurgând în viteză distanța până la butoi. Se aștepta ca, în orice clipă, King să sară la ea, însă ajunse nevătămată în cealaltă parte a încăperii. Prinzându-se de marginea butoiului, flutură frenetic cu cealaltă mână, încercând să împrăștie fumul. Era greu de spus ce se afla înăuntru, pentru că îi lăcrimau ochii din cauza fumului și a mirosului puternic de butan, însă își dădu seama că era vorba despre o țesătură, niște ziare și ceva ce arăta ca un fel de hartă.

— Stinge-l!

Joseph se afla lângă ea și se conformă pe loc, trăgând butoiul pe-o parte și apoi răsturnându-l, astfel încât conținutul aprins se împrăștie pe podea.

Acesta reacționă imediat la oxigenul suplimentar, iar flăcările se ridicară și mai sus, însă Joseph era deja pregătit și își aruncase pe jos haina ca să împrăștie jarul și să înăbușe flăcările. Helen nu-l băgă în seamă, întorcându-se să cerceteze restul încăperii. Acum ajunseseră la etaj și alți polițiști, care se răspândiseră să se uite în spatele imprimantelor și prin dulapurile împrăștiate, dar Helen abia dacă îi observă, îndreptându-și atenția către ieșirea de incendiu, cu ușa larg deschisă, legănându-se în curentul tot mai puternic. Dacă suspectul lor tocmai fugise, atunci pe aici trebuia să fi luat-o.

Helen ajunse acolo în câteva secunde și ieși pe ușă. Acum avea de ales, în jos spre curte sau în sus, spre acoperiș. Curtea nu părea o cale de evadare viabilă, pentru că se umplea deja cu polițiști în uniformă, așa că țâșni în sus, bocănind pe treptele metalice. Își forța plămânii, picioarele o dureau de efort, însă nu dădu nicio atenție corpului care protesta, urcând tot mai sus, până se prinse de balustradă și ajunse pe acoperiș.

Era un acoperiș plat, care părea într-o stare destul de bună, cu excepția deschizăturilor pe unde ieșea acum fumul. Cu toate astea, Helen își alese cu atenție traseul către un punct de transformare, care reprezenta singurul posibil adăpost. Dacă suspectul lor se ascundea undeva, atunci acolo trebuie să fi fost. Helen ajunse repede la punctul de transformare, îl înconjură cu grijă și apoi puse mâna pe clanță. Inspiră adânc, își ridică bastonul și trase de ușă, pregătită să lovească.

Nu era nimeni înăuntru, doar un morman de circuite electrice antice. Înjurând, Helen se întoarse, pornind în grabă spre marginea acoperișului. Proptindu-și bine picioarele, privi în curte, dar nu văzu decât chipurile polițiștilor de jos, care se uitau la ea plini de speranță. Se întoarse și străbătu în grabă acoperișul pe de-a latul, dar și în cealaltă parte nu văzu decât echipa

ei, care menținea un perimetru de apărare în jurul clădirii. Nu-i venea să creadă. Joseph spunea că focul pornise *după* ce ajunseseră ei. Helen înclina să-l creadă, pentru că o parte din conținutul butoiului nu fusese distrusă. Și totuși, în ciuda acestui lucru și a faptului că-și forțase limitele fizice ca să-l prindă, suspectul principal le scăpase din nou.

Stând pe marginea acoperișului și privindu-i pe oamenii ca niște furnici de jos, Helen avu o senzație strivitoare de dezamăgire. Descoperirea lui Meredith îi adusese aici, în locul despre care Helen bănuia că ar fi baza de operațiuni a lui King. Avuseseră avantajul surprizei, fuseseră superiori numeric și hotărâți să pună mâna pe suspectul principal. Cu toate astea rămăseseră tot cu mâna goală.

Acest ucigaș-fantomă reușise încă o dată să se facă nevăzut.

Capitolul 85

— A văzut cineva ceva?

În glasul lui Simmons se făcea auzită o urmă de neîncredere.

— Se pare că nu, răspunse Helen. Aveam 40 de polițiști la fața locului, am vorbit deja cu toți.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Cred că l-am surprins și a fugit. Probabil știa bine zona, cel puțin mai bine ca noi.

— Dar cum a reușit? Cum *dracu'* a scăpat?

— Sunt multe ieșiri din complex dacă știi locul. Acoperiserăm ieșirile din față și din spate, dar sunt multe găuri în gardul din jurul complexului. În momentul ăsta, întrebăm din ușă în ușă pe străzile dimprejur. Poate că vecinii au observat fumul sau au văzut pe cineva strecurându-se prin gard…

Părea destul de lipsit de speranță și probabil că așa și era.

— Și ești sigură că era omul *nostru*? Nu vreun drogat oarecare sau cineva care se oploșise pe-acolo?

— Noi așa credem. E un loc minunat să te ascunzi și, în plus, conținutul butoiului sugerează că s-ar putea să fi fost un fel de punct esențial pentru el.

— Pentru că?

— Erau o grămadă de resturi – cutii de suc, ambalaje de mâncare – care sugerează că acolo a stat cineva mai multă vreme. Nu prezintă interes în sine, dar detectivul-sergent Hudson a reușit să recupereze alte lucruri care ridică semne de întrebare.

— Continuă!

— Am găsit o hartă a Southamptonului. Nu o broșură turistică, ci o hartă topografică mai amplă. Cea mai mare parte a ei era arsă, bineînțeles, dar detectivul-sergent Hudson a reușit să recupereze un fragment pe care e încercuită clar o adresă din Lordswood – casa lui Callum Harvey.

— Bine…

— Avem și resturile unei telecomenzi de Mercedes. E topită, dar simbolul e încă vizibil, așa că s-ar putea să fi fost de la…

— De la mașina cu care a fost răpit Lanning, o întrerupse Simmons. Putem obține ceva dovezi de pe aceste obiecte, ceva care să confirme prezența lui King?

— O să încercăm. Au fost *arse,* dar dacă se poate găsi ceva, atunci Meredith e singura care poate.

— Și asta-i tot ce era în butoi?

— În afară de niște fragmente din ziarele locale. Oricine ar fi stat acolo era în mod evident la curent cu știrile, ceea ce sugerează că probabil nu este o persoană fără adăpost sau un dependent de droguri.

Simmons încuviință hotărât, încercând să pară optimistă, dar era clar că referirea la presă îi scăzuse și mai tare moralul.

— Să fiți conștienți că Emilia Garanita a dat deja știrea că principalul nostru suspect este King. Ai idee cum a pus mâna pe informație?

— Nu încă. Dar o să mă ocup personal să aflăm. Nu pot să cred că e cineva așa de nechibzuit în echipă, dar nu exclud posibilitatea.

— Și cum ai vrea să facem, cu presa vreau să zic?

Helen se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Nu cred că putem să evităm de data asta. E deja în *Evening Notes,* o să fie și în ziarele naționale mâine…

— Vrei să confirmăm că-l căutăm pe King?

Helen ezită doar o fracțiune de secundă, apoi încuviință.

— E clar că e organizat, hotărât și se pricepe să scape neobservat. Până acum n-am avut nicio identificare confirmată. Nu știu cum a obținut Emilia informația, însă poate că scurgerea asta ne-ar putea fi de ajutor. Cea mai bună resursă pe care o avem la dispoziție acum sunt ochii și urechile cetățenilor.

— În pofida inevitabilelor false identificări?

— Va trebui să ne împăcăm cu ele. Cred că ar trebui să spunem tot, să facem un apel și să vedem cu ce ne alegem.

— Lumea o să se sperie…

— Înțeleg asta, dar n-avem de ales. King e o persoană foarte periculoasă și foarte hotărâtă, care o să omoare fără mustrări de conștiință. N-avem niciun motiv să credem că o să atace civili la întâmplare, dar lumea trebuie să fie avertizată.

Simmons fu de acord, îmboldită de fermitatea și hotărârea lui Helen.

— Mă ocup imediat, confirmă Simmons cu entuziasm și își luă telefonul în mână.

Helen îi mulțumi și plecă străbătând tot etajul șapte către sala de ședințe. Ca de obicei plecase de la discuție motivată și hotărâtă, dar adevărul era că, dacă nu aveau parte de o identificare norocoasă sau de încă o pistă criminalistică, nu se apropiaseră deloc de momentul prinderii lui Daniel King. Îi refăcuseră mișcările, îi descoperiseră bârlogul, ba chiar îl luaseră prin surprindere pe ucigașul nemilos, dar tot le scăpase. Ceea ce însemna că se afla acum în libertate, nestingherit.

Și pregătit să lovească din nou.

Capitolul 86

Nici nu se punea problema. *Trebuia* să fugă.

La început, Maxine respectase regulile, ascultând discursurile lui Bentham, cedându-i controlul asupra programului ei și comportându-se în general ca o persoană dispusă să stea locului până când trece pericolul. Însă odată ce ajunsese departe de ochii iscoditori, în siguranță în dormitorul ei, intrase în acțiune, ignorând interdicția asupra conectării la internet ca să devoreze fluxurile de știri locale.

Își dori imediat să nu fi făcut-o. Secretul pe care Bentham fusese dornic să i-l ascundă devenise public – Daniel King se întorsese în Southampton. Nu ar fi crezut neapărat – Emilia Garanita era o bine-cunoscută colportoare de zvonuri –, însă poliția din Hampshire confirmase știrea pe pagina de Twitter *și* programase și o conferință de presă în cursul zilei.

Maxine se înfuriase și primul instinct fusese să năvălească afară din dormitor ca să-l ia la întrebări pe Bentham. Cum dracu' ar fi putut ea lua decizii cu o bază reală, legate de siguranța ei – *viața* ei –, dacă lumea îi ascundea informații? Bănuise, nu, se temuse că s-ar putea să fie implicat King, ținând cont de cât de ironică fusese discuția telefonică și modul îngrozitor în care fuseseră uciși Callum și

Justin, dar se agățase de ideea că ar putea fi vreun țicnit, că erau crime la indigo, cineva disperat după un moment de faimă. Totuși, acum nu părea să mai încapă îndoială. Daniel King se întorsese în oraș, hotărât să-i ia pe elevii care-i scăpaseră cu ani în urmă.

Soluția evidentă era să stea liniștită. Să stea la adăpost și să aștepte să facă Daniel King vreo greșeală. Dar ar fi în siguranță? Tipul ucisese deja doi oameni și scăpase. Oare poliția avea vreun indiciu despre el? Vreo idee pe unde se afla acum sau ce punea la cale? Sau el era cu un pas înaintea lor, planificându-și chiar acum următorul atac?

Nu avea cum să știe, câtă vreme poliția refuza fie și să confirme că era suspect, ceea ce o înfuria la culme. Poliția nu-și făcuse treaba cu ani în urmă – copiii fuseseră cei care puseseră la cale evadarea de la fermă – și erau puține perspective să și-o facă acum. Sigur, era altă unitate și fără îndoială Helen Grace avea reputația că prinde ucigași periculoși, dar… Callum chemase poliția și la ce-i folosise? Nu, nu se punea problema să rămână aici, într-un apartament unde King s-ar putea să fi făcut deja o recunoaștere. Ar fi victimă sigură, iar King nu ar trebui decât să aștepte vreo breșă de securitate, când putea profita de ocazie pentru o reîntâlnire mortală…

Era momentul să plece. Își aruncase deja niște haine într-o geantă de voiaj, adunase ce bani cash avea și-și pusese în buzunar cheile de la mașină. Iubitul ei VW Golf era la o aruncătură de băț de spatele casei, într-o parcare privată. Dacă reușea să ajungă nevăzută până acolo, era ca și plecată. Îi spusese lui Bentham că avea de gând să rămână în oraș, să-și onoreze angajamentele de lucru, dar acum nici nu se punea problema să mai rămână în Southampton. Nu, o să se urce în mașină și o să conducă până ajungea în siguranță la Heathrow. O să dea telefoane de pe drum – putea să se ducă în vizită la părinți în Florida sau chiar la Vanessa,

prietena ei din facultate, care era la Melbourne. Nu conta, câtă vreme era departe de Southampton. Departe de Daniel King.

Încurajată, Maxine închise geanta de voiaj. Îi făcea bine să facă ceva în loc să stea nemișcată înnebunind încet-încet. Era tentant să fugă acum, dar ar fi fost o prostie. Mai bine să aștepte până se întunecă, până când se schimbă paza afară. O să știe când a venit momentul și o să profite de el.

De asta depindea viața ei.

Capitolul 87

— Rămâi?

Părea o întrebare ciudată. De ce ar vrea o femeie, a cărei viață era în mare pericol, protecția unei polițiste însărcinate care abia se mișca o depășea pe Charlie și totuși, în pofida prudenței inițiale, Fran se deschisese față de ea, găsind mângâiere în felul ei de a fi blând și atent.

— Păi, pot să mai stau un pic, dacă vrei, până te instalezi, răspunse Charlie atentă. Dar eu sunt detectiv, nu lucrez la serviciul de protecție specială, așa că legătura ta o să fie detectivul-sergent Grainger, așa cum am discutat deja.

Fran încuviință absentă, ca și cum nu ar fi interesat-o răspunsul după ce aflase că nu Charlie o să se ocupe de ea. Deși fusese dispusă să accepte protecția specială, Fran păruse agitată și nemulțumită de toată procedura, întâi obiectând că trebuia să i se spună unde mergeau, apoi găsind neajunsuri casei – care fusese pe rând prea deprimantă, prea neaerisită, prea expusă. În realitate nu era așa, era doar o casă obișnuită din suburbii, mai puțin ușile solide și polițiștii în uniformă din hol și din bucătărie, însă Charlie nu comentase, suportând elegant nervozitatea și nemulțumirea lui Fran. Casa, oricât de obișnuită

părea, era cel mai sigur loc pentru Fran în momentul acesta. Cu timpul, avea să-și dea și ea seama, însă Charlie putea înțelege de ce tânăra avea nervii întinși și era dispusă să accepte situația făcând tot ce putea ca să o liniștească.

— Pot să trimit pe cineva afară, dacă ai nevoie de ceva. Reviste, cărți, gustări sau dulciuri…

Dar Fran clătină din cap, respingând ideea.

— Aici nu e internet, urmă Charlie, dar jos sunt un televizor și un player DVD, cu o selecție bunicică de filme.

Încă o dată, Fran scutură scurt din cap, nedumerită, de parcă ideea de a se distra era nebunească.

— Uite, Fran, știu că e greu să fii departe de familie. Și că te simți probabil foarte dezorientată și speriată, însă cel mai bine e să te împaci cu situația asta. Încearcă să găsești o cale să te relaxezi, să-ți distragi gândurile. Așa o să treacă mai repede timpul, ceea ce înseamnă că o să te întorci mai repede acasă…

— Nu eu am treabă de făcut, ci voi, ripostă Fran, cu un ușor tremur în glas.

— Și facem, crede-mă! Am alocate resurse uriașe pentru cazul ăsta, la care lucrează cei mai buni dintre cei mai buni. Acum prioritatea noastră este să-l prindem pe făptaș – și o să-l prindem –, dar între timp trebuie să ne asigurăm că ești în siguranță, că te simți confortabil și mulțumită pe cât posibil. Așa că, dacă ai nevoie de ceva, ceva la care să poți lucra cât stai aici…

— O să fie destul de greu, doar dacă nu-mi pot ține cursurile de gimnastică în sufragerie.

— Ar putea fi problematic, răspunse Charlie zâmbind. Deși știu o viitoare mămică supraponderală căreia i-ar prinde bine un antrenament serios…

Acum zâmbi scurt și Fran, iar încordarea i se risipi un pic.

— Arăți foarte bine, spuse ea.

— Arăt ca omulețul Michelin, răspunse Charlie. Cu picioarele umflate și cu vergeturi, pe deasupra.

— Păi, poate când se termină toate astea, vii la sală să-ți reintri în formă, propuse Fran șovăielnic.

— Mi-ar face plăcere, spuse Charlie sincer. Deși te avertizez, n-o să fie ușor. Am două prietene vechi, prăjitura și ciocolata, de care se pare că nu pot să scap…

Fran încuviință zâmbind, însă ușurarea ei era doar trecătoare, de parcă gândurile la un viitor fără griji nu făceau decât să-i aducă aminte de prezentul dificil.

— Și atunci, o să-l prindeți? întrebă ea, cu glasul dintr-odată scăzut și nesigur.

— Da, o să-l prindem. După care tu și Maxine puteți să vă vedeți de viața voastră.

— E și ea într-un loc de-ăsta?

Charlie ezită înainte să răspundă.

— Da.

— Au fost… a fost vreo tentativă la viața ei? A fost vreun moment în pericol?

— Nu, din câte știm noi. Protecția specială e doar o măsură de precauție pentru amândouă, până rezolvăm povestea asta.

— Dacă i s-a întâmplat ceva… mi-ai spune?

Era o întrebare ciudată, însă Charlie îi înțelegea îngrijorarea. Trebuiseră să le ascundă unele informații și își dădea seama că Fran se prinsese.

— Da, ți-am spune. Corect e să știi cu ce avem de-a face, dar te rog să nu-ți faci griji.

Fran se întoarse cu spatele spre ea, îndreptându-se către fereastra jivrată.

— Maxine e pe mâini bune, păzită zi și noapte. N-o să i se întâmple nimic, așa că liniștește-te. Nu-i cazul să fii supărată sau speriată…

— A, nu sunt speriată, în niciun caz pentru Maxine…

— Cum așa?

— Ai avut ocazia s-o cunoști? E… e blindată. Nu sunt sigură că ar putea s-o omoare cineva, dacă

ar vrea s-o facă.

O spusese cu umor, dar în glasul ei se simțea și o urmă de resentiment, care o surprinse pe Charlie. Se așteptase ca Fran să-și exprime îngrijorarea pentru prietena ei, dar cuvintele ei sunaseră mai degrabă a… dispreț.

— Dar chiar și așa, tot o să avem grijă de ea, ca și de *tine.*

— De acord, dar e pierdere de timp și de bani. Oamenilor ca Maxine nu li se întâmplă nimic rău. Ghinionul pare să fugă pur și simplu de ei, de parcă ar avea dreptul la succes, bani, fericire, statut, în timp ce noi, restul, trebuie să ne străduim din greu.

— Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva? Să zicem că ea ar fi fost atacată acum, nu Justin sau Callum…

Charlie era sincer curioasă, surprinsă de duritatea care se strecurase în expresia lui Fran.

— Atunci poate că aș începe să cred că *există* Dumnezeu.

Vorbise fără să aibă aerul că ar trebui să se scuze, dar nu avea cum să nu observe reacția lui Charlie.

— A, știu că are o imagine bună – e puternică, își exprimă sentimentele, lansează campanii și-i inspiră pe oameni… dar îți spun eu că nu e deloc așa. Și dacă i se întâmplă ceva, asta e.

Fran tăcu, apoi încheie:

— Javra aia merită să i se întâmple orice!

Capitolul 88

— Bună, sunt Maxine. Te rog să-mi lași un mesaj.

Emilia apăsă butonul roșu și încheie apelul. Era a treia încercare nereușită să dea de Maxine Pryce. Supraviețuitoarea profesionistă, care fusese așa de

dornică să se dea bine pe lângă presă, devenise brusc foarte timidă.

Uitându-se prin parbriz, Emilia ridică privirea spre apartamentul ei, cu o ușă banală și ferestre ușor jivrate. Nu era prima ei vizită aici – toate drumurile păreau să ducă la Pryce în ultima vreme –, însă acum era ceva diferit. În dreptul ușii din față se vedea un polițist în uniformă, iar Emilia nu avea nicio îndoială că era unul și în spate. Curios, îl mai zărise și pe detectivul-agent Bentham mișcându-se discret înăuntru, ceea ce-i întărea convingerea că Maxine era și ea în apartament.

Emilia căscă și aruncă o privire la ceas. Era obișnuită cu pânda, știa că durează, dar tot abia aștepta să aibă și un rezultat. Reacția la știrea despre prezența lui King în Southampton fusese electrizantă – un amestec de șoc, panică și agitație – și zeci de oameni luaseră deja legătura cu redacția ca să ofere „informații”. Aceste piste se vor dovedi lipsite de orice bază, însă nu asta era ideea: contau amploarea și înflăcărarea reacției. Nu erau multe care să poată depăși acum ultimul titlu, care anunța întoarcerea lui King, cu excepția arestării acestuia sau a unui interviu cu una dintre țintele lui îngrozite.

Fran Ward era o posibilitate, dar în mintea Emiliei nu exista nicio îndoială că Maxine era adevăratul premiu. Ea era cea faimoasă – chipul tragediei și cea care făcuse cel mai mult ca să popularizeze întâmplările. Oare ea declanșase, fără să știe, acest proces? Îl îmboldise pe King să se întoarcă în Southampton? Era o întrebare care o intriga și pe care abia aștepta să i-o pună autoarei. Maxine era așa de sigură pe ea, aproape arogantă, dar, oare, ce simțea acum? Regret? Tristețe? Teamă?

Emilia își luă telefonul și sună iar la Maxine, dar îi răspunse robotul. Nu conta, putea să aștepte. Maxine fusese sfătuită să rămână discretă, să stea locului și, cel puțin la început, avea să respecte

recomandarea. Dar cât de probabil era să rămână în casă pe termen lung? Emilia o cunoștea pe Maxine – era încăpățânată, arogantă, aparent disperată după recunoaștere și succes. Vânzările cărții creșteau deja vertiginos, potrivit contului de Twitter al editorului ei – nu tocmai surprinzător, ținând cont de știrile din ultimele câteva zile. Maxine era femeia momentului; era tot ce visase. Chiar și ținând cont de potențiala amenințare la adresa ei, era probabil de neconceput să rateze ocazia să se bucure de celebritate. Apărea și dispărea periodic din media de aproape doi ani deja, după prima relatare șovăielnică la BBC South a traumei din adolescență. Era, oare, posibil să evite acum lumina reflectoarelor?

Nu, nu avea să rateze. Nu putea. Orice i-ar fi spus poliția, Maxine o să apară atunci când o să decidă ea.

Iar când o va face, Emilia o s-o aștepte.

Capitolul 89

Deschise încet fereastra, lăsând aerul rece să intre. Maxine se opri și ascultă, încercând să audă vreun semn ca mișcarea ei fusese detectată, dar totul părea liniștit. Adunându-și curajul, scoase capul pe geam. Așa cum sperase, grădina din spatele casei era nepăzită pentru moment. Auzise când se schimbase tura și fusese mulțumită să asculte ritmul vioi al discuțiilor din bucătărie, în timp ce polițiștii își predau schimbul.

Maxine trase mai tare de fereastră până o deschise complet. Era o ușurare binecuvântată – durase mult până deschisese încuietoarea și trebuise să recurgă până la urmă la o pilă ca să scoată șuruburile – și era hotărâtă să profite până la capăt de succes. Chiar și așa, se opri din nou, uitându-se cu atenție afară. Nu exista nicio scară

de incendiu, niciun burlan, nicio cale simplă de coborâre. Trebuia să sară.

Nu era un dezastru în sine – era doar la primul etaj și avea dedesubt un strat de flori. Dar ce avea să se întâmple dacă nu mergea totul bine? Dacă își luxa sau rupea o gleznă? De fapt Maxine dezbătuse deja în sinea ei aceste aspecte și hotărâse că recompensa merita riscul. Așa încât se asigură că geanta de voiaj stă bine, ieși pe geam, puse picioarele pe pervazul de cărămidă și se aruncă.

Aerul vâjâi pe lângă ea în cădere, iar pământul veni în sus ca s-o întâmpine. Aterizâ greoi și rămase fără suflare în clipa în care picioarele i se cufundară în pământul moale. Se adună, respirând greu, și privi în jur. Nu se auzea niciun sunet, nu se vedea nicio mișcare înăuntru, așa că se ridică și porni în viteză pe alee. Poarta înaltă din spate avea zăvoare sus și jos, dar nu și lacăte; trase zăvoarele și se strecură afară, închizând ușor poarta după ea.

Ieși într-o alee îngustă, care trecea prin spatele caselor. Fusese gândită ca o cale de acces, dar acum era locul unde se aruncau cutii de carton, gunoi de grădină și cărucioare. Era întunecată și pustie, iar Maxine se înfioră când se uită în lungul ei. Norii treceau prin dreptul lunii, aruncând umbre bizare pe pământ, iar aleea părea că forfotește de amenințări.

Maxine privi în beznă, încercând să întrezărească ceva, apoi ridică ochii spre apartament. Cineva care ar fi stat aici ar fi avut o vedere minunată asupra casei; era un loc foarte bun să stai și să aștepți. Se uită din nou de jur-împrejur. Oare *era* cineva acolo? Sau mintea îi juca renghiuri? Oricum, nu avea niciun rost să zăbovească, așa că-și ridică gulerul hainei și porni în viteză prin noapte. Spre marea ei ușurare, nu se vedea nicio mișcare, nu se auzea niciun sunet pe alee și, într-o clipă, era liberă.

O luă de-a lungul străzii întunecate. Parcarea era chiar după colț și avea să ajungă acolo în mai puțin de un minut. Să plătească pentru un loc de parcare propriu fusese o extravaganță, însă o suportase de bunăvoie, ținând cont de cât de neglijenți erau pe strada ei șoferii de camion și de dubă. Acum era ușurată să știe că Golful ei neatins o să fie exact unde l-a lăsat, așteptând să o ajute să evadeze.

După colț, privirea îi căzu asupra lui. Strălucitor, argintiu, nou. Îi crescu inima – VW-ul părea să promită siguranță, eliberare, chiar fericire – și porni în grabă spre el, pietrișul scrâșnindu-i sub tălpi. Scoase cheile din buzunar și deschise portbagajul. Aruncă geanta de voiaj înăuntru, îl închise, iar zgomotul răsună în toată parcarea pustie în timp ce ea ocolea mașina, îndreptându-se către ușa șoferului. Apucă mânerul și se pregătea să deschidă, când se opri brusc.

— Ce mama naibii…?

Nu-i venea să creadă. Clipi de două ori de parcă ar fi avut vedenii. Dar nu era nicio îndoială. Cauciucul din față era dezumflat. Cum era posibil? Folosise mașina cu două zile în urmă și atunci era în regulă.

Îi trecu prin cap un gând neplăcut și se aplecă să cerceteze roata. Se ruga să greșească, să fie doar paranoică, însă degetele îi treceau acum peste o tăietură lungă și întunecată. Nu era un accident, cineva îi tăiase intenționat cauciucul.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se ridică, având o sută de gânduri în cap. Dar chiar atunci auzi un zgomot. Pași pe pietriș, în urma ei.

Maxine încremeni, paralizată de frică. Și acum își mai dădu seama de ceva. Sunetul răsuflării cuiva. Părea să fie chiar în spatele ei, aproape *deasupra* ei, dar tot refuză să se uite, căutând înnebunită răspunsuri. Ce să facă? Cum se putea salva?

Însă, înainte să găsească vreun răspuns, se auzi o voce. O voce din cele mai negre coșmaruri ale ei.

— Bună, Maxine!

Capitolul 90

Stătea în prag cu tot trupul încordat.

Era cineva în apartament. Nu era nicio îndoială, auzea mișcări – pași? – și se vedea o lumină slabă, strecurându-se pe sub ușa de la bucătărie. O clipă, Helen ezită, prudentă. Să cheme ajutor? Să se ocupe ea de intrus? Optă pentru ultima variantă – venirea ajutoarelor nu ar face decât să-l pună în gardă pe intrus, creând poate probleme și mai mari –, așa că-și scoase bastonul de la brâu, păși înăuntru și trase ușa în urma ei.

Aruncă o privire în sufragerie și porni pe coridor spre bucătărie. Categoric era cineva acolo, dar părea să stea liniștit. Oare își dăduse seama de prezența ei? Stătea acum și pândea? Helen se minună de cât de repede, cât de surprinzător ți-o poate trage viața. Abia așteptase să ajungă acasă și să-și tragă sufletul, să facă un duș și să încerce să înțeleagă evenimentele dificile din cursul zilei – și acum se strecura pe coridorul propriului apartament, pregătită să se apere.

Se opri la ușă și ascultă încordată. Nu era nicio îndoială, înăuntru *era* cineva, care părea că umblă prin sertare. Nu avea mai nimic de valoare, dar a naibii să fie dacă avea să lase pe cineva să-i scotocească prin lucruri. Așa că puse mâna pe clanță, deschise ușa și intră.

Joseph Hudson se întoarse, abia reușind să nu scape tacâmurile din mână. Râzând, duse o mână în dreptul inimii care i-o luase la trap, ridicând-o pe cealaltă într-o imitație de semn de predare.

— Știu, știu, scuze că am dat năvală, dar voiam să-ți fac o surpriză.

Arătă spre masa așezată frumos, pe care era un castron de linguini din care se ridica aburul.

— Voiam să-ți spun că-mi pare rău.

Capitolul 91

Nu avea ce face. O să trebuiască să sune și să-și ceară scuze. Charlie știa că ar fi trebuit să fie acasă – de fapt, ar fi trebuit să fie acasă de mai mult de o oră –, dar nu se punea problema să plece. O să-l sune pe Steve, o să încerce să-l îmbuneze și să-și mai asigure un pic de timp. Analiștii lucrau din greu și Charlie era decisă să rămână acolo până fie găseau ce-i trebuia ei, fie eliminau toate posibilitățile.

Se întorsese deja de mai mult de două ore la Southampton Central, dar mintea ei tot revenea la discuția cu Fran Ward, care refuzase să-i explice atitudinea față de Maxine și păruse să regrete cuvintele dure pe care le rostise. Charlie avea senzația că nu fiindcă se simțea prost că vorbise disprețuitor despre fosta ei colegă de școală, ci mai degrabă pentru că era iritată că lăsase pe cineva să vadă dincolo de văl, să-i întrezărească adevăratele sentimente. Fusese doar o străfulgerare – un scurt moment surprinzător de onestitate –, dar rezonase puternic cu Charlie, care era convinsă că s-ar putea să fie ceva important pentru înțelegerea acestui caz bizar.

Chiar de la început, din momentul în care nefericiții copii se târâseră cu greu în siguranță, povestea de bază fusese cea a solidarității, a grupului de prieteni apropiați care rămân împreună la bine și la greu. Era o idee care fusese repetată adesea în presă, cel mai recent chiar de Maxine. Când citise cartea, Charlie fusese uimită de accentul pus de Maxine pe *apropierea* dintre membrii grupului, explicând supraviețuirea lor prin sprijinul și afecțiunea pe care și le ofereau unul altuia.

Însă evenimentele ulterioare dovediseră că asta era ficțiune, cel puțin în parte. Nu încăpea îndoială că reușiseră să îndure chinurile împreună, înaintând împleticit prin ceață către libertate. Și asta, cu siguranță, crease o legătură durabilă, însă copiii nu se mai văzuseră decât în trecere după perioada aceea cumplită. Mai mult, adevăratele tensiuni deveniseră evidente: Maxine certându-se cu Justin pe bani și Fran afișând un dispreț real pentru povestitoarea traumei lor comune. Era vorba despre bani? Despre felul cum povestise Maxine suferințele lor trecute? Sau se întâmpla altceva?

Charlie își dorea să știe, să descopere rădăcinile cauzei acestei aparente scindări. Însă Fran refuzase să mai vorbească, iar Maxine era puțin probabil să dea detalii – prezentase deja detaliat, în carte, versiunea ei despre evenimente. Charlie o citise pe sărite și știa că Pryce are o linie directoare, care punea accentul pe unitate și reziliență, pe afecțiune și legături de loialitate. Părea să fie bine primită de publicul care plătea, așa că nu prea erau șanse să se apuce să-și contrazică propriul scenariu.

Nu, dacă voia mai mult, Charlie știa că trebuie să găsească alte mijloace să scoată la lumină adevărul despre prietenia lor. Ceea ce, în epoca modernă, însemna mass-media de socializare. Victimele lui Daniel King erau copii ai erei digitale, încântați să-și consemneze toate detaliile vieții pe Facebook, Instagram și alte site-uri și să-și trăiască prieteniile în egală măsură online și în persoană. Acolo erau de găsit dramele, mari și mici, ale vieții lor, așa încât Charlie le dăduse analiștilor temă să ia la mână viețile digitale ale foștilor elevi.

Primele cercetări nu arătaseră prea multe – păreau să fie un grup de adolescenți ciudat de agreabil. Exista o postare neplăcută a lui Maxine, care sugerase că Fran s-ar putea să fie prescurtarea de la Frank, o aluzie nu foarte subtilă la alura

masculină a colegei ei. Însă nu existase nicio urmare și postarea nu părea suficient de importantă sau de răutăcioasă ca să otrăvească o prietenie. La prima vedere nu prea erau dovezi ale vreunei fracturi în interiorul grupului.

Pe măsură ce trecea timpul Charlie se plimba în sus și-n jos aruncând câte o privire din când în când la analiști, alteori la ceas. Ca de obicei era sfâșiată de două dorințe contradictorii: să fie acasă, cu Steve și Jessie, dar și să nu-i scape niciun colțișor necercetat. Era convinsă că le scăpa ceva evident, ceva ce i-ar fi ajutat să dea o nouă direcție anchetei, dar până acum nu descoperiseră mare lucru. Era, oare, posibil să fi trebuit să caute în altă parte? Să meargă la familiile victimelor, poate, să sape mai adânc în trecutul lor? Nu prea părea potrivit, câtă vreme familiile lui Callum Harvey și Justin Lanning erau încă năucite și cufundate în durere, dar poate că ar merita dacă ar spune ceva concret? Totuși, Charlie se înfioră când se gândi la perspectiva asta. Detesta să dea năvală peste durerea oamenilor.

— Cred că vrei să vezi asta…

Smulgându-se din gânduri, Charlie se duse grăbită spre biroul analistului.

— Mă uitam la postările de pe Facebook ale lui Pryce. Doar dulcegării și generalități neimportante. Deși puțin egocentrice…

— Dar…, spuse nerăbdătoare Charlie.

— Dar cam acum un an a șters o mulțime de postări.

— Curățenie digitală…

— Exact. Erau postări vechi, în principal de când era încă la școală.

— Erau vreunele publicate *înainte* să-i răpească Daniel King?

— Da, majoritatea.

— Și? întrebă Charlie, intrigată de-a binelea de-acum.

— Și nu sunt foarte plăcute. Pare destul de vocală la adresa mai multor persoane, a câtorva copii despre care n-am auzit, dar și a lui Fran Ward. Par să se fi certat și împăcat de mai multe ori. Însă cele mai multe erau împotriva lui Rachel Wood. Chiar n-o plăcea *deloc*…

Tehnicianul deschise o pagină cu o postare din 16 martie 2012. Nu era niciun text, însă imaginea spunea totul – fața lui Rachel fusese lipită grosolan peste o fotografie porno. Era neplăcută, răzbunătoare și ușor ridicolă, chipul prelucrat la greu, totuși profund nevinovat, al elevei, într-un conflict puternic cu trupul răsucit și supus unor operații estetice masive pe care-l împodobea. Oricât de neprofesionistă și neconvingătoare era imaginea, intenția era clară. Maxine voise să o umilească și să o pună într-o poziție neplăcută pe colega ei de școală.

— Mai sunt câteva la fel, dar asta e cea mai semnificativă… oricum, cea care s-a bucurat de cea mai multă atenție.

Charlie coborî privirea și se uită câți apreciaseră sau preluaseră postarea, înfuriată de insensibilitatea meschină a atacului.

— Bine, fă câteva cópii, și cu asta, și cu tot ce mai descoperi. Vreau să se ocupe toată echipa de povestea asta.

Tehnicianul încuviință și se întoarse la treabă, iar Charlie se duse înapoi la biroul ei, cu pasul ceva mai vioi. Nu era o dovadă incriminatoare, dar *era* un indiciu care trăda ficțiunea unității pe care o creaseră Maxine Pryce și prietenii ei. Charlie acționase din instinct, sperând că o căutare meticuloasă avea să dea rezultate, și se dovedise că avea dreptate. Orice interpretare pozitivă dădea Maxine întâmplărilor, orice mituri erau dispuși să încurajeze Fran și ceilalți, Charlie era acum convinsă că nu fusese dezvăluită niciodată toată povestea.

Capitolul 92

— Cum ai intrat?

Joseph ridică din umeri și zâmbi:

— Am învățat și eu câteva trucuri la vremea mea.

— Doar un hoț poate prinde un hoț?

— Cam așa. Ar trebui să chemi pe cineva să se uite la broasca aia, e șocant.

Luă încă o furculiță de linguini din farfurie. Mâncarea era delicioasă, dar Helen mâncase puțin până acum, neliniștită de apariția lui bruscă în apartamentul ei.

— Ai noroc că n-a sunat nimeni la poliție.

— A, nu m-am strecurat. Am salutat-o pe vecina ta când aduceam cumpărăturile. Jane, nu?

— Joan.

— A fost destul de prietenoasă, m-a mai văzut prin zonă. Cred că devin parte din mobilier.

Rostise cuvintele pe un ton nepăsător – impertinent –, însă sunaseră forțat. Joseph se străduia din răsputeri să creeze o atmosferă destinsă, dar de fapt erau așa de multe vorbe nespuse, atât de mult clocot dedesubtul aparenței, încât lui Helen îi era greu să se relaxeze.

— O să am o discuție cu ea pe tema asta. Are prea multă încredere în oameni.

Joseph păru să primească bine comentariul, zâmbind și reluând atacul asupra pastelor.

— Vreo veste de la Meredith? întrebă el cu gura plină.

— Nimic încă. E cu toată echipa la fața locului. Nu e nimic care să sară în ochi în clădirea principală, dar poate avem noroc prin altă parte.

— Și polițiștii în uniformă?

— Încă discută cu vecinii, dar sunt o mulțime de clădiri industriale pe-acolo, nu prea sunt case sau pietoni.

— O să apară ceva.

— Așa sper. Pentru că în momentul ăsta pare că suntem cu totul pe dinafară. Ceea ce Emilia Garanita a scos în evidență bucuroasă.

— Până mâine nu mai știe nimeni ce-a scris în ziarul de azi, spuse Joseph indiferent.

— Ziarul de azi e cel pe care-l citesc comisarul, politicienii locali și o grămadă de alți oameni care ne pot face viața grea dacă nu suntem văzuți făcându-ne treaba. Nu ne ajută nici că Garanita a luat în vizor pe cineva din secție și are acces la informații importante pe care e dispusă să le folosească, deși le-ar putea pune în pericol pe Maxine Pryce și Fran Ward.

Joseph nu răspunse, terminându-și pastele și lăsând furculița din mână. Dar Helen observă că nu se uita la ea, atitudinea lui împăciuitoare, plină de zâmbete și încredere, șovăi o clipă.

— Nu-i prima dată când se insinuează în anchetele noastre, dar în ultima vreme am reușit s-o ținem la distanță.

— O să i se înfunde cât de curând, așa se întâmplă întotdeauna cu ăștia de teapa ei.

— Totuși e ciudat, insistă Helen. De ce acum? De ce a reușit brusc să afle cine sunt suspecții noștri, ce avem de gând să facem? Dacă află unde sunt Maxine și Fran, nu m-ar mira să încerce și să intre peste ele sau să obțină cumva acces.

— N-ar face așa ceva.

— Sigur că *ar face.* Femeia asta e în stare de orice.

Joseph încuviință și sorbi din bere. Dar în ochii lui era ceva – îngrijorare? încordare? – care o intriga pe Helen.

— N-ai avut nimic de-a face cu ea în ultima vreme, nu?

— Sigur că nu. Nu-s așa de prost.

— *Nicio* legătură?

— Nu-s venit cu pluta, Helen. Ai puțină încredere în mine!

Limbajul corporal era defensiv, iar tonul ușor încordat. Helen era convinsă că o minte, dar nu înțelegea de ce. Cu siguranță, nu era așa de prost

să se înhăiteze cu Emilia, nu? Ce-ar fi avut de câștigat? Nu, părea o nebunie, era caraghios.

— Ești bine, Helen? o întrebă Joseph, smulgând-o din gânduri. N-ai prea mâncat.

— Sunt în regulă, doar că am multe pe cap, atâta tot.

— Dacă nu-ți plac pastele, am *budincă,* zise el luminându-se din nou la față și ridicându-se de la masă.

— De fapt, te superi dacă o lăsăm baltă? Nu prea mi-e foame.

Joseph se opri și o privi atent. În pofida încercărilor lui de a îndrepta lucrurile, atmosfera se răcise brusc.

— Helen, fac tot ce pot…, zise el expirând zgomotos. Știu că am dat-o în bară, că m-am purtat prostește, dar încerc să mă revanșez.

— Știu.

— Suntem o echipă bună, ne potrivim, așa că spune-mi ce trebuie să fac ca să repar lucrurile. Dacă vrei să spun că-mi pare rău, o să…

— Nu-i vorba de asta.

— Și atunci?

Helen se uită la el. Chiar voia să aibă discuția asta? Tocmai în seara asta? Și totuși, avea de ales?

— E… e vorba de încredere.

— Înțeleg. Să plec după suspect singur… Recunosc că n-a fost normal, am spus deja…

— Nu mă refeream la muncă, deși, da, a fost nesăbuit *și* periculos.

Joseph o țintuia cu privirea, ofensat, dar și curios.

— Ce se petrece, Helen? o întrebă tăios. Ce-am făcut ca să te îndoiești de mine?

Cuvintele plutiră în aer, cerând un răspuns.

— Nu e treaba mea, recunosc, spuse Helen încet, începând cu scuzele. Dar… mi-ai spus că n-ai copii.

— Nu a…

Dar minciuna i se stinse pe buze, în timp ce Helen se uita direct la el.

— Ai un băiețel. Kieran.

Joseph nu încercă să nege, rămânând cu ochii la ea.

— Te-am întrebat despre copii și mi-ai spus categoric că n-ai.

— Știu și îmi pare rău… dar părea ceva prea important ca să fie discutat atât de devreme în…

— E *fiul* tău, Joseph!

Joseph o privea în ochi, refuzând să-și mute privirea.

— Un băiat care ar trebui să facă parte din viața ta. Căruia i-ai întors spatele.

— Cu cine dracu' ai stat de vorbă? Ce știi despre băiatul meu?

Helen șovăi. Joseph era în mod evident furios, dar nu avea rost să se fofileze.

— Uite, n-ar fi trebuit să fac așa ceva, dar am sunat-o pe Karen.

— Ce-ai făcut?

— Nu era cazul, știu, dar trebuia să știu ce se petrece.

— Nu vrei să crezi nimic din ce spune…

— De ce nu?

— Pentru că e o femeie furioasă, plină de resentimente.

— Și de ce-i așa? Fiindcă a făcut ceva? Sau fiindcă ai făcut tu ceva?

Acum nu mai încăpea îndoială, în ochii lui Joseph se vedea furia oarbă.

— Ați pus totul la cale, nu? Pun pariu că v-ați simțit minunat…

— N-a fost așa, Joseph…

— … m-ați bârfit, m-ați criticat…

— Nu, categoric nu…

— … te-ai folosit de minciunile ei ca să înfigi cuțitul.

— Am vrut să aflu adevărul.

— Și ți-a spus adevărul, nu? se răsti el, batjocoritor.

— Nu știu. Mi l-a spus? I-ai părăsit? I-ai întors spatele băiatului tău?

Întrebarea atinse un punct sensibil, fiindcă Joseph fu redus la tăcere de forța acuzației.

— Da sau nu, Joseph? Atâta vreau să știu!

Însă, în loc să răspundă, Joseph făcu un pas spre ea. Helen se ridică imediat, pregătită să reacționeze. Dintr-odată, își dădu seama că nu știa ce o să facă Joseph, de ce era în stare.

— N-ai niciun drept! spuse el răgușit. N-ai niciun drept!

Avea chipul schimonosit de furie. O clipă, Helen crezu că avea să erupă, să se dezlănțuie împotriva ei, atâta furie era în expresia lui. Însă el se întoarse, ieșind din bucătărie fără nicio vorbă.

După câteva secunde, Helen îl auzi trântind ușa din față, încheierea perfectă a încă unei zile mizerabile.

Ziua a cincea

Capitolul 93

— Nu ești binevenită, așa că fă bine și cară-te!

În mod normal, polițistul Dan Meadows nu ar fi fost așa de direct, însă ajunsese la capătul răbdării. Încercase de trei ori s-o facă pe ziaristă să plece, dar ea tot în prag stătea.

— Uite, știm amândoi că e aici, așa că n-am putea să trecem la subiect? ripostă Garanita. Lasă-mă să vorbesc cu ea cinci minute și după aia am plecat. Vreau doar un comentariu.

— Ai înnebunit? o contră Meadows, încercând disperat să nu ridice glasul. Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni, și cu atât mai puțin cu *ziariști*…

— O zici de parcă ar fi o insultă, răspunse Garanita batjocoritor. Uite, amice, pot să stau pe-aici toată ziua dacă vrei, tot o să trebuiască să…

— Iar eu pot să te arestez pentru obstrucționarea poliției în desfășurarea activității.

Dar ziarista nu făcu decât să râdă.

— Dacă aș avea un bănuț pentru fiecare dată când m-ați amenințat vreunul dintre voi cu asta… și uite, tot aici sunt.

Desfăcu larg brațele într-un gest de triumf. Îngrijorat, Meadows aruncă o privire în lungul străzii. Era dimineață devreme și lumea începea să iasă pe străduța din suburbii, îndreptându-se grăbit spre muncă și scoțându-i pe copii din case. Ultimul lucru de care avea nevoie era un scandal în stradă cu ziarista asta lipsită de scrupule.

— Îmi pare rău, dar răspunsul e nu.

Garanita era pe punctul de a răspunde, însă Meadows nu-i lăsă timp, închizându-i ușa în nas. Imediat după asta, reîncepură bătăile.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

Aruncă o privire pe coridor către colegul lui, care ridică neajutorat din umeri. Nu prea aveau ce face, erau prinși în capcană, dar nu se punea problema ca ei să rămână aici, cel puțin nu împreună cu Garanita care atrăgea atenția asupra locului unde se afla Pryce. Cum de scăpase ziarista asta, care sacrifica siguranța altora ca să-și satisfacă ambițiile profesionale?

Cu inima grea Meadows urcă la etaj. Era foarte posibil ca Pryce să fi auzit altercația și să știe ce se petrecea, dar, dacă nu, va trebui să o informeze. Nu-l încânta sarcina, însă își adună curajul și bătu la ușă.

— Domnișoară Pryce? Sunt polițistul Meadows…

Niciun răspuns. Era devreme, nu ar fi fost imposibil să doarmă încă, așa că bătu din nou.

— Domnișoară Pryce? Mă întrebam dacă n-am putea sta un pic de vorbă. A intervenit ceva.

Nu se punea problema că nu l-ar fi auzit, dar tot nu se simțea nicio mișcare înăuntru. Cu siguranță că îi trezise deja curiozitatea, așa că de ce nu răspundea? Mai bătu o dată, tot mai neliniștit.

— E totul în regulă? *Chiar* trebuie să vorbim…

Tot nimic. Încercă mânerul ușii, aproape așteptându-se să fie încuiată, dar se deschise fără probleme.

— Intru, domnișoară Pryce…

Păși cu prudență în cameră. Se temea că o s-o găsească pe jumătate dezbrăcată, că o s-o înfurie, dar, spre surprinderea lui, camera era pustie. Nici urmă de Pryce.

Ba mai rău, nu era niciun semn că ar fi dormit în pat.

Capitolul 94

Reușise cu greu să adoarmă. I se tot învârtiseră prin cap gânduri, anxietăți și spaime, în timp ce copilul lovea și se zvârcolea. Era o experiență unică, minunată să porți în tine o nouă viață, însă uneori aveai impresia că ești supus unui atac continuu, că bebelușul ți se împotrivește la fiecare pas. Cam așa era și în dimineața asta, iar Charlie trebuia să se străduiască din greu să găsească suficientă energie ca să ducă un picior în fața celuilalt.

Se trezise devreme și băuse deja două căni de ceai tare până să reușească să se pună în mișcare. Îi ceruse lui Osbourne să-i contacteze pe prietenii și, unde era cazul, pe membrii familiei ca să afle informații valoroase despre Fran, Maxine și cât de armonios era grupul. Totuși, ea voia să se întoarcă la punctul de pornire, să afle mai multe despre dinamica dintre elevi, după ce descoperiseră postările răzbunătoare ale lui Pryce.

Sunase ca să o anunțe pe Helen ce avea de gând să facă, apoi se înghesuise în Renaultul ei străbătând orașul spre Fordham. Parcă mașina și își continuă pe jos călătoria scurtă, iar acum stătea în fața școlii St. Mary.

Elevii treceau pe lângă ea ocolind-o, grăbiți să intre pe porțile școlii. Charlie avea amintiri frumoase de când era elevă, iar vederea unei școli pline de copii o înveselea întotdeauna – atâta energie, gălăgie, atât de multe posibilități! Pe vremea ei erau multe de făcut, dar nici nu se compara cu nenumăratele cluburi și cursuri la care aveau acum acces copiii: învățau să facă filme de animație, să devină DJ, să-și înregistreze și să distribuie propria muzică. În parte, și-ar fi dorit să se întoarcă în perioada aceea, să fie din nou adolescentă, însă nu era naivă. Știa că pentru mulți dintre copii școala nu era floare la ureche – presiune academică, *bullying,* droguri, chiar și violența bandelor, toate erau prezente în viața elevilor. Și asta pe deasupra dificultăților legate de

prietenii – loialități încălcate, pierderea statutului, excludere – care veneau de la sine. Fiecare elev avea încurcăturile lui, fiecare școală avea secretele ei și de aceea se și afla Charlie aici. Dacă *exista* ceva între Fran, Maxine și ceilalți, cineva de la școală trebuie să fi știut. Scoțându-și legitimația din geantă, Charlie se îndreptă spre administrație, mergând legănat, cât de repede îi dădea voie copilul.

Capitolul 95

Ajunsese prima, așa cum îi plăcea. După o noapte agitată, Helen pornise devreme spre serviciu, dornică să fure startul. Pe drum primise un apel de la Charlie. Deși i se simțea extenuarea în voce, vechea ei prietenă se îndrepta spre școala St. Mary ca să mai facă niște săpături, hotărâtă să nu lase nimic nedescoperit. Helen știa că și ea trebuie să facă la fel.

Se închise în birou și întinse dosarele în fața ei. De-aici avea vedere spre panoul cu crimele, iar chipurile lui Justin Lanning și Callum Harvey o priveau stânjenitor, așa că putea să facă lesne corespondențe între ei. Spera că, dacă trece din nou peste toate detaliile, singură și netulburată, ar putea descoperi vreun indiciu, vreo legătură importantă care să le fi scăpat până atunci.

Unele fapte importante nu prezentau nicio îndoială. Fuseseră comise două crime, într-un mod care băgase spaima în inima victimelor. Chiar înainte să-l fi identificat martora de la Moon Lounge, Daniel King fusese unul dintre suspecții care săreau în ochi – pentru că-i plăcea să-și terorizeze victimele, pentru că victimele erau legate una de cealaltă prin intermediul lui, pentru că modul de operare – ligatura prin strangulare – era același ca înainte. Faptul că ucigașul bântuia

prin Northam era un alt indiciu important – era un loc pe care King îl știa bine și unde s-ar fi simțit în siguranță să se ascundă. Dovezile pe care le aveau la dispoziție îl indicau clar pe King, dar tot mai erau întrebări la care trebuia găsit răspunsul, lacune care trebuiau eliminate.

Mobilul era esențial. Nu încăpea îndoială că Daniel King ar fi visat să-i aibă din nou la mila lui pe copii, însă își asuma un risc enorm dacă revenea să-și termine treaba, când lumea îl credea mort. Și de ce să lovească acum? De ce să aștepte mai mult de opt ani înainte să-i ia în vizor? Da, Maxine Pryce readusese cazul în atenția publicului, poate că-l provocase, dar cu siguranță asta i-ar fi îngreunat misiunea lui King, ținând cont de atenția pe care o atrăgeau acum Pryce și celelalte victime, nu?

Și mai presant era modul de operare. Lanning fusese tras pe sfoară, când ucigașul se dăduse drept șofer. Dar Callum Harvey? El sunase la secția Southampton Central, convins că viața lui e în pericol. Promisese să încuie toate ușile și să aștepte liniștit până ajungea Helen, și totuși avusese o soartă cumplită – în pofida faptului că nu păreau să existe semne că intrarea ar fi fost forțată sau că ar fi avut loc o luptă. Dacă Daniel King *era* cel care-l ucisese, cum reușise să intre? Era posibil să se fi aflat deja în casă când sunase Harvey?

Era un gând care o intriga – King așteptând să-l surprindă pe Harvey –, dar, dacă așa se întâmplase, de ce nu se luptase Harvey? Fusese doar *luat prin surprindere* de atacator? Sau… era, oare, posibil ca Harvey să-l fi cunoscut pe atacator și să fi avut încredere în el, poate chiar să-i fi dat drumul de bunăvoie în casă? Ar fi posibil să fie cumva implicată Maxine? Sau Fran?

Părea puțin probabil, dar precizia și atenția cu care fuseseră comise crimele sugerau că autorul avea ceva de ascuns sau, cel puțin, ceva de pierdut.

La prima vedere, asasinatele nu purtau marca lui King, care era impulsiv și impetuos din fire, dar, pe de altă parte, cine știe ce i s-ar fi putut întâmpla în anii care trecuseră de la răpire? Să fi fost, oare, posibil să devină mai sofisticat, să-și cizeleze „meșteșugul”?

Dornică să sape mai adânc în psihologia lui, Helen deschise dosarul răsfoind prin actul de acuzare, notele făcute de serviciile sociale, chiar și tăieturi din ziare din vremea înmormântării maicăsii, dar nu prea era nimic ce să nu știe deja. Așa că se întoarse la descoperirile lor de dată mai recentă despre King. Și aici dovezile concrete erau sărăcăcioase, dar mai erau și obiectele găsite în depozit, cele pe care le triase și le cercetase Joseph Hudson. Erau o grămadă de curiozități – o cărămidă luată din ferma incendiată, o zgardă de câine despre care colecționarul lor de pe dark web susținea că aparținuse unuia dintre dobermanii lui King, morți în incendiu –, dar puține indicii. Răsfoind inventarul, Helen văzu că Joseph însemnase câteva obiecte și se uită mai atent la ele.

Primul era un număr de telefon din Southampton, mâzgălit de mâna nesigură a lui King pe o bucățică de hârtie. Fără nicio ezitare, Helen formă numărul, dar nu fu surprinsă să constate că fusese suspendat – cu toate păcatele lui, Joseph ar fi verificat *așa ceva.* Trebuia să sape mai adânc, să vadă dacă British Telecom avea vreo evidență veche, vreun nume pe care să-l caute, în cazul în care legătura era importantă. Ar fi putut să fie numărul vreunui prieten de-ai lui King? Al unui confident? Al unui complice?

Helen dădu deoparte bucățica de hârtie și se uită la celălalt obiect. Era o rețetă, care părea să nu fi fost folosită, pentru un medicament care se numea Riluzole. Lui Helen denumirea nu-i spunea nimic, așa încât cercetă și restul documentului. Era pătat și zdrențuit, pentru că fusese recuperat din pubelele de la fermă, însă reuși să distingă unele

detalii, în special numele medicului și al pacientului. Daniel King.

Helen se opri. Știa că mama lui King suferise de o boală neuromotorie și bănuia că rețeta era a ei. Însă uitându-se la dată – la câteva săptămâni *după* moartea femeii – și la numele pacientului, era clar că fusese eliberată pentru fiul ei. Era interesant, pentru că nu găsise nicio referire la vreo boală în documentele despre Daniel King pe care le citise.

Intrigată, Helen deschise computerul și căută informații despre Riluzole. Acum era concentrată, absorbind informațiile de pe monitor, fără să aibă nicio idee despre membrii echipei ei, care intrau în birou. De fapt era așa de pierdută în ce citea, încât telefonul o făcu să tresară când vibră pe birou. Răspunse, cu un ochi încă pe monitor.

— Detectiv-inspector Grace.

— Sunt detectiv-agent Reid, doamnă. Îmi pare rău că vă deranjez, dar avem o problemă.

Îi captă imediat întreaga atenție, atât de alarmant era glasul lui.

— Maxine Pryce a dispărut.

Capitolul 96

— Maxine?

Strigătul ei se pierdu în parcare, stingându-se încet în marea de tăcere.

— Maxine?

Mai tare de data asta, însă Emilia tot nu primi niciun răspuns. Oare Maxine clocise un alt plan de evadare? Și dacă da, unde era acum? Rezemându-se de Volkswagenul argintiu, Emilia se gândi la variantele pe care le avea la dispoziție, de data asta nesigură că putea face ceva.

După discuția ei complet nesatisfăcătoare cu polițistul Meadows, se gândise să se întoarcă la birou, însă în cele din urmă se hotărâse să rămână, curioasă să vadă dacă polițiștii o să încerce să o mute pe Maxine, pe furiș, în altă parte. Emilia era

pregătită pentru o pândă de durată, însă de data asta nu avu mult de așteptat, pentru că polițistul hărțuit năvăli pe neașteptate afară din apartament după doar câteva clipe, într-o stare de anxietate maximă. Cercetă disperat strada, vorbind repezit în stație. Această pantomimă agitată îi oferi Emiliei un indiciu destul de clar despre ce se petrecuse, iar frânturile de discuție pe care le prinsese îi confirmau ideea. Maxine Pryce fugise.

Părea lipsit de logică, ceva nesăbuit, însă Emilia nu era surprinsă. Oare Pryce fugise pentru că se simțea prinsă în capcană? Sau hotărâse pur și simplu că era o nebunie să se ascundă, când toată lumea voia să o vadă? Oricum, dispăruse.

Poliția cerceta acum frenetic zona, chemând întăriri, însă Emilia nu zăbovise, grăbindu-se către colțul străzii înainte să dispară din vedere. Maxine avea un VW Golf nou de care era foarte mândră și pe care-l dosise într-o parcare privată ca să-l protejeze de șoferii neglijenți. Se lăudase cu noua ei achiziție în interviul telefonic pe care i-l luase – mașina și locul privat de parcare fiind dovezi ale proaspetei ei bunăstări –, iar Emilia se îndrepta acum în grabă spre parcare. Maxine nu avea cum să rămână prin zonă, așteptând să fie prinsă; trebuie să fi avut un obiectiv, un plan. Prima oprire era parcarea. De-acolo putea pleca în orice direcție, probabil având de gând să se îndepărteze cât mai mult de Southampton.

Totuși, spre surprinderea Emiliei, mașina lui Maxine era tot acolo. Stătea neajutorată în parcare, cu roata din față complet dezumflată. Emilia era tot mai frustrată; dorința de a o găsi pe Maxine era mai puternică acum, când știrea părea să devină și mai importantă: o tânără aflată în pericol, care fuge din apartamentul ei riscându-și viața sau care, poate, refuză protecția poliției ca să-și urmeze cariera – oricum, era o evoluție concretă în povestea despre Daniel King, pe care voia să o relateze. Însă întâi avea nevoie de Maxine. Un

comentariu și o poză luată pe furiș ar fi fost numai bune. Dar unde era?

Își scoase telefonul din buzunar și formă numărul lui Maxine. O făcuse mai mult cu speranță decât cu așteptări și totuși, spre surprinderea ei, auzi telefonul sunând. Nu doar în casca ei, ci și de undeva din apropiere. Ce se petrecea? Nu se vedea nici urmă de Maxine. Își aruncase telefonul înainte să fugă? Bineînțeles că era posibil, dar de ce să vină până aici și să *nu* ia mașina? Poate că roata dezumflată îi dăduse peste cap planul de evadare, dar, chiar și așa, de ce să arunce telefonul?

Telefonul se opri din sunat și Emilia fu direcționată către căsuța vocală. Ziarista formă numărul din nou, ascultând atentă. Și de data asta observă ceva. Sunetul se auzea, dar era înăbușit, cumva înfundat. Încordându-și auzul, mai distinse și altceva. Melodia părea să vină din portbagajul mașinii.

Acum ezită. Ar trebui să-și continue investigația sau să se retragă și să alerteze autoritățile? Aruncă o privire în spate, dar era singură în parcarea pustie, așa că-și strecură mâna în mânecă și trase de mâner, deschizând capota. Se uită prudentă înăuntru, însă imediat duse mâna la gură, iar de pe buze îi scăpă un icnet ușor.

O găsise pe Maxine Pryce, dar prea târziu. Femeia zăcea fără viață în portbagajul propriei mașini, cu o vânătaie palidă în jurul gâtului subțire.

Capitolul 97

— De ce te interesează Maxine Pryce?

În glasul femeii se simțea bănuială, dar și îngrijorare. Charlie știa că va trebui să-i alunge

temerile, să o aducă de partea ei dacă voia să obțină ceva semnificativ din discuție.

— Facem niște cercetări de context despre relațiile dintre Maxine și ceilalți copii răpiți. Bănuiesc că-i știați pe toți, nu?

Donna Parks, directoare-adjunctă a școlii de multă vreme, încuviință scurt.

— Da, erau toți copii buni, care aveau multe de oferit. Nu pot să cred că Justin și Callum…

Nu reuși să pronunțe cuvintele, vizibil tulburată, iar Charlie interveni, profitând rapid.

— E o tragedie îngrozitoare, iar noi suntem *hotărâți* să aflăm cine a făcut așa ceva și să-l aducem în fața justiției.

Parks păru mulțumită de declarație, dar sentimentul pierderii era vizibil.

— Ca să putem face asta, este esențial să înțelegem legăturile dintre copiii răpiți, să ne dăm seama care erau relațiile dintre ei – certuri, aventuri romantice, hobby-uri comune și așa mai departe. Cât de bine ați spune că-i cunoșteați?

— Foarte bine. Le-am predat tuturor într-un moment sau altul.

— Trebuie să fi fost greu, personal și pentru școală, când au dispărut.

Parks se înfioră aducându-și aminte.

— Nici nu pot să descriu… A fost *cumplit.* Îi încurajăm pe mulți dintre elevii noștri să participe la premiile DoE. Este o experiență minunată și dă foarte bine în CV-urile lor, însă ce au pățit… în fine, a fost cel mai negru coșmar al nostru devenit realitate.

Era o expresie pe care Charlie o auzise de multe ori în legătură cu Daniel King.

— Ce i-a făcut bărbatul ăla lui Rachel, ce au suferit ceilalți, urmă Parks, clătinând din cap cu furie, cu ochii din nou înlăcrimați. Am făcut tot ce-am putut ca să-i susținem pe părinți, să dăm o mână de ajutor la căutare… și am fost foarte

ușurați când au apărut. Cred că toți ne-am temut că i-am putea pierde.

— Și ce s-a întâmplat după ce au fost găsiți?

— Au făcut un control la South Hants, apoi au fost interogați de poliție. Directorul și cu mine eram acolo, bineînțeles, ajutând cu tot ce puteam. Speram că o să se întoarcă toți la St. Mary, să-și termine școala, dar… n-a prea fost așa. Unii au rămas, alții au hotărât că se impunea o schimbare de decor. Am încercat să păstrez legătura cu ei, bineînțeles, dar a fost dificil…

— Și cei care au rămas? Au fost în continuare apropiați?

— Într-un fel. Aveau o durere comună, o experiență comună pe care n-o putea înțelege nimeni altcineva, dar… am avut senzația că se evitau. Când erau împreună cu alții, aproape că reușeau să uite, să fie altcineva…

Charlie asimilă informația, luându-și notițe.

— Și înainte de răpire cum erau? Erau un grup unit? Aveau relații între ei? Au fost ceva relații romantice?

De fapt pentru asta venise Charlie, iar directoarea-adjunctă, o femeie cu experiență, părea să-și dea seama.

— Este o discuție neoficială?

Părea ciudat de încordată.

— Dacă așa preferați. Orice spuneți poate rămâne doar între noi deocamdată.

Parks se gândi, cântărindu-și opțiunile, iar în cele din urmă spuse:

— Păi, erau un grup amestecat. Callum și Rachel veneau din medii dificile, instabile, Justin și Maxine proveneau din familii mai stabile, mai înstărite.

— Și Fran Ward?

— Undeva la mijloc.

— Și dinamica dintre ei?

— Varia. Justin și Maxine erau apropiați; ei erau liderii în grup. Callum era prieten cu toată lumea,

jokerul. Fran era cea pe care te puteai baza, stabilă, de bun-simț, practică. Iar Rachel, mă rog, ea era nou-venită la școală și încă-și mai căuta locul. Cred că participarea la premiile DoE era modul ei de a încerca să se integreze.

— Deci Maxine și Justin conduceau?

— Cam da. Cred că lui Maxine îi plăcea ideea că ei doi domină situația, ca regele și regina balului.

— Au avut vreodată o relație?

— Nu, deși am o bănuială că Maxine n-ar fi zis nu. Nu știa – și nu știam nici noi la vremea aceea – că Justin e gay. Nu era ceva ce să strige în gura mare.

— Dar au existat tensiuni concrete între ei? Certuri?

Acum Parks ezită, parcă în căutarea celui mai potrivit mod de a răspunde.

— Mă interesează în special ce sentimente avea lumea față de Maxine Pryce.

Charlie vorbise cu blândețe și grijă, însă văzu imediat reacția.

— Orice îmi puteți spune mi-ar fi de mare ajutor…

— Păi, Maxine… era fata care știa întotdeauna ce vrea. Nu mă miră că ea e cea care a reușit să… să obțină ceva pozitiv din ce li s-a întâmplat. A fost dintotdeauna foarte ambițioasă, foarte hotărâtă. Poate avea senzația că lumea îi datora ceva…

— Datorită mediului ei privilegiat?

— Și personalității ei. Era unul dintre copiii care trebuie să fie primii peste tot, nu putea suporta să fie în dezavantaj.

— Ce se întâmpla în situația asta?

Parks ridică din umeri, apoi spuse:

— Reacționa.

Era o încercare vădită de a evita întrebarea, dar Charlie nici nu-și punea problema să o lase în pace.

— Cum adică?

— Făcea… făcea și mai multe eforturi să ajungă pe primul loc. Și, dacă nu mergea, încerca… alte mijloace.

Parks tăcu din nou, parcă prudentă, să nu-și vorbească de rău fosta elevă.

— Și asta ce însemna?

— Păi, sunt convinsă că mai copia la lucrări, poate chiar și la examene. Și este evident că mințea – în legătură cu ea, în legătură cu alții…

— Cum?

— Se prezenta pe ea într-o lumină mai bună în timp ce-i denigra pe ceilalți. Răspândea minciuni, zvonuri, îi băga pe colegi în bucluc…

— Vă aduceți aminte vreun caz concret?

— Îmi amintesc că a acuzat-o pe Fran Ward că i-a copiat lucrarea odată, când știu sigur că n-a fost așa. Și era destul de brutală cu Rachel.

— De ce?

— Acum pare o prostie, spuse Parks clătinând din cap. Dar cred că îi intrase în cap că Justin o place pe Rachel. Rachel venea dintr-un mediu dificil și violent, și de-asta se și mutase pe neașteptate la școala asta, în zona asta. Maxine se prinsese, aflase că mama lui Rachel era de obicei beată până la prânz și se asigurase că știe și restul școlii. Era tipic pentru Maxine – o reacție exagerată la ceva destul de meschin.

— Pentru că ea trebuia să câștige?

— În parte, urmă Parks cu tristețe. Și în parte, pentru că îi făcea plăcere, se bucura să facă răutăți.

— Pare să fi fost un pic mai mult decât o răutate.

— Aveți dreptate, așa e, se corectă Parks. A fost o răzbunare, premeditată și nemiloasă. Bineînțeles, Rachel n-a aflat niciodată cine răspândea zvonurile. N-ar fi plecat sub nicio formă în acea excursie dacă ar fi știut.

— Și comportamentul ăsta, răutatea asta era tipică pentru Maxine?

Întrebarea rămase plutind în aer. Pentru o clipă Charlie crezu că directoarea-adjunctă nu o să-i răspundă, însă aceasta își coborî privirea și continuă:

— Ca să fiu sinceră, da. Maxine avea niște calități, era destul de drăguță când era fericită și se simțea confortabil. Însă când era furioasă sau supărată, în fine, atunci… atunci era otravă curată.

Capitolul 98

Mașina încă nu se oprise de tot, când puse mâna pe mânerul ușii. Ieși cu greutate și flutură legitimația în fața polițistului care se apropia de ea, apoi ridică panglica instalată de poliție și se grăbi spre parcare.

Copilul era foarte activ în dimineața asta, schimbându-și permanent poziția în timp ce ea mergea repezit pe pietriș. Charlie se simțea prost și abia răsufla, șovăind pe măsură ce se apropia de Volkswagenul argintiu. O parte din ea voia să afle ce era înăuntru, o parte chiar nu-și dorea așa ceva, dar nu avea de ales, pentru că fusese convocată de Helen. Prietena ei stătea lângă portbagajul deschis, cu o expresie hotărâtă pe chip, și privea înăuntru, iar Charlie își dădu seama de ce. În portbagaj se afla Maxine Pryce, cu gâtul învinețit și o expresie de teroare cumplită pe chip.

— Cine a găsit-o? bâigui ea.

— Garanita, răspunse Helen, clătinând din cap fără să-i vină să creadă. Se învârtea pe lângă apartament. Când a devenit clar că Maxine a șters-o, a venit încoace sperând s-o intercepteze… dar a găsit-o moartă.

— A văzut pe cineva?

— Zice că nu, și o cred. Cadavrul e înțepenit.

Charlie își coborî privirea spre Maxine. Nu era patolog, dar își dădea seama că trupul tinerei era

deja în *rigor mortis.*

— Dă declarație acum, urmă Helen, dar nu cred că o să ne alegem cu ceva util. Nici măcar nu știm când a plecat Maxine din apartament.

Charlie reținu informația.

— Tehnicienii ar trebui să ajungă în vreo 10 minute. O să te rog să supraveghezi tu locul până atunci.

— Sigur…, răspunse Charlie, surprinsă că Helen pleca de la locul faptei.

— Detectivul-sergent Hudson se ocupă de discuțiile cu vecinii. După ce asigurăm locul faptei și ajunge echipa lui Meredith, vreau să duci restul oamenilor la bază și să începeți să analizați mișcările lui Maxine, apelurile, tranzacțiile financiare din ultimele câteva zile. Dacă a primit aseară un telefon de amenințare, dacă asta a determinat-o să fugă, vreau să știu.

Helen își îndreptă din nou atenția asupra cadavrului.

— Încă are telefonul la ea, dar vreau să-l cerceteze criminaliștii, așa că ia legătura cu furnizorul de servicii și obține un istoric complet al convorbirilor. Dă-mi de veste în clipa în care apare ceva.

Se îndepărtă de mașină.

— Cât crezi că o să fii plecată? întrebă Charlie la nimereală.

— Câteva ore.

Observând curiozitatea prietenei ei, Helen adăugă:

— Trebuie să ajung undeva.

Plecă fără să mai dea și alte detalii, lăsând-o singură cu cadavrul. Charlie se uita neîncrezătoare la el. Știuse că Maxine și Fran s-ar putea afla în pericol, dar tot nu părea posibil ca femeia asta, femeia asta puternică, plină de viață, cu care vorbise cu nici două zile în urmă, să fie moartă. Maxine, al cărei chip apăruse în nenumărate ziare, a cărei voce fusese auzită la radio și la televiziune,

fusese ucisă cu brutalitate. Era o reamintire că toți avem un control fragil asupra vieții, că energia, hotărârea și forța noastră pot fi înăbușite într-o clipă. Cu o sincronizare perfectă, bebelușul lovi din nou cu putere, pocnind-o iar în osul pelvian. Însă de data asta Charlie nu simți nicio durere.

Acum era pur și simplu amorțită.

Capitolul 99

O zări doar cu coada ochiului, dar își dădu seama că era ea. Nimeni altcineva nu avea mișcările lui Helen – puternică, grațioasă, atletică –, și nicio asemenea hotărâre. Unii dintre polițiști erau distrași de apariția ei neașteptată, aruncând priviri spre ofițerul lor coordonator, însă Joseph Hudson era decis să nu reacționeze în niciun fel. Nu avea să-i dea satisfacție, apărând ca un câine credincios hipnotizat de ea, în niciun caz acum, când situația se schimbase radical.

Își petrecuse încă o noapte fără să doarmă, gândindu-se cum să descurce lucrurile. El era cel căruia i se făcuse o nedreptate, însă ea era cea care avea grad și influență mai mari și se bucura de încredere. Dacă voia să-l dea deoparte, poate asigurându-se că ancheta în cazul accidentului era suficient de incriminatoare, probabil că ar fi făcut-o. Toată lumea spunea că o are la degetul mic pe Grace Simmons, că putea face ce vrea… dar de ce s-ar fi dat el deoparte? Muncise din greu pentru postul ăsta și al naibii să fie dacă o să se lase exclus, doar pentru că Helen era paranoică și își băga nasul peste tot.

Dar care era cea mai bună reacție? Să nu spună nimic, în speranța că eventuala jenă, în cazul în care se afla despre relația lor, va fi suficientă ca să o convingă pe Helen să lase lucrurile baltă? Sau ar trebui să treacă la ofensivă, să-i transmită clar care

era poziția lui și să o provoace să ia măsuri împotriva lui? Înclina spre ultima variantă și se gândise să o facă de dimineață, dar apoi evenimentele îl făcuseră să piardă controlul asupra situației.

Bentham îl sunase imediat după ora 9. Îi contactase pe toți detectivii de rang superior, convocându-i să se alăture echipei în parcarea privată de lângă apartamentul lui Pryce. Joseph nu se așteptase la un atac asupra ei, pentru că nu credea că Daniei King ar fi atât de nesăbuit, imprudent în momentul în care femeile erau sub protecția poliției. Și totuși, acesta atacase din nou, ademenind-o cumva pe Pryce afară din apartament, în brațele morții. În sinea lui, se minuna de eficiența și cunoștințele ucigașului, care părea tot timpul cu un pas înaintea lor, capabil să atace când voia, aparent fără niciun risc pentru el. Sfida logica, însă faptele erau grăitoare. Trei cadavre, și nici măcar o urmă de localizare. Râdea de ei, iar Joseph se întreba acum dacă exista ceva sau cineva care l-ar putea împiedica să-și ducă la capăt răzbunarea.

— Știți ce aveți de făcut, spuse el răstit, ascunzându-și temerile de polițiștii adunați în fața lui. Mergem peste tot, din ușă în ușă, și rămânem pe loc până când stăm de vorbă cu fiecare locatar. Maxine Pryce a fost văzută în viață de polițistul Dan Meadows aseară, la ora 21, așa că acum căutăm orice localizare între momentul acela și ora 9 azi-dimineață, fie pe stradă, fie pe lângă parcare. Zgomote neobișnuite, semne de confruntare fizică, fețe nefamiliare pe drum, vehicule suspecte care zăboveau prin zonă sau plecau în viteză de la locul faptei…

Polițiștii încuviințară, urmărindu-l cu atenție.

— Aflați dacă există vreun grup de voluntari care asigură protecția zonei, oricine care ar putea avea imagini video cu străzile din apropiere – pe telefoane, camere de supraveghere sau camere

instalate pe biciclete sau mașini. Detectivul-agent Reid verifică acum dacă au văzut ceva curierii, șoferii de taxi și firmele de livrări. Dacă apare ceva important, o să am nevoie de voluntari să-i căutăm.

Dădu în continuare ordine, grupul adunat în fața lui încuviințând hotărât fiecare nouă indicație, însă încet-încet gândurile începură să-i rătăcească. Făcuse așa ceva de multe ori, putea să o facă și în somn, iar atenția i se îndreptă din nou spre Helen, care intrase iar în câmpul lui vizual. Spre surprinderea lui, pleca de la locul faptei, urcându-se pe motocicletă. Era la doar 6 metri de el, dar nu fu surprins că ea nici nu se uită spre el, că nu dădu niciun semn că ar fi observat că există. În cazul unei astfel de crime, discuțiile cu toți potențialii martori erau esențiale, așa că, la prima vedere, nu era nicio desconsiderare să i se încredințeze lui misiunea. Totuși, Joseph era sigur că era doar o pedeapsă, o sarcină degradantă care să-l îndepărteze de locul crimei. Onoarea aceasta îi revenise, previzibil, lui Brooks, vechea prietenă și tovarășă a lui Helen.

Helen ambala motorul, pregătindu-se să plece. Abilitatea ei de a veni și de a pleca după bunul plac sublinia cât de neputincios era el. Brooks și el erau egali în grad, însă regula nescrisă era că Brooks era ofițerul superior când nu era de față Helen. Nu fusese așa dintotdeauna, însă nu încăpea îndoială că așa avea să fie de-acum încolo. Dacă sperase vreodată să aibă o șansă pentru postul de adjunct al lui Helen, Joseph își tăiase singur craca de sub picioare. De-acum nu avea să se mai bucure de încredere, iar fosta lui iubită n-o să-i mai ia în considerare ambițiile.

Blocat profesional, *putea* totuși să preia inițiativa în viața privată. Poate Helen credea că e în avantaj, că poate să-l folosească, să abuzeze de el și să-l acuze după cum avea chef, însă el nu avea să-i permită așa ceva. Nu o să fie țapul ispășitor al nimănui. Poate că relația lor se prăbușea sub

povara ostilității și suspiciunii nefondate ale lui Helen, dar el nu o să aștepte răbdător ca ea să-i aplice lovitura finală. Nu, o să se termine așa cum voia *el.*

Capitolul 100

Motocicleta trecu în trombă, accelerând. Helen Grace părea foarte hotărâtă, cu ochii pe drum, fără să fie conștientă de nimic altceva în jurul ei. Fără să fie conștientă de faptul că se afla la doar câțiva metri de ucigașul lui Maxine.

Silueta care se învârtea la colțul străzii urmărea înaintarea motocicletei, privind cu admirație cum Grace făcea slalom prin trafic, dispărând încet-încet din vedere. Nu era nicio îndoială că era un personaj impresionant – dinamică, puternică, hotărâtă –, dar azi această admirație era umbrită de îngrijorare.

Era evident că Helen se ducea în grabă undeva. Dar unde? Și de ce?

Până acum totul mersese conform planului. Moartea lui Pryce îi dăduse o satisfacție maximă și nu fusese mai greu decât cu ceilalți. De fapt, într-un fel, fusese mai ușor. Justin Lanning încercase măcar să se lupte, iar Callum Harvey avusese prezența de spirit să se milogească. Pryce nu făcuse niciuna, nici alta, paralizată de groază și incapabilă să spună sau să facă ceva. Pur și simplu, își acceptase soarta.

Nu plănuise ca ziarista să fie cea care descoperă cadavrul, dar nu avea importanță. Cineva – paznicul parcării, alt șofer – tot ar fi găsit trupul neînsuflețit, în scurt timp. După aceea evenimentele urmaseră un tipar familiar: Grace și circul ei de detectivi descinși la locul faptei, căutând disperați indicii, martori, orice i-ar fi putut îndrepta către o pistă care să-i ducă la făptaș. Era

amuzant să-i vadă agitându-se pe-acolo, hotărâți, dar atât de orbi, neavând nicio idee cum să oprească toate astea.

La primele două omoruri, Grace stătuse mult la fața locului, dornică să dezgroape vreo pistă, vreo direcție, oricât de neînsemnată. Dar nu și de data asta. Acum venise, îi predase ștafeta colegei ei și plecase. Practic, alergase la motocicletă, sărise pe ea și pornise în trombă, ocolind barierele poliției înainte să accelereze pe lângă mulțimea tot mai numeroasă de trecători și gură-cască. Câțiva dintre ei se întorseseră să se uite după ea, însă curiozitatea lor era minimă și nesemnificativă. Pentru ei, fusese doar o diversiune minoră, nu o chestiune de viață și de moarte.

Unde se ducea Grace? De ce atâta grabă? Nu ar fi părăsit de bunăvoie locul crimei decât dacă era ceva de cea mai mare importanță. Dar ce? Finalul era foarte aproape acum, oare era posibil să reușească să oprească lucrurile? Părea imposibil, dar îndoiala rodea, născând bănuieli și chiar teamă. Grace mai prinsese criminali periculoși, de una singură uneori, și întotdeauna păruse un inamic primejdios. Până acum fusese ținută la distanță, însă curiozitatea și îngrijorarea sporeau, ivindu-se o posibilitate cumplită. Era, oare, posibil să reușească să înăbușe vărsarea de sânge? Să fie Maxine Pryce ultima care murea?

Nu părea credibil, nu părea să fie așa. Dar unde înainte nu fusese decât convingere, acum nu mai încăpea decât îndoială.

Capitolul 101

— Cum s-a întâmplat?

Polițistul din fața ei se foi stingherit, evitându-i privirea.

— Ca să fiu sincer, nu știu. Deocamdată n-am decât faptele brute. Detectivul-sergent Brooks ne va contacta în scurt timp și ar trebui să poată să-ți spună m…

— A fost ucisă?

Lui Fran nu-i păsa cât de nepoliticoasă pare. Voia doar să știe ce se petrecuse. Ferecată în casa asta neaerisită și deprimantă, își ieșea încet-încet din minți, chiar înainte să intre însoțitorul ei, stânjenit, să-i dea veștile sumbre.

— Cum ziceam…

— A fost ucisă?

Tonul ei era dur și, când puse întrebarea, Fran făcu un pas spre polițist. O să scoată informația asta de la el cu forța, dacă trebuia.

— Da.

— Strangulată?

Ofițerul tăcu, evident nehotărât. Trebuia să respecte ordinele, dar în același timp era și el o ființă umană și înțelegea nevoia lui Fran de a ști. Ridică încet privirea, apoi încuviință scurt.

Fran simți cum rămâne fără aer, iar de pe buze îi scăpă un geamăt. Copleșită, se prăbuși pe pat, ascunzându-și fața în mâini. Prin cap îi trecură imagini cumplite – Maxine sufocată încet, dureros – și lumea din jur începu să se îndepărteze. Se simți împresurată de întuneric, de suferință, de moarte. De ani nu mai trăise așa ceva, dar acum se întorsese exact în același loc, era blocată din nou în ferma aia îngrozitoare, cu King amenințător deasupra ei. Își putea imagina perfect fața lui, putea vedea plăcerea cumplită cu care-i informase că vor muri.

— Cum ziceam, o să te sune în scurt timp detectivul-sergent Brooks.

Fran tresări, luată prin surprindere când auzi cuvintele. Fusese așa de pierdută în gânduri, că uitase o clipă de prezența polițistului.

— Să nu-și bată capul, nu vreau să vorbesc cu nimeni!

O copleșea greața, o asalta spaima. Nu voia decât să-și îngroape fața în pernă și să-și spună că nu se întâmpla nimic din toate astea.

— Cred că ar trebui să vorbești cu ea. Sunt sigură că are informații ca…

— Niciun apel.

Avea un ton sfidător, hotărât.

— Bine, atunci. Poate dimineață. Între timp o să fiu afară, iar colegul meu e la ușa din față, așa că ești în siguranță.

Dacă își propusese să o liniștească, nu reușise. Cum puteau spera doi polițiști să reziste în fața forței nemiloase a lui Daniel King, un bărbat decis să-i distrugă pe cei care-i scăpaseră din gheare?

Polițistul se retrase în tăcere. Însă la ușă se opri, iar podeaua scârțâi zgomotos când se întoarse spre ea.

— Și, încă o dată, condoleanțe!

Lui Fran aproape că-i veni să râdă, așa de deplasată era încercarea lui de a o consola. Nu durere simțea, nici măcar tristețe. Detesta totul la Maxine – bădărănia, duplicitatea, egoismul înfiorător – și era sigură că lumea nu o să-i ducă dorul. Nu despre compasiune pentru o viață pierdută era vorba, nici despre durere pentru moartea ei. Nu, nu un sentiment de pierdere o paraliza pe Fran. Ci angoasa. Teroarea.

Dar, mai presus de orice, vinovăția.

Fragment din **O noapte întunecată**, *de Maxine Pryce*

Cred că Justin a fost cel care și-a dat seama primul de ocazie.

Înduraserăm o noapte cumplită de tortură și teroare – abuzul verbal, bătăile, apoi promisiunea că vom muri cu toții în subsolul mizerabil al lui King. Eram convinsă că o să fiu prima, când King strânsese atât de tare cablul, că aproape că leșinasem. Însă apoi îmi dăduse drumul brusc, slăbind cablul și trăgându-l cu un gest larg. Încă mai văd încântarea de pe chipul lui în timp ce se bucura de groaza mea.

Lui King îi făcea plăcere, nu încape îndoială. Niciunul dintre noi n-avea vreun dubiu că avea să ne omoare. Se plimba de jur-împrejurul nostru, privindu-ne pe fiecare în parte și strângând cablul în pumnii crispați.

— Așșșa, s-a bâlbâit el. Cine vrea să fie primul?

Eram prea traumatizată, mă durea prea tare ca să pot vorbi, chiar dacă aș fi vrut. Și ceilalți se simțeau evident la fel, tăcând descurajați.

— Nu se oferă nimeni? Bine atunci, cred că trebuie să hotărăsc *eu.*

Mi-era rău fizic. Gata? Ăsta era începutul sfârșitului?

King se învârtea în continuare în jurul nostru. Îngâna ceva, fericit și fără nicio grijă, apoi a început dintr-odată să recite o poezioară pentru copii modificată cumplit.

— Din Oceanul Pacific…

Cu fiecare cuvânt, își muta privirea de la o potențială victimă la alta.

— A ieșit un pește mic…

Așa distruși cum eram, ne agățam de fiecare cuvânt.

— Și coada i se rupea…

Era tentant să număr mai departe, să-mi dau seama unde o să ajungă, însă nu puteam suporta, în cazul în care numărătoarea s-ar fi oprit la mine. Am închis ochii și m-am pregătit pentru ultimul vers, dar, spre uluirea mea, King s-a oprit pe neașteptate.

Am deschis ochii. Stătea în mijlocul subsolului, cu tot corpul crispat. Asculta atent și acum am înțeles de ce. De sus se auzeau zgomote.

La început, nu mi-am dat seama ce era, dar brusc am înțeles. Erau câinii. Dobermanii lui King o luaseră razna și lătrau cu furie. King a înjurat, enervat că i s-a stricat distracția, dar nu putea să nu ia în seamă semnalele de avertizare. Dacă dobermanii lătrau la vreun intrus, poate o mașină, însemna că a venit cineva neinvitat. Cineva care ar fi putut să ne caute pe noi.

Îngrijorat, a urcat treptele în grabă, trântind ușa în urma lui. Am auzit cheia răsucindu-se în broască, apoi pașii care se îndepărtau în viteză. N-am fost destul de rapidă, destul de atentă ca să înțeleg ce însemna asta, dar Justin a fost. Când mai ieșise din cameră, încuiase ușa și trăsese și două zăvoare, ca să fie mai sigur. De data asta, în grabă, uitase. Ceea ce însemna că între noi și libertate nu se afla decât o broască veche și ruginită.

— Haideți! Asta e…

Ce s-a întâmplat apoi a fost extraordinar. După ce fuseserăm doborâți, învinși, am revenit toți la viață dintr-odată, iar Justin ne tot îmboldea. Eram legați de conductele de apă, însă legăturile lui Callum erau proptite într-un colier metalic, aflat la îmbinarea unor țevi. Își tot freca frânghia de colier de ceva vreme, iar acum își înteți efortul.

— Te rog, s-a milogit de el Rachel. Te rog, grăbește-te…

Callum s-a îndârjit și mai tare. Fiecare secundă părea o oră. Câinii încă lătrau, dar ne așteptam în orice clipă să-l vedem pe King întorcându-se.

— Haide…

De data asta, era Fran, dar vorbea pentru toți. Acum, când aveam o scânteie de speranță, o șansă minusculă de evadare, trebuia să profităm de ea. Brusc, fără niciun avertisment, legăturile lui Callum s-au rupt. S-a ridicat în picioare și s-a grăbit spre Rachel. Acum era liberă și ea. Nu părea posibil, dar era adevărat. După câteva clipe, eram toți în picioare, uitându-ne unii la alții.

Eram plini de energie. Era tentant să fugim pe scară, însă Justin ne-a sfătuit să fim prudenți. Ne-a condus în sus încet și cu grijă, temându-se să nu-l alerteze pe King în legătură cu tentativa noastră de evadare. Fiecare pas era un chin, pentru că scândurile scârțâiau îngrozitor. Mă așteptam să văd ușa deschizându-se brusc și pe King în fața noastră, cu pușca ridicată, dar am reușit să ajungem până sus fără să fim auziți. Justin a ridicat o daltă ruginită de pe jos și a strecurat-o în crăpătura dintre tocul ușii și încuietoare. A apăsat constant, tot mai tare. Era

cumplit să stai să privești – de ce dura așa de mult? De ce nu ceda broasca?… Apoi, brusc, încuietoarea a căzut, iar ușa s-a deschis.

Acum a preluat controlul instinctul, iar Callum a năvălit afară, însă Justin l-a prins și l-a tras înapoi. La început am fost șocați, însă apoi ne-am dat seama de ce – King era chiar în fața noastră, țipând la câini. Dacă o luam în direcția aceea, am fi ajuns la el. Așa că am pornit în grabă pe coridorul întunecos care ducea în spatele casei unde – spre uluirea și încântarea noastră – era o altă ușă. Am ridicat zăvorul, am pus mâna pe clanță și am apăsat. Înăuntru au năvălit umezeala și aerul nopții, rece și înviorător, dar n-am zăbovit, am ieșit imediat pe ușă.

Curtea din spate era plină de gunoaie, iar înaintarea a fost primejdioasă. Ceața era parcă și mai deasă decât înainte; abia vedeam la jumătate de metru în față. Dintr-odată, toată expediția părea fără speranță. De unde am fi putut să știm în ce direcție s-o luăm? Încotro s-o apucăm?

— Hai să mergem drept, a șoptit Rachel insistent. Până la urmă tot o să dăm de vreun drum sau de ceva…

— Dar de unde să știm care-i drumul drept? a ripostat Fran. Am putea ajunge să ne învârtim în cerc.

— N-avem de ales, o să trebuiască să facem ce putem.

Glasul lui King, pătrunzător și nemilos, a pus capăt discuției. Câinii tăcuseră, și el îi înjura că lătrau la umbre. Acum era limpede că nu fusese nicio echipă de salvare, așa că n-am mai

pierdut vremea și am pornit șchiopătând prin ceața deasă.

De la bun început drumul a fost greu. Am reușit să ieșim din fermă, dar imediat după aceea au început problemele. Pământul era prea moale, mocirlos și accidentat. Callum a călcat într-o vizuină de iepure și a căzut, iar în urma lui, Rachel începea deja să se miște greu, cu glezna umflată care nu-i permitea să înainteze rapid. Am sprijinit-o și am ajutat-o unde era terenul mai mâlos, îndemnând-o să meargă mai departe.

— Haide, Rach! Știu că te doare, dar trebuie să mergem…

Cât o încurajam, aruncam cu toții priviri neliniștite peste umăr. Totuși, încă nu se vedea nici urmă de King, niciun semn că a descoperit evadarea noastră, dar știam că n-o să dureze mult, așa că am mers mai departe împleticindu-ne, înjurând și plângând, chiar dacă ni se înfundau picioarele până la glezne în pământul apos. Trecuserăm prin atâtea, înduraserăm așa de multe umilințe, dar acum chiar părea că am fi în toiul unui coșmar, fugind prin ceața care părea de nepătruns și fără sfârșit. Eu aveam sentimentul sâcâitor că o să ajungem în orice clipă înapoi la fermă, dar n-am zis nimic, ajutându-le pe Rachel și pe Fran, care mergeau amândouă greu.

Nu se punea problema să ne oprim sau să renunțăm, însă chiar și așa tot am încremenit cu toții când am auzit. King ne striga pe nume, ne blestema cu răutate, iar câinii erau cu el, lătrând sălbatic. Ne-am oprit, ascultând cu

atenție. Oare sunetul era mai slab, se îndepărta de noi? Sau se auzea mai tare?

Am rămas acolo, învăluiți în ceață, încordându-ne auzul. Vocea lui King se auzea *mai tare.* Era posibil să ne fi luat câinii urma? Sau King acționa instinctiv, luând-o pe un traseu la întâmplare? Oricum ar fi fost, trebuia să fugim.

Ne-am străduit și mai tare, grăbindu-ne să înaintăm. Toți, chiar și băieții, ne plângeam, hotărâți să mergem mai departe, deși eram sfâșiați de spaimă. Eram toți în formă destul de bună, însă chinurile ne secătuiseră spiritul, vitalitatea și ne împleticeam la întâmplare. Iar înjurăturile lui King se auzeau tot mai tare. Oare putea să-și dea seama că eram pe-aproape? Putea să ne vadă?

Un țipăt ușor m-a făcut să mă întorc. Spre groaza mea, Rachel era la pământ și părea să nu se poată mișca. Băieții s-au oprit, iar Fran și cu mine am dat fuga la ea.

— Rachel, nu poți să te oprești acum…

— Trebuie…

— Trebuie să te ridici, trebuie să…

— Nu pot să mai fac nici măcar un pas.

Pe față i se prelingeau lacrimi. M-am lăsat pe vine ca să mă uit la glezna ei, care era oribil de umflată. Probabil că Rachel mi-a observat reacția, pentru că a zis:

— Mergeți voi mai departe.

— Nu, am spus noi, trăgând-o în picioare. Lucrurile nu se pot termina așa!

Înăbușindu-și durerea chinuitoare, Rachel și-a adunat tot curajul și am mers

mai departe. Eram ușurați, dar nu și surprinși, pentru că întotdeauna, în situații dificile, dădea tot ce avea mai bun. O susțineam, preluând o parte din greutate și trăgând-o după noi. Din fericire, am început curând să înaintăm într-un ritm bun și n-a trecut mult până când ea a reușit să meargă singură, pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate alergând ca să țină pasul cu noi. Cred că atunci am simțit toți o doză de energie, de optimism, de parcă totul ar fi putut fi bine până la urmă.

Am încercat să mă gândesc la momente fericite. M-am gândit la părinții mei, la pisică, la dormitorul meu primitor. Și m-am gândit la prietenii mei, la vremurile fericite pe care le aveam în față cu toții: Callum, Justin, Fran, Rachel și cu mine. Dumnezeu știe, plătiserăm destul ca să fie așa.

— Unde e?

Fran era cea care întrebase. Smulgându-mă din gânduri și revenind în prezent, m-am întors și mi-a stat inima. Rachel nu se mai vedea.

— Era imediat în urma noastră, am șoptit. Jur că era în urma noastră.

Am făcut un pas înainte.

— Rachel!

Strigătul meu s-a pierdut în ceață, fără să capăt vreun răspuns.

— Rachel?

De data asta, am țipat și am auzit ceva. Un strigăt slab de răspuns.

— Trebuie s-o luăm înapoi, i-am spus lui Fran și m-am întors spre băieți.

Dar acum dispăruseră și ei. M-a cuprins frica, însă și așa tot am prins-o pe Fran de mână.

— Haide!

Părea să n-o prea tragă inima, dar, în pofida groazei, în pofida apropierii de King și de câinii lui, ne-am împleticit înapoi prin ceață, spre locul unde credeam că am văzut-o ultima dată pe Rachel. Însă nu vedeam nimic, iar picioarele ni se cufundau în pământ.

— Rachel, te rog, am mormăit. Unde ești?

Dar nu mai auzeam decât câinii lui King. Alunecam, agățându-ne una de alta și căutând-o disperate pe prietena noastră. Părea imposibil să fi pierdut-o pe Rachel, cea cu un curaj de nestăvilit, tocmai acum, când reușiserăm să scăpăm. O s-o găsim, *trebuia* s-o găsim, totul o să fie în regulă.

Dar apoi am auzit. Un țipăt ascuțit, cumplit, vocea lui Rachel răsunând, după care a amuțit brusc.

Capitolul 102

Stătea la birou, cufundată în gânduri.

Când se întorsese la serviciu, Emilia fusese copleșită de interesul și grija tuturor. Curiozitatea se amesteca cu neîncrederea, iar colegi care nu arătaseră niciodată vreo urmă de interes pentru ea o tocau cu întrebări.

— Ești bine?

— Ai nevoie să mergi la spital?

— Ce s-a întâmplat cu Maxine?

— De ce nu te duci acasă, să te odihnești?

— Ce ai *văzut* de fapt?

— A fost King?

Emilia suportase vreo 20 de minute, apoi le ceruse să înceteze, insistând că era în stare de șoc,

dar se simțea bine și avea de lucru. Se repezise la calculator, îl pornise și se pregătise să scrie articolul principal pentru ediția de diseară, dar, de data asta, nu-și găsea cuvintele. „Maxine Pryce găsită moartă”. „Maxine Pryce ucisă”. Nimic nu părea suficient, nimic nu descria toată oroarea celor prin care tocmai trecuse.

Nu avea sentimente puternice pentru Pryce, nu părea nici mai bună, nici mai rea decât oricine altcineva. Emilia îi admirase atitudinea, independența, hotărârea, chiar dacă toate astea erau umbrite de invidie și o anumită ostilitate teritorială. Emilia scrisese deja două cărți despre viața ei, despre suferințele pe care le îndurase, dar nu primise niciodată atâta atenție și expunere în presă ca Pryce – nu ar mai fi lucrat la ziarul local dacă ar fi avut parte de așa ceva. Se întâlnise o singură dată cu Pryce, vorbiseră la telefon de câteva ori și, până la ultima ei apariție de la Waterstones, tânăra ambițioasă păruse să-și controleze singură destinul.

Însă privind în urmă, era clar că Pryce simțise că este în pericol. Prestația nesigură, înspăimântată de la librărie confirma ipoteza. Oare se uita după King? Se aștepta să se arate în fața atâtor oameni? Dacă da, se înșelase amarnic, pentru că Daniel King o așteptase răbdător până rămăsese singură ca să pună mâna pe ea.

Emilia mai văzuse cadavre, însă imaginea lui Maxine, întinsă în portbagajul propriei mașini, atinsese un punct nevralgic. În parte, din cauza contrastului dintre dinamismul ei obișnuit și trupul neînsuflețit, dar și din cauza rănilor – vânătăile alea oribile purpurii și dunga aia roșu-aprins cumplită, unde-i intrase cablul în carne. Putea exista vreun mod mai înspăimântător de a muri, prin care viața să fie efectiv stoarsă din tine?

Gândul o făcu pe Emilia să se înfioare și, coborând privirea, văzu că-i tremură mâinile. Chiar era greu să pună în cuvinte ce i se

întâmplase dimineață, pentru că era încă în stare de șoc, pentru că amintirea era cumplită, pentru că tot ce se petrecea era de-a dreptul de necrezut. Putea să oglindească în titlu faptele seci, Maxine Pryce, supraviețuitoarea profesionistă, fusese ucisă, dar asta nu rezuma nici pe departe toată groaza, toată semnificația morții ei. Fiindcă nu era doar faptul că murise o persoană tânără, că un ucigaș pervers atacase din nou. Acum era ceva mai îngrozitor și mai înspăimântător. În realitate, însemna că evenimentele se apropiau de finalul cumplit, că ucigașul morbid era pe punctul de a-și satisface setea de răzbunare.

Daniel King era pe punctul de a-și termina treaba.

Capitolul 103

Aici fusese zărit ultima dată, ăsta era ultimul loc unde fusese văzut în viață.

Lui Helen îi trebuise mai puțin de o oră ca să ajungă, traversând granițele comitatelor în timp ce gonea spre sătucul West Ashling. Era aproape de South Downs, într-un teritoriu nefamiliar și în mod normal l-ar fi sunat pe omologul ei din echipa pentru incidente majore din West Sussex și l-ar fi informat despre prezența ei acolo, dar azi nu avea timp pentru așa ceva. Trebuia să se miște repede dacă voia să evite altă vărsare de sânge.

Sătucul era un tablou de viață la țară englezească liniștită. Trase în fața magazinului sătesc impunător, cu grămezile de coșuri cu fructe și legume; părea un decor improbabil pentru o mare dramă, însă acum opt ani fusese epicentrul urmăririi lui Daniel King lansate de poliția locală.

După evadarea elevilor, King o atacase pe Rachel Wood, târând-o înapoi la fermă și răzbunându-se pe fata rănită, dar știa că jocul avea

să se încheie curând. Dăduse foc casei și fugise, peste Downs, prin noroaie și, pentru scurt timp, se întorsese în civilizație. Ieșise din sălbăticie în West Ashling, unde fusese surprins de camerele de luat vederi plecând în grabă de la o benzinărie aflată la marginea satului. Însă nu această localizare o interesa pe Helen – văzuse deja înregistrarea și știa că e scurtă și neclară –, ci martorul care-l văzuse pe King chiar în sat, ceea ce acum o intriga.

Sunase dinainte, vrând să verifice dacă aprozarul mai funcționa, așa că nu fu surprinsă când o văzu pe Peggy Turner în ușa magazinului, urmărind-o din priviri.

— Nu poți să parchezi acolo, dragă. Sigur iei amendă, o avertiză patroana mai în vârstă, zâmbindu-i.

— Aș vrea să-i văd încercând, ripostă Helen amuzată și-și scoase legitimația. Detectiv-inspector Grace. Am vorbit la telefon.

— Da, da. Intră!

Se dădu deoparte, invitând-o pe Helen în magazin. După cinci minute, erau instalate în camera din spate, pe fotolii, cu căni de ceai aburind în mână. Helen nu avea timp pentru politețuri, iar gazda ei părea să simtă urgența, așa că trecu direct la subiect.

— Danny venea aici destul de regulat, spuse ea, sondându-și amintirile.

Părea ciudat s-o audă rostindu-i așa numele. Întotdeauna era „Daniel King” sau „Daniel King, ucigaș”; folosirea diminutivului îl făcea să pară un om obișnuit, chiar normal.

— Mama lui nu se prea mișca, așa că el făcea mare parte din cumpărături. Cred că-i plăcea să se ducă la Sainsbury, lângă Chichester, dar nu era foarte organizat. Totdeauna uita câte ceva și de multe ori trebuia să vină aici pentru cumpărături de urgență.

Zâmbi aducându-și aminte, dar surâsul îi dispăru repede când intervenină gânduri mai negre.

— Totdeauna am crezut că era ciudat, dar era loial și atent cu mama lui. Nu m-am gândit niciodată că o să ajungă… făcând ce-a făcut.

— Ce cumpăra?

— Lucruri obișnuite. Ouă, pâine, lapte, țigări și, sigur, alcool. Spre sfârșit, mult alcool. Probabil că n-ar fi trebuit să-i vând, dar nu mai prea avea mare lucru în viață după ce murise maică-sa și n-aveam niciun motiv să-l refuz.

Pe chip i se citea regretul, în pofida acestei declarații. Ca și cum bătrâna negustoreasă s-ar fi temut că berea și tăriile pe care i le vânduse lui King contribuiseră în vreun fel la chinul elevilor.

— Deci venea regulat în sat?

— Nu regulat, dar îl mai vedeam pe-aici. Era…

Ezită, parcă temându-se să nu sune prostește.

— Sincer, era cam de râsul lumii. Îl vedeai cum merge cu impermeabilul ăla lung și cu pălărie, cu dobermanii la picior, de parcă ar fi fost stăpânul locului, nu proprietarul unei ferme dărăpănate. Am avut senzația că ar fi căutat ceva… statut, respect, nu știu ce…

— Am înțeles, răspunse Helen, intrigată. Și în dimineața aceea, în dimineața când au evadat copiii și a fost incendiul de la fermă, ai deschis ca de obicei?

— Da, exact cum i-am spus lui Bob Stevenson. M-am trezit puțin înainte de ora 6. Venisem ca de obicei și eram afară, să scot fructele și legumele.

— Și atunci l-ai văzut?

— Da. L-am observat din primul moment, pentru că nu mai era nimeni altcineva prin preajmă… și pentru că era ciudat să-l văd în sat atât de devreme.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat!

Bătrâna tăcu o clipă, uitându-se curioasă la Helen, de parcă ar fi putut fi o întrebare-capcană. Însă expresia lui Helen o încurajă să continue.

— Scoteam coșurile și am ridicat privirea. L-am văzut pe cealaltă parte a străzii, mergând foarte

grăbit. Abia mai târziu am aflat ce se petrecuse, că fugea…

— Poți să-ți aduci aminte cu ce era îmbrăcat? o întrerupse Helen, dornică să nu lase discuția să devieze.

— Am mai spus toate astea, trebuie să fie la dosar…

— Totuși, spune-mi și mie!

— Păi, cum am zis și atunci, purta hainele lui de exterior obișnuite. Un impermeabil lung, bocanci, pălăria…

— Unde era față de tine? Vizavi sau…?

— Era un pic mai jos pe stradă, mergea repede.

— Deci nu i-ai putut vedea fața?

Turner tăcu din nou, gândindu-se.

— Nu, dar sigur era el. Îți dădeai seama fie și numai după conformație. Era înalt…

— Puteai să vezi și altceva? Mâinile? Picioarele? Ceafa?

— Păi, nu, nu cred că aș fi putut…

— Ai vorbit cu el? Ai încercat să-l atragi într-o discuție?

— Da, da, cred că da, confirmă femeia, încercând să-și aducă aminte. L-am strigat, așa făceam de multe ori când îl vedeam pe-aici.

— Și a răspuns?

— Nu. Se grăbea…

— S-a întors măcar când l-ai strigat?

— Nu.

— Și asta era ceva obișnuit? De obicei te ignora?

— Nu, aș zice că nu. N-avea mulți prieteni, lumea era cam bănuitoare față de el, așa că de obicei saluta.

— Deci, de data asta era ceva neobișnuit pentru el?

— Păi, da, dar fugea, nu? Fugea să-și salveze viața… Tonul femeii era sfidător, mărturia, hotărâtă, însă încordarea din glas o trăda. Peggy Turner fusese un martor-cheie în ancheta inițială și

se bucurase de o oarecare celebritate în urma întâlnirii cu un ucigaș. Dar lui Helen îi era clar că nu era sigură pe ea, temându-se acum că a făcut o greșeală îngrozitoare.

Capitolul 104

Detectivul-agent Osbourne gonea pe coridor, cu prețiosul pachet la subraț. Era obișnuit cu convocările urgente la detectivul-inspector Grace, dar de data asta păruse ceva mai important ca de obicei. Nu reușise să înțeleagă tot ce-i spusese – Grace era în West Ashling și recepția nu era foarte clară –, dar înțelesese cea mai mare parte din instrucțiuni și dăduse fuga la laboratorul criminalistic din Woolston.

Acum ajunsese în capul coridorului luminos și derapă când se opri la ușa laboratorului. Bătu și apoi trase cu ochiul pe geam, ținând în mână legitimația, ca să o vadă asistenta de laborator care venea spre el. Aceasta deschise ușa și îl conduse înăuntru.

— O caut pe Emma Barton.

Meredith Walker, șefa de laborator, era încă în parcare, cercetând mașina lui Pryce, așa că Osbourne fusese îndrumat către adjuncta ei.

— Acolo, îi spuse asistenta, arătându-i o siluetă înaltă și subțire aflată în mijlocul laboratorului.

Osbourne îi mulțumi și porni în grabă spre Barton, care se întoarse să-l salute.

— Trebuie să fii detectivul-agent Osbourne.

— Mă bucur de cunoștință, răspunse Osbourne, strângându-i mâna.

— Ai zis că ai ceva important pentru mine?

— Solicitare urgentă de la detectivul-inspector Grace, răspunse el, întinzându-i pachetul voluminos. Pentru ancheta King.

Barton încuviință cu gravitate, iar zâmbetul i se mai șterse puțin.

— Am înțeles.

— Astea sunt din ancheta inițială. Detectivul-inspector Grace o să vă sune curând să confirme instrucțiunile, dar în principiu vrem o analiză criminalistică detaliată…

Barton cerceta deja atentă pachetul, verificând sigiliul, observând eticheta care confirma că obiectele din interior nu mai fuseseră atinse de opt ani și fuseseră păstrate în depozitul poliției până la încheierea cazului.

— Trebuie examinate și inventariate orice urme de celule epiteliale, fire de păr, sânge, mucus, orice sursă de ADN.

— Până când?

— Până acum o oră. Sunt cuvintele ei.

— O să fac tot ce pot, dar dacă vrea să facem lucrurile cum trebuie…

Se întorsese deja cu spatele la el, punându-și o pereche de mănuși și ducând pachetul într-o zonă sterilă. Acolo, rupse cu grijă sigiliul scoțând obiectele dinăuntru, pe care le așeză în fața ei.

Osbourne o privi, fascinat nu numai de mișcările ei blânde și metodice, ci și de obiectele în sine; obiecte care păreau să readucă la viață o fantomă. Așezate pe masă în fața lui Barton erau pălăria, bocancii și impermeabilul pătat de noroi ale lui Daniel King.

Capitolul 105

Întinse bucățile de hârtie pe birou, privind șirurile nesfârșite de numere. Așa cum promisese, Charlie asigurase locul faptei, așteptând-o răbdătoare pe Meredith Walker, dar nu stătuse degeaba – îl pusese pe unul dintre analiștii de date

să obțină istoricul complet al convorbirilor lui Maxine Pryce și Fran Ward.

Imediat ce ajunsese Meredith, Charlie plecase, grăbindu-se să ajungă la secție, unde urcase rapid la etajul al șaptelea. Era mulțumită să vadă că sarcina pe care o delegase era finalizată și, după câteva clipe, avea tabelul în fața ei. Se aplecă și își trecu degetul peste șirurile de cifre, citind date, numere de telefon, durata convorbirilor și multe altele. În cazuri complexe ca ăsta, detaliile erau esențiale.

Dădu imediat peste un obstacol. Maxine Pryce fusese ucisă practic la fel ca Justin Lanning și Callum Harvey, dar exista o diferență esențială. Primele două victime primiseră un apel telefonic, în care fuseseră avertizate că mai aveau de trăit o oră. Pryce, nu. Era greu de știut ora exactă a morții, dar trebuie să fi fost aseară târziu, ținând cont de temperatura corpului și de instalarea rigidității cadaverice. Fusese văzută în viață la ora 21 și probabil că plecase din apartament în scurt timp. Charlie presupusese că primise și ea un telefon de amenințare și hotărâse să fugă, să se ducă să ia mașina, bani și așa mai departe, dar istoricul convorbirilor ei arăta că nu primise niciun apel în perioada aceea.

Înainte fuseseră multe apeluri în perioada de dinainte de publicarea cărții și după moartea lui Lanning. Însă nu mai primise niciunul de ieri, de la ora 16. Poate că agenta ei îi avertizase pe toți să nu sune, poate că Maxine urmase sfaturile poliției și își închisese telefonul. Oricum, nu existase niciun apel de amenințare, niciun avertisment despre ce urma să i se întâmple.

De ce? Autorul crimelor sângeroase fusese detașat, precis și sadic când se bucurase de groaza victimelor, delectându-se cu faptul că acestea erau conștiente că vor muri în scurt timp, deci ce era diferit în cazul lui Pryce? De ce fusese scutită de teroarea psihologică?

Sigură că-i scapă ceva, Charlie trecu iar peste coloanele de numere. Poate că făptașul hotărâse să nu mai comunice după ce scăpase la mustață din complexul industrial din Northam, dar cum se potrivea asta cu încrederea în sine și cu seninătatea lui de până acum? Sigură că ucigașul ar fi putut încerca să o contacteze cumva pe Pryce – în definitiv, era cea mai vizibilă și nereținută dintre supraviețuitori –, Charlie hotărî să meargă și mai mult în urmă, verificând zilele, chiar săptămânile precedente, ca să vadă dacă și Maxine fusese vizată în vreun fel.

Fără să ia în seamă numerele cunoscute, căută apeluri de la un număr de telefon care să fie blocat sau ascuns. Apelurile de amenințare către Lanning și Harvey fuseseră concise, fiecare durând cam un minut, așa încât Charlie verifică durata convorbirilor și sursa apelurilor, căutând disperată ceva care să explice această anomalie. Însă nu găsi nimic; Maxine nu primise niciun apel nici pe linia fixă, nici pe mobil.

Consternată, Charlie era cât pe ce să o sune pe Helen, când își dădu seama de ceva. Detectivul-agent Reid spusese că Maxine stătuse într-un apartament din centru, împrumutat de la o prietenă a agentei ei. Era un loc unde putea să scrie netulburată, unde era *singură.* Simțind un progres, Charlie căută adresa, după care făcu o verificare a telefoanelor și utilităților. După câteva minute, vorbea cu BT, explicându-le cât de urgentă era cererea ei.

Iar acum găsise ce căuta. Timp de mai multe săptămâni nu existase niciun apel pe linia fixă, nici primit, nici făcut, pentru că proprietara era plecată în State. Totuși, vinerea trecută apărea unul. Primit la ora 18:00, de la un număr de mobil neînregistrat, cu o durată de fix un minut.

Charlie expiră lung, mulțumită că a găsit apelul, dar nedumerită de momentul în care fusese primit. Maxine Pryce fusese ucisă duminică seara târziu,

dar primise apelul cu 48 de ore înainte. Verificând cronologia de pe panoul cu datele crimelor, Charlie își dădu seama cu surprindere că, de fapt, apelul fusese dat înainte să fie ucis Harvey. De ce nu atacase ucigașul? Maxine nu ar fi fost greu de atacat, fie în apartament, fie când mergea singură spre Waterstones. De ce să aștepte două zile până să-și ducă la îndeplinire amenințarea? Și de ce să-l vizeze pe Callum Harvey în dimineața de după apelul către Pryce?

Era posibil să se fi întâmplat ceva și Harvey să fi devenit o țintă mai ușoară, dar ucigașul era ingenios, îndrăzneț și hotărât – nu părea genul care să se sfiască în fața unei provocări. Ceea ce o făcea pe Charlie să se întrebe dacă nu era cumva posibil ca Pryce să-și fi amânat cumva sentința, îndreptând atenția ucigașului către Harvey. Părea puțin probabil, totuși Pryce era în stare de așa ceva dacă ar fi avut ocazia.

Dacă ar fi avut ocazia. Gândul i se înfipsese în creier și dintr-odată se apucă să caute prin documente după istoricul convorbirilor lui Fran Ward. Dacă Maxine amânase cumva momentul morții, îndreptând atenția către Harvey, nu era posibil să fi făcut și Fran Ward ceva asemănător? *De-asta* nu fusese contactată Pryce în orele de dinaintea morții?

Trecu în grabă cu degetul peste șirurile de apeluri, pornind din ziua curentă și mergând înapoi. Nu luă în seamă telefonul fix – Fran stătea la părinți –, concentrându-se pe mobil. Și găsi în mai puțin de un minut. Fran primise sâmbătă seara un apel de la un număr de mobil neînregistrat, în jurul orei 21:30. Și, ca în cazul celorlalți, convorbirea durase exact un minut. În 24 de ore, Pryce era moartă, iar Fran părea să fi înșelat moartea.

Iar acum, pentru prima dată pe parcursul acestui caz tulburător, Charlie simți cum piesele încep să-și găsească locul. Nu avea nicio îndoială că Fran ar

fi îndreptat intenționat atenția ucigașului dinspre ea către Pryce – care nu avea timp pentru fosta ei prietenă din școală; de fapt, părea să o disprețuiască. Se contură brusc o imagine cumplită – mintea lui Charlie se întoarse la petrecerea Jessicăi. Brusc, i se păru clar că Fran, Pryce și ceilalți fuseseră implicați într-un fel de joc, o versiune nemiloasă a jocului cu pachetul trecut de la unul la altul, care distrugea prietenii, tentându-i pe participanți să se folosească de ocazia de a-și păcăli soarta.

Instinctiv își dădu seama că Pryce profitase de ocazie, condamnându-l la moarte pe Callum Harvey. Fran Ward făcuse probabil la fel, deci Pryce era acum moartă. Dar ce însemna asta pentru Fran? Ucigașul nu mai avea pe cine să sune, Fran nu mai avea cui să mai dea leapșa. Însemna că va fi iertată? Sau va fi ultima victimă a ucigașului brutal?

Alarmată de această idee, Charlie își luă rapid telefonul, decisă s-o sune pe Helen. Însă chiar în momentul acela, Helen însăși năvăli în sala de ședințe, venind direct spre ea.

Capitolul 106

— Nu poate fi ea, nu?

Detectivul-agent Reid vorbea pentru mulți dintre cei prezenți, al căror șoc era evident. Se alăturase grupului și inspectorul-șef Simmons, ca să le ofere încurajări și sprijin, dar și ea se străduia să-și ascundă uluirea.

— A murit în incendiul de la fermă…

— Am *crezut* că Rachel Wood a murit în incendiu, dar n-am avut niciodată confirmarea cu probe ADN, pentru că trupul a fost complet mistuit de flăcări – oase, dinți, totul, îl corectă Helen. *A fost* găsită în subsol o concentrare mare de cenușă

umană, cerceii și colierul lui Rachel, ba chiar și urme de pantofi. Așa că nu-i greu de văzut cum a fost făcută greșeala. Ceilalți copii fuseseră torturați acolo, King era mai masiv și mai puternic decât Rachel, care oricum mai era și accidentată.

— Dar King a fost văzut la câteva ore după incendiu fugind prin West Ashling.

— O martoră a crezut că l-a văzut pe King, dar acum am stabilit că, de fapt, nu i-a văzut fața.

Echipa digeră bomba, polițiștii părând livizi. Oare doar atât era fantoma pe care o căutaseră?

— Echipa de anchetă a adoptat scenariul evident: King o prinde pe Wood, o omoară, dă foc casei și apoi fuge, dar acum știm că succesiunea asta de evenimente e cu probleme. În primul rând câinii. Îi erau profund credincioși lui King, iar el, lor, așa că de ce au fost abandonați și lăsați să moară în incendiu? Bob Stevenson a mers pe ipoteza că Daniel King i-a sacrificat, pentru că i-ar fi îngreunat fuga, dar nu sunt sigură că are vreo noimă. Erau singurii prieteni de pe lumea asta ai lui King, singurii la care ținea. Însă, dacă în subsol era cadavrul lui *King,* prezența rămășițelor lor lângă el e mult mai logică. Credincioși stăpânului lor până la sfârșit…

Câțiva dintre polițiști încuviințară, versiunea lui Helen începând să capete un sens sumbru, dar logic.

— Însă și mai importante sunt dovezile pe care le-a recuperat detectivul-sergent Hudson din depozit, urmă Helen, făcând un semn scurt în direcția lui Joseph care-și coborî privirea, ca să o evite pe a ei. O rețetă de Riluzole pe numele lui Daniel King. Asta m-a făcut să mă gândesc că suntem pe o pistă greșită. Riluzole este prescris pentru scleroză laterală amiotrofică, o boală neuromotorie. Este incurabilă, atacă țesutul muscular și poate fi genetică. De asta a murit maică-sa – or, se pare că și King suferea de aceeași boală.

— Și noi de ce n-am știut până acum? întrebă Osbourne, lăsându-și enervarea să iasă la suprafață. De ce n-a descoperit asta echipa lui Bob Stevenson?

— Trebuie să-l întrebi pe el, răspunse Helen calm. Dar bănuiesc că n-au căutat așa ceva. Din punctul lor de vedere, urmăreau un fugar, care fie s-a sinucis, fie a șters-o pe continent. Probabil că s-au concentrat să-l găsească – să-i urmărească telefonul, contul bancar, să-i caute prietenii sau complicii, nu să se ducă la medicul lui de familie pentru o discuție de tatonare. În plus, „colecționarul" nostru a furat rețeta din ferma arsă înainte să reușească să intre echipa de căutare, așa că anchetatorii n-au găsit niciodată această dovadă…

— Dar ce înseamnă? întrebă Bentham, luându-și inima în dinți ca s-o întrerupă. Rețeta a fost prescrisă când, acum opt ani…?

— Cum am zis, scleroza laterală amiotrofică e o boală degenerativă. Nu există niciun tratament cunoscut și speranța de viață după diagnostic e redusă – cel mult trei, patru ani.

— Deci sunt șanse să fie mort până acum? întrebă Charlie.

— Da sau, dacă nu e mort, atunci e handicapat grav. Într-un scaun cu rotile, în spital. Ținând cont de asta, e de neimaginat că ar fi putut comite atacurile astea. Și de-asta i-am cerut lui Meredith Walker să analizeze din nou impermeabilul, bocancii și pălăria lui King.

Echipa rămăsese tăcută, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— N-au fost testate prima dată, cel puțin nu cum trebuie, pentru că erau doar hainele aruncate ale unui fugar – cheile, portofelul și telefonul erau în buzunare, iar pentru Stevenson era suficient. Însă Meredith s-a uitat din nou azi la impermeabil și a descoperit un fir de păr negru, prins într-o capsă din interiorul gulerului. Așa cum știți, King era

blond, deci Meredith a obținut o mostră de ADN din el și a verificat-o în sistem. Corespunde cu al lui Rachel Wood.

De data asta se auzi un murmur dinspre polițiști, însă Helen continuă.

— Nu putem fi siguri ce s-a petrecut, dar bănuiesc că Rachel l-a învins cumva pe atacator în subsol, a dat foc fermei – fie accidental, fie deliberat –, apoi a fugit. În încăperea din fundul subsolului au fost găsite fragmente din hainele ei – clema de la o bretea de sutien, o cataramă de la curea –, ceea ce corespunde cu ipoteza că Daniel King a dezbrăcat-o înainte de a o ataca. Dacă fugea din casa incendiată, în ceață, dezbrăcată, înghețată și vulnerabilă, atunci este foarte posibil, ba chiar probabil să fi luat ce i-a venit la mână – haina, bocancii și pălăria lui King – și să le fi pus pe ea. Cred că motivul pentru care King nu s-a întors să-i răspundă la salut lui Peggy Turner în dimineața aceea în sat era nu că fugea, ci că era, de fapt, Rachel Wood.

— Dar localizarea de la club? De acum două seri?

Joseph nu se grăbise să intervină și alesese cea mai problematică și urgentă întrebare.

— Habar n-am, răspunse Helen cu sinceritate. Dar trebuie să aflăm. Poate că Tatiana s-a înșelat. Poate că ne-a indus în eroare intenționat. Oricum, avem nevoie de oameni acolo *acum,* să obținem un răspuns. Dacă ne-a mințit deliberat, atunci asta a costat-o viața pe Maxine Pryce.

— Și apelurile telefonice? Lanning și Harvey au spus amândoi că au fost contactați de un *bărbat*…

— Categoric, dar aplicațiile de distorsionare a vocii din ultima vreme sunt foarte sofisticate și ieftine. Dacă Rachel voia să-și disimuleze vocea feminină, nu i-ar fi fost greu.

— Chiar și așa, dacă Rachel a fugit de la fermă, insistă Joseph, atrăgând priviri curioase din partea celorlalți membri ai echipei, de ce nu s-a dus pur și

simplu la poliție, ca *astfel* să pună capăt chinului său? De ce să dispară? Ce-ar fi putut avea de câștigat?

Helen nu era sigură dacă Joseph îi ataca versiunea ca s-o testeze sau ca s-o submineze. În orice caz Charlie interveni înainte să apuce ea să răspundă.

— Probabil că a văzut o ocazie, spuse ea atrăgând privirile tuturor membrilor echipei. Am cercetat în ultimele zile viața lui Rachel și n-a fost o lectură plăcută. Era nou-venită la St. Mary, adusă cu câteva luni înainte de această experiență, printr-un ordin de protecție de urgență. Ea și mama ei, Vanessa, fuseseră victimele abuzului domestic ani întregi, la mila unui partener violent și obsedat de control. Aici le era mai bine, dar stăteau prost cu banii, Vanessa avea probleme cu alcoolul, iar de Rachel râdea toată lumea la școală, de cum se îmbrăca, de cum vorbea, de lipsa de bani…

— Și… ce? Crezi că a profitat deliberat de ocazia de a dispărea, ca să se reinventeze?

Joseph continua interogatoriul, dar părea mai puțin agresiv.

— Gândește-te un pic, confirmă Charlie. Omoară un om, pleacă împleticindu-se de la fermă, petrece o noapte lungă rătăcind prin Downs. Poate să se ducă la poliție, *trebuie* să se ducă la poliție, dar trebuie să plece de la premisa că restul copiilor au ajuns deja acasă și au alertat autoritățile. Care ar fi rezultatul? O mare anchetă a poliției asupra lui King, asupra *ei* și un interes enorm pentru copii al presei. Numele ei n-are cum să nu apară în ziare, la televiziune…

— Și să-l alerteze pe tatăl ei violent despre locul unde se află, adăugă Reid.

— Exact. Acuma ar fi putut fi mutată, putea să i se asigure chiar o nouă identitate, dar tot ar fi rămas într-o relație dificilă cu o mamă care o și neglija, era și alcoolică, fără bani, fără perspective… *În timp ce,* dacă profita și dispărea,

ca s-o ia de la capăt, timp în care lumea credea că a murit, atunci nu mai aveau cum s-o găsească nici taică-su, nici maică-sa, *nimeni.* Nici nu trebuia să răspundă pentru acțiunile ei de la fermă, pentru uciderea lui King…

Era o teorie seducătoare și, la prima vedere, părea logică. Dar echipa tot mai avea întrebări, de data asta Osbourne fiind cel care o întrerupse.

— Chiar dacă ar fi adevărat totul, de ce acum? De ce-ar ataca Wood acum, după atâția ani? Ce încearcă să obțină?

Privirile tuturor se întoarseră din nou către Helen.

— E o întrebare bună, detectiv-agent Osbourne – Helen așteptase întrebarea și era pregătită pentru ea –, dar nu sunt eu cea mai în măsură să răspundă la ea.

Capitolul 107

Fran Ward se plimba încoace și-ncolo cu ochii în podea. Helen o privea cu atenție, aruncându-i o privire scurtă lui Charlie înainte să repete solicitarea.

— Dacă știi ceva, orice, care să explice de ce v-ar ataca Rachel pe tine și pe prietenii tăi, e momentul potrivit să ne spui.

Ward nu ridică privirea. Încă mai era șocată de revelația că era posibil să *nu* fie King responsabil pentru aceste crime cumplite. Că s-ar putea să fie, de fapt, fosta ei prietenă, o fată pe care o jelise și pentru care vărsase lacrimi și care acum se răzbuna într-un mod îngrozitor.

— Pur și… pur și simplu, nu văd cum ar fi posibil…

— Știu și înțeleg cât ești de șocată, urmă Helen cu blândețe. Dar am verificat la spitalul local și au confirmat că i-au pus lui King diagnosticul de

scleroză laterală amiotrofică. De-asta se bâlbâia când l-ați cunoscut voi, boala îi afecta deja mușchii, echilibrul, chiar și capacitatea de a vorbi. N-are cum să fie el de vină pentru *nimic* din toate astea.

Cuvintele părură să o lase fără aer pe Ward, care se opri, prăbușindu-se pe pat.

— Deci, dacă Rachel e vinovată de aceste crime, poți să ne spui de ce-ar face așa ceva? întrebă Charlie. Ce are împotriva lui Justin, Callum, Maxine, a ta…?

Fran își lăsă fața în palme. Charlie îi aruncă o privire lui Helen, temându-se că o pierd pe Fran, dar apoi aceasta începu să vorbească.

— E vina *ei.*

Scuipase cuvintele, chinuită și plină de resentimente.

— Rachel?

— *Maxine,* o corectă Ward. Totul e din vina *ei.*

— Nu înțeleg…

Ward trase adânc aer în piept. Când vorbi, cuvintele păreau că-i erau smulse din suflet:

— Ce a zis la televizor… ce a scris în carte…

Ward abia își putea stăpâni dezgustul, chiar și acum.

— Nu era adevărat.

— O parte trebuie să fi fost adevărat, protestă Charlie. Răpirea, chinurile prin care ați trecut…

— Da, ideea de bază era, despre *asta* nu putea să mintă, continuă Ward. Dar restul erau tâmpenii. N-am fost niciodată cei Cinci Celebri… N-am fost niciodată un grup fericit…

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat… Rachel.

— Adică? întrebă Helen, de-acum curioasă.

— A intrat târziu în echipă. La sugestia lui Justin. N-aveam niciunul nicio problemă – am zis că voia să fie amabil –, dar lui Maxine nu i-a plăcut ideea.

— Fiindcă a crezut că Justin simte ceva pentru Rachel?

Ward încuviință fără vlagă.

— Maxine a sâcâit-o pe Rachel de la bun început, nu i-au convenit hainele ei, echipamentul, atitudinea. Nu era vina lui Rachel că trebuise să se milogească și să împrumute lucruri, că nu era la fel de sportivă ca noi. Și e adevărat că nu se potrivea, cu părul negru lucios, cu genele false, cu machiajul, dar tot nu era nevoie să fie așa de *nemiloasă* cu ea…

Chiar și după atâția ani, amintirea setei de răzbunare a lui Maxine era proaspătă.

— Sigur, după ce Rachel și-a sucit glezna, a fost și mai rău. În carte, Maxine susținea că am dat vina pe Callum pentru că a pierdut harta și așa mai departe, dar nu-i adevărat. Pe *Rachel* o învinuia Maxine – pentru că ne-am rătăcit, pentru că ne-am dus la fermă, pentru că ne-am întâlnit cu King…

Ward se înfioră și-și strânse brațele în jurul trupului.

— Când eram jos, în locul ăla, și ne așteptam rândul, așteptam să fim torturați, violați, uciși, Dumnezeu știe ce, Maxine tot nu se potolea. O întărâta pe Rachel, o acuza pentru ghinionul nostru… Noi am încercat s-o apărăm, sau, mă rog, cel puțin eu am încercat, dar Maxine tot nu tăcea.

— Și ce s-a întâmplat? Când ați fugit, Maxine a abandonat-o intenționat? A lăsat-o în urmă în ceață?

Ward ezită, cu lacrimi în ochi.

— A…

Părea aproape că nu poate suporta să spună.

— N-a ieșit niciodată din subsol.

Helen o fixă cu privirea, prinsă cu totul pe picior greșit.

— Dar Pryce a zis că ați fugit cu toții, că Rachel s-a rătăcit în ceață.

— N-a fost *nici pe departe* așa.

Tot nu se uita la Helen.

— Spune-mi, Fran! Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aia!

În glasul lui Helen se simțea blândețe, dar și oțel. Trebuiau să afle. Fran Ward trase adânc aer în piept, printre lacrimi, înainte să răspundă, în cele din urmă.

— King… ne-a… ne-a legat în pivniță. Se învârtea în jurul nostru, recita poezioara aia cumplită, încercând să stabilească pe cine… pe cine să omoare primul.

— Și atunci au început să latre câinii…

Ward clătină hotărât din cap.

— N-a fost așa. Au fost tot timpul în aceeași încăpere cu noi.

Charlie îi aruncă o privire îngrijorată lui Helen, dar aceasta nu o luă în seamă.

— King… King n-a ajuns la sfârșitul poeziei, dar nu din cauza câinilor ălora îngrozitori. *Maxine* l-a oprit.

— Cum adică?

— Poate că numărase înainte și știa că la ea o să ajungă. Poate că era doar speriată. Oricum, când King a ajuns la sfârșit, s-a scăpat…

— Cum adică s-a scăpat?

— I-a spus… s-o ia pe Rachel.

Pentru prima dată, Helen era redusă la tăcere, năucită de acest act de cruzime rece. În încăpere se lăsase acum tăcerea; nu se mai auzeau decât suspinele înăbușite ale lui Ward. Părea complet stoarsă, o umbră a ei.

— Și atunci ce s-a întâmplat? o îndemnă Charlie, sorbindu-i fiecare vorbă.

Ward nu scoase niciun cuvânt. Parcă nici n-ar fi auzit întrebarea.

— Fran, te rog…

Ward îi aruncă lui Charlie o privire chinuită, apoi continuă șovăitor și sumbru.

— Rachel… Rachel a cerut îndurare, spunându-i lui King s-o ia în loc pe *Maxine.* Așa că… ne-a întrebat pe noi, ceilalți, ce părere avem. Și atunci a

atacat Maxine, care ne-a amintit că abia dacă o *cunoșteam* pe Rachel, că fusese o problemă încă de la început, că ea *ne băgase* în buclucul ăsta… N-am vrut s-o aud, știam că așa voia King să facem, dar apoi… apoi l-am auzit pe Justin că e de acord cu ea și-i zice lui King s-o ia pe Rachel. Și Callum – n-a zis nimic, doar a dat din cap, dar… După aia n-am mai prea avut de ales, ce ziceam eu oricum n-avea nicio importanță…

— Și l-ați lăsat s-o ia?

Ward nu răspunse, izbucnind în suspine profunde, răgușite.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Helen știa că Ward voia să se oprească, dar nu se punea problema să o menajeze acum.

— N-am suportat să mă uit. Am închis ochii, dar tot am auzit. Am auzit cum o târa pe Rachel în camera din spate, i-am auzit țipetele când el îi sfâșia hainele, i-am auzit chinul când o bătea, iar și iar. Am plâns. Am plâns și am tot plâns, dorindu-mi să se termine, dorindu-mi să mor acolo, în clipa aia… dar dintr-odată mi-am dat seama – *am simțit* – că era cineva în picioare în fața mea.

— Cine?

Răspunsul era probabil evident, însă Helen voia să-l audă de la Ward.

— Maxine. În carte a zis că, de fapt, Callum ne-a eliberat, dar *ea* a fost. Probabil că-și slăbise legăturile înainte să-și înceapă King jocul îngrozitor.

— Deci de-aia era așa de dornică s-o ia King pe Rachel, pentru că ar fi asigurat o distragere, v-ar fi dat vouă timp să fugiți.

Ward încuviință fără vlagă, confirmând adevărul îngrozitor.

— Ne-a… ne-a dezlegat pe toți.

— Și apoi? insistă Helen nerăbdătoare.

— Am… am vrut s-o ajut pe Rachel, bineînțeles. Noi eram patru, probabil că am fi putut să-l învingem pe King. Dar Maxine nici nu voia să

audă, a zis că nu-i datorăm nimic lui Rachel, că nu era prietenă cu noi. Callum era îngrozit, Justin a sugerat că mai bine plecăm și căutăm ajutoare. Oricum s-au dus amândoi după Rachel pe scară și s-au chinuit să deschidă ușa. După un minut… plecaseră.

— Și tu?

— Ce puteam face *eu*?

Ward ridică privirea, uitându-se direct în ochii lui Helen. Expresia ei era rugătoare și sinceră, dar împovărată de vinovăție.

— Voiam s-o ajut pe Rachel, chiar voiam. Nu puteam suporta ideea că o lăsăm acolo. Dar eram pe cont propriu, o fată de 17 ani împotriva unui bărbat în toată firea…

Se întoarse către Charlie, parcă implorând iertare. Dar nu primi.

— Și?

— Și am fugit…

Îngropându-și din nou fața în palme, Ward suspină. Suspine uriașe, sfâșietoare. Helen îi puse o mână liniștitoare pe umăr. Îi părea rău pentru ea, pentru fata asta pusă într-o situație imposibilă, dar era și furioasă. Pe minciunile, omisiunile, trădarea crudă a unei tinere vulnerabile. Ca să se salveze, ca să facă lumea să aibă o părere bună despre ei, supraviețuitorii puseseră la cale o născocire groaznică. Însă înșelătoria lor, cruzimea lor aveau să-i coste mult.

— De-asta se întâmplă toate astea? întrebă Ward printre lacrimi. Telefoanele și…

— Așa credem.

Suspinele se întețiră. Ward era în mod evident distrusă, stoarsă de mărturisirea cumplită. În alte condiții, Helen ar fi fost tentată să lase lucrurile așa, dar mai era o întrebare pe care *trebuia* să i-o pună.

— Fran…

Suspinele se calmară suficient cât să se facă auzită.

— Când ai primit telefonul de amenințare, a fost doar o amenințare directă pentru viața ta? Sau ți s-a dat de ales? Ți s-a dat ocazia să înșeli moartea?

Ward ridică privirea, iar de pe chipul ei înlăcrimat dispăru orice urmă de culoare.

— Fran?

Se uită la Helen stupefiată, apoi lăsă capul în jos.

— Mi… mi s-a spus că mai am de trăit o oră. Dar… dar că pot evita… dacă o aleg… dacă o aleg pe Maxine să moară în locul meu…

Fran izbucni din nou în plâns, iar Helen se întoarse către Charlie. Începea să se contureze o imagine clară. Rachel Wood s-ar fi putut răzbuna mai simplu pe cei care o trădaseră, atacându-i când se așteptau mai puțin. Dar pentru ea nu ar fi fost de ajuns. Nu, voia să fie conștienți de teama aceea îngrozitoare de moarte, voia să fie zdrobiți de sentimentul amenințător al morții pe care-l avusese ea în mâinile lui King. Mai mult decât atât, voia să se joace cu ei, să-i *distrugă.* Oferindu-le posibilitatea să indice pe altcineva care să moară, ea îi demasca pe cei patru, dezvăluind cât de slabe erau legăturile așa-zisei lor prietenii, într-un joc nemilos în care pachetul trece de la unul la altul. Callum Harvey și Justin Lanning se mântuiseră probabil, refuzând să intre în jocul ei bolnav. Pryce și Ward nu se achitaseră la fel de bine, sacrificând pe altcineva în locul lor.

Wood era hotărâtă să scoată la lumină falimentul moral al foștilor ei prieteni, asigurându-și și o răzbunare cuprinzătoare și cumplită. Ceea ce însemna că, deși acum imaginea era clară, povestea nu se încheiase încă.

Câtă vreme Fran Ward era în viață, Rachel Wood nu avea să cunoască odihna.

Capitolul 108

Se uita în oglindă, privindu-și reflexia.

Sticla era crăpată și murdară, atârnată pe peretele unei toalete publice pe care fusese obligată să o folosească după ce Helen Grace îi descoperise baza din Northam, dar își făcea treaba, permițându-i lui Rachel să-și privească trăsăturile ascuțite, fața palidă, ochii albaștri pătrunzători. În timp ce se privea în oglindă, peste chip îi trecu un zâmbet, luminându-i și înviorându-i expresia. Asta era ea – naturală, expusă – și îi făcea mare plăcere.

Nu fusese întotdeauna așa. Felul cum arăta nu-i plăcuse dintotdeauna. În copilărie crezuse că arată ciudat, prea înaltă, cu umeri lați și cu o față băiețoasă, asimetrică, și asta era înainte să se apuce taică-său să i-o rearanjeze. Pe-atunci se uita la ea în oglinda din dormitor, privind vânătăile de pe gât și obraji și întrebându-se cum să le ascundă mai bine. Maică-sa spusese mereu că nu trebuie să afle nimeni, că bătăile erau din vina *lor*, așa că, încă de la o vârstă fragedă, avusese voie să folosească trusa de machiaj a mamei.

Privind în urmă, era aiurea, machiajul ca răsplată pentru bătăi, iar acum își aducea aminte că pe vremuri i se părea că violența ar fi un lucru *bun,* ținând cont de recompensele și răsfățul care urmau. Taică-său abandonase până la urmă această idee pervertită, aproape omorând-o pe maică-sa într-o seară, într-un acces de furie de bețiv. La scurt timp după aceea, viețile li se schimbaseră pentru totdeauna, ea și maică-sa plecaseră din Manchester pe furiș, la adăpostul întunericului, și începuseră o viață nouă în Southampton, însă pasiunea ei pentru machiaj nu dispăruse. Unele dintre noile ei colege, ba chiar și unele dintre profesoare considerau că bronzul artificial, luciul de buze și genele nefiresc de lungi erau ceva specific nordului, ghicind cu greu originile dorinței lui Rachel de a-și ascunde adevărata față. Ei însă nu-i păsa, se mulțumea să alimenteze snobismul

lor nepăsător, mai ales că unora dintre băieți le plăcea cum arată ea.

Dar ce urâtă i se părea că era acum! Ce curvă pictată era, sulemenită și jalnică, nesinceră și lașă! Își ascunsese înfățișarea multă vreme, mai ales în anii de exil la Brighton, Bornemouth și prin alte locuri, însă când venise vremea, când ajunsese la momentul în care trebuia să *acționeze,* fusese încântată să scape de fostul ei eu. Șuvițele negre, lungi fuseseră tăiate și le luase locul o tunsoare scurtă la spate și în părți. Genele fuseseră aruncate la gunoi, ca și bronzul artificial, lăsând să o privească din oglindă o față îngustă, palidă și băiețoasă.

Eul ei de adolescentă s-ar fi revoltat împotriva chipului asexuat, însă acum reflexia asta nu-i provoca decât bucurie. Gata cu încercările de a plăcea, încercările de a satisface. Acum nu mai era decât asta, adevărul gol-goluț, ceea ce o încânta la culme.

Transformarea ei era completă. Înainte fusese o marionetă, o păpușică împopoțonată ridicol, desconsiderată și compătimită de toată lumea. Acum era motiv de groază, de teamă.

Acum era un înger al morții.

Capitolul 109

— Vreau să-i dublăm dispozitivul de securitate lui Ward. Patru polițiști la fața locului, *zi și noapte*…

Helen se îndepărta de casă, oprindu-se doar cât să o lase pe Charlie, care se străduia să țină pasul, să o ajungă din urmă. Era conștientă că vorbea prea repede și pe un ton aspru, dar era cât se poate de speriată de ceea ce tocmai auzise.

— Sigur, sun acum, spuse Charlie, scoțându-și telefonul.

— Am fost tot timpul cu un pas în urmă, adăugă Helen, clătinând din cap. Însă, dacă putem salva măcar o viață, tot ar fi ceva…

— Categoric, răspunse Charlie, formând un număr și ducând telefonul la ureche.

— Dă-mi un mesaj când rezolvi! Ne vedem la secție!

Numărul format de Charlie se conectă, iar ea se întoarse cu spatele, în timp ce Helen merse mai departe, îndreptându-se în viteză spre motocicletă. Vizita lor la Ward le adusese informații – Helen făcuse acum progrese concrete, pe care să i le raporteze lui Simmons –, dar nu se simțea deloc mai bine. Încă de la bun început se uitaseră într-o direcție greșită, urmărind un colecționar nevinovat, apoi o fantomă care murise de mult, și-l lăsaseră pe adevăratul făptaș să-și pună în aplicare nestingherit planul criminal. Câte vieți ar fi putut fi salvate dacă ar fi muncit mai mult, mai repede, mai *inteligent*? Aveau deja trei înmormântări, iar Helen se temea că, în pofida celor mai mari strădanii ale lor, ce era mai rău abia urma.

Știa că e dură cu ea și cu echipa. Nimeni nu avusese nici măcar o *bănuială* că Rachel ar fi supraviețuit incendiului. Și totuși, dacă nu ar fi fost distrași de alte chipuri, de alți suspecți, ar fi putut afla adevărul la timp ca să o salveze pe Maxine Pryce. Descoperiseră tezaurul de informații despre King al colecționarului cu aproape 48 de ore în urmă – dacă Joseph și Helen ar fi lucrat împreună, mai strâns, dacă problemele lor personale nu le-ar fi afectat relația profesională, ar fi reușit, oare, să acționeze mai devreme pe baza acelei dovezi esențiale, rețeta lui King? Încă o dată, Helen se blamă că întrecuse limita, lăsându-se distrasă de nevoile ei egoiste. Nu-și dăduse, oare, seama până acum că relațiile se terminau întotdeauna cu suferință și eșec? De data asta greșeala ei s-ar putea să fi costat-o o viață.

Ca la un semn, începu să-i țârâie telefonul. Coborî privirea și văzu că era un mesaj de la Joseph. Scurt, dar nu deosebit de plăcut.

S-a terminat. Încrederea este minim necesară.

I-ar fi râs în față dacă nu ar fi fost așa de furioasă. Dacă ar fi fost aici în momentul ăsta, i-ar fi rupt capul, înfuriată de aroganța lui egoistă și încrezută. *El* era de vină, el era cel care mințise, dar tot el se dădea ofensat. Nu putea înțelege cum de judecase greșit situația, cum de-l judecase pe el atât de greșit – crezuse că ar putea fi suflete-pereche, însă, de fapt, Joseph nu era decât un om de paie.

Chiar dacă ea pusese capăt relației lor, încheind acest episod jalnic, sigur că egoul lui Joseph nu avea să permită așa ceva. Își impusese punctul de vedere, și încă foarte clar. Pentru bărbați ca Joseph, era important să controleze totul, chiar și la final. El avea să decidă când și cum se încheia povestea.

Capitolul 110

Întotdeauna ai de plătit un preț pentru acțiunile tale.

Emilia învățase asta încă din copilărie, și o învățase pe pielea ei, fiind victima unui atac cu acid al asociaților penali ai tatălui ei, bărbați pentru care refuzase să transporte droguri. Nu regretase niciodată ce făcuse – arestarea celor care o atacaseră eliberându-i familia din puterea acestora –, dar rezistența pe care o opusese avusese un preț, mental și fizic. La o vârstă fragedă, fusese o lecție valoroasă pe care nu o uitase.

Alții însă învățaseră mai încet, crezând că îndreptățirea lor, poziția lor în societate, norocul pe care-l aveau îi scuteau cumva să dea socoteală.

Uneori era treaba Emiliei să reechilibreze balanța, și îi făcuse plăcere să o facă în cazul detectivului-sergent Hudson. Nu era un polițist rău, nici deosebit de incompetent sau corupt, dar era arogant, agresiv și nepăsător. Cu alte cuvinte, masculul clasic. Inițial rezistase propunerilor pe care ea i le făcuse, încercând să obțină ce voia fără să plătească prețul cuvenit, dar descoperise curând că greșea. Poate că se putea purta așa cu Grace și Brooks, dar nu și cu ea. Când făcea un târg cu cineva, se aștepta să fie și onorat.

Se plânsese, bineînțeles, insinuând că făcuse deja destule, și Emilia nu putea să nege că *fusese* util. Dar mai avea încă de treabă, câtă vreme ancheta era în desfășurare, și trebuia să-l sune din nou. Încercările ei de a o găsi pe Maxine Pryce dăduseră roade, însă nu așa cum se așteptase ea. Aduseseră o nouă evoluție senzațională în anchetă și o puseseră din nou pe Emilia în lumina reflectoarelor, și ca martor-cheie, și ca prim reporter aflat la fața locului, dar nu-i oferiseră și o poziție privilegiată, care să-i asigure mărturii personale ale celor implicați direct. Și asta era ce-și dorea cu adevărat Emilia – o idee despre ce li se întâmplase, despre cum era când te pândea moartea.

Maxine Pryce era moartă, ca Justin Lanning și Callum Harvey înaintea ei. Ceea ce lăsa în viață o singură persoană care i-ar fi putut oferi Emiliei ce-i trebuia, care ar fi putut completa tabloul. Din motive evidente, locul unde se afla Ward era un secret bine păzit, de unde și nevoia ei de ajutor din partea lui Hudson. Bineînțeles că el avea să o refuze. O să susțină că i-ar pune viața în pericol lui Ward, că ar compromite ancheta… dar, în cele din urmă, o să intre în joc, când o să-și dea seama că alternativa era demascarea, dezonoarea.

Așa trebuia să fie, nu avea cum să fie altcumva. Acum cinci zile, lumea îi cunoștea pe Lanning și pe prietenii lui doar ca supraviețuitori, patru tineri

care depășiseră curajos tragedia și durerea, clădindu-și o nouă viață, un nou viitor. Acum trei dintre ei erau morți, executați cu brutalitate și eficiență. Ucigașul era încă în viață și nu mai exista decât o singură miză, o singură persoană care lui i-ar fi putut oferi satisfacția după care tânjea, iar Emiliei, exclusivitatea de care avea nevoie. Toate drumurile duceau acum la Fran Ward.

Iar Joseph Hudson o s-o ajute pe Emilia să o găsească.

Capitolul 111

— Cum adică a plecat?

Cuvintele izbucniră din el, iar saliva i se împrăștie prin aer.

— Exact cum am spus: a mai stat câteva ore după ce ați discutat voi cu ea și după aia gata… bang!

Lisa McGee își desfăcu mâinile în aer, sugerând un norișor de fum. Directoarea-adjunctă de la Moon Lounge nu era mulțumită că s-a întors poliția în club și părea decisă să-i transmită acest sentiment și lui Joseph.

— Așa se întâmplă, urmă ea. Găsesc angajați potriviți ca ea…

— Ilegali, o corectă Joseph.

— Angajați potriviți, care sunt fericiți să se integreze, să lucreze peste program, să muncească pentru banii lor, și după aia apăreți voi și-i puneți tot felul de întrebări neplăcute. Și, ce să vezi, nu mai reușim să dăm de ea după aia. A plecat și fără să-și ia salariul…

— Atunci a fost profitabil pentru voi, nu? ripostă Joseph, iritat și de tonul ei, și de veștile pe care i le dădea.

— Nu din calea-afară! Unde mai găsesc așa în scurt pe cineva să muncească din greu ca ea…

— Ai idee unde s-ar fi putut duce? o întrerupse Joseph. Ai vreo adresă de corespondență, un număr de telefon, vreo idee unde stă?

Însă McGee clătina deja din cap.

— Lua banii în mână. Venea, era plătită. Așa funcționa.

— Dar cum a ajuns să lucreze aici?

— A recomandat-o o prietenă de-ale ei, o albaneză, Ajola. Și, înainte să mă întrebi, nici ea nu mai lucrează aici. Așa că aș vrea să te ajut… dar am mâinile legate, zise ea și ridică mâinile împreunate.

Joseph era foarte tentat să arunce niște cătușe pe mâinile ei, să o târască la secție și să o acuze de obstrucționarea anchetei, însă nu prea avea rost. Era evident că spune adevărul. Îi mulțumi scurt și plecă, blestemându-și norocul. Venise aici sperând să deslușească misterul, să încerce să înțeleagă *de ce* mințise Tatiana, dar pleca acum cu mâna goală. Ce șanse ar mai fi avut să o găsească? Probabil că o să reapară pur și simplu în altă parte în economia neagră, ceea ce însemna că ar fi durat săptămâni întregi să o caute, și nu era deloc sigur că ar fi și găsit-o. Era ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân la cum arătau în ultima vreme lucrurile în Southampton.

Probabil că poliția nu o să afle niciodată de ce fugise. Oare dispăruse pentru că se afla ilegal în țară și era speriată că poliția nu s-ar fi ținut de cuvânt și i-ar fi raportat prezența la serviciile de imigrare? Sau fusese speriată de cineva? Era, oare, posibil ca toată povestea să fi fost o stratagemă, să existe cineva care șantajase un martor vulnerabil ca să mintă poliția despre ce văzuse? Sau pur și simplu i se păruse că a văzut altceva? Să fi fost posibil chiar să fi citit în ziare ceva despre King, să fi văzut ceva la televizor și cumva să se fi convins că-l văzuse?

Joseph ieși împleticit pe ușă. Furia se tot acumula, iar frustrarea tot creștea; se întoarse la

motocicletă cu o dispoziție sumbră, întrebându-se cum să le dea vestea celorlalți din echipă. În pofida rupturii din relația lui cu Helen, era decis să le demonstreze – și ei, și colegilor – că era încă un polițist eficient, o resursă valoroasă. Dar cum putea, când viața îi tot punea piedici? Cum putea să le demonstreze că era demn de respectul lor?

Ajunsese la motocicletă, dar în timp ce se urca pe ea, începu să-i sune telefonul. Îl scoase repede din haină – apăruse ceva nou? –, însă când văzu numărul, îi căzu fața. Emilia Garanita. I se urcă sângele la cap; ultimul lucru de care avea nevoie acum era să facă ea mișto de el. Îi venea să facă praf telefonul, să o facă praf *pe ea,* și chiar se trezi cu brațul ridicat, gata să dea de pământ cu iPhone-ul. Însă se redresă în ultimul moment, bunul-simț reușind să-l facă să-și țină în frâu furia.

Respinse apelul și-și puse telefonul la loc în buzunar. Era în dezavantaj, cu Helen, cu Emilia, cu echipa, dar nu l-ar fi ajutat cu nimic acum dacă-și pierdea controlul. Avea nevoie de ceva mare, ceva impresionant ca să preia din nou inițiativa, și iritarea nu i-ar fi fost de folos. Nu, trebuia să fie inteligent, șiret, să reușească. Acum se juca scena finală și trebuia să fie prezent la final, să smulgă cumva victoria din fălcile înfrângerii.

Chiar și așa, când porni motorul, observă că-i tremură mâna. Trebuia să-și controleze furia, să fie ingenios și eficient, dar nu avea să fie ușor. Simțea adrenalina zvâcnind, emoțiile se revoltau, sentimentul de nedreptate era tot mai puternic. Și, deși era posibil să încerce să se mintă, nu putea nega că era primejdios de aproape de limită.

Capitolul 112

— Nu există nicio „Rachel Wood” în registrul electoral din Southampton, Portsmouth, și nici în

Hampshire.

Helen nu era surprinsă de afirmația detectivului-agent Reid. Ar fi fost bizar dacă suspecta lor principală s-ar fi dovedit un cetățean de bună-credință care votează, ținând cont că hotărâse să dispară cu ani în urmă.

— Dar conturi bancare, carduri de credit…?

— În toată țara, sunt zeci de conturi pe numele ăsta, răspunse Reid. Dar nimic în zonă. Și în Southampton n-a fost folosit niciun card de debit sau de credit pe numele ăsta în ultimele vreo două luni. Putem merge mai în urmă…

Însă Helen clătina deja din cap.

— Probabil că acționează de ani buni sub un nume nou, posibil chiar mai multe nume *diferite.* În plus, n-o să facă o asemenea greșeală elementară. Crimele astea au necesitat o planificare serioasă; s-a dat peste cap să nu fie văzută, să nu lase niciun indiciu criminalistic, n-o să fie prinsă prin metode convenționale.

Peste grupul de polițiști se lăsă tăcerea. Helen și Charlie se întorseseră în sala de ședințe, însoțite de Joseph Hudson și de câțiva agenți. După ce îi asiguraseră securitatea lui Fran Ward, prioritatea era acum să o prindă pe Wood.

— Ce-ar fi să facem un portret? întrebă Charlie. Să vedem dacă o recunoaște cineva.

Helen aruncă o privire la panou, unde fusese pusă de curând o fotografie a lui Rachel Wood la 17 ani, făcută chiar înainte să fie răpită. Helen o privi cu atenție: părul lung, lucios, genele strălucitoare contrastând cu trăsăturile înguste și pătrățoase și o anumită suspiciune în ochii albaștri îngușți.

— Poate ar merita să încropim ceva, să ne concentrăm pe trăsături, pe forma feței. Restul… păr, machiaj, culoarea ochilor sunt ușor de schimbat. Dar nici asta nu ne-ar duce prea departe – nu știm ce stil preferă acum, ce haine poartă, care e zona ei de acțiune…

— Putem să ne întoarcem în Northam, propuse Reid.

— A plecat de mult de-acolo.

Helen nu-și propusese să pară nepăsătoare, dar era îngrijorată că nu reușeau să o înțeleagă deloc pe această ucigașă alunecoasă. Unde era? Ce punea la cale? Avea sentimentul că se învârteau în jurul cozii.

— Și dacă mergem și mai mult în urmă? întrebă Charlie, readucând-o pe Helen la realitate.

— Adică?

— Păi, când era în școală, Rachel și maică-sa stăteau într-un apartament din Townhill Park. Trebuie să fi existat locuri unde se ducea după ore – când maică-sa era beată –, locuri unde se simțea în siguranță. Un loc familiar, unde știe topografia, unde știe cum să se integreze. Ar putea fi un parc, un centru comercial, magazine, o cafenea. Dacă avem o idee cum ar putea arăta acum, ar merita să punem niște întrebări, să ne lămurim dacă a văzut-o cineva.

Nu era mare lucru, dar tot era ceva. Charlie avea dreptate – ucigașii aveau tendința să graviteze către locurile care le erau familiare. Townhill Park nu era o zonă elegantă din Southampton, așa că nu aveai prea mult trafic în afara celor care locuiau și lucrau acolo. Ar fi fost o ascunzătoare bună.

— OK, trimite câțiva polițiști. Hai să stăm de vorbă cu localnicii, dar să fim cu ochii și după case abandonate, ocupate ilegal și așa mai departe. Sunt pe-acolo o mulțime de imobile comerciale unde s-ar fi putut refugia.

— E ciudat totuși, nu? interveni Osbourne. E din Townhill Park, a fost la școală în Bitterne, totuși și-a stabilit baza în Northam.

Helen știa că Osbourne încerca să fie constructiv, că nu încerca să submineze propunerea lui Charlie, dar avea dreptate.

— Northam a fost zona de acțiune a lui King, el se ducea la cârciumi și la cluburi de-acolo, nu ea.

— Nu știm sigur, poate a fost și ea acolo…, replică Charlie.

— Dar nu era mare băutoare, din cauza maicăsii. În plus, Lanning, Harvey și restul găștii se duceau să bea în Portswood, la Jolly Sailor. N-am văzut nimic care să sugereze că s-ar fi dus în Northam.

— Așa că poate a încercat în mod deliberat să ne inducă în eroare, răspunse Helen. Telefoanele folosite ca să ia legătura cu Lanning și Pryce au fost localizate inițial în Northam, baza ei a fost găsită acolo, poate că a vrut să credem că în spatele poveștii e King.

— Posibil, spuse Osbourne. Dar asta n-ar sugera că ea a pus-o pe Tatiana să mintă?

Cu siguranță era o posibilitate, deși la prima vedere părea o sugestie ridicolă. De ce să spună tânăra albaneză o asemenea minciună sfruntată pentru o străină? Să fi fost mituită de Rachel? Amenințată?

— N-avem cum să știm sigur, spuse Helen repezit, hotărâtă să nu se lase distrasă. Deocamdată trebuie să trimitem polițiști în Townhill Park, dar și în toate locurile unde știm că s-a aflat Rachel în ultimele zile. Lordswood, Shirley, Wickham. Înainte căutam un bărbat singur. Faptul că acum căutăm o femeie cunoscută schimbă cu totul situația. Hai să împărțim cópii după pozele ei originale, plus un portret care s-o înfățișeze cum ar putea arăta acum, și să ieșim pe străzi, să vorbim cu potențiali martori, să ne întoarcem la înregistrările camerelor de supraveghere, să încercăm orice ca s-o găsim.

Echipa se ridică – energizată și gata să-i îndeplinească ordinele –, dar îi interceptă agentul Bentham. Era clar că avea ceva urgent de transmis, așa că Helen ridică mâna, oprindu-i pe toți.

— Scuze de întrerupere, dar tocmai am primit un apel de la echipa de comunicații…

Helen asculta cu atenție, dintr-odată încordată și plină de speranță.

— Telefonul care a fost folosit pentru apelul către Maxine Pryce… tocmai a fost reactivat.

Capitolul 113

— Unde e?

Helen și Charlie erau în sala de comunicații, însoțite de agentul Bentham. Rose Richardson, care-și petrecuse cea mai mare parte a zilei urmărind semnale de telefon, stătea în fața lor, cu o hartă digitală a Southamptonului cât tot ecranul.

— În momentul ăsta, răspunse Rose, arătând un punct roșu în partea de jos a ecranului, este în Bitterne.

— Când a fost deschis telefonul?

— Acum vreo 10 minute. Sunt câteva antene bune acolo, așa că semnalul e destul de puternic.

— E staționar sau se mișcă? întrebă Helen, sperând cu disperare că era prima variantă.

— Staționar.

— Bun, spuse Helen, întorcându-se către Bentham. Alertează-i pe polițiștii în uniformă din zonă. Când avem o localizare mai clară, o să-i trimitem spre ea.

Bentham nu avea nevoie să i se spună de două ori, pornind în viteză spre ușă și deschizând-o cu o smucitură. În momentul acela, în prag apăru Joseph Hudson, ocupând tot spațiul ușii. Bentham se dădu deoparte instinctiv, ca să-și lase superiorul să intre înainte să plece și el.

— Osbourne a zis că aveți un indiciu despre localizarea lui Wood.

Vorbise direct, pe un ton profesional, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic între ei în ultimele zile. Helen era decisă să răspundă la fel, refuzând să se

lase distrasă de orice altceva în acest moment critic.

— A revenit semnalul telefonului.

— Unde?

— Bitterne, răspunse Helen, după care se întoarse către Richardson: Putem obține o localizare mai exactă?

— E greu să fim precișsi. Semnalul triangulează între aceste antene, ceea ce înseamnă că poate fi oriunde în raza asta.

Desenă cu degetul un cerc imaginar pe monitor.

— Cât de mare e zona? se interesă Charlie.

— Cam 800 de metri.

Helen îi aruncă o privire lui Charlie. Era o zonă mai întinsă decât sperase, dar ce altceva aveau de făcut?

— Stați! interveni Richardson. Se mișcă!

— Rahat!

Cuvântul îi scăpase lui Helen înainte să apuce să-l oprească. Cel mai probabil Wood avea să le scape polițiștilor locali… dacă nu puteau să-i taie cumva calea.

— În ce direcție se îndreaptă?

— Nord.

Toți ochii erau pe monitor, urmărind mișcarea punctului, care se deplasa rapid pe ecran.

— Se mișcă destul de repede, nu? observă Helen, intrigată.

— Probabil că e într-un vehicul.

— Unde e acum?

— Intră în Bitterne Hill. După direcția în care merge, aș zice că era probabil pe Woodmill Lane…

Helen se uită din nou la Charlie, dar aceasta era deja la un telefon ca să-l sune pe Bentham.

— Stați, iar s-a oprit!

Helen se apropie, privind atentă punctul, staționar acum. Însă doar pentru scurt timp, după care cerculețul roșu porni din nou spre nord.

— De ce s-a oprit acolo? întrebă Joseph. Nu sunt semafoare sau treceri de pietoni acolo.

— Cum e traficul?

— Ar trebui să fie liber la ora asta, spuse Richardson întorcându-se către un alt monitor.

Urmară câteva secunde de scris frenetic la tastatură, apoi apărură imaginile în direct de pe Woodmill Lane, care arătau că traficul era într-adevăr degajat.

— Da, merge repede, se îndreaptă spre nord…

— Către Eastleigh.

Se auzi o nouă exclamație a lui Joseph și de data asta atrase atenția tuturor. Casa unde se afla Fran era în Eastleigh.

— Stați, iar s-a oprit.

— Ce dracu'? mormăi Joseph. Străzile sunt libere. Helen se uită la monitor, nedumerită. Apoi spuse:

— E într-un autobuz.

Se întoarse către Joseph și Charlie, care veniseră din nou lângă ele.

— Nu există alt motiv pentru tiparul ăsta de opriri și porniri și uitați-vă aici…

Helen arătă spre monitor. Se vedea clar un autobuz Bluestar nr. 12, care plecase din stație.

— Se mișcă din nou, confirmă Richardson.

— Atunci, asta e.

Joseph se întoarse către Helen.

— Să-i anunț pe polițiști? întrebă Charlie. Să le spun să se ducă acolo…

— Mai bine mergem noi, o întrerupse Joseph. Nu putem lăsa nimic la voia întâmplării, în niciun caz acum. Pot să duc o unitate acolo, să interceptăm autobuzul…

— Ar trebui să anunțăm Circulația, să ne coordonăm cu ei, insistă Charlie, sâcâită că fusese întreruptă.

— N-avem timp, ripostă Joseph. În plus, nu pot gestiona ei așa ceva. Dacă vor să instaleze baraje,

bine. Dar nu se pot confrunta singuri cu Wood, n-au nicio idee cu ce au de-a face.

— Detectivul-sergent Hudson are dreptate, spuse Helen. Trebuie să mergem acolo, dar cu o unitate tactică pregătită. Dacă e pusă în pericol viața cuiva, o neutralizăm pe Wood. Ne-am înțeles?

— Categoric, răspunse Joseph, entuziasmat de idee. Ai ceva împotrivă să iau eu comanda?

Acum, în sfârșit, se uită la ea. Expresia era neutră, dar se vedea ceva în ochii lui – o provocare – pe care Helen nu putu să nu o observe. Charlie se uita la ea, așteptându-se să o vadă plesnindu-l, iar Helen era foarte tentată să o și facă.

— Da, poți să preiei comanda. Anunță-mă imediat ce o vedeți!

Joseph nu se obosi să răspundă, ieșind în trombă din încăpere în dorința de a se apuca de treabă. Nu mai zăbovi nici Helen, mulțumindu-i lui Richardson pentru ajutor și urmându-l pe Joseph afară din încăpere. Simțea șocul lui Charlie și-și dădea seama că vechea ei prietenă voia să o ia la întrebări, dar nu era încă pregătită pentru analiza faptelor. Nu încă.

Capitolul 114

Se uita pe fereastră, dar vedea doar beznă.

Noaptea învăluia de-acum Southamptonul, cuprinzând case, monumente, locurile pe care Fran le știa și le iubea. Orașul ei natal părea străin și nefamiliar, de parcă se separa cumva de ea. Fran era obișnuită să fie singură, dar nu se simțise niciodată atât de izolată ca în seara asta.

Se hotărâse să nu stea la discuții politicoase cu polițiștii de la parter și se retrăsese, trecând de încă o ușă ranforsată, în camera ei de la etajul al doilea. Acum se întreba cât de înțelept fusese. Era

blocată… blocată într-un dormitor mic și fără aer. Pereții păreau să o sufoce și, cum nu avea voie să folosească nici telefonul, nici internetul, singura distragere era să tragă cu ochiul printre draperiile de tul la orașul de dedesubt. Însă peisajul îi rămânea ascuns acum, camuflat în umbre, ceea ce însemna că era cât se poate de singură cu claustrofobia, regretul și teama ei.

Cu fiecare minut care trecea, anxietatea ei mai sporea un pic. Capul îi zvâcnea de durere, respira cu dificultate, era convinsă că-și pierde ușor-ușor mințile. Poate că ar fi fost o idee de bun-simț să-i cheme pe polițiști și să iasă câteva minute din închisoarea înghesuită, să discute despre vreme, despre fotbal, despre orice. Însă știa instinctiv că nu avea să facă așa ceva. Nu s-ar fi simțit în siguranță în afara cămăruței și, în plus, despre ce să discute? Ce era de spus, câtă vreme Rachel era în libertate? Nu conta nimic până nu era prinsă, până când nu se încheia acest coșmar înfiorător.

Cum mai regreta ziua când îi cunoscuse – pe Justin, Callum, Maxine! În realitate, Fran nu făcuse niciodată parte cu adevărat din grup. Era mai populară decât Rachel – nici nu era greu –, dar nu fusese niciodată unul dintre copiii *cool,* nu fusese niciodată amuzantă sau sportivă, sau drăguță. Era doar Fran – Fran cea de încredere, responsabilă, capabilă, o persoană pe care era util să o ai prin preajmă. Acceptase invitația lui Maxine de a intra în grupul lor pentru concurs, întâmpinând-o cu brațele deschise pe Rachel după aceea, mulțumită că găsise până la urmă un punct de sprijin într-un an școlar care nu fusese tot timpul bun. Știa că Maxine nu era mulțumită de structura grupului, îi simțea ostilitatea și paranoia, dar era convinsă că puteau rezista nevătămați timp de două zile. Și ce tare se înșelase!

De când se întâmplase, după zilele acelea îngrozitoare, își petrecuse mare parte din timp urând-o pe Maxine, imaginându-și cum i-ar spune

exact ce crede despre ea, cum spune lumii ce au făcut, cât de grosolană fusese trădarea lor. Aceste visuri cu ochii deschiși îi ofereau o ușurare trecătoare, dar nu prea multă și curând revenea la realitatea sumbră, paralizată din nou de vinovăție. Retrăise momentul, clipa când se întorsese să fugă, de multe ori, închipuind scenarii diferite, în care rămânea cu Rachel, ba chiar o și salva. Însă imaginea lui King venind peste ea, *ucigând-o,* o șoca de fiecare dată, contrazicându-i gândurile. Era o lașă, pur și simplu. Cineva care se pusese pe primul plan, când ar fi trebuit să-și ajute prietena. Cine putea zice că nu ar face din nou același lucru și acum, dacă ar fi pusă în aceeași situație?

Da, o trădaseră cu toții pe Rachel, sacrificând-o ca să-și salveze ei viețile, și toți plătiseră pentru asta. Era înspăimântător când se gândea că fosta ei colegă de școală era undeva, afară, privind, așteptând, alegându-și momentul în care va lovi. Răzbunarea lui Rachel era scandaloasă, revoltătoare și nemiloasă, dar putea Fran să spună cu mâna pe inimă că era nemeritată? Dacă ar fi fost *ea* abandonată în mâinile lui King, cum s-ar fi simțit? Dacă ar fi fost obligată să trăiască în umbre, în timp ce ceilalți făceau profit de pe urma experienței lor? Spunând minciuni, inventând povești, apărând la TV, umflându-se în pene și pozând pentru camere… Cum trebuie să se fi agravat resentimentele lui Rachel când îi vedea pe toți prosperând, croindu-și un drum în viață, chiar pe Maxine povestind suferințele prin care trecuseră și făcând un profit din asta, mințind despre tristețea legată de pierderea lui Rachel, hrănindu-se din cadavrul fostei ei „prietene”. Fran înțelegea furia, înțelegea resentimentele, dar tot îi înghețа sângele în vine și-i dădea fiori de spaimă. O trădaseră pe Rachel și toți în afară de ea erau morți. Ce alt final al poveștii mai putea exista acum, când Rachel continua să scape de poliție, lovind după bunul plac? Dintr-odată puterea ei,

raza ei de acțiune păreau de neocolit. Probabil că până la urmă era doar o chestiune de timp.

Apucându-se strâns cu mâna de pervaz, Fran privi în noapte. Sperase să găsească alinare în priveliștea de afară, însă în seara asta vedea doar pustiu și pericol. Nu avea ce să facă, unde să se ducă sau cum să-și mute gândurile de la sentința care-i fusese dată. Așa că stătea nemișcată, privind în bezna neagră și întrebându-se dacă o să mai ajungă să vadă vreodată răsăritul.

Capitolul 115

Mașina mergea torcând pe strada întunecată, ținând pasul cu prada. Joseph Hudson conducea, detectivul-agent Bentham fiind lângă el, iar Reid și Malik în spate. La început conversația fusese vioaie și stufoasă, însă acum erau toți tăcuți, concentrați asupra misiunii.

— Verifică în cât timp ajunge unitatea tactică!

Bentham se conformă luând legătura cu unitatea înarmată care venea spre ei.

— Trei minute, cel mult patru.

Joseph dădu aprobator din cap cu privirea pe autobuzul din față. Era destul de plin și mai avea multe stații până la capătul din Eastleigh, așa că era dificil să distingă chipurile pasagerilor, însă era convins că Wood era acolo, ascunsă printre ceilalți. Cum avea să pună mâna pe ea era altă poveste. Trebuia să oprească autobuzul înainte să ajungă la Eastleigh, dar când? Când o să înceapă să se golească, reducând astfel numărul de potențiale ținte? Chiar dacă dădeau peste ea, oare o s-o recunoască, ținând cont de cât timp trecuse? Și, dacă o recunoșteau, o să reușească să o convingă să se predea în liniște? Sau o să fie o luptă pe viață și pe moarte?

Joseph ar fi trebuit să fie înspăimântat de perspectiva asta, poate și agitat. Dar nu era nici într-un fel, nici în celălalt. Totul părea bizar de firesc, chiar inevitabil, de parcă totul concurase să se ajungă aici. După toate prin câte trecuse, după toate răsturnările și obstacolele, acum era momentul în care avea să strălucească, ocazia lui de a duce la bun sfârșit acest caz tulburător.

— Un minut.

Joseph încuviință înainte să răspundă.

— În regulă, oameni buni, pe cai! Mai lăsăm autobuzul să meargă o stație, poate două, și apoi, dacă ne permite situația, îi punem frână. Băieții cu arme intră primii, apoi venim și noi. Știm mai bine cine e Rachel, de ce e capabilă, așa că trebuie să fim în autobuz, dar vreau să dați toți dovadă de precauție maximă. Nu vreau să fie rănit niciunul!

Nu se putu abține și se uită la Malik în oglinda retrovizoare. Fusese declarată aptă să revină în activitate și era ciudat de potrivit să fie aici, tot în mașină cu el, când încheiau cazul. Poate că, după ce Joseph îi punea lui Wood cătușele, ea avea să-l bârfească mai puțin, să se plângă mai puțin.

— Asta e…

Se uită în oglinda laterală și văzu un Audi fără însemne care-l depăși și trecu de autobuzul din față, după care reintră pe banda lui. Deci, asta era. Autobuzul era acum blocat între ei, sprijinul tactic era pe poziții, echipa era pregătită. Erau la câteva minute de momentul în care Rachel Wood avea să fie în custodia lor.

Tot ce mai avea de făcut Joseph era să dea semnalul.

Capitolul 116

Închise ușa în urma ei izolându-se de restul lumii. Știa că o să trebuiască să se confrunte

curând cu Charlie, poate chiar să-i mărturisească câte ceva despre ce se petrecuse între ea și Joseph, dar acum avea nevoie să fie singură.

Joseph, echipa, cam toată secția erau însuflețiți de drama în desfășurare în Bitterne. În cele din urmă, după zile în șir de căutări zadarnice, părea că pot ajunge față în față cu ucigașul care le tot scăpase. Într-o oarecare măsură Helen le împărtășea entuziasmul, încă sperând că acest caz greu avea să se încheie curând, dar era și tulburată, incapabilă să se bucure de atmosfera plină de adrenalină din sala de ședințe.

Charlie avea poate să o certe că-l lăsase pe Joseph să preia conducerea, însă generozitatea lui Helen nu fusese cu totul lipsită de strategie. Ar fi fost mai mult decât fericită dacă Joseph o reținea pe Wood, însă instinctul o îndemna să fie rezervată cum că se va încheia rapid. Nu ar fi putut să-i spună așa ceva lui Joseph, probabil că nici celorlalți din echipă, însă totul părea prea ușor. Wood fusese extrem de prudentă când își atacase victimele. Folosise de fiecare dată alt telefon, de la care sunase o singură dată, ca să-l apeleze pe interlocutorul ghinionist, după care îl aruncase. La fiecare pas, Wood își dăduse silința să-și ascundă urmele – cu telefoanele, asumându-și o voce bărbătească, stabilindu-și baza în Northam, probabil chiar forțându-i mâna unui martor vulnerabil să mintă pentru ea. Se dovedise pricepută să inducă în eroare poliția, îndreptându-i atenția oriunde voia ea. Nu era posibil, ba chiar probabil că făcea și acum la fel? Da, semnalul telefonului se îndrepta în direcția corectă, spre Eastleigh, dar de ce să fi pornit ea telefonul? Până acum nu fusese activ, nu existase nicio încercare de a o contacta pe Ward, deci de ce să riște să-l pornească dacă nu-l folosea? Numai dacă nu voia să-i conducă deliberat într-o fundătură. Să-i distragă de la adevărata țintă.

Helen se plimba în sus și-n jos prin biroul ei cu jaluzelele trase, gândindu-se din nou la ce spusese mai devreme Osbourne. Wood era o manipulatoare expertă, cineva care-l știa bine pe King, care știa că publicul era interesat de această fantomă macabră și își putea folosi cunoștințele ca să-și atingă scopurile, făcând lumea să creadă că mortul se ridicase din mormânt. Atenția ei la detalii, cunoștințele despre urmărirea din Northam îi permiseseră să se instaleze chiar în zona pe care o frecventase el, rezultatul fiind că, și după ce-i descoperiseră bârlogul, tot rămăseseră în beznă, continuând să urmărească fără rost un om care murise de mult.

Cum le scăpase era incredibil, cu excepția cazului în care tipa avea un noroc chior, dar, pe de altă parte, erau multe lucruri inexplicabile legate de cazul ăsta. Cum fusese obligată Tatiana să mintă poliția? De ce păruse Callum Harvey să-l primească de bunăvoie pe atacator în casă? De unde știa Wood atâtea ca să fie aparent tot timpul cu un pas înaintea anchetei? Gândurile lui Helen reveniră la primul lor suspect, colecționarul slăbănog cu taser, care știa totul despre Daniel King. Ar fi fost un suspect numai bun, însă, evident, Callum nu ar fi avut cum să-l lase să intre în casă, iar acum era clar că nu pusese piciorul în Moon Lounge. Nu, oricine era cel care o forțase pe Tatiana să mintă trebuie să fi fost la club, trebuie să fi considerat-o pe ea veriga slabă și avusese mijloacele necesare ca să o convingă să intre în joc. Ce i-ar mai fi plăcut să o aibă pe imigrantă în sala de interogatoriu acum, să o oblige să mărturisească, să dezvăluie numele celui care-i forțase mâna…

Îi trecu prin cap un gând, un gând așa de șocant, dar și convingător, încât încremeni în loc. Blocată, mintea i se întoarse la dimineața zilei de duminică, la un interogatoriu din fața clubului. Și acum interveni o nouă amintire, a unei mici anomalii în

dovezi, ceva ce observase la vremea aceea, dar nu reușise să înțeleagă.

Se duse în grabă la birou și deschise dosarele, smulgând foi de hârtie până găsi ce căuta: declarațiile de martor luate de la vecinii lui Harvey imediat după uciderea acestuia. Prima declarație era făcută de o oarecare doamnă Frances Lang, care relata ce zărise la ora 10:08. A doua era a unui anume domn Dan Crowther, care povestea ce văzuse la ora 10:14. Mărturiile lor erau similare, dar exista o diferență esențială, care-i spuse lui Helen tot ce avea nevoie să știe.

Îndesând foile la loc în dosar, se duse în fugă spre ușă. O deschise brusc și fu surprinsă să o vadă pe Charlie în fața ei. Vechea ei prietenă arăta puțin stânjenită, oficială chiar, ca și cum ar fi avut un discurs pregătit. Însă Helen nu-i dădu ocazia.

— Vino cu mine!

Capitolul 117

— Toată lumea rămâne pe loc!

Joseph se urcase în autobuz și avea în față o mare de chipuri surprinse. În autobuz stăteau așezate vreo 20 de persoane – oameni care, cu câteva clipe înainte, se îndreptau spre Eastleigh, bucurându-se de o zi cu nimic ieșită din comun. Însă totul se schimbase într-o clipă. Întâi un vehicul de intervenție armată se oprise brusc în fața autobuzului, obligându-l să frâneze. Apoi patru polițiști cu echipament blindat și arme semiautomate urcaseră în autobuz. Iar acum în fața lor stătea un detectiv, cu legitimația în mână, dând ordine. Păreau toți uluiți și, chiar mai mult, păreau speriați.

— Sunt detectivul-sergent Hudson, iar aceasta este o operațiune a poliției. Vă rog să rămâneți la

locurile dumneavoastră până când primiți permisiunea de a pleca!

Pornise deja pe culoar, uitându-se la fiecare chip. O femeie albă mai în vârstă, un băiat asiatic, o tânără de culoare. Inima îi bătea repede – simțea adrenalina, teama, anticiparea. Merse mai departe și văzu chipul unei alte femei în vârstă, ridată, cu o privire acuzatoare, dar nu se opri. Doi adolescenți, entuziasmați de ce se petrecea, o femeie însărcinată care părea de-a dreptul scoasă din sărite. Joseph continuă să înainteze, însă convingerea i se clătina deja. Era convins că Wood e în autobuz, însă, aruncând o privire mai departe, văzu că nu mai erau decât câțiva pasageri. Niciunul dintre ei nu semăna nici pe departe cu Wood.

Ratase pe cineva? Când ajunse în fundul autobuzului, se întoarse și veni înapoi pe coridor, verificându-și primele impresii, ca să se asigure că nu fusese indus în eroare. Dar degeaba. Wood nu era în autobuz.

— Ce vrei să facem?

Bentham era lângă el, abătut. Subalternul lui vorbea în șoaptă, încercând să-și ascundă stânjeneala, dar Joseph nu avea asemenea scrupule. Întorcându-se către pasageri, răcni:

— Vreau actele de identitate la control, *acum*! Vreau gențile deschise, buzunarele întoarse pe dos…

Îi fixă pe toți cu o privire furioasă.

— … și nimeni nu coboară până nu e percheziționat amănunțit.

Capitolul 118

Se uitau cu atenție la poză cercetând imaginea din fața lor. Căutau trăsături familiare, sperând să aibă parte de senzația plăcută pe care o ai când

recunoști pe cineva, dar pe chipurile lor se vedea că nu au găsit nimic.

— Nu, îmi pare rău… Nu știm cine e.

Doamna Walker îi dădu înapoi fotografia lui Helen. În timpul ăsta soțul ei își strecură mâna într-a ei, simțind că emoțiile nu mai au mult până să iasă la suprafață.

— N-are de ce să vă pară rău, ați fost de mare ajutor, o liniști Helen.

— Și spuneți că persoana asta – zise domnul Walker arătând spre fotografia femeii care zâmbea – și-a luat numele lui Polly, identitatea ei…

— Așa este. Fotografia asta este a polițistei Polly Walker, de la poliția din Hampshire. Când a solicitat să intre în poliție, cu doi ani în urmă, a dat detalii pe care este evident că le-a „împrumutat" – a folosit numele dumneavoastră la rubrica părinți, a folosit data nașterii lui Polly, și-a însușit detalii despre perioada ei de școală…

— Dar nu seamănă deloc cu ea. Polly e roșcată, pentru numele lui Dumnezeu! Voi nu faceți verificări privind identitatea?

— Sigur că facem. Toți recruții sunt verificați riguros, dar este posibil să păcălești sistemul. Dacă reușești să obții pașaportul cuiva, de exemplu, să înlocuiești poza cu a ta…

Domnul Walker se întoarse către soția lui, iar Helen detectă discuția fără cuvinte.

— Pot să vă întreb când ați văzut-o ultima dată pe Polly?

Întrebarea păru să doară, pentru că doamna Walker își coborî privirea, iar soțul ei căută un răspuns.

— Acum trei ani, poate un pic mai mult. Polly e singurul nostru copil și o iubim din suflet, indiferent ce s-a întâmplat. Dar n-am reușit niciodată să ajungem la ea, s-o controlăm. A avut prieteni care n-au fost de încredere, iubiți aiurea și, odată ce au pus stăpânire pe ea drogurile…

— Aveți vreo idee pe unde e acum? se interesă Charlie cu blândețe.

— Niciuna.

Durerea lui era evidentă din felul în care-i tremura vocea, cum îi strângea mâna soției lui.

— Din când în când mai aflăm câte ceva despre ea. Prieteni, cunoștințe care o zăresc. O dată în Brighton, o dată în Portsmouth. Încearcă și ei… încearcă să facă lucrurile să sune bine, dar credem că, de fapt, n-are adăpost, o duce de pe-o zi pe alta…

— Și este posibil să fi avut pașaportul la ea? întrebă Helen.

Urmă încă un schimb tăcut de priviri între soț și soție.

— Când a plecat ultima dată… a luat tot ce putea să aibă o oarecare valoare. Bijuterii, iPad-uri, laptop, chiar și televizorul. Abia mai târziu ne-am dat seama că lipsea și pașaportul. L-a luat din dulap fără să observăm…

— Și i-ar sta în fire să-l vândă poate, ca să-și cumpere droguri?

— Categoric!

Cuvântul fusese rostit cu hotărâre, cu forță, dar dincolo de el tot se simțea durerea. Era greu să nu-ți pară cumplit de rău pentru cuplul acesta care iubise și pierduse.

— Și când a fost văzută ultima dată? Ultima dată când a fost localizată?

Urmă o tăcere lungă, apăsătoare, apoi domnul Walker răspunse:

— Acum aproape un an. Sincer… n-avem… n-avem idee dacă mai trăiește sau a murit.

Și asta era tot. În timp ce Charlie se apucă să-l consoleze pe tatăl lui Polly, care era acum și el copleșit de tristețe și durere, Helen își mai coborî o dată privirea spre fotografie. După ce dispăruse din Downs, după ce simulase moartea lui King, Rachel Wood rămăsese ascunsă, cu siguranță prin apropiere, bântuind litoralul sudic. Poate că la

început trăise pe stradă, poate în hosteluri, poate avusese și ea probleme cu dependența de alcool, ca mama ei. Totuși, reușise cumva să intre în legătură cu Polly Walker. Cine știe în ce stare era biata fată când i-a vândut pașaportul lui Rachel Wood sau când aceasta i-l luase, însă Helen bănuia că lui Rachel nu-i pasase. Rachel avea ce voia. Posibilitatea de a deveni altcineva.

Privind cu atenție chipul zâmbitor din fața ei, Helen se mustră pentru prostia de care dăduse dovadă. Taserul ar fi trebuit să fie un indiciu, pentru că toți polițiștii erau dotați cu așa ceva. Așa cum ar fi trebuit să fie și momentul când Callum îi dăduse drumul de bunăvoie ucigașului în casă. În cine altcineva ar fi avut încredere în condițiile acelea, după ce abia chemase *poliția* să-l ajute? Și apoi mai era și mica problemă a mărturiei Tatianei, în condițiile în care polițista Polly Walker stătuse lângă ea în timp ce îi debita minciuni lui Helen. Acum părea clar că Rachel/Polly o amenințase pe tânără cu închisoarea, cu deportarea și apoi se întorsese ca să-i ceară să dispară. O femeie tânără, fără prieteni, fără putere, nu ar fi avut de ales și ar fi trebuit să se conformeze, speriată de această întâlnire alarmantă cu autoritățile.

Uniforma, rolul ei de polițist de bună-credință o apăraseră pe Rachel Wood, permițându-i să-și pună în aplicare planul mortal, să supravegheze îndeaproape cum îl urmărea echipa pe ucigaș, ascunzându-se tot timpul, dar fiind la vedere. Asta, și capacitatea ei de a-și schimba înfățișarea. Justin Lanning nu-și recunoscuse fosta prietenă, acum cu părul scurt, umeri lați și o uniformă de șofer oarecare. Probabil că nici Callum Harvey nu o recunoscuse decât când era prea târziu. Și nici Helen nu o identificase. Părul ei arăta altfel, șuvițele lungi fiind înlocuite de o tunsoare scurtă la ceafă și în părți. Și culoarea ochilor era modificată, probabil datorită unor lentile colorate. Nu folosea machiaj și până și forma feței i se schimbase, acum

fiind ceva mai plină, dar, cu toate astea, trăsăturile colțuroase, nasul și gura subțiri erau indiscutabil ale ei, dacă te uitai cu alți ochi. Părea incredibil, dar era adevărat.

Polițista Polly Walker, plină de viață și loială, era, de fapt, Rachel Wood.

Capitolul 119

Toate emoțiile îi erau răscolite și mintea încețoșată, iar frustrarea atinsese punctul de fierbere. Nimic din toate astea nu avea *nicio* noimă.

Pasagerii fuseseră daţi jos din autobuz unul câte unul, sub pază armată. Trebuiseră să arate actele de identitate înainte să fie percheziționați. Inițial, scotociseră doar genţile, hainele și buzunarele, dar când se dovedi că telefonul era de negăsit, controlul deveni mai amănunțit, spre consternarea câtorva dintre pasageri, al căror șoc se transforma în furie.

Fără să le ia în seamă acuzațiile, Joseph se urcase din nou în autobuz, păşind amenințător pe culoar și căutând cu disperare telefonul. Era sigur că unul dintre pasageri trebuie să-l fi aruncat pe podea sau să-l fi ascuns în lateralul unui scaun, dar, oricât de atent căută, nu găsi nimic. Avea degetele înnegrite de murdărie, dar tot insista. O avuseseră în cătare pe Wood, era aici, mergând către Eastleigh… și totuși dispăruse dintr-odată, ca prin farmec. Ce dracu' se întâmplase?

— Ai găsit ceva?

Urcase și Bentham în autobuz și se îndrepta în grabă spre el. Hudson clătină din cap; trecuse o dată prin autobuz și nu găsise nimic.

— Vrei să verificăm sub autobuz, lăcașele roților…

— De ce nu? răspunse Joseph neatent, lăsându-se în genunchi și sprijinindu-se în mâini.

Nu era o poziție plină de demnitate, dar nu avea de ales. Așa că, după ce Bentham coborî, Joseph începu să meargă de-a bușilea pe coridor, verificând locurile de sub scaune, adânciturile ascunse, pipăind cu degetele murdare. Sub nicio formă nu avea să se întoarcă la secție cu mâna goală. Acceptase că nu au reușit să o localizeze pe Wood, dar era de neconceput să se întoarcă fără nicio explicație. Trebuia cumva să înțeleagă bizara întorsătură de situație din seara asta.

Și iată, îl văzu la trei rânduri de scaune în față. Râcâi pe suprafața murdară și se uită sub scaun. Un telefon mobil prins cu bandă izolatoare sub scaun. Blestemând, Joseph abia reuși să se abțină să nu-l smulgă de-acolo, înfuriat de propria prostie. Crezuse că au pus în sfârșit ochii pe Wood, că vor reuși să o intercepteze și să o aresteze. Dar așa cum dovedise diversiunea ei măiastră, Wood rămânea clar cu un pas înaintea lor.

Capitolul 120

Încetă să se mai plimbe de colo colo și aruncă o privire către polițistă înainte să se întoarcă în punctul ei de observație de la fereastră. Polițista ținea o tavă cu mâncare, dar pe Fran nu o interesa salata aia nefericită de pui. De fapt nu-i prea era poftă de nimic în seara asta.

O auzi pe polițistă cum lasă din mână tava și se întoarce la ușă, închizând-o ușor în urma ei. Fran trase din nou draperiile și aruncă o privire în întuneric, privind strada pustie de dedesubt. Dar chiar atunci mai auzi ceva. Scârțâitul ușor al unei scânduri din podea.

Mai era cineva cu ea în cameră. Zări cu coada ochiului uniforma neagră de poliție. Deci polițista

nu plecase, deși așa i se păruse, deși închisese ușa. Ce avea de gând zăbovind acolo? Și de ce închisese ușa? De ce avea nevoie de intimitate?

Brusc, lui Fran îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Însă, înainte să apuce să-l înțeleagă pe deplin, înainte să apuce să deschidă gura, se auzi o voce. O voce șocant de familiară.

— Bună, Fran!

Era imposibil. Fran se răsuci și o văzu pe polițistă scoțându-și șapca și aruncând-o nonșalant pe pat în timp ce se apropia de ea.

Fran rămase pe loc paralizată. Era sigură că trebuie să fie o greșeală – Rachel nu avea părul scurt… Dar era evident că ea era – expresia, trăsăturile ascuțite și ochii albaștri pătrunzători.

— Rachel…

Șopti numele ei, incapabilă să găsească vreo urmă de forță sau convingere. Se simțea de parcă ar fi încasat un pumn în stomac și ar fi rămas fără cuvinte, fără energie, chiar și fără capacitatea de a-și aduna gândurile. Rachel era moartă, ucisă de monstrul ăla de Daniel King, și totuși uite-o, vie și nevătămată. Unde fusese atâția ani? Ce i se întâmplase? Și King? Dacă Rachel era în viață, atunci el trebuie să…

Acum văzu arma din mâna întinsă a lui Rachel. Într-o fracțiune de secundă, totul deveni limpede. Nu era o regăsire plină de dragoste, era întâlnirea ei cu moartea.

Deschise gura să țipe, dar fu redusă pe neașteptate la tăcere când sondele taserului o izbiră în piept. Un șoc trecător, apoi tot trupul îi fu cuprins de convulsii, sfâșiat de cea mai cumplită durere. Gâfâi și se împletici, apoi căzu, lovindu-se cu putere de podeaua de lemn. Rămase acolo zvârcolindu-se, fără să mai perceapă nimic în afară de agonia care o copleșise, cu membrele smucindu-se neajutorate pe podea. Chiar și așa, își dădu seama că Rachel era aplecată peste ea și înlătura sondele din pieptul ei. Nu mai era nevoie

de ele acum, Fran nu-i mai putea opune rezistență. Știa și atacatoarea, care se lăsă pe vine și-și trecu blând un deget peste obrazul spunându-i:

— Ce plăcere să te revăd!

Capitolul 121

— Trebuie să anunțăm acum.

Helen cobora în fugă treptele din fața casei familiei Walker. De data asta Charlie ținea pasul cu ea.

— Ia legătura cu adăpostul, nimeni n-are acces la Fran Ward până nu ajung eu.

Charlie își scosese telefonul și căuta prin apelurile recente.

— Cum a fost posibil, cum a reușit să treacă prin plasă? mormăi ea, găsind în cele din urmă numărul pe care-l căuta.

— S-a reinventat, răspunse simplu Helen. A stat în ultimii doi ani la o adresă din Portswood. Referințele pe care ni le-au dat proprietăreasa și celălalt locatar erau autentice, la fel și detaliile pe care ni le-a dat despre copilărie. Practic, *era* Polly Walker…

Charlie duse telefonul la ureche, cu mintea tot la revelațiile șocante ale zilei.

— Trebuie să fi planificat toate astea de cel puțin doi ani…

— Cam din momentul în care a început să apară Marine Pryce în media. Trebuie să fi fost greu de înghițit așa ceva când trăiești în stradă, după ce ai fost sacrificată pentru prietenii tăi…

Ajunseseră la motocicletă, iar Helen se urcă pe ea. După ce se asiguraseră că Fran Ward e în siguranță, prioritatea era acum să o găsească pe Polly Walker și să o aresteze. Până acum reușise să stea ascunsă, folosindu-se de accesul privilegiat la informațiile despre anchetă, la dosarele poliției, la

cazul King, ca să le abată cu pricepere atenția. Helen nu se îndoia că ea fusese cea care sunase să anunțe localizările lui King, punând atentă bazele pentru planurile ei încă dinainte să-și fi terminat perioada de instructaj. Toată lumea credea că era începătoare – novice, nerăbdătoare, dar fără experiență. De fapt era exact invers. Dăduse dovadă de înțelepciune și experiență neobișnuite pentru vârsta ei, ucigându-i cu sânge rece și fără sentimente pe cei care o trădaseră.

Totuși, pentru prima dată erau în avantaj. Nu știa nimeni unde se duseseră Charlie și Helen, pentru că hotărâse să nu le spună nimic celorlalți până nu știa sigur cu ce aveau de-a face. Wood credea probabil că diversiunea ei cu autobuzul avea să-i țină ocupați, în timp ce, pe de altă parte, Helen avea să folosească lipsa de informare a lui Wood în beneficiul lor.

Porni motorul, trase frâna, iar roțile începură să înainteze. Era pe punctul să-și ia la revedere de la prietena ei, însă, până să apuce, Charlie se întoarse către ea, cu telefonul încă strâns în mână. Era albă la față, copleșită.

— Wood e în casă. Tocmai… tocmai i-au dat drumul să intre.

Capitolul 122

Polițistul Jack Bullen urcă în goană treptele, cu Marsh și Thomas în urma lui. Stăteau de vorbă în hol, comentând meciul de-aseară, când sunase telefonul. Când detectivul-sergent Brooks îi transmisese ultimele lor descoperiri, îi înghețase sângele în vine. Suspectul principal, femeia responsabilă pentru trei crime brutale, era polițist. Cineva pe care-l cunoștea și de care-i plăcea. Cineva căruia tocmai îi dăduse drumul în casă.

Înfățișarea ei nu le dăduse nimic de bănuit, pentru că polițiștii în uniformă erau rotiți într-un sistem de ture strict. Walker era programată pentru

seara asta, așa că îi deschisese ușa ca oricărui alt polițist. Părea bine dispusă, dornică să ajute și se oferise să-i ducă mâncarea lui Ward. Ba chiar sugerase că ar putea rămâne un pic, să vadă dacă nu poate să-i ridice moralul. Iar el îi urase noroc, fără să-și dea seama care erau adevăratele ei intenții.

Când ajunse în capul scării, puse mâna pe clanță. Primul etaj, unde era camera lui Fran Ward, era izolat de parter printr-o ușă ranforsată. Bullen apăsă pe clanță, dar, așa cum se așteptase, ușa refuză să se miște, blocată pe dinăuntru.

Se întoarse către însoțitorii lui, care suflau greu, și le făcu semn să se dea în spate ca să aibă mai mult loc. Apoi țâșni și se aruncă în ușă. Umărul se izbi în metalul lucios, dar fără efect asupra ușii, iar el simți străfulgerări dureroase pe toată partea stângă a corpului. Zguduit, dar hotărât, se aruncă din nou asupra obstacolului. Cadrul se zgâlțâi, toată casa scării trepidă, dar asupra ușii tot nu avu niciun efect vizibil.

— Stai, lasă-mă pe mine să încerc!

Thomas preluă inițiativa, aruncându-se în ușă, o dată, de două, de trei ori, până se retrase și el, ținându-se cu mâna de umăr. Marsh consideră că era rândul lui să intervină, pășind în față și lovind cu piciorul în încuietoare cu toată puterea. Ușa se zgâlțâi din nou, dar rezistă.

Încercă din nou, dar din nou fu degeaba.

— Hai toți odată!

Încuviințând, Marsh veni lângă Bullen.

— La trei. Unu, doi, trei…

Înaintară, izbindu-se în ușă.

Nimic. Lăsaseră un semn pe suprafața metalică, dar ușa rezistase. Extenuat și cu dureri, Bullen scăpă o înjurătură. Amânarea însemna pericol. Un ucigaș periculos era încuiat înăuntru cu Ward, care se lupta probabil chiar acum pentru viața ei. Timpul era esențial; sorții erau împotriva lor, iar ei făceau tot ce puteau.

Dar obstacolul din fața lor tot refuza să cedeze.

Capitolul 123

Fran zăcea pe podea, incapabilă să opună rezistență când Rachel îi înfășură cablul în jurul gâtului. Ar fi vrut să sară, să o prindă de păr pe prietena ei, să-i scoată ochii, dar își simțea brațele și picioarele grele și inutile, și trupul tremurând după șocul taserului. Era la pământ, fără apărare, la mila atacatoarei.

— Poți să-ți imaginezi cum e să *știi* că o să mori? întrebă Rachel încet, în timp ce îi trecea cablul pe după gât.

Nu vorbise cu încântare, ci cu un resentiment sumbru. Ca și cum în ea încă mai clocotea furia. Fran dădu din cap ca să-i transmită că înțelegea, dar mișcările ei erau stângace și haotice.

— Nu, n-ai cum. N-ai nici cea mai vagă idee. M-am uitat în ochii acelui bărbat, în ochii acelui *monstru,* și am știut că o să mă omoare. Că o să mor, dezbrăcată și singură, pe cadrul ăla de pat oribil.

Plângând, Fran închise ochii. Acesta era scenariul de care-i fusese teamă, scenariul pe care și-l imaginase de multe ori. Rachel târâtă în încăperea aia îngrozitoare, abuzată, torturată, apoi ucisă…

— Mai mult de-atât, că o să-i și facă plăcere. Ții minte ce ne spunea? „Fața mea e…”

— … „ultimul lu-lucru pe care-l mai vezi”.

Fran reuși cu greu să pronunțe cuvintele. Avea senzația că are limba umflată și greoaie, ca și cum i s-ar fi opus. Știa că trebuia să-și recapete controlul, dacă era să aibă vreo speranță de salvare. Trebuia să-i vorbească lui Rachel, să discute cu ea, să cerșească îndurare.

— Îți *aduci* aminte…, spuse Rachel uimită și se lumină. Așa mi-a zis în noaptea aia. Încă-i mai simt răsuflarea fierbinte pe față când a zis-o. Doar că nu *eu* am fost cea care a murit atunci.

Spre surprinderea lui Fran, pe chipul ucigașei apăru un zâmbet. Pe Rachel o costaseră experiențele prin care trecuse – și aproape că părea mai matură decât era în realitate –, și totuși Fran vedea mândrie pe chipul ei. Dar și o încredere în sine supremă, de parcă totul se petrecea exact cum prevăzuse ea. Atacatoarea nu părea deloc îngrijorată de hărmălaia de pe scări – strigătele, bufniturile în ușă –, văzându-și calmă de treabă, ca și cum nu ar fi putut-o atinge nimeni.

— A crezut că eram la mila lui, că putea face ce vrea cu mine, urmă ea, iar zâmbetul îi dispăru. Dar era un cui ieșit din cadrul patului. Și, în timp ce mă bătea, în timp ce încerca să mă *înfrângă,* l-am folosit ca să-mi slăbesc legăturile și apoi, când a venit pentru lovitura de grație…

Ochii îi păreau sticloși, pierduți în amintiri.

— I-am băgat cuiul ăla ruginit direct în ochi.

Fran se cutremură violent, dezgustată de această imagine. Vedea cuiul pătrunzând în craniul lui King, sângele împroșcând-o pe Rachel.

— Nu se aștepta la *asta,* râse Rachel. A făcut un talmeș-balmeș peste tot, se lovea de toate, dărâma lucruri…

— Tre… trebuie să fi fo-fost groa-groaznic…

Dar Rachel nu păru să o audă.

— Nu știam ce să fac… dacă să-l termin sau… dar după aia i-au cedat picioarele. Atunci am dărâmat lampa cu parafină și imediat am știut *exact* ce aveam de făcut. N-am fugit așa repede în viața mea…

Revenind la realitate, Rachel își îndreptă din nou atenția spre Fran. Ținând capetele cablului, se pregăti să strângă lațul.

— Am scăpat, Fran. Am supraviețuit incendiului. Dar n-am uitat niciodată senzația… de

neajutorare. Când știam că urma să mor, că nu mai aveam decât câteva *minute* de trăit.

— Te rog, Rachel…

— Asta vreau să simți, Fran. Asta am vrut să simțiți *cu toții.*

— Nu… nu… meri… merit as…

— Nu te zbate, Fran. Așa a fost *scris* să fie.

Atacatoarea era aplecată deasupra ei privind-o cu o furie îndreptățită în ochii albaștri și reci.

— Ți-a venit rândul!

Capitolul 124

Helen gonea pe drum, simțind cum vântul o izbește în față. În urma ei auzea sirene, cel puțin 10 mașini de patrulare venind spre Eastleigh. În mod normal, le-ar fi așteptat – ca să ajungă cu cavaleria după ea –, dar acum nu se punea problema. Wood era în casă și fiecare secundă conta.

Acceleră și trecu vuind pe asfalt, rugându-se să nu ajungă prea târziu. Se jucaseră de-a șoarecele și pisica zile în șir cu ucigașa, care-și pusese încet-încet cap la cap planul ei înspăimântător, dar acum totul se rezuma la asta. O cursă contra-cronometru ca să-i salveze viața lui Fran Ward.

Toți copiii suferiseră. Și toți aveau conștiința încărcată. Dar niciunul nu resimțea vinovăția mai acut decât Fran. Ea nu avea nicio animozitate împotriva lui Rachel, îi păruse rău pentru ea, de fapt încercase să se împrietenească cu ea. Și când se pusese problema, pierdută în ceața îngrozitoare și cu King pe urmele lor, încercase să o salveze pe Rachel. *Voise* să o salveze, până când frica pusese stăpânire pe ea. Nu fusese frumos, nu era ce ar fi trebuit să facă, dar nu merita să plătească cu viața. Și totuși exact asta avea de gând să facă Rachel: să

o îngrozească și să o execute pe fata care considera că a trădat-o.

Era târziu de-acum și străzile erau libere. Helen profită, îndreptându-se în viteză spre nord și trecând de ieșirea spre aeroportul Southampton. Vedea deja indicatoarele pentru Eastleigh – către gară și centrul de distracții –, dar nu o interesau aceste obiective locale. Locuința era ascunsă printre casele care se înșirau în zona suburbană din Eastleigh – acolo avea să se dea bătălia finală.

Gonea pe strada principală – calea ferată era abia vizibilă în dreapta ei –, dar schimbă direcția accelerând și aplecându-se când luă o curbă strânsă la stânga, ieșind de pe drumul principal și intrând pe Derby Road. Și aici era liber, așa că străbătu strada în viteză, după care o părăsi, de data asta virând la dreapta. Abia dacă frână, iar roțile scârțâiră în semn de protest la schimbarea bruscă de direcție și derapară pe drumul de pietriș, aruncând în aer pietricele. În fața ei se așternea micul parc public de la Grantham Green, acum pustiu, cu excepția unui cuplu de amorezi așezat pe o bancă. Pentru a doua oară în două zile, Helen se trezi gonind printr-unul dintre spațiile deschise din Southampton, ocolindu-i pe amorezi, apoi terenul de joacă, și ieși în partea opusă.

Reduse viteza și coborî de pe trotuar, uitându-se după mașini care să vină cu viteză. Dar norocul era de partea ei și acceleră din nou, intrând în goană pe Wilmer Road. De obicei această stradă rezidențială liniștită era liberă, definiția însăși a suburbiilor adormite, însă în seara asta se întâmpla ceva. Helen văzu un grup de oameni pe trotuar, îmbrăcați în ținute de gală, nedumeriți și îngrijorați.

Înaintă în trombă spre ei, temându-se de ce ar putea descoperi. Îi făcură loc pe măsură ce se apropia, fără să-și ascundă curiozitatea, după care își îndreptară atenția din nou spre casă. La prima vedere, nu era nimic neobișnuit cu aceasta. Era o

casă îngrijită, fără nimic ieșit din comun. Și nici nu era nimic de văzut, nicio confruntare, nicio arestare. Însă zgomotele care veneau din interior atrăgeau atenția – ușa din față era deschisă și dinăuntru se auzeau bufnituri și strigăte.

Polițistul James Marsh veni în fugă să o întâmpine. Helen sperase – se rugase – că o să fie în stare s-o salveze pe Fran, că o să ajungă la timp, dar chipul lui îi spunea că veștile erau proaste.

— A blocat ușa de acces. Am încercat totul, dar nu putem trece de ea…

Helen simți cum o cuprinde agitația când aruncă o privire spre fereastra de la primul etaj. Ce se petrecea acolo? Ce-i făcea Wood? Draperiile erau trase și era imposibil să vadă ceva, oroarea dinăuntru fiind ascunsă vederii.

— Una dintre mașinile de patrulare aduce un berbece. Când ajunge, ar trebui să putem intra, dar sunt la cinci, zece minute depărtare, cel puțin…

În timp ce Marsh vorbea, speranțele lui Helen se năruiau. Nu aveau cum să intre, nu aveau cum să ajungă la Fran Ward. Încercaseră tot ce se putea, dar ajunseseră prea târziu.

Capitolul 125

Cablul era strâns în jurul gâtului ei, intrându-i în piele. Fran se străduia să respire, gâfâind, în timp ce atacatoarea se distra strângând lațul încet, cu hotărâre.

— Te rog…

Abia i se auzea glasul, o rugăminte slabă, jalnică, la mila unui ucigaș nemilos. Lui Fran începea de-acum să i se încețoșeze vederea, avea senzația că traheea urma să i se rupă în orice clipă și nu putea să-și ridice brațele. Știa că nu avea să aibă parte de milă sau de păsuire, dar trebuia să încerce.

— Rachel…

Atacatoarea păru să nu-și audă numele, pierdută în propria trăire în timp ce strângea și mai tare cablul. Dacă mai rămăsese ceva din fata tânără și chinuită pe care o cunoscuse cândva Fran, Rachel nu arăta nicio urmă de emoție în timp ce îi luă viața. Devenise monstrul de care se temuse cândva.

— Am… am vrut să te salvez…, gâfâi Fran. Te rog să mă cr…

Dar cuvântul îi pieri de pe buze când Rachel strânse și mai tare cablul, lăsând-o fără aer. Fran simți cum o cuprinde panica – nu putea *respira,* nu putea trage oxigen în plămâni. Picioarele i se smuceau dintr-o parte într-alta, începând să le simtă când în vene i se revărsară adrenalina și spaima. Dar atacatoarei ei nu părea să-i pese, stând sprijinită în coate când mai trase încă o dată de laț.

— Nu, n-ai vrut, șopti ea, lipindu-și nasul de al lui Fran. M-ai abandonat. Și acum trebuie să *plătești.*

Capitolul 126

— Ce vreți să faceți?

Helen privea fix spre fereastra de la etaj, abia auzind vorbăria agitată a lui Marsh, aflat lângă ea.

— Trebuie să facem ceva, doamnă.

Îi tremura vocea, paralizată de anxietate și teamă, însă Helen îl ignoră, căutând cu disperare o cale de a ajunge la Fran. Fereastra de la etaj era prea sus ca să ajungă la ea urcându-se pe pubele și nu era pe-aproape niciun burlan pe care să se poată cățăra. Dacă făceau rost de o scară, ar fi putut să ajungă pe pervaz, dar ar fi durat până o găseau și chiar și atunci ar fi fost o manevră primejdioasă, care necesita spargerea ferestrei în timp ce stăteau pe bordura îngustă. Lui Wood i-ar fi fost ușor să

riposteze, să-l împingă pe intrus pe trotuarul de dedesubt.

Thomas și Bullen ieșiră din casă, extenuați și învinși. Veniră în grabă spre ea, dar nu aveau nicio veste bună.

— Am încercat totul, dar n-o putem mișca!

Helen aruncă o privire spre casă, spre scara care ducea la ușa ranforsată.

— Până primim berbecele, ceva care să ne dea un pic mai multă forță…

Și dintr-odată știu exact ce avea de făcut.

— Dați-vă la o parte!

Tură motorul, iar cei doi bărbați săriră din calea ei. Ea se trase în spate, o dată, de două ori, de trei ori, cu motorul huruind când roțile se învârtiră cu furie pe trotuar. Apoi, fără niciun avertisment, Helen eliberă frâna. Motocicleta țâșni în față, prin ușa deschisă. Helen lovi cu forță baza scării și, pentru o clipă, motocicleta părăsi pământul, roțile învârtindu-se nebunește în aer, înainte să ajungă iar pe covor, proiectând-o în sus. Dacă ezita acum, dacă nu era cu totul implicată în nebunia asta, avea să dea greș. Motocicleta zvâcni înainte, iar ușa blocată se apropie de ea în viteză. Închizând ochii, Helen strânse ghidonul și se pregăti pentru momentul impactului.

Capitolul 127

Își smuci capul, șocată de bufnitura violentă de-afară. Până acum încercările colegilor ei de a ajunge la ea păruseră îndepărtate, ciudat de înăbușite, de parcă toate strigătele și bocăniturile s-ar fi petrecut în altă lume. Dar n-avea cum să interpreteze greșit *acest* sunet – cineva tocmai smulsese din balamale ușa ranforsată.

Teama și nesiguranța puseră stăpânire pe Rachel Wood. Totul mersese conform planului în ultimele

câteva zile – *totul* – și era aproape de încheierea misiunii, eliminându-i pe cei care o condamnaseră la moarte. Însă acum totul era în pericol.

Îndreptându-și din nou atenția spre Fran, trase cu toată puterea de cablu. Fran avea fața vânătă și ochii ieșiți din orbite. Nu putea dura mai mult de câteva secunde până să moară, așa că Rachel își înteți efortul, hotărâtă să-și ducă la capăt treaba. Dar își mai dădu seama de ceva. O mână care i se înfipsese în păr, trăgând-o în spate. Năucită, aruncă o privire în direcția aceea, descoperind că Fran reîncepuse să-și simtă brațele și picioarele și să se zbată.

Dându-i mâinile deoparte, mai trase o dată de laț, dar își pierduse priza pentru o clipă și Fran se îndepărtă de ea. Rachel își prinse victima de păr, obligând-o din nou s-o privească, însă acum auzi mișcare afară. Un scrâșnet ciudat – ceva zgomotos și mecanic –, care acum se potolise, fiind înlocuit de pași care veneau în grabă spre ea.

Rachel nu ezită, dând drumul cablului și luând-o la fugă. Nu avea de gând să se lase prinsă, să-și petreacă restul vieții putrezind într-o celulă; ajunsese prea departe, făcuse prea multe ca să-și sfârșească zilele așa. Străbătu în grabă camera și se repezi pe ușă – la timp ca să o vadă pe Helen Grace venind în fugă spre ea. Încremeni o clipă, privind silueta cu cască pe cap, care părea să șchiopăteze ușor, apoi se întoarse și fugi, ocolind stâlpul balustradei și luând-o la fugă pe scări spre ultimul etaj.

Dădu năvală pe ușă și se trezi într-o mansardă modestă. Nu mai erau scări, nici vreo ieșire de incendiu, dar erau niște ferestre franțuzești care dădeau într-un mic balcon. Grace venea pe scară în urma ei, așa că Rachel se grăbi să deschidă ușile și fugi afară.

Ieși împleticindu-se în balcon și privi în jur. Nu avea cum să coboare, iar să sară ar fi fost sinucidere curată, ceea ce nu-i lăsa decât o singură

variantă. Grace era la doar câțiva metri în urma ei, așa că Rachel nu ezită, se cățără pe balustradă și de-acolo păși pe bordura balconului. Chiar atunci, urmăritoarea ei ieși pe ușile balconului, iar Rachel sări peste spațiul dintre case și ateriză pe acoperișul de țiglă al clădirii de alături. Începu imediat să alunece, dar întinse o mână și se prinse de un colțar de tablă. Se opri cu o smucitură, apoi începu să se ridice încet, cu grijă, ajungând în cele din urmă pe coama acoperișului.

Aici se afla un șir de plăci plate care decorau culmea, formând o cărare periculos de îngustă. Se ridică în picioare și aruncă o privire în urmă. Grace se pregătea să sară, așa că Rachel porni în grabă în lungul coamei acoperișului. Avea o lățime de 20 de centimetri și era extrem de greu de mers pe ea – plăcile erau inegale și alunecoase, pentru că erau pline de rouă –, dar se auzeau mașinile de poliție care opreau scrâșnind, așa că nu avea de ales și trebuia să riște.

Era singura ei șansă.

Capitolul 128

Joseph opri derapând și sări de pe motocicletă. Nu fusese convocat direct, dar imediat ce auzise apelul pornise în goană spre Eastleigh. Era clar că telefonul din autobuz fusese o diversiune intenționată, o capcană în care se lăsaseră prinși, lăsându-i lui Wood cale liberă spre ultima victimă. Dacă exista vreun mod în care să-și ispășească această greșeală, dacă putea pune capăt acestei saga jalnice, atunci trebuia să o facă. Următoarele câteva minute ar fi putut fi esențiale pentru el, pentru cariera lui.

Era deja la jumătatea aleii, cu bastonul pregătit, cu trupul încordat și pregătit de acțiune. Însă în timp ce se apropia de casa anonimă, îl opri un

strigăt din apropiere. Unul dintre polițiști arăta spre acoperiș, strigând înnebunit. Nedumerit, Joseph se opri și ridică privirea – la timp ca să o vadă pe Helen sărind și aterizând cu o bufnitură pe acoperișul casei de alături.

— Ce mama dracului…?

Era o nebunie. Chiar acum silueta, disperată, aluneca pe țiglele umede dinspre fațada casei. Într-o clipă avea să cadă de pe acoperiș și să se prăbușească de la înălțimea celor două etaje. Helen avea reputația de polițist curajos, nesăbuit, dar, chiar și după standardele ei, asta era curată nebunie.

Joseph era cu inima la gură, privindu-i torturat căderea, însă apoi, brusc, din fericire, Helen își prinse piciorul în jgheab și reuși să se oprească. Acum era din nou în mișcare, cățărându-se pe plăci până pe coama acoperișului. Și imediat înțelese și Joseph de ce – înaintea ei, pășind prudent și cu atenție, era Rachel Wood.

Era o priveliște bizară – o polițistă în uniformă urmărită de o motociclistă –, dar nimic nu fusese obișnuit sau simplu în cazul ăsta. Fiecare nouă direcție și fiecare întorsătură a anchetei aduseseră alte probleme și dezamăgiri. Joseph sperase că o să fie implicat în final, capabil să scoată ceva din ruinele anchetei, vreun ciob de triumf, dar acum era clar că ajunsese prea târziu. Nu mai putea decât să stea în umbra lui Helen, așa cum părea să facă întotdeauna, și să spere într-un final pozitiv.

Soarta lui Rachel era acum în mâinile lui Helen.

Capitolul 129

Helen se prinse de marginea plăcii și se trase în sus. Chiar atunci degetele îi alunecară de pe suprafața umedă și preț de o clipă simți cum cade

din nou, însă întinse cealaltă mână și reuși să facă din nou priză și să se ridice.

Când se întoarse, o văzu pe Wood apropiindu-se de marginea acoperișului. Casa era legată de următoarea, așa că fugara se grăbi, împleticindu-se o secundă și redresându-se. Regăsindu-și echilibrul, Helen porni în urmărire. Deja respira greu și o dureau coastele în locul unde intrase în ea motocicleta la impact, și știa că se lovise la genunchiul drept. Putea să fugă – *cu greu* –, dar era un mers rapid șchiopătat și stângaci, eficient, dar greoi. Cu toate acestea nu avea de ales, trebuia să meargă mai departe. Wood era decisă să scape, sperând poate să dispară la fel de ușor ca înainte, însă lui Helen nici prin cap nu-i trecea să o lase să fugă.

Nu îndrăznea să se uite în jos; nu-și putea permite să se lase distrasă de circul de-acolo. Dacă era să scape cu viață, dacă era să aibă o șansă să o prindă pe Wood, nu-și putea pierde concentrarea nicio clipă. Culmea pe care pășea era îngustă, nu avea decât câțiva centimetri lățime, așa că ducea cu grijă un picior în fața celuilalt, cu brațele întinse ca să-și țină echilibrul. Noaptea era rece, pe țigle începea să se formeze rouă, iar vântul se întețea. Din când în când, o lovea câte o rafală puternică de vânt și o dezechilibra, amenințând cu un dezastru. Dar merse mai departe, păstrându-și elanul când sări pe acoperișul învecinat.

O vedea pe Wood în față, înaintând fără milă. Părea neînfricată, nu lua în seamă pericolul, decisă să scape. Se mișca fără probleme pe țigle, în ritm constant, cu brațele întinse, ca și cum ar fi călărit vântul. Helen se minuna de încrederea ei în sine, de degajarea ei, întrebându-se dacă avea fie și o urmă de șansă să o prindă. Wood părea ciudat de invulnerabilă, ca și cum pericolele obișnuite, legile fizicii nu erau valabile în cazul ei. Părea hotărâtă să scape, indiferent ce obstacole îi stăteau în cale.

Helen grăbi pasul – nu îndrăznea să riște să o piardă –, dar chiar atunci se dezechilibră din nou. Piciorul drept îi alunecă și Helen căzu, rostogolindu-se cu capul înainte pe acoperiș. Țipă și întinse un braț, reușind cumva să găsească o priză când se prinse de o antenă veche de televizor lipită de un coș. O clipă rămase suspendată în aer, atârnată cu o mână de stâlpul metalic care scârțâia, și dând frenetic din picioare. Auzea țipete de jos, dar le ignoră, concentrându-se pe ce avea de făcut. Picioarele ei găsiră din nou țiglele și se cățără recunoscătoare înapoi pe acoperiș.

Fără suflare, cu inima bubuind în piept, se întoarse către Wood. Se aștepta să o vadă pe fugară mai departe, liberă și fără obstacole în față, dar, de fapt, aceasta era la nici 10 metri distanță, se oprise în mod inexplicabil. Helen preluă inițiativa, sărind peste spațiul îngust până la casa următoare și grăbindu-se pe culmea îngustă spre ea. Înainta rapid, scurtând distanța dintre ele și, când se apropie de pradă, văzu motivul întârzierii.

Spațiul dintre casa pe care se aflau și cea de lângă ea era neobișnuit de mare, peste un drum de acces care separa imobilele. Nu putea fi sărit cu ușurință și, în condiții normale, nici nu ai fi încercat să sari. Wood simțea în mod evident că nu avea de ales și, auzind-o pe Helen că se apropia rapid, se lansă în aer.

Saltul ei avea atâta elan, încât Helen crezu o clipă că ar putea acoperi distanța fără probleme, însă când se apropie de cealaltă casă, Wood păru să-și piardă avântul, prăbușindu-se. Helen strigă, dar coborârea fugarei fu oprită pe neașteptate, când aceasta reuși să se agațe disperată de jgheaburile de pe marginea acoperișului. Reușise să se salveze și acum se cățăra înapoi, în siguranță.

Helen făcu câțiva pași în spate și se pregăti să sară și ea. O lăsă pe Wood să se îndepărteze, apoi se trezi alergând spre marginea acoperișului. Succesul depindea de aprecierea detaliilor și, chiar

când aproape că ajunse pe muchie, împinse cu putere în piciorul aflat în față. Acum plutea prin aer, iar acoperișul se apropia în viteză de ea. Calculase mai bine decât Wood, dar tot aterizâ în genunchi, alunecând pe bordura îngustă. O străbătu un val de durere, însă se ridică rapid în picioare, pornind din nou mai departe.

Wood era la vreo șase metri înaintea ei, începând să obosească poate, dar tot hotărâtă să meargă până la capăt. Înainta sărind de pe o casă pe alta și forțându-și limitele ca rămână în față. Helen o urma pas cu pas simțind în cele din urmă că avea o șansă în cursa asta, o speranță vagă să prindă acest ucigaș nemilos. Încet, inexorabil, distanța dintre ele se reducea.

Fără niciun avertisment, Wood se opri din nou. Erau pe ultima casă din șir și, chiar și din punctul ei de observație cu vedere limitată, Helen vedea că jos se aflau mașini de patrulare și polițiști strânși în cerc. Chiar dacă Wood ar fi putut coborî la nivelul solului, tot nu ar fi avut cum să scape. Ajunsese la capătul drumului.

Își dăduse și ea seama, iar acum se întoarse ca să-și înfrunte urmăritorul. Helen redusese ritmul, îndreptându-se încet și prudent către suspectă. Wood se uita în jur, în căutarea vreunei căi de scăpare, dar era clar că nu avea niciun rost. Așa se încheia urmărirea, cu cele două femei care se înfruntau pe culmea unui acoperiș alunecos.

— Ajunge, Rachel! E timpul să terminăm cu toate astea!

Spre surprinderea ei, adversară ei zâmbi.

— Eu spun când e timpul.

— N-ai unde să te duci. Așa că hai să mergem împreună…

— Ca să poți să mă închizi? Și să arunci cheia?

— Ca să putem *sta de vorbă.*

Wood pufni în bătaie de joc.

— Scuze, *doamnă,* n-o să fiu închisă ca un animal, expus să-l vadă lumea. N-o să fiu din nou

victimă.

— Nu-i așa, știu prin ce-ai trecut, de-asta vreau…

— Nu mai sunt persoana *aceea,* se răsti Wood. N-o să mai fiu niciodată persoana aceea. Sunt cea de acum!

Le lovi o rafală de vânt înghețat, dezechilibrând-o o clipă pe Wood, ceea ce păru să o facă să se hotărască și să facă un pas spre Helen.

— Poate că ai dreptate, Helen. Poate că ăsta e capătul drumului. Pentru amândouă.

Mai făcu un pas spre ea, apoi încă unul, tot mai rapid.

— Rachel, ascultă-mă! Știu că ai suferit, știu prin ce ai trecut, dar nu e nevoie să se termine așa.

Wood zâmbea, cuvintele lui Helen trecând pe lângă ea, și o luă la fugă.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău! Vreau să te *ajut*!

Dar era prea târziu. Wood se hotărâse, iar acum alerga spre ea. Helen nu putea decât să se pregătească pentru impact.

Capitolul 130

Charlie își întinse gâtul, uitându-se la siluetele de deasupra. Încercase să țină pasul cu Helen în drum spre Eastleigh, dar se dovedise o misiune fără speranță. O pierduse înainte să treacă de aeroportul Southampton, ajungând mult prea târziu ca să mai fie de vreun ajutor. Până să coboare din mașină, Helen era deja înăuntru și înlăturase ușa, urmărind-o fără teamă pe suspecta lor principală.

În pofida stării ei, în pofida pericolului, Charlie fusese hotărâtă să i se alăture, să-i ofere ajutorul ei. Însă înainta șovăielnic și încet – începuse brusc să aibă niște crampe de rău augur – și chiar în timp ce se străduia să ajungă în casă, deasupra ei apăruseră

două siluete care se cățărau pe acoperișuri. Charlie era uluită, sfâșiată de spaimă, incapabilă să facă orice altceva decât să urmărească de la distanță cursa nebunească. Charlie țipase nu o dată, întâi când Helen alunecase pe acoperiș, apoi când Wood calculase greșit saltul, aproape prăbușindu-se. Și acum privea cu groază cum fugara se îndrepta direct spre Helen, decisă să o doboare.

Charlie era convinsă că Helen o să facă ceva, că avea un as în mânecă. Dar adevărul era că Helen nu avea unde să se ducă, nu avea cum să o evite pe Wood. Și Charlie văzu impactul, o văzu pe Wood cum se aruncă în față și o cuprinde pe Helen cu ambele brațe, doborând-o din picioare. Impactul le împinse pe amândouă înainte și acum se rostogoleau în jos, alunecând cu repeziciune pe țigle. Totul se întâmplase atât de repede, încât Charlie abia avusese timp să țipe, iar sunetul îi pierise în gât când le văzu pe cele două zburând de pe acoperiș și plutind prin aer înainte să ajungă la pământ cu un bufnet cumplit.

Capitolul 131

Privea cerul, cu ochii sticloși și nemișcați. Fața ei, care fusese cu doar câteva clipe în urmă îmbujorată, își pierdea deja culoarea, cuprinsă de paloarea morții. Se luptase, se luptase să supraviețuiască, însă lupta se încheiase, iar acum își dădea ultima suflare în timp ce zăcea pe pământul rece și tare.

Helen mai văzuse oameni murind, dar rareori așa de aproape. Era întinsă peste adversara ei, cu nasurile lipite, și aproape că văzu sufletul lui Wood luându-și zborul când i se stinse lumina din ochi. Dincolo de tot ce se întâmplase, Helen voia să-i surprindă esența înainte să plece, să insufle la loc viața în această tânără chinuită, însă nu prea erau șanse – chiar dacă Wood ar fi putut fi salvată, Helen nu era nicidecum în stare să o ajute.

Fusese convinsă că îi venise sfârșitul. Wood intrase în ea, apoi, dintr-odată, căzuseră amândouă, învârtindu-se haotic, prăbușindu-se. După care totul se terminase, Wood zdrobindu-se de pământ, încă strângând-o pe Helen la piept. Impactul fusese îngrozitor, șocant, zguduind-o pe Helen chiar în momentul în care de pe buzele ucigașei scăpă un geamăt lung, lent, însă protecția pe care i-o oferise Wood o salvase probabil. Era în viață.

Îi reacționa tot trupul, tremurând violent. Avea vederea încețoșată, dar chiar și așa distingea o baltă de sânge care se tot întindea și înconjura capul tinerei. O clipă imaginea feței lui Wood deveni clară, iar Helen văzu o expresie surprinsă, de parcă nu s-ar fi așteptat niciodată ca planurile ei să se sfârșească așa. Dar asta era tot ce i se permise să distingă – acum o prinseseră niște mâini și o răsuceau. Căzu pe spate, lângă silueta întinsă, privind cerul, apoi chipul agitat al lui Charlie care apăru deasupra ei.

— Helen? Helen, mă auzi?

Helen încercă să dea din cap, dar descoperi că nu putea, tot corpul începând să-i înțepenească. Așa că zâmbi, smulgându-i lacrimi de ușurare prietenei ei.

— Iisuse, Helen… De ce-mi faci așa ceva?

Charlie râdea printre lacrimi, ținându-se de burtă. Helen voia să-i răspundă, să o liniștească, dar nu avea aer, așa că o strânse puțin mai tare de mână. Chiar dacă ar fi *fost* în stare să spună ceva, ce ar fi putut zice? Nu știa de ce-și riscase viața ca să o prindă pe Wood, de ce se expunea în mod constant. Tot ce știa era că se simțea obligată să o facă și se bucura de asta. Îi salvase viața lui Fran Ward și, deși Rachel Wood murise, acest capitol îngrozitor din viețile lor se încheia acum.

— S-a terminat…

Cuvintele îi scăpară abia auzite. Charlie se întorsese încercând să-și stăpânească emoțiile, iar Helen voia să o liniștească pe prietena ei, să-i

spună că, în ciuda aparențelor, totul avea să fie în regulă.

— Am reușit…

Acum Charlie se întoarse din nou spre ea. Helen încă o mai strângea de mână și spera să vadă ușurare, chiar bucurie în expresia ei. Însă, spre surprinderea ei, văzu îngrijorare, ba chiar teamă. Helen avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ce se întâmpla – de ce era Charlie așa de agitată? –, dar apoi îi zări mâna pe burtă. Și, chiar înainte să vorbească, Helen știu ce urma să spună Charlie.

— Cred că vine copilul.

Ziua a șasea

Capitolul 132

— Cât o să dureze?

Helen era întinsă pe patul de spital, imaginea perfectă a frustrării.

— E aproape gata. Acuma, dacă vrei să urmărești creionul cu ochii…

Helen se conformă, privind mișcarea repetitivă, ca de pendul, a creionului și rugându-se să se termine repede. Era deja de câteva ore la spital și, deși protestase și spusese că e bine, refuzaseră să o externeze. Se lăsa amurgul – Helen vedea prin jaluzele strălucirea rozalie și ușor prăfuită a soarelui –, dar nu avusese parte de niciun răgaz, fiind nevoită să suporte un set de investigații care să confirme că nu avea oase rupte, contuzii sau hemoragii interne. Helen era convinsă că nu era nevoie – se lovise și avea vânătăi, dar era teafără –, însă aici nu avea nicio putere.

— Bine, ultima…

Doctorul lăsă jos creionul, luându-i mâna lui Helen. Căută pulsul și se uită la ceasul prins de halat, numărând în tăcere în timp ce-și apăsa degetele pe pielea ei. În cabinet era liniște, chiar și sunetele venite de-afară erau ciudat de înăbușite, iar când Helen își fixă privirea pe ceasul doctorului, pe secundarul care se mișca nemilos, gândul i se întoarse la evenimentele extraordinare din ultimele câteva zile.

Chiar și după standardele lui Helen, fusese un caz bizar și tulburător. După opt ani, dorința de răzbunare a lui Rachel Wood era atât de puternică, încât fusese hotărâtă să le bage frica în oase foștilor ei colegi de școală, avertizându-i cu privire la moartea lor iminentă și dându-le apoi lovitura de grație. Era oribil, era o dovadă de cruzime, dar

avea un fel de logică pervertită, ținând cont de cât de cumplită fusese trădarea și de experiența ei îngrozitoare în mâinile lui Daniel King.

Motivația *lui* era mai greu de deslușit. Înainte Helen bănuise că era un sadic, un singuratic ciudat al cărui contact cu realitatea fusese rupt iremediabil de alcool și droguri. Însă acum, când avea tabloul complet al vieții lui singuratice și pline de probleme, se întreba dacă nu ar fi fost posibil să mai fie și altceva. King o privise pe mama lui murind, cu trupul distrus încet-încet de o boală neurologică motorie și știa că îl aștepta aceeași soartă. Diagnosticul lui trebuie să fi venit ca o condamnare la moarte, ținând cont de ceea ce văzuse deja, iar atunci nu era, oare, posibil să fi simțit o oarecare ușurare terorizându-i pe alții, făcându-i și *pe ei* să simtă mâna rece a morții? Să fi fost acesta, în mod distorsionat, singurul moment în care se simțea cu adevărat *viu*?

Era o posibilitate care o intriga, iar Helen simțea instinctiv că avea o logică, însă nu aveau să fie niciodată siguri că așa era. După Fran Ward, Wood mărturisise că îl ucisese pe King în subsolul ăla sumbru. King însă își luase secretele cu el în mormânt. Acum ei nu mai puteau decât să facă speculații – fără îndoială, în anii următori aveau să fie scrise multe cărți despre Daniel King și Rachel Wood.

Helen ridică privirea și-l văzu pe doctor zâmbindu-i.

— Scuze, ați spus ceva? întrebă Helen, revenind la realitate.

— Am zis că, deși știu că n-ar trebui, o să te externez.

Helen se pusese deja în mișcare, însă doctorul MacDonald îi puse mâna pe braț cu blândețe, oprind-o.

— Dar vreau să-ți iei liber *cel puțin o* săptămână. Niciun fel de muncă și, categoric, nimic eroic. OK?

Helen încuviință fericită, după care se dădu jos din pat și semnă formularele de externare. Arăta ca naiba, înfășurată în hainele de spital care nu-i veneau, dar nu-i păsa; înșfăcă un halat și îl aruncă pe ea în timp ce se grăbea spre ușă. Peste umăr, îi mulțumi doctorului, dar nu avea de gând să mai zăbovească pe-acolo.

Trebuia să ajungă în altă parte.

Capitolul 133

Îi trebuiră 10 minute ca să ajungă la secția de neonatologie – spitalul era un adevărat labirint – și chiar mai mult de-atât ca să intre. Orele de vizită nu începuseră încă și, cum nu era rudă, moașele erau reticente să-i dea drumul. Se trezi că este mai emoționată decât se așteptase, când Steve preluă controlul, insistând că Helen *era* rudă și trebuia să i se permită fără întârziere accesul.

— Cum te simți?

— Aptă de luptă, minți Helen, luând notă de hotărârea plină de tact a lui Steve de a nu băga în seamă șchiopătatul ei complet lipsit de grație.

— *Tu* cum ești?

Spre încântarea lui Helen, Steve afișă un zâmbet radios.

— În al nouălea cer. E…

Ezită, ca și cum nu și-ar fi găsit cuvintele, apoi arătă în jur spre încăperea în care se aflau.

— De fapt, de ce nu te duci să vezi singură?

Zâmbind, Helen trecu șovăitor de ușă și o găsi pe Charlie în capul oaselor în pat, legănându-și bebelușul.

Lui Helen îi dădură pe loc lacrimile – Charlie era persoana cea mai apropiată de ideea de familie pe care o știa Helen și era încântată să vadă că mama și copilul erau bine.

— Arăți cam cum mă simt eu, glumi Charlie ostenită când o văzu pe Helen apropiindu-se de pat. Ești sigură că ai voie să stai în picioare?

— Probabil că nu, dar n-am rezistat tentației.

Prinzând ideea, Charlie își schimbă poziția, lăsând-o pe Helen să arunce o privire la fețișoara rozalie și încrețită a bebelușului adormit. Cercetă trăsăturile copilului și degețelele care ieșeau din pătură și simți încă o dată cum o copleșește emoția. Frumusețea simplă a unei noi vieți nevinovate era uluitoare.

— Am decis s-o botezăm Orla. După bunica lui Steve.

— Orla, repetă încet Helen, trecându-și un deget peste obrăjorul fetiței.

— Nu te poți pune cu moștenirea irlandeză…

O spusese zâmbind, iar Helen îi răspunse la fel. Era o ușurare uriașă pentru ea că și mama, și copilul scăpaseră cu bine, ținând cont de începutul prematur și nefericit al travaliului lui Charlie. Și, după evenimentele îngrozitoare din ultimele zile, era un memento insistent că mai existau și lucruri bune în lume, că unele povești aveau final fericit.

— Cât timp am? întrebă Helen, aruncând o privire spre ceas.

— Mai e cam o oră până o s-o cântărească.

Chiar în timp ce vorbea, Charlie se mișcă din nou, făcându-i semn lui Helen să ia în brațe copilul.

— Haide, ia-mi povara din brațe!

Helen se conformă, trăgând-o cu grijă pe Oria din brațele maică-sii și începând să o legene. Senzația pe care i-o dădea ghemotocul cald lipit de pieptul ei era revigorantă. Dintr-odată se simți cuprinsă de energie, forță și optimism. Lucrurile fuseseră dificile și sumbre în ultima vreme, însă acum, în sfârșit, se putea simți împăcată. Aseară fusese implicată într-o luptă pe viață și pe moarte, dar bătălia neplăcută se estompa în mintea ei, înlocuită de ceva mai bun, de ceva *bun.* Acesta era

timpul ei – o oră perfectă pe care o putea petrece cu acest bebeluș minunat.

Și avea de gând să se bucure din plin.

Capitolul 134

Helen merse pe coridoarele întortocheate ale spitalului simțindu-se năucă într-un mod plăcut. Era extenuată, avea dureri, dar era fericită. Avea să prețuiască amintirile venirii pe lume a Orlei și spera să aibă parte de multe astfel de momente de-a lungul anilor. Cumva spre surprinderea ei, Charlie o rugase să fie din nou nașă, o onoare pe care simțea că nu o merită, ținând cont de aparițiile ei fugare în viața Jessicăi.

În timp ce mergea grăbită prin spital, își jură să facă mai mult. Orice i-ar fi servit viața, era hotărâtă să fie o prezență mai activă de-acum încolo. Avea să fie liberă cel puțin o săptămână, suficient timp să le răsfețe pe Jessica și pe Orla și să-i ajute pe Charlie și pe Steve să-și găsească ritmul în familia care se mărise acum. Avea să fie și o bună ocazie să o cunoască mai bine pe Jessica – anii păreau să fi trecut în fugă, iar faptul că era deja la școală era incredibil și, dacă nu era atentă, avea să constate că Jessica devine femeie înainte ca Helen să apuce să o cunoască.

Decisă să nu mai amâne, Helen se îndreptă în grabă spre salonul ei, hotărâtă să-și ia hainele, telefonul și cheile. După care să se ducă acasă, să doarmă și apoi să reia legătura cu lumea, să reia legătura cu *viața.*

Puse mâna pe clanță și împinse ușa. Avea un asemenea elan, încât aproape că lovi silueta înaltă care stătea lângă pat, cu un buchet de flori în mână. Oprindu-se în ultimul moment, fu surprinsă să-l vadă pe Joseph Hudson în fața ei.

— Mi-au zis că te găsesc aici.

Helen încuviință, dar nu spuse nimic, prinsă pe picior greșit de apariția lui neașteptată.

— Mă gândeam că poate ai șters-o.

— M-am dus s-o văd pe Charlie, mormăi Helen, simțindu-se stingherită și luată prin surprindere.

Își strânse halatul în jurul ei, încercând să-și ascundă îmbrăcămintea transparentă de spital, însă Joseph nu păru să-i bage de seamă disconfortul.

— Da, e următoarea pe listă. Și, apropo de asta, echipa a vrut să-ți dau astea.

Îi întinse florile. Helen le luă mecanic, dar nu se uită la ele.

— O să se bucure să afle că ești pe picioare.

— Mi-e bine, serios…

— Sigur că da. Și când să te așteptăm la secție? Îți iei o pauză binemeritată sau te întorci direct în tranșee?

Helen se uită la el, rămasă fără cuvinte. Voioșia și energia lui ar fi trebuit să fie încurajatoare, însă păreau cu totul deplasate, chiar nelalocul lor, ținând cont de tot ce fusese între ei. Parcă și-ar fi imaginat că, dacă afișa un zâmbet plin de încredere în sine, ar fi șters cumva minciunile, certurile, rupturile.

— De fapt, nu m-am hotărât încă, dar… – Helen ezită, fără să știe sigur cât de sinceră e bine să fie –, dar nu sunt sigură că o să meargă, Joseph.

El îi zâmbi în continuare, însă ochii i se îngustară.

— Să facem parte amândoi din aceeași echipă, după tot ce s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui, Helen?

Vorbea calm, iar Helen avea senzația că se prefăcea intenționat că nu înțelege.

— Charlie o să fie acum în concediu de maternitate și, în fine, nu sunt sigură că să fii tu adjunctul meu e o idee bună, pentru amândoi.

Joseph nu răspunse, privind-o curios. Helen tăcu din nou, dar… ce rost avea să o ia pe ocolite?

— Cred că, probabil, ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă ne strângem mâna și mergem mai departe. Te ajut bucuroasă să-ți găsești alt post, ceva potrivit pentru gradul și experiența ta. Știu că nu asta-ți doreai și, de fapt, nu-i nici ce-mi doream *eu,* dar la cum stau lucrurile…

— Nu.

Un singur cuvânt, aruncat spre ea cu suficientă dușmănie ca să o șocheze.

— Nu așa o să se întâmple. Sunt convins că așa ai vrea – să mă mături sub preș și să mergi mai departe –, dar n-o să se întâmple așa ceva. Am muncit *prea* mult ca să ajung în funcția asta, am sacrificat *prea* mult ca să accept să-mi fie luată.

Scuipase cuvintele cu o privire furioasă. Helen făcu un pas înainte și se apropie și el, cu pieptul lipit de florile din mâna ei. Instinctiv, Helen se retrase cu un pas, apoi cu încă unul, însă Joseph tot venea spre ea, înghesuind-o într-un colț. Helen crezu că o să pună mâna pe ea, chiar că o s-o lovească, și se pregăti pentru atac. Însă el își apropie fața de a ei.

— Dacă vrei să mergi mai departe, n-ai decât, dar să știi ceva, scrâșni Joseph. Nu plec *nicăieri.*

Îi susținu privirea, provocând-o să-i răspundă, după care se îndepărtă încet, ocolind-o și îndreptându-se către ușă. După câteva clipe, ușa se trânti, iar Helen rămase singură.

Și așa rămase – o siluetă singuratică, în rezerva tăcută și luminată de soare, cu un buchet de flori strângând la piept, în timp ce inima îi bătea cu putere.

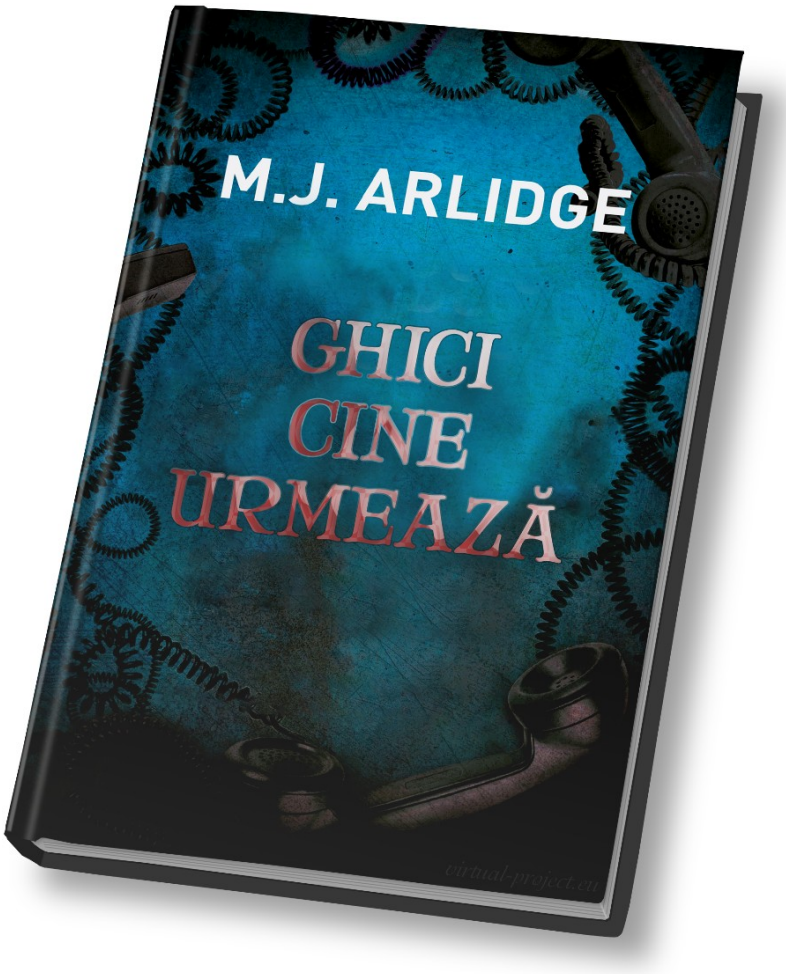

virtual-project.eu

Table of Contents

Ziua întâi
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6

Ziua a doua
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitolul 23
- Capitolul 24
- Capitolul 25
- Capitolul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitolul 29
- Capitolul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitolul 33

Ziua a treia
- Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitolul 64
Capitolul 65
Capitolul 66
Capitolul 67
Ziua a patra
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73

Capitolul 74
Capitolul 75
Capitolul 76
Capitolul 77
Capitolul 78
Capitolul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitolul 92
Ziua a cincea
Capitolul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitolul 97
Capitolul 98
Capitolul 99
Capitolul 100
Capitolul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitolul 104
Capitolul 105
Capitolul 106
Capitolul 107
Capitolul 108
Capitolul 109
Capitolul 110
Capitolul 111
Capitolul 112

Capitolul 113
Capitolul 114
Capitolul 115
Capitolul 116
Capitolul 117
Capitolul 118
Capitolul 119
Capitolul 120
Capitolul 121
Capitolul 122
Capitolul 123
Capitolul 124
Capitolul 125
Capitolul 126
Capitolul 127
Capitolul 128
Capitolul 129
Capitolul 130
Capitolul 131
Ziua a șasea
Capitolul 132
Capitolul 133
Capitolul 134

Table of Contents

Ziua întâi 2
- Capitolul 1 2
- Capitolul 2 5
- Capitolul 3 7
- Capitolul 4 9
- Capitolul 5 12
- Capitolul 6 15

Ziua a doua 17
- Capitolul 7 17
- Capitolul 8 19
- Capitolul 9 23
- Capitolul 10 27
- Capitolul 11 31
- Capitolul 12 37
- Capitolul 13 40
- Capitolul 14 52
- Capitolul 15 56
- Capitolul 16 61
- Capitolul 17 64
- Capitolul 18 67
- Capitolul 19 69
- Capitolul 20 71
- Capitolul 21 75
- Capitolul 22 79
- Capitolul 23 82
- Capitolul 24 87
- Capitolul 25 89
- Capitolul 26 91
- Capitolul 27 96
- Capitolul 28 105
- Capitolul 29 108

Capitolul 30 110
Capitolul 31 113
Capitolul 32 115
Capitolul 33 118
Ziua a treia 122
Capitolul 34 122
Capitolul 35 124
Capitolul 36 127
Capitolul 37 130
Capitolul 38 131
Capitolul 39 134
Capitolul 40 136
Capitolul 41 138
Capitolul 42 140
Capitolul 43 141
Capitolul 44 144
Capitolul 45 145
Capitolul 46 147
Capitolul 47 150
Capitolul 48 153
Capitolul 49 154
Capitolul 50 159
Capitolul 51 162
Capitolul 52 165
Capitolul 53 168
Capitolul 54 174
Capitolul 55 179
Capitolul 56 182
Capitolul 57 185
Capitolul 58 190
Capitolul 59 192
Capitolul 60 195
Capitolul 61 199
Capitolul 62 201

Capitolul 63 205
Capitolul 64 207
Capitolul 65 210
Capitolul 66 211
Capitolul 67 216
Ziua a patra 220
Capitolul 68 220
Capitolul 69 222
Capitolul 70 226
Capitolul 71 227
Capitolul 72 229
Capitolul 73 232
Capitolul 74 235
Capitolul 75 237
Capitolul 76 241
Capitolul 77 242
Capitolul 78 250
Capitolul 79 252
Capitolul 80 253
Capitolul 81 254
Capitolul 82 258
Capitolul 83 259
Capitolul 84 261
Capitolul 85 264
Capitolul 86 267
Capitolul 87 269
Capitolul 88 272
Capitolul 89 274
Capitolul 90 277
Capitolul 91 278
Capitolul 92 281
Ziua a cincea 287
Capitolul 93 287
Capitolul 94 288

Capitolul 95 290
Capitolul 96 293
Capitolul 97 295
Capitolul 98 300
Capitolul 99 302
Capitolul 100 305
Capitolul 101 306
Capitolul 102 316
Capitolul 103 318
Capitolul 104 322
Capitolul 105 323
Capitolul 106 327
Capitolul 107 332
Capitolul 108 338
Capitolul 109 340
Capitolul 110 342
Capitolul 111 344
Capitolul 112 346
Capitolul 113 350
Capitolul 114 353
Capitolul 115 356
Capitolul 116 357
Capitolul 117 360
Capitolul 118 361
Capitolul 119 365
Capitolul 120 366
Capitolul 121 368
Capitolul 122 369
Capitolul 123 371
Capitolul 124 373
Capitolul 125 375
Capitolul 126 376
Capitolul 127 377
Capitolul 128 379

Capitolul 129 380
Capitolul 130 384
Capitolul 131 385
Ziua a șasea 388
Capitolul 132 388
Capitolul 133 390
Capitolul 134 392